Colecția

Tulburi de poveste

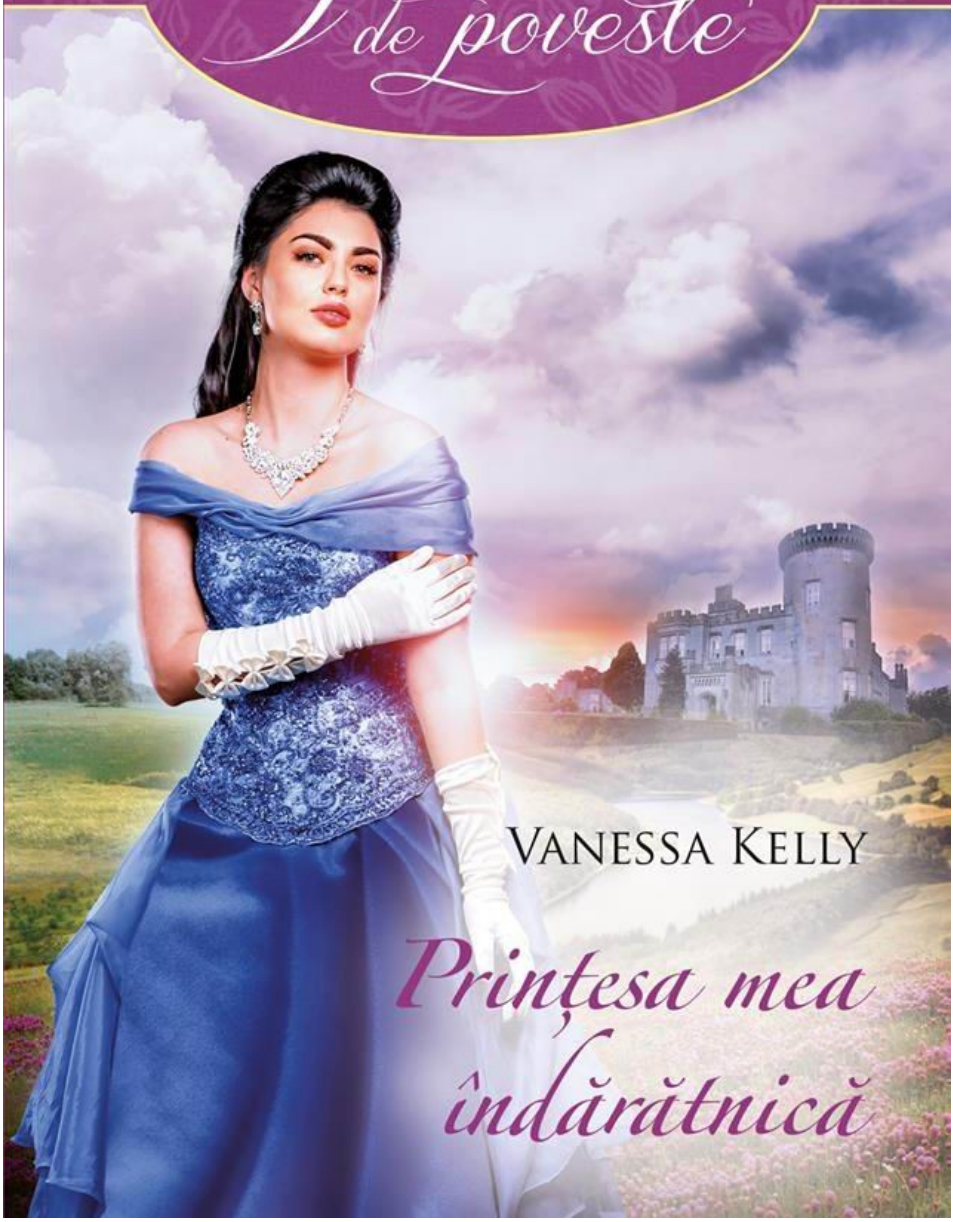

Vanessa Kelly

Prințesa mea îndărătnică

VANESSA KELLY
PRINŢESA MEA ÎNDĂRĂTNICĂ

My fair princess by Vanessa Kelly

Capitolul 1

Sicilia
Februarie 1816

Bărbatul care îi ucisese tatăl vitreg se afla, în sfârşit, în raza ei vizuală.

Din nefericire, era în continuare în afara zonei de tragere a puştii ei. Gillian Dryden rosti printre dinţi un blestem care ar fi făcut-o pe bunica ei să îi rupă urechile. Trebuia să se apropie mult mai mult de bandiţi ca să poată trage.

— Pun pariu că nu ai învăţat expresia aia atât de delicată în saloanele distinşilor nobili din Palermo, murmură fratele ei.

Asemenea ei, Griffin Steele avea privirea fixată asupra micului grup de bărbaţi aflaţi în trecătoarea de sub ei.

— Sigur că nu. Limbajul lor este mult mai şocant.

Când Griffin izbucni în râs, inima lui Gillian se încălzi de mirare şi recunoştinţă. La drept vorbind, era fratele ei vitreg, lucru care nu îl făcea, nici pe departe, mai puţin grozav. Îl întâlnise cu doar vreo două săptămâni în urmă, şi totuşi, el se afla acolo, lungit lângă ea, pe stâncile calcaroase ale dealurilor întortocheate ale Siciliei. Puşca lui Griffin, la fel ca a ei, era aţintită cu intenţia de a ucide. Dacă nici asta nu era afecţiune familială, ea nu se putea gândi la un alt lucru care ar fi putut însemna asta. Cu atât mai mult cu cât el nu era întru totul de acord cu acţiunile ei.

— Sper că îţi dai seama că mă aflu aici sub constrângere, spuse el, rezonând cu gândurile ei.

Acesta era un alt lucru pe care îl descoperise la el. Avea abilitatea certă de a citi oamenii.

Gillian se uită cu atenţie la ţinta lor, o namilă de bărbat care abia descălecase de pe calul lui şi îi înmâna frâiele unuia dintre oamenii lui. Banda lui de ucigaşi se

oprise să se odihnească şi să îşi adape animalele. Unul dintre bandiţi făcuse repede un foc, în timp ce un altul luase o pereche de iepuri care atârna de o şa şi începuse să îi jupoaie. După toate aparenţele, aveau să zăbovească o vreme pe pajiştea aceea frumoasă. Lucrul acela îi convenea de minune lui Gillian. Era mai uşor să omori un om care fuma liniştit sub un copac decât să îl nimereşti pe un cal în galop.

— Sunt conştientă de faptul că nu doreşti să fii aici, spuse ea încet. Îţi sunt foarte recunoscătoare pentru companie.

— Draga ta mamă mă va arde de viu dacă va afla de această mică escapadă. La fel şi soţia mea, de altfel, mormăi el.

Nu trebuia decât să priveşti în ochii reci, întunecaţi ai lui Griffin Steele ca să îţi dai seama cât de periculos era, dar, în prezenţa soţiei lui, Justine, se transforma într-un căţeluş. Cu toţi ceilalţi, un copoi genial era o descriere mai potrivită, unul cu o muşcătură letală.

— Nu o vor întrece pe buni, spuse Gillian. Nici nu îţi imaginezi ce ar spune ea despre asta.

Nu era ca şi cum ar fi avut vreo importanţă ce gândeau mama ori bunica ei. Nu când era atât de aproape să îşi atingă ţelul pe care îl urmărise în aceşti ultimi, lungi, patru ani. Iar acum, când Antonio Falcone era în cătarea ei, Gillian nu avea să permită nimănui să o oprească din a face dreptate.

Griffin îşi schimbă locul, ca şi când ar fi încercat să se facă confortabil pe suprafaţa neiertătoare a pietrei de sub ei.

— De fapt, am auzit destule despre acest subiect de la Lady Marbury. Este extrem de îngrijorată în legătură cu comportamentul tău năvalnic.

Gillian se răsuci ca să îl privească, mijindu-şi ochii pe chipul lui bronzat, inteligent. Ochii lui erau umbriţi de marginea pălăriei pleoştite şi trăsăturile îi erau lipsite de orice expresie. Părul lung, negru, aruncat pe spate, peste umeri şi cicatricea subţire care îi traversa chipul pe o parte

îl făceau să arate mai mult ca bandiţii de dedesubt decât ca un bărbat bogat, educat, prin sângele căruia curgea sânge regal.

— Vor ca tu să mă ţii în frâu, nu-i aşa? întrebă ea. Te asigur că nu are niciun rost.

— Aşa i-am spus şi eu doamnei Marbury. Îmi pare rău să o spun dar a găsit răspunsul meu mai puţin decât satisfăcător.

— Dacă nu eşti de acord cu ceea ce fac, atunci de ce te afli aici? Nu este lupta ta. Şi nu e ca şi cum nu aş avea ajutor.

El pufni.

— Un bătrân şi un puşti.

— Stefano m-a învăţat tot ce ştiu, iar nepotul lui progresează foarte bine.

Griffin aruncă o privire peste umăr, către o firidă de piatră, unde bărbatul şi un băiat ţineau caii.

— Stefano pare să aibă cel puţin optzeci de ani, iar nepotul său abia dacă e în stare să încalece un cal.

Gillian îşi îndreptă din nou atenţia asupra bandiţilor.

— Deci de aceea ai venit astăzi cu mine. Ai promis familiei mele că mă vei proteja. Te asigur că nu e absolut deloc necesar.

Ani în şir se pregătise, cu răbdare, pentru momentul acela. Dacă nu avea puterea, priceperea şi mintea ca să îl doboare atunci, nu merita niciun moment de pace.

„Nu te voi dezamăgi, dragă tată vitreg”.

— I-am spus lui Lady Marbury că eşti mai mult decât capabilă să te aperi singură, spuse el. M-am gândit doar să vin să dau o mână de ajutor.

Era foarte recunoscătoare pentru faptul că Griffin nu îi vorbea niciodată ca unei domnişoare prostuţe. Sau, şi mai rău, să o trateze ca pe o nebună pentru că dorea să răzbune crima brutală împotriva tatălui ei. Nu o deranja că era diferită de alte fete, dar nu era mereu uşor să fie o intrusă, să trăiască în penumbră, cu numele ei – cu însăşi existenţa ei – marcat de scandal. Faptul că fratele ei vitreg şi soţia lui veniseră în Sicilia în căutarea ei o încălzea până

în vârful degetelor de la picioare.

Studiară bărbaţii aflaţi jos, pe pajişte. Lumina soarelui cădea vălurit de-a lungul malurilor unui pârâu din apropiere, iar umbrele copacilor împiedicau o ţintă clară. Cea mai bună poziţie de tragere era în jos, spre dreapta, de-a lungul unei cărări brăzdate printre stânci.

Gillian primise de veste cu doar câteva ore în urmă, de la un localnic, că Falcone se pusese în mişcare. Fusese nevoită să se grăbească, dar, din fericire, fusese destul de devreme încât să nu fie văzută de nimeni alergând către grajdurile vilei bunicii ei – de nimeni, cu excepţia lui Griffin. Fusese uimită atunci când, în loc să încerce să o oprească, el îşi dăduse doar ochii peste cap şi înşeuase încă un cal.

— Nu trebuie să faci asta, să ştii, murmurase Griffin. Pot să mă ocup eu de asta, în locul tău.

Îl privi, mijindu-şi ochii în lumina puternică a dimineţii. După expresia de pe chipul lui, era foarte serios. Sentimentul nefamiliar de recunoştinţă îşi încolăci din nou căldura în jurul inimii ei.

— Nu s-a mai oferit nimeni, niciodată, să facă asta, spuse ea blând.

El îi aruncă un rânjet.

— Majoritatea oamenilor nu au obiceiul de a se oferi să împuşte alţi oameni pentru tinere domnişoare.

— În afară de tine, desigur.

— Nu ai fi prima.

Pentru un moment pasager, fu tentată să îl lase pe el să îl ucidă pe Falcone pentru ea. Până la urmă, nu era ca şi cum i-ar fi plăcut să ucidă. Prima oară când răpusese pe unul dintre oamenii banditului, abia scăpase, şi fusese nevoită să cadă în genunchi şi să verse tot ce avea în stomac. A doua şi a treia oară, se întâmplase acelaşi lucru. Se putea prea bine să se întâmple la fel şi cu însuşi Falcone, în ciuda faptului că el fusese cel care îi pusese pistolul la cap tatălui ei vitreg şi apăsase pe trăgaci. Goana după dreptate – sau răzbunare, cum o numeau unii – tindea să tocească sufletul unui om. Nu doar o dată renunţase la tot. Dar Falcone şi oamenii lui fuseseră liberi să

hoinărească, să comită crime şi să instaureze haosul pentru prea mult timp. Gillian avea să se ţină de scopul pe care îl avea şi de jurământul pe care i-l făcuse tatălui ei vitreg, în ziua în care îl înmormântaseră în marmura rece.

— Sunt mişcată, Griffin, dar trebuie să duc la bun sfârşit treaba asta.

Răsuflă frustrat.

— Îţi dai seama că moartea nemernicului aceluia nu îţi va aduce niciodată pace cu adevărat.

— Nu caut pacea, ci dreptatea.

— Mai degrabă răzbunarea. Autorităţile din Palermo ar trebui să se ocupe de treaba asta.

Singurul ei răspuns fu un pufnet ironic. Bunica ei, contesa de Marbury, aşteptase dreptatea din partea autorităţilor timp de doi ani. Nu erau interesaţi, cum nu era nici moştenitorul tatălui ei vitreg, actualul conte Paterini. Atâta timp cât Falcone continua să le umple sipetele cu mită, autorităţile şi nobilii locali se mulţumeau să îl lase pe lordul bandit să provoace haos în provincia siciliană

Griffin o studie.

— Nu trebuie să îţi mânjeşti mâinile cu sângele lor, fată dragă!

— Sunt deja mânjite, Griffin.

Îi aruncă o privire nedumerită, înainte să înceapă să priceapă.

— Sfinte Dumnezeule! Câţi bărbaţi ai ucis din cauza asta?

Părea şocat.

— Câţiva, zise ea în răspăr.

— Aha, doar atât?

— Au meritat-o.

Nemernicul de bandit îi ucisese pe tatăl ei vitreg, pe cele două gărzi de corp şi pe tânărul grăjdar care îl însoţeau în călătoria aceea nefastă prin trecătoarea Tiberio. Era potrivit ca Gillian să facă dreptate în aproape acelaşi loc în care îşi dăduseră ultima suflare acei inocenţi.

Fratele ei înjură printre dinţi.

— Gillian, nu aşa ar trebui să fie viaţa ta.

— Îţi par cumva o tânără domnişoară bine-crescută?

El aruncă o privire sardonică spre ţinuta ei – haină din piele de oaie, pantaloni din piele de căprioară şi cizme de călărie.

— Ai putea fi. Eşti o tânără atrăgătoare, cu înfăţişare respectabilă atunci când nu te deghizezi într-un sălbatic însetat de sânge.

— Am crezut că tu, dintre toţi oamenii, vei înţelege, spuse ea, exasperată.

— Aşa e, dar, dacă vei continua pe acest drum, vei suferi consecinţele. Crima lasă întotdeauna urme.

Ea reuşi să nu tresară.

— Nu am de ales.

— Întotdeauna există o alegere, Gillian.

Îşi mută din nou privirea asupra lui Falcone, care şedea pe o piatră şi trăgea dintr-o pipă. Mai era şi minunat de expus, doar că ea trebuia totuşi să se mai apropie.

— Nu are niciun rost să discutăm despre asta. O voi face, spuse ea.

— Nu, eu voi…

— A fost vina mea, şuieră ea. De aceea trebuie să o fac *eu.* Nimeni altcineva.

El se încruntă.

— Nu înţeleg.

Fu nevoită să înghită în sec înainte de a răspunde.

— Este vina mea că tatăl meu vitreg a fost în linia de tragere a lui Falcone.

— Deci… vina este ceea ce te motivează. Uciderea lui Falcone nu va fi, probabil, nimic mai mult decât o victorie deşartă, dacă aşa stau lucrurile. Îi strânse braţul. Atâta timp cât continui să te învinovăţeşti, nu vei găsi niciodată linişte.

Spera din tot sufletul ca el să se înşele. Cu siguranţă se înşela.

— Eşti cel mai enervant bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

— Asta îmi spune soţia mea în mod regulat.

Sub ei, Falcone îşi scutură pipa de tutun şi apoi îşi urni statura impresionantă şi se ridică. Gillian înjură în gând

când el începu să meargă ca să se alăture oamenilor lui, sub copaci.

Ea se întoarse şi le făcu semn lui Stefano şi nepotului său. Bătrânul îşi scoase pistolul de sub şa, gata să îi acopere spatele.

— Griffin, mă ajuţi sau nu, voi face asta acum.

Înainte ca el să apuce să răspundă, ea îşi lăsă puşca pe spate şi se furişă de lângă margine. Cât îndrăzni de repede, se târî până la cărarea îngustă, ce şerpuia de-a lungul marginii trecătorii. Dacă se ridica, era puţin probabil ca bărbaţii de jos să o observe, dar nu avea de gând să îşi asume niciun risc. Falcone îi scăpase de mult prea multe ori de-a lungul anilor.

Fratele ei o urmă. Practic, îl putea simţi cum clocotea de frustrare, dar el nu făcu nici un zgomot. Trebuia să recunoască: era foarte bun.

La doar câţiva paşi de ţinta sa, Gillian ridică o mână ca să oprească înaintarea fratelui ei. Aruncă o privire rapidă peste umăr. Imediat, în urma lor se afla Stefano, aşezat pe vine, cu trăsăturile bronzate, tăbăcite, umbrite de pălăria cu boruri largi. Pe chipul lui griffin se putea citi şocul la vederea bătrânului care se afla atât de aproape, cu pistoalele pregătite. O fi avut Stefano o vârstă înaintată, dar era încă plin de viaţă şi puternic. Se putea deplasa ca o stafie, tăcut şi ucigător la comanda ei.

După ce îi făcu lui griffin semn cu degetul ca acesta să o urmeze, Gillian se lipi de marginea stâncii. Cercetă cu atenţie pe deasupra stâncilor şi îi zări pe bandiţi adunaţi sub un pâlc de fagi, atenţi la butelcuţele lor cu vin, în timp ce aşteptau să se facă iepurii deasupra focului. Din nefericire, Falcone era acoperit pe jumătate de către unul dintre oamenii săi şi se afla parţial în umbră. Era nevoită să se ridice dacă dorea să aibă o ţintă sigură.

Se ridică pe genunchi şi îşi trase puşca de la spate. O verificase deja de trei ori, dar o mai făcu o dată. The Baker era o armă grozavă. Aparţinuse unui husar şi avea o carabină scurtă, uşoară, ceea ce o făcea mai uşor de mânuit. Dar era mai puţin exactă decât puştile folosite de

trăgătorii de mare precizie. Deşi putea încărca rapid în cazul în care rata, ar fi devenit o ţintă sigură în timp ce o făcea.

„Aşa că fă-o cum trebuie din prima”.

Griffin veni alături de ea. Îi făcu un semn scurt din cap, în timp ce îşi îndreptă puşca către bărbaţii de dedesubt. Însă inspiră puternic când Gillian se ridică rapid, ţintindu-l pe Falcone.

Ghinionul făcu însă ca un vultur să zboare chiar pe deasupra capetelor lor, lăsând să îi scape un ţipăt. Bărbaţii de dedesubt ridicară capetele în mod automat, şi ochii le căzură direct pe ea şi pe Griffin.

Gillian trase. Focul de armă răsună în trecătoare cu o plângere asurzitoare. Urmă o altă bubuitură, când Griffin trase şi el, o secundă mai târziu. Falcone se împletici şi se lăsă pe un bolovan, urlând în timp ce îşi duse o mână la umăr. Un alt bandit se prăbuşi ca un sac de grăunţe aruncat dintr-o căruţă.

Ceilalţi bandiţi se repeziră să îşi ia armele.

— Lasă-te în jos, femeie neghioabă, urlă Griffin, întinzând mâna să o tragă de pe margine.

Gillian se feri de mâna lui, alunecând pe grohotişul pietros şi aproape pierzându-şi echilibrul. Reuşi, totuşi, să îşi recapete echilibrul şi să reîncarce. Griffin făcu şi el acelaşi lucru, dând drumul la un şir de înjurături ce-ţi ridicau părul. Ea îşi smuci puşca, ţinti şi trase din nou.

Un moment mai târziu, un glonţ o lovi în umăr şi o aruncă la pământ. Se lovi cu capul de o piatră, şi durerea îi explodă în craniu. Gillian stătea lungită acolo, uimită, privind la cerul care strălucea cu o ceaţă lăptoasă. În urechi îi răsunau o mie de clopote de biserică.

„Mişcă, idioato!”

Nu putea – nici măcar un afurisit de deget.

Dintr-odată, chipul lui Griffin pluti deasupra ei, doar un pic mai clar decât cerul ceţos. Gillian se strădui să scoată câteva cuvinte, în ciuda durerii.

— L-am nimerit? şopti ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu acum, scuipă

Griffin.

Îi apăsă ceva în umăr, atât de tare, încât fierea i se ridică în gât şi pete negre îi înotară prin faţa ochilor. Se luptă cu bezna care o acapara.

— Falcone este mort? îngăimă ea.

Griffin aruncă o privire peste umăr şi zise nervos ceva către Stefano. Apoi se reîntoarse către ea.

— Da, spuse el.

Fu învăluită de uşurare, care stăvili, pentru moment, focul ce îi consuma trupul.

— Am reuşit, Griffin.

Dacă era să moară în încercarea aceea, slavă Domnului că ieşise învingătoare!

— Într-adevăr. Griffin trase puternic, ca să lege strâns ceva în umărului şi al antebraţului ei. Fu nevoită să îşi înăbuşe un urlet. Dar, crede-mă, soră dragă, zilele în care ucideai au luat sfârşit.

Când el o aburcă pe un umăr, bezna dădu buzna şi o trase departe de căldură, de lumină şi de durere.

De toate.

Capitolul 2

Londra
Mai 1816

Charles Valentine Penley, al şaselea duce de Leverton, coborî în grabă de pe trotuar, pe stradă, evitând la mustaţă coliziunea cu trei băieţei care mergeau grăbiţi spre casă, din parc. Oricât le-ar fi apreciat veselia, erau plini de noroi, şi, în general, nu se făceau vizite arătând ca şi cum te-ai fi tăvălit în grajd.

— Mai încet, neastâmpăraţilor, strigă Kates de pe capra cabrioletei. Aproape că l-aţi lovit pe Excelenţa Sa de era să cadă în cur.

Kates, care era un grăjdar excelent, uita de sine

uneori, iar atunci originile sale mai degrabă rău famate, din bordelurile londoneze, ieşeau la suprafaţă.

— Nu e nevoie să ţipi, spuse Charles.

— Ar fi putut speria caii. Iar dumneavoastră aproape că aţi băgat groaza în bieţii de ei, sărind aşa de pe trotuar, adăugă Kates, pe un ton acuzator.

În lumea lui, nu era nimic mai rău decât să tulbure nervii întinşi ai animalelor aflate în grija lui.

— Teribil din partea mea, spuse Charles. Crezi că ar trebui să le cer scuze?

Când Kates era supărat, asemănarea lui cu un ogar baset, cu ochi plini de tristeţe, era remarcabilă.

— Ei, Excelenţă, nu trebuie să faceţi o glumă din asta. Ştiţi că perechea asta urăşte să iasă pe un asemenea vânt. E aproape furtună, vă zic eu.

Ca pentru a-i întări spusele, o briză puternică suflă pe Brook Street, ridicând atât praful, cât şi fustele celor trei dădace care alergau după protejaţii lor obraznici. Două dintre ele erau tinere şi drăguţe şi zâmbiră cochet când trecură pe lângă ei, murmurând scuze pentru orice neplăcere pe care ar fi putut-o cauza băieţii.

Charles le zâmbi politicos înainte de a se reîntoarce către Kates.

— În regulă, te poţi întoarce acum în Grosvenor Square. Nu ştiu sigur cât voi sta, şi ferească sfântul să ţin caii afară în timpul unui uragan.

Era doar o zi cu vânt, una neobişnuit de rece pentru acel anotimp de primăvară neobişnuit de răcoros. Totuşi, era bine afară. Reîntors de curând de la moşia lui din Lincolnshire, Charles îşi petrecuse ultimele câteva zile îngropat până peste cap în acte, în biroul parlamentar. Îi era deja dor de plimbările lungi călare, de aerul proaspăt şi curat şi de modul de viaţă mai liniştit, mai ordonat al vieţii la ţară.

Kates aruncă un ochi cercetător înspre cerul cenuşiu.

— Sunteţi sigur, domnule? Pare că o să vină ploaia. Nu aţi vrea să vă udaţi ghetele. Jobbins o să facă o criză dacă le udaţi.

— Să-ţi explic ceva, Kates. Eu sunt ducele, iar Jobbins este valetul. Eu îi plătesc salariul. Nu îl plătesc ca să facă crize.

Grăjdarul îl privi sceptic.

— Dacă ziceţi dumneavoastră, Excelentă.

Personalul de la reşedinţa Leverton trăia sub teroarea lui Jobbins, care era acolo de pe vremea potopului lui Noe şi care avea talentul de a-l face până şi pe majordom să îi acorde un respect reticent. Jobbins îşi căpătase atitudinea intimidantă de la stăpânul său precedent, al cincilea duce de Leverton. Însă, spre deosebire de acel duce, Jobbins avea suflet Lui Charles i s-a părut întotdeauna mai degrabă uimitor faptul că valetul său îl trata cu o afecţiune mai reală decât a propriului său tată.

I se făcu milă de grăjdarul său, care era în mod evident îngrijorat.

— Ce ai prefera, să se ude caii sau eu?

Kates mai aruncă o privire alarmată către cer, apoi către perechea de cai care aşteptau răbdători.

— Aveţi dreptate, domnule. Ar fi mai bine să îi duc pe ăştia doi acasă, în siguranţă.

În timp ce Kates porni la trap vioi pe Brook Street, Charles se întoarse şi urcă scările clădirii din faţa lui. Frumoasa casă de oraş, din cărămidă şi stucatură, îi aparţinuse familiei Marbury de când se ştia, chiar dacă fusese închiriată până când Lady Marbury şi familia sa se întorseseră de curând în Anglia, după mulţi ani petrecuţi în străinătate.

Şi ei erau familia lui, aşa cum trebuia să îşi reamintească. El şi Lady Marbury erau veri îndepărtaţi din partea tatălui său, iar fiica lui Lady Marbury, care era acum văduva unui aristocrat italian, se căsătorise la o vârstă fragedă cu unul dintre unchii materni ai lui Charles. Căsătoria aceea nu durase decât câţiva ani, până când unchiul lui murise de infarct în patul unei curtezane faimoase. Tânăra ducesă văduvă începuse atunci să se dedea ea însăşi unor escapade scandaloase – atât de scandaloase, încât familia Marbury fusese nevoită să îşi ia

fiica rătăcitoare şi să plece pe continent, stabilindu-se mai întâi în Napoli, apoi în Sicilia.

Rămăseseră acolo mai bine de douăzeci de ani, chiar şi după moartea lui Lord Marbury. Motivul pentru care se reîntorseseră acum – şi pentru care Charles fusese chemat fără drept de apel de către Lady Marbury – era un mister care insufla o anumită prudenţă. Dar *erau* o familie, iar cei din familia Penley punea întotdeauna familia pe primul plan. Lecţia aceea îi fusese băgată în cap de la o vârstă fragedă, şi nu era una pe care ar fi putut-o uita cu uşurinţă.

Un valet îmbrăcat în livrea îi deschise cu un salut tăcut, luându-i pălăria şi mănuşile. O clipă mai târziu, un majordom impecabil apăru din spatele casei şi îl conduse în sufragerie. În jur se simţea o atmosferă de eleganţă tăcută, familiară. Când era copil, Charles vizitase adesea casa şi îşi imagina că aproape nimic nu se schimbase din zilele acelea de demult, înainte de infama cădere în dizgraţie a familiei Marbury şi de exilul social din Anglia.

Majordomul îl conduse în spatele casei, acolo unde el îşi amintea vag că ar fi fost sufrageria personală a lui Lady Marbury. Lucrul acela era interesant, având în vedere faptul că era de aşteptat o vizită formală. La o adică, ultima oară când o văzuse era un tânăr fără experienţă, de optsprezece ani, aflat într-un tur de onoare alături de tutorele lui. Multe se schimbaseră de atunci, inclusiv faptul că Charles era acum duce de Leverton.

După un ciocănit scurt la uşă, majordomul îi anunţă prezenţa.

Charles intră în încăperea mică şi se opri, simţind că păşise înapoi în timp. Mobila nu fusese modificată deloc. Până şi ghirlandele galbene care acopereau ferestrele arătau la fel, chiar dacă un pic mai decolorate. Îşi amintea de ceasul franţuzesc cu suport ornat care se afla pe poliţa şemineului şi de portretul unui fost duce de Marbury, pictat de Romney, care era atârnat deasupra şemineului.

Se simţea din nou copil, lucru care nu îi făcea plăcere.

Un râs uşor îl smulse din reverie.

— E straniu, nu-i aşa? Aproape că m-am simţit ca o

tânără femeie când am intrat în încăperea aceasta. Am fost plecaţi prea mult timp.

Lady Marbury stătea în picioare, îmbrăcată elegant, într-un stil mai degrabă franţuzesc decât englezesc. Privirea ei limpede, albastră se opri asupra lui cu amuzament, şi un zâmbet călduros de bun venit îi lumină chipul frumos, aproape fără riduri. Doar părul alb de sub boneta delicată, de dantelă, făcea dovada vârstei ei, de peste şaptezeci de ani. Viaţa ei nu fusese întotdeauna uşoară, dar îşi păstrase, cu siguranţă, frumuseţea şi graţia tăcută.

Zâmbetul ei se transformă în rânjet.

— Charles, mă bucur foarte mult să te revăd. Sper, totuşi, că apariţia mea nu te-a lăsat mut de uimire. Am îmbătrânit atât de mult încât nu mă mai recunoşti?

— Iertaţi-mă, vă rog, spuse el, luându-i mâna. Am fost, într-adevăr, uimit de cât de tânără arătaţi. Nu aţi îmbătrânit nici măcar cu o zi.

— Ce prostie! Se întinse şi îl sărută rapid pe obraz. Şi tu te-ai schimbat foarte mult. Ai devenit un bărbat chipeş, ceea ce nu e deloc surprinzător din moment ce erai un băiat frumos şi charismatic.

El se prefăcu în sinea lui a ignora complimentul plin de afecţiune. Lady Marbury pe care şi-o amintea nu era o femeie înclinată să aducă asemenea laude şi nici să flateze.

Iar pe el nu l-ar fi numit nimeni charismatic – mai degrabă stângaci şi cu limba legată. Era adevărat că, de-a lungul anilor, căpătase o anumită eleganţă mondenă. Dar, din moment ce Lady Marbury nu avea cum să ştie lucrul acesta, cuvintele ei îl făcură şi mai suspicios. Ştia că era o femeie genială şi adevărata forţă din spatele carierei politice a soţului ei, înainte de exilul lor în Sicilia. Lady Marbury fusese întotdeauna vicleană, lucru pe care el trebuia să nu îl uite.

— Te rog, ia loc, Charles, spuse ea, făcând semn cu mâna către un fotoliu acoperit de broderii uşor decolorate, dar încă frumoase. Ea se aşează pe sofaua cu picioare în formă de gheare din faţa lui. Sper că ne vei scuza aspectul uşor ponosit. Încă nu am apucat să redecorăm.

— Nu este nimic ponosit, milady. Este încântător şi foarte… primitor.

— E un fel de a spune, zise ea pe un toc sec, care i se potrivea mult mai bine. Şi, te rog, nu e nevoie să fim aşa formali între noi. Dacă vei continua să îmi spui „milady”, voi fi nevoită să îţi spun „Excelenţă”. În definitiv, obişnuiai să îmi spui „mătuşă Lucy”.

El se abţinu să îşi exprime scepticismul politicos. Când era băiat, Charles îi spunea uneori „mătuşă Lucy”, mai mult ca să îi enerveze pe cei în vârstă. Nici cei din familia Marbury, nici părinţii lui nu încurajaseră astfel de intimităţi.

— Cum doreşti, mătuşă Lucy, spuse el. Acum, cum pot să te ajut?

Ea ridică din sprâncene.

— De ce crezi că vreau ajutor? Poate că am vrut doar să revăd una dintre cele mai apropiate rude după atât de mulţi ani departe de casă.

— Suntem rude atât de apropiate? Va trebui să verific Biblia familiei. Se prefăcu a cugeta timp de câteva secunde. Deşi bănuiesc că te referi la căsătoria fiicei tale cu unchiul meu, care, după câte îmi amintesc, a fost extrem de scurtă.

Ea clipi, dar apoi ochii i se luminară de amuzament.

— Cât de mizerabil din partea ta să menţionezi asta. Sugerezi faptul că te linguşesc un pic cam mult?

El îi zâmbi uşor. Nu avea niciun rost să o lase pe mătuşa Lucy să creadă că îl putea folosi pentru propriile ei scopuri. Cândva, fusese foarte uşor de manipulat, dar zilele acelea erau de mult trecute.

— Departe de mine gândul acesta, spuse el. Misiva dumitale însă părea să aibă un ton mai degrabă urgent. Iartă-mă dacă presupunerea mea a fost greşită.

În privirea ei stăruia căldura.

— Te-ai înşelat, să ştii. Mă bucur să te văd. Dar, ai dreptate, am nevoie de ajutorul tău. Pur şi simplu, încercam să îmi dau seama care ar fi cea mai bună metodă de abordare.

— Cea directă, aş zice. Cu mine nu e nevoie să o iei pe ocolite.

„Uitasem cât de direct şi de cinstit erai când erai copil.

— Cred că vrei să spui neîndemânatic.

— Nu, aceea era părerea tatălui tău, nu a mea. Eu nu eram de acord cu el.

El dădu din cap în semn de mulţumire, nedorind să încurajeze acea discuţie. Charles ştia foarte bine care fusese părerea tatălui său în ceea ce îl privea.

— Şi apoi, continuă ea, înţeleg că acum eşti întruchiparea curtoaziei şi a bunului-gust. Penley Fără-Pereche, nu aşa îţi spun oamenii?

Aşa era, iar el ura lucrul acela. Dar, ca alte lucruri în viaţă, învăţase să folosească asta în avantajul lui.

— Îmi mai spun şi Penley cel Perfect şi Impecabilul Penley. Poţi să alegi.

Ea dădu aprobator din cap.

— Da, le-am auzit şi pe acelea. Reputaţia ta de conducător al societăţii mondene este de-a dreptul impresionantă.

Acum ajungeau la subiect.

— Şi de aceea ai nevoie de ajutorul meu?

— Dă-mi voie să cer să ne aducă ceai înainte de a-ţi explica despre ce este vorba.

El ridică o mână.

— Am putea trece peste formalităţile sociale, doar de data asta, în ciuda reputaţiei mele de temut. Te rog, mătuşă, vorbeşte deschis!

Oricât de mult ar fi învăţat să preţuiască amabilităţile sociale, le găsea uneori supărătoare şi consumatoare de timp. Ea îl privi suspicioasă.

— Foarte bine. Poate ar fi mai bine să luăm ceaiul când ni se va alătura şi nepoata mea.

Cu siguranţă că nu se referea la…

— Te referi la domnişoara Gillian Dryden?

— Da.

În răspunsul ei se simţea o urmă de sfidare.

— Ai adus-o cu tine în Anglia?

Nu reuşi să îşi ascundă uimirea din glas.

Mătuşa lui se îmbăţoşă, arătând ca o adevărată aristocrată, imperială, aşa cum şi-o amintea.

— Există vreun motiv pentru care eu şi fiica mea nu ar trebui să o aducem acasă pe Gillian?

În afara faptului că era fiica nelegitimă a ducelui de Cumberland, fratele prinţului regent? Dar, desigur, nu ar fi fost niciodată atât de necuviincios încât să o spună în mod deschis.

— Iartă-mă! Pur şi simplu, am presupus că s-a căsătorit şi că locuieşte în Sicilia. Acum are... douăzeci şi doi de ani?

— Douăzeci şi unu. Şi cred că bănuieşti de ce nu este căsătorită.

— Îmi pare rău. Nu a fost intenţia mea să jignesc. Îi zâmbi ironic. În mod clar, în cele din urmă, reputaţia mea nu e chiar atât e bine meritată.

Ea bătu darabana pe genunchi.

— Cu siguranţă, nu asta mi-a fost dat de înţeles.

Acum se învârteau în cercuri, o şi mai mare pierdere de timp.

— Despre domnişoara Dryden doreşti să îmi vorbeşti?

Ea lăsă să îi scape un oftat care sună în acelaşi timp obosit şi îngrijorat.

— Iartă-mă că mă răstesc la tine! Au fost două luni lungi.

— Nu mă îndoiesc de faptul că aţi avut o călătorie solicitantă. Nici de faptul că nu a fost uşor să vă reîntoarceţi acasă după atât de mulţi ani petrecuţi în străinătate.

Deşi trecuseră decenii de când familia Marbury părăsise Anglia, scandalul care îi alungase nu fusese încă dat uitării. Privirea mătuşii Lucy se înmuie.

— Da, până la urmă, Anglia înseamnă, încă, acasă. În ciuda dificultăţilor, sunt fericită că m-am întors aici în ultimii mei ani.

— Doamne, Dumnezeule! Nu aveam habar că te afli la marginea decrepitudinii.

Ea râse şovăitor.

— Asta, dragul meu Charles, numai politicos nu a *fost.*

— Nu, dar trebuia să subliniez faptul că nu eşti nici pe departe atât de şubredă. Remarcile tale însă sugerează că nu toată lumea se bucură de întoarcerea voastră. Adică nepoata ta, bănuiesc?

— Cât de dezgustător de perspicace eşti. Va trebui să ţin minte. Da, Gillian nu se adaptează bine tranziţiei. Şi nu mă voi preface că n-avem probleme din cauza asta…

— Din cauza… ăă… statutului ei sau din cauză că nu este prea familiară cu manierele şi obiceiurile englezeşti?

Mătuşa Lucy oftă din nou, dar de data aceasta sunetul îi trădă exasperarea.

— Ambele, deşi comportamentul ei este cel mai supărător în momentul de faţă.

— Nu aş fi crezut că se poate una ca asta.

Pentru o femeie din înalta societate, pata nelegitimităţii era un obstacol aproape de netrecut.

— Cu Gillian, totul este posibil, spuse ea, clătinând din cap. Ce îţi aminteşti despre ea?

El se gândi la vizita pe care o făcuse în Sicilia, cu mai mult de doisprezece ani în urmă. Deşi stătuse cu familia Marbury la vila lor încântătoare de la marginea oraşului Palermo, nu o văzuse pe Gillian Dryden decât de câteva ori. Ea avea pe atunci nouă ani, aşa că nu prea erau motive pentru care să iasă în lume. Iar el simţise atunci că Lord Marbury se opusese prezenţei nepoatei sale în căminul lor. Drept urmare, fusese ferită de priviri cât se putuse de mult.

— Îmi amintesc că era foarte tăcută, ca o mică stafie plutind pe la colţurile încăperii.

Pentru o clipă, mătuşa Lucy păru ca lovită.

— Aceasta este o descriere foarte potrivită. Soţul meu nu a fost de acord cu prezenţa lui Gillian, deşi mă bucur că pot spune că tatăl ei vitreg a fost mult mai primitor.

Charles încuviinţă din cap.

— Din câte îmi amintesc, Lady Julia s-a căsătorit cu un nobil italian. Contele Paterini, cred?

— Da, a fost un bărbat minunat, care a tratat-o pe Gillian ca pe propria lui fiică. Am fost devastaţi cu toţii atunci când a murit într-un mod atât de tragic. A fost foarte

greu, atât pentru Gillian, cât şi pentru mama ei.

— Îmi pare rău pentru pierderea voastră, spuse el.

— Mulţumesc. Dar bănuiesc că nu serveşte la nimic să ne reamintim povestea tristă a familiei noastre. Ar trebui să trec la subiect, în loc să îţi pierd timpul valoros.

— Nu te pot ajuta decât dacă îmi spui despre ce este vorba, zise el zâmbind.

— Atunci, foarte bine. Aş vrea să o ajuţi pe nepoata mea şi să o înveţi cum şi fie o adevărată lady, nu o povară sălbatică, impulsivă, care jigneşte orice persoană pe care o întâlneşte.

Capitolul 3

Charles o privi atent pe mătuşa sa. Părea al naibii de serioasă.

— Îmi cer iertare, spuse el. Mă tem că nu te-am auzit prea bine.

— Nu e nimic în neregulă cu auzul tău. Eşti singura persoană din această familie care îi poate oferi lui Gillian abilităţile sociale necesare pentru a face faţă vieţii moderne, de *bonton.*

„Dumnezeule!” Ea dorea *ca el şi o* introducă în înalta societate britanică pe nepoata ei scandaloasă. Era o idee nebunească.

— Lăsând deoparte natura neobişnuită a acestei cereri, care ar fi scopul final al unui astfel de proiect?

— Finalul obişnuit pentru tinerele bine-crescute – căsătoria.

Ar fi fost o dovadă de falsă modestie dacă ar fi negat faptul că deţinea o influenţă socială şi politică considerabile, dar nici chiar el nu putea face miracole.

— Scuză-mă că vorbesc direct, dar ţi se pare că arăt ca un peţitor?

El nu se deranjă să îşi mascheze neîncrederea.

— Nu fi găgăuţă, Charles! De parcă ar fi capabil vreun

bărbat să ducă la îndeplinire o astfel de sarcină, spuse ea, fluturând din mână într-un gest de respingere. Eu şi mama ei vom avea grijă de acest lucru. Dar Gillian este, în lipsa unui termen mai potrivit, o nestemată neşlefuită. Ajutorul tău este necesar pentru un singur scop – să-i netezească marginile tăioase şi să o facă să devină o posibilă soţie, potrivită pentru un domn respectabil.

Uimit de faptul că mătuşa sa era în stare să se gândească la un plan atât de strigător la cer, privi în jur, la încăperea aranjată în mod splendid, apoi aruncă un ochi rapid, experimentat, la îmbrăcămintea şi bijuteriile de calitate pe care ea le purta.

Ea râse, citindu-i, în mod evident, gândurile.

— Nu avem de gând să vânăm un soţ bogat pentru ea, Charles. *Nici* nu avem nevoie de ajutor financiar din partea ta ori a altcuiva. Gillian are o zestre foarte generoasă, pe care i-a lăsat-o tatăl ei vitreg. Ceea ce vrem este capitalul tău social şi suportul tău în calitate de cap al familiei.

Deci fata era bogată. Asta era, cu siguranţă, de ajutor – ori cel puţin putea încuraja potenţialii peţitori să treacă cu vederea trecutul ei nefericit.

— Asta nu ar trebui să fie o problemă, atâta timp cât ea arată bine.

— Şi aici este buba, spuse ea sec.

— De ce? Mama ei este o femeie încântătoare, desăvârşită. Nu se poate ocupa de propria ei fiică? Desigur, cu ajutorul unor profesori particulari şi a unui maestru de dans.

— Din nefericire, Julia are o sănătate precară. Nu doresc să o solicit mai mult decât e necesar. Iar Gillian poate fi *foarte* solicitantă.

— Dar o guvernantă?

— Nepoata mea nu doreşte o guvernantă. Niciodată nu a vrut, spuse scurt mătuşa Lucy.

— Cele mai multe fete nu vor. Asta nu înseamnă că nu au nevoie de una.

Ea flutură din mână, în semn de respingere.

— Oricum, era aproape imposibil să găsim o candidată englezoaică, acceptabilă, care să dorească să se mute în Sicilia. Subiectul a ieşit din discuţie.

— Mătuşă Lucy, iartă-mă, dar acesta pare a fi un plan nebunesc, menit să eşueze.

— Nu poate eşua, spuse ea cu vocea gâtuită. Cunoşti situaţia dificilă în care se află Gillian. Siguranţa şi fericirea ei depind de găsirea unui bărbat bun, respectabil, care să aibă grijă de ea. Să o protejeze de... de prăpastia care pândeşte o fată ca ea.

Doamne, ce nătâng era! Sigur că aceea era problema.

Lumea mondenă era plină de ţapi bătrâni, de crai şi alţii care se dedau la activităţi mai puţin decât respectabile. Cei mai mulţi dintre acei bărbaţi aveau mare grijă să stea departe de fetele bine-crescute, ştiind că ar fi trebuit să plătească amarnic dacă ar fi flirtat cu ele. Dar, faţă de o femeie aflată în poziţia lui Gillian Dryden, ar fi fost nemiloşi. Orice crai din Londra ar fi încercat să o târască în lumea lui sordidă, acolo unde ar fi fost pierdută pe vecie pentru familie şi prieteni.

Pentru astfel de bărbaţi, ar fi fost o provocare delicioasă să prindă în mrejele lor o fată ca Gillian – inocentă şi, după standardele lor josnice, o pradă uşoară.

— Mătuşă Lucy, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai adus-o pe biata fată înapoi în Anglia? Cu siguranţă înţelegi ce s-ar putea întâmpla.

Ea mestecă spusele lui ca pe o bucată de pâine învechită, plină de mucegai.

— Nu am avut de ales.

Evident, ea ascundea ceva, dar Charles alese să o lase baltă pentru moment. Dacă avea să decidă să o ajute pe domnişoara Dryden – şi era un mare semn de întrebare –, urma să ceară explicaţii amănunţite despre lucrurile cu care avea să se confrunte. Ura surprizele, şi această mică întrevedere depăşise deja toleranţa pe care o avea pentru ele.

— În regulă, poate ar trebui să abordăm problema aceasta dintr-un unghi diferit, spuse el. De ce nu îmi spui

care sunt, mai exact, aptitudinile şi abilităţile pe care le are domnişoara Dryden? Atunci aş putea fi capabil să îmi dau seama cum te pot ajuta.

— Să o ajuţi pe Gillian, spuse ea cu încăpăţânare.

Deşi ideea de a îndruma o fată murdară ocupa cu greu un loc de cinste pe lista de activităţi preferate ale unui bărbat, el aprobă, încuviinţând din cap încurajator.

— Păi, vorbeşte trei limbi străine şi este foarte bună şi la limba latină.

În general, nu era nevoie să conjugi verbe într-o sală de bal, dar era un început.

— Franceza este una dintre aceste limbi?

— Desigur. Aş putea adăuga chiar că accentul lui Gillian este excelent. De asemenea, vorbeşte foarte bine spaniola.

— Minunat! Ce altceva?

— Este foarte pricepută la istorie şi bună la matematică şi la ştiinţele naturii. De fapt, cunoştinţele ei despre creşterea animalelor sunt remarcabile. Se datorează faptului că şi-a petrecut cea mai mare parte din viaţă la moşia tatălui ei vitreg.

Dacă nu cumva avea de gând să termine ca şefă de promoţie universitatea Oxford – ori să se căsătorească cu un fermier –, acele abilităţi erau mai degrabă obstacole decât un ajutor. Dar pe fată părea să o ducă mintea, lucru care nu era de lepădat. Până la urmă, existau bărbaţi care nu doreau să se însoare cu o femeie ignorantă, oricât de frumoasă ar fi fost.

Charles era unul dintre aceştia. Aflase cu mult timp în urmă cât de periculoasă putea fi frumuseţea.

— Dar aptitudini feminine? Cântă la vreun instrument sau cu vocea?

Mătuşa Lucy clătină din cap.

— Nu e o problemă de netrecut, spuse el. Desenează ori pictează?

— Nu.

— Cum stă cu brodatul?

Mătuşa Lucy începu să arate posomorâtă.

— Gillian şi-ar înfige mai degrabă acul în ochi decât să piardă măcar un minut măcelărind o bucată inocentă de pânză.

— Bănuiesc că este un citat direct. Bine, atunci, poate măcar să fie graţioasă pe ringul de dans?

Se temea că ştia deja care avea să fie răspunsul.

— Am angajat un maestru de dans pentru călătoria din Sicilia, dar nu a mers bine. Gillian a insistat să îl concediem înainte de a ajunge în Anglia sau…

— Sau? insistă el.

Ea arăta de parcă tocmai înghiţise o doză prea mare dintr-un medicament nesuferit.

— Sau îl va omorî.

— Nu poţi fi serioasă.

— Nu se simţea bine la momentul respectiv, deci nu era în întregime vina ei. Lecţiile îi agravaseră rana de la umăr.

— Ce a păţit la umăr?

Privirea mătuşii Lucy fugi într-o parte. Inspiră apoi adânc şi îl privi direct în ochi.

— A fost rănită într-un schimb de focuri.

El nu se putu împiedica să nu izbucnească în râs. Era imposibil să fie adevărat.

— Nu e de râs, spuse ea ţeapăn. Gillian aproape că a murit.

Charles mai că se temea să ceară detalii, dar mersese deja prea departe ca să renunţe. Şi trebuia să admită că, în *momentul acela,* simţea o fascinaţie morbidă.

— Cine a împuşcat-o?

— Nişte bandiţi sicilieni, acei aşa-numiţi *gabellotti*[1]*.* Nişte bărbaţi foarte periculoşi şi din cale-afară de periculoşi pentru Gillian.

Înainte să apuce să formuleze o altă întrebare, uşa se deschise şi înăuntru păşi un bărbat – un bărbat care arăta

---

1 Persoane care închiriau de la aristocraţi diverse ferme, pentru a le folosi pe termen scurt; mulţi dintre aceştia au fost asociaţi cu Mafia italiană, (n.red.)

el însuşi a bandit. În afară de cămaşa şi de legătura de la gât de culoare albă, era îmbrăcat complet în negru – chiar şi vesta era de culoare neagră. Înfăţişarea îi era completată de părul negru lung, legat la spate, peste umeri, şi de o cicatrice ştearsă, care îi brăzda jumătate din chip.

Era un bărbat care îşi făurise averea conducând unele dintre cele mai cunoscute spelunci de jocuri de noroc din Londra, unul a cărui reputaţie de ticălos de primă mână fusese atenuată abia de curând, prin vânzarea acelor spelunci şi căsătoria lui cu nepoata unui viconte foarte bine văzut. Griffin Steele, fiu nelegitim al ducelui de Cumberland. Ceea ce îl făcea frate vitreg al lui Gillian Dryden.

Doamne! Situaţia era chiar mai rea decât crezuse.

— Ah, iată-te, Griffin, spuse mătuşa Lucy cu un zâmbet plin de afecţiune. Intră, te rog, şi fă cunoştinţă cu oaspetele nostru!

Charles oftă şi se ridică.

— Acum îmi dau seama de ce ai nevoie de ajutorul meu, mormăi el.

Gillian Dryden era un scandal ambulant prin însăşi virtutea existenţei ei. Cu Griffin Steele la mijloc, bârfitorii aveau să fie în delir de fericire. Era un butoi social cu pulbere, care aştepta o scânteie.

— Ce ai spus, Charles? întrebă mătuşa lui Lucy.

— Nimic, doamnă.

— Atunci, permite-mi să ţi-l prezint pe Griffin Steele. Sunt aproape convinsă că ai ghicit care este relaţia lui cu Gillian.

— Cu o claritate tunătoare, spuse Charles. Steele, ticălosul, îi flutură ceea ce nu putea fi descris altfel decât ca un rânjet diabolic.

Mătuşa Lucy ignoră comentariul.

— Griffin, permite-mi să te prezint Excelenţei Sale, ducele de Leverton. Excelenţă, domnul Griffin Steele.

Dacă o plecăciune putea fi descrisă ca ironică, cea largă pe care o etală Steele se potrivea perfect. Charles îi răspunse cu o plecăciune scurtă, fiind pe deplin conştient

de faptul ca sângele bărbatului era mai albastru decât al lui.

Mătuşa Lucy se ridică şi strânse eu putere mâna lui Charles.

— Leverton are să ne ajute cu Gillian. Nu mă pot gândi la altcineva mai potrivit care să fie în stare să o facă.

Steele îl cercetă alene, insolent. În timp ce Charles era mai înalt, Steele era mlădios ca o sfoară de bici, cu aura cuiva care ţi-ar tăia beregata de îndată ce ţi-a scuturat mâna. Fiind crescut de către un bărbat care stăpânise arta intimidării, privirea scrutătoare a lui Steele nu făcu decât să îl enerveze pe Charles.

— Excelenţa Sa nu pare prea entuziasmat de idee, dacă mă întrebi pe mine, zise în cele din urmă Griffin.

Charles îi zâmbi politicos.

— În mod amuzant, nu îmi amintesc să fi întrebat.

Încruntarea mătuşii Lucy sugeră că amândoi se purtau ca doi şcolari prost crescuţi.

— Griffin, îi aduci lui Charles un pahar de coniac – şi ţie de asemenea? întrebă ea. Sunt convinsă că v-ar prinde bine amândurora.

— Oaspetele tău se simte ca acasă, spuse Charles, privindu-l pe Steele îndreptându-se agale către dulăpiorul cu băuturi şi alegând două pahare.

Mătuşa Lucy ridică dintr-o sprânceană.

— Îl consider pe Griffin ca fiind un membru al familiei. Şi Gillian îl consideră la fel.

— Aşa aş crede, din moment ce sunt frate şi soră, răspunse el calm. Dar, cu siguranţă, nu faceţi ca lucrurile să fie uşoare pentru voi.

— Pentru că şi eu şi Gillian suntem copii nelegitimi? întrebă Steele, revenind cu paharele de coniac. Nu e un obstacol imposibil de trecut. Sunt dovada vie a acestui lucru.

— Este mult mai dificil ca o femeie să treacă peste acest anumit impediment, zise Charles. Şi, din moment ce discutăm atât de deschis…

— Eu vorbesc întotdeauna pe şleau, îl întrerupse

Steele, cu un zâmbet rece. În felul acesta, intenţiile mele sunt perfect clare.

— Atunci, cu scopul de a fi perfect clar, spuse Charles, dă-mi voie să atrag atenţia asupra faptului că relaţia ta apropiată cu domnişoara Dryden e puţin probabil să fie un avantaj pentru ea. Ba mai degrabă invers.

— De acord, spuse mătuşa Lucy. Dar, din moment ce nu se poate face nimic în legătură cu acest lucru, trebuie, pur şi simplu, să găsim o cale.

— Îmi displace să fiu purtătorul unor veşti proaste, spuse Charles. Dar cred că este aproape imposibil să vă atingeţi scopul în Londra. Aţi putea avea mai mult noroc într-una dintre staţiunile balneare mai mici, unde standardele nu sunt atât de exigente. Poate Tunbridge Wells.

— Asta nu este acceptabil nici pentru mine, nici pentru mama lui Gillian, îi răspunse mătuşa sa pe un ton îngheţat.

— Ori pentru mine, adăugă Steele.

Charles îşi permise să ofteze plin de exasperare.

— Mătuşă Lucy…

— Charles, ascultă, te rog! Dacă am fi avut de ales, am fi făcut-o. Dar trebuie să îi găsim nepoatei mele un soţ potrivit, unul care este destul de puternic şi care are destul de multă influenţă încât să o poată proteja. Poziţia ei în viaţă, genul de fată care este…

Se opri, buzele strângându-i-se de tulburare.

— Da? întrebă cu blândeţe Charles.

— Gillian este foarte vulnerabilă, spuse ea. Mai mult decât aş vrea să admit şi cu siguranţă mai mult decât va admite ea. Cu toată puterea şi curajul ei, a dus dorul afecţiunii şi al acceptului unui bărbat încă de când mult iubitul ei tată s-a dus. Nu trebuie să îţi spun la ce ar putea conduce o astfel de vulnerabilitate.

— Înţeleg.

— Nu voi îngădui ca nepoata mea să alunece într-o lume imorală, fie din cauza purtării ei nechibzuite, fie din cauza vreunui nemernic de bărbat care să profite de ea.

Charles se încruntă.

— A încercat cineva?

Mătuşa Lucy flutură nerăbdătoare din mână.

— Am avut grijă de ameninţări de genul acesta în trecut, dar îmbătrânesc. Nu voi fi prin preajmă pentru totdeauna.

— Nu aş permite niciodată ca un astfel de lucru să i se întâmple lui Gillian, spuse Griffin cu voce dură.

— Problema este că ai face o treabă atât de bună protejând-o, spuse mătuşa Lucy, încât niciun bărbat nu ar avea curaj vreodată să se apropie de ea.

— Ei bine, fata are nevoie de cineva care să aibă grijă de ea, spuse Griffin. Prea e al naibii de nesăbuită. E doar o chestiune de timp până să declanşeze un scandal în toată regula, care să îi distrugă pentru totdeauna reputaţia.

— Charles, dacă nu ne ajuţi, nu ştiu ce vom face, spuse mătuşa Lucy, părând mai degrabă disperată.

Dorea să refuze, dar…

„Un Penley face întotdeauna ceea ce trebuie”.

Vocea tatălui său îi răsuna în minte. Charles era însă sigur de faptul că bătrânul nu se referise la acea situaţie deosebită. Totuşi, mătuşa Lucy şi chiar şi misterioasa Gillian erau parte din familie.

— Poate ar fi mai bine să îmi spui totul, zise el.

În timp ce mătuşa Lucy vorbea, Charles devenea din ce în ce mai consternat. Dacă ar fi spus că domnişoara Dryden era un catalog al dezastrelor sociale ar fi fost un eufemism. Pe lângă faptul că îl ameninţase pe maestrul de dans, călărise singură în Green Park, se plimbase pe lângă clubul de bărbaţi White în mijlocul după-amiezii – din nou, de una singură – şi îl insultase din neatenţie pe unul dintre cei mai vechi şi mai de vază marchizi, în timpul unicei petreceri restrânse la care familia ei îndrăznise să o ia.

Aparent, acesta era doar începutul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mătuşă Lucy, o întrerupse el, nici măcar eu nu pot îmblânzi un sălbatic. La ce te-ai gândit când ai adus-o aici, în primul rând?

Steele se aplecă în faţă, cu privirea fixă şi rece.

— Fiţi atent, Excelenţă! În caz contrar, s-ar putea ca lama mea să ajungă între coastele Excelenţei Voastre.

— Ei, te rog, spuse Charles pe un ton dispreţuitor.

— Am adus-o în Anglia ca să îi salvez viaţa, zise mătuşa Lucy. Nu s-o afla ea la înălţimea standardelor tale stricte, Charles, dar nu o puteam lăsa să moară de mâna unor bandiţi necruţători. Asta i-ar fi fost soarta, cu siguranţă, dacă am fi rămas în Sicilia.

— A, da, spuse el. În legătură cu bandiţii aceia. De ce naibii…

Mătuşa lui clătină din cap şi se ridică. Charles şi Steele se ridicară şi ei repede.

— Iartă-mă că ţi-am pierdut timpul, Excelenţă, spuse ea cu o demnitate resemnată. Văd acum că ţi-am cerut prea mult. Nu îţi cer decât să ţii aceste lucruri pentru dumneata, pentru binele lui Gillian.

Oftând în sinea lui, Charles îi luă mâna.

— Nu, mătuşă, eu sunt cel care trebuie să ceară iertare. Într-adevăr, manierele mele au lăsat foarte mult de dorit, şi îmi pare foarte rău pentru asta. Să zicem că am fost atât de surprins, încât nu m-am mai controlat.

Ea îl măsură din priviri, părând plină de îndoială, tulburată şi ostenită.

— Dar mai este un lucru pe care nu îl înţeleg, spuse el. De ce se împotriveşte domnişoara Dryden atât de mult învăţării unui comportament convenţional?

Mătuşa lui ridică din umeri.

— Pare să echivaleze respectarea standardelor acceptabile cu dresarea unei maimuţe pentru a face diferite trucuri. A descris lucrul acesta ca fiind fără noimă.

— Nu e nimic fără noimă în comportamentul civilizat, spuse Charles. Ori în a ne trata semenii cu demnitatea cuvenită.

Dumnezeule, până şi pentru el sunase pedant. Pufnetul batjocoritor al lui Steele arăta că şi el credea acelaşi lucru.

— I-am spus asta de o mie de ori, spuse mătuşa Lucy. Dar, din păcate, doar tatăl ei vitreg putea să o facă să fie

raţională. Gillian îl admira foarte mult, în calitate atât de tată adoptiv, cât şi de cap al familiei.

— Cât de plictisitor de tradiţional din partea ei, comentă Griffin.

— Ei bine, a fost crescută în Sicilia, răspunse mătuşa Lucy. Acolo sunt obsedaţi de astfel de lucruri. Un alt motiv pentru care m-am gândit la tine, Charles. Eşti, în mod incontestabil, capul familiei *noastre* şi pe deasupra şi duce. Sper că măcar această combinaţie va da naştere la un minimum respect din partea lui Gillian.

Privind în ochii rugători ai mătuşii lui, Charles găsi că îi este imposibil să refuze.

— Bănuiesc că nu o să se întâmple nimic rău dacă o întâlnesc. Să văd dacă este dispusă să primească... ăăă... sfaturi din partea mea.

— Mult noroc, spuse Steele pe un ton sarcastic.

Mătuşa Lucy îi aruncă lui Charles un zâmbet plin de uşurare.

— În realitate, este o tânără foarte drăguţă, în ciuda marginilor ei neşlefuite. Sunt sigură că o vei plăcea.

Charles păstră pentru el îndoielile considerabile pe care le avea.

— Griffin, suni valetul, te rog? întrebă mătuşa Lucy. Să o aducă pe Gillian.

— Ştiu exact unde este, spuse Griffin, îndreptându-se cu paşi mari către uşă.

Când o deschise, o femeie se rostogoli în încăpere, aterizând pe genunchi.

— La naiba, mormăi ea. Sări în picioare cu o mişcare iute şi îşi aranjă fustele rochiei care îi acoperea silueta suplă. Îl privi în mod direct pe Charles cu ochii mari, de culoarea lichiorului, aparent fără urmă de jenă pentru intrarea ei scandaloasă.

— Deci tu eşti cel care va îmblânzi sălbatica, spuse ea cu voce clară, care avea o urmă de accent exotic. Cât de distractiv pentru noi amândoi.

Capitolul 4

Să se rostogolească la picioarele măreţului şi puternicului duce de Leverton nu era felul în care îşi imaginase Gillian că urma să aibă loc prima lor întâlnire. În ultimul timp însă, cele mai multe dintre planurile ei avuseseră tendinţa iritantă de a merge prost.

Bunica ei îi aruncă o privire piezişă.

— Văd că ai tras din nou cu urechea. Sper din tot sufletul că niciunul dintre servitori nu te-a văzut într-o poziţie atât de lipsită de eleganţă.

— Parsons m-a văzut, spuse Gillian. A părut corespunzător de şocat.

De fapt, majordomul păruse pur şi simplu resemnat, obişnuindu-se, în mod evident, cu felul ei de a fi.

— Serios, draga mea, tare aş vrea să nu te mai furişezi şi să nu mai asculţi conversaţiile particulare ale oamenilor, spuse bunica. Este de foarte prost gust.

— Altfel cum aş putea să ştiu ce spun oamenii atunci când sunt, în mod clar, subiectul discuţiilor? întrebă ea.

— Aţi putea încerca să îi întrebaţi, spuse Leverton cu o voce adâncă, cultă, încărcată cu o doză perfectă de sarcasm.

Gillian îşi încrucişă braţele peste piept şi îl studie încet.

— Nu îmi amintesc să vă fi cerut opinia asupra acestui subiect. Dar, pe de altă parte, sunt o sălbatică, aşa că ce ştiu eu?

Iritarea îi tensionă trăsăturile aristocrate, însă apoi o mască politicoasă îi luă locul. Gillian trebuia să îi recunoască meritele. Putea să parieze că nu era obişnuit cu tinere domnişoare care să îi cadă la picioare şi care să agraveze situaţia jenantă, insultându-l. Poate însă *era* obişnuit cu femeile care îi cădeau la picioare. Era, cu siguranţă, şi bogat, şi destul de chipeş încât să provoace astfel de leşinuri.

Totuşi, să se simtă insultat? Din câte auzise, oamenii

făceau eforturi extraordinare ca să îi atragă favorurile.

— Din moment ce ascultaţi la uşă, domnişoară Dryden, ştiţi probabil că mi-am cerut scuze pentru purtarea mea nepoliticoasă, spuse ducele.

— Nu mie. Nu că aş da o afurisită de iotă dacă o faceţi sau nu.

Bunica ei oftă din greu şi până şi Griffin clătină din cap. În schimb, ducele o privi pur şi simplu într-o manieră perfect imperturbabilă, ca şi cum ea ar fi fost o specie nou descoperită, oarecum interesantă. Gillian începu să aibă reaua presimţire că îşi întâlnise naşul.

Auzise de săptămâni cum Leverton era cheia rezolvării „micii probleme a lui Gillian”, cum o numea familia ei. Conform spuselor lor, el era *perfect* potrivit pentru a o îndruma în graţiile societăţii şi *perfect* capabil să reuşească să alunge chiar şi cele mai problematice elemente ale trecutului ei.

Dacă aşa era, trebuia să fie un afurisit de făcător de minuni.

În timp ce îl măsura atent din priviri, nu putu decât să tragă concluzia că părea mai degrabă perfect în unele privinţe. Cu siguranţă era mai frumos decât ea, cu păr des, de un maro-roşcat, ochi albaştri impresionanţi şi un chip luat direct de la o statuie grecească. Şi era cu siguranţă mult mai stilat decât ea, deşi lucrul acesta era valabil pentru aproape oricine. Dar chiar şi ea putea aprecia felul în care haina lui minunat croită îi punea în evidenţă umerii şi cum pantalonii îi îmbrăţişau picioarele musculoase fără aproape nicio cută. În ceea ce privea lavaliera, era, practic, o operă de artă.

De fapt, era atât de al naibii de perfect, încât o apucă durerea de stomac. Fusese atrasă de perfecţiune în trecut, şi asta aproape că o ruinase.

— Încetează să încerci să ne şochezi, Gillian, spuse bunica ei. Ştii foarte bine că nu funcţionează.

— Dimpotrivă, Lady Marbury, spuse Griffin. Eu sunt foarte măcinat de groază.

El îi aruncă lui Gillian zâmbetul acela conspirator, care

o făcea mereu să simtă că o înţelegea cineva cu adevărat. Şi, lucrul şi mai important, lui Griffin nu i se părea necorespunzătoare, spre deosebire de toţi ceilalţi din Londra. Abia aştepta să scuture praful Angliei de pe cizme şi să se întoarcă în Sicilia – cu cât mai curând, cu atât mai bine.

— Domnişoara Dryden are dreptate, spuse Leverton.

Gillian se încruntă.

— Da? În legătură cu ce, mai exact?

El traversă încet încăperea, îndreptându-se către ea. Nu o pândea, în mod clar, dar ceva din felul în care se mişca o făcu să se gândească la un… lup, poate. Alunecând tăcut în noapte, în timp ce vâna în linişte.

Un lup extrem de inteligent, bănui ea. Unul cu dinţi ascuţiţi, potriviţi să sfâşie viaţa bine pusă la punct a unei persoane.

Înălţimea lui Leverton o obligă să îşi dea capul pe spate ca să îi întâlnească privirea, şi se trezi privind în nişte ochi de o minunată nuanţă de cobalt. Trebuia să admită că erau destul de uimitori.

— Vă rog să mă credeţi, domnişoară Dryden, când vă spun că nu am avut nicio intenţie să vă insult. Am fost doar surprins de unele detalii care privesc situaţia dumneavoastră. Lucrul acesta m-a făcut să uit bunele maniere.

Un licăr de amuzament stăruia în privirea lui.

Ei i se puse un nod în stomac la gândul că el râdea de ea. Dar, atunci când el zâmbea, nodul părea să se desfacă şi abdomenul începea să-i vibreze, năpădit de fluturi.

— Haideţi, domnişoară dragă, spuse el cu o voce care o înfăşură ca o frumoasă dimineaţă de vară. Vă rog a mă ierta înainte de a fi obligat să fac ceva drastic – cum ar fi să mă arunc la picioarele dumitale. Ar fi jenant pentru amândoi.

— Filfizon afurisit, mormăi Griffin.

Leverton ignoră remarcă făcută în şoaptă, păstrându-şi atenţia îndreptată asupra lui Gillian. Inima ei începu să bubuie, şi fierbinţeala i se târî în sus, spre ceafă.

— Ah, foarte bine, bombăni ea. Vă iert.

— Sunteţi foarte amabilă, spuse Leverton. Acum, am putea să o luăm de la capăt şi să lăsăm în urmă toată stânjeneala aceasta.

— Ce idee splendidă, spuse bunica. Excelenţă, nepoata mea, domnişoara Gillian Dryden.

Ducele făcu o plecăciune, ca şi cum ea nu se rostogolise pe uşă cu doar câteva momente înainte, şi nici ei nu ar fi petrecut ultimele câteva minute insultându-se unul pe celălalt.

— Gillian, am plăcerea să ţi-l prezint pe ducele de Leverton, adăugă bunica.

— Sfinte Dumnezeule! Ştiu cine e, răspunse Gillian, fără să îşi ascundă exasperarea.

— Atunci, fă o plecăciune, draga mea! Una aşa cum se cuvine.

Reprimându-şi impulsul de a-şi da ochii peste cap – în ceea ce o privea, o plecăciune era la fel de bună ca oricare alta –, Gillian se lăsă pe genunchi şi se ridică rapid.

Sprâncenele lui Leverton zvâcniră în sus. În ochii ei, lucrul acela venit din partea lui era echivalentul unui icnet îngrozit.

Ei bine, nimeni nu spusese despre ea că era graţioasă, cel puţin nu atunci când era vorba despre astfel de prostii.

— Hmm, spuse el. Va trebui să ne ocupăm de asta.

— Nu sunt decât prostii, dacă e să mă întrebaţi pe mine, spuse Gillian. Toate plecăciunile şi reverenţele astea de ţăran în faţa stăpânului. Poate aţi dori să vă lustruiesc ghetele, dacă tot am ajuns aici.

Privirea lui dezaprobatoare o făcu să clipească, şi fu cât pe ce să se dea un pas în spate. Acesta era un bărbat căruia nu îi plăcea să fie contrazis.

— Gillian Dryden, încetează să te comporţi ca un păgân, o dojeni bunica ei.

— Nu aveam habar că aveţi tendinţe revoluţionare, domnişoară Dryden, spuse ducele. Cât de interesant! Şi nu, nu doresc să îmi lustruiţi ghetele. Valetul meu nu ar fi de

acord.

Acum, părea plictisit. Şi, dacă era plictisit, era mai probabil că avea să plece şi să o lase în pace. Minunat!

Totuşi, nu se putu împiedica să nu se simtă iritată de tonul şi de purtarea lui dispreţuitoare. Ducele de Leverton era, cu siguranţă, un snob şi, probabil, un filfizon. Ea nu ştia care din cele două era mai rău.

— De ce aţi crede că am tendinţe revoluţionare, domnule? adăugă ea cu vocea dulce ca zahărul. Este cumva din cauză că, în ciuda statutului meu social nefericit, cred că sunt la fel de bună ca oricine altcineva?

Gillian se pregăti pentru o binemeritată dojană. Se obişnuise să fie etichetată drept bastarda unui prinţ sau chiar şi mai rău. Cel mai bine era să accepte, pur şi simplu, şi apoi să evite pe oricine o privea de sus din cauza obârşiei ei. Învăţase lecţia aceea dificilă cu mult timp în urmă.

Ducele o studie preţ de câteva momente înainte de a răspunde.

— Bineînţeles că sunteţi.

— Bineînţeles că sunt ce? întrebă ea.

— La fel de bună ca oricine altcineva. Orice persoană inteligentă trebuie să creadă asta, spuse el.

— Asta îi elimină pe cei mai mulţi dintre cei din societatea mondenă, spuse Griffin.

Leverton păru să cântărească comentariul amuzant al fratelui ei.

— Cred că aprecierea dumitale este prea pesimistă, Steele. Să spunem, un cincizeci la sută?

Schimbul de replici fu atât de prostesc, încât Gillian nu se putu abţine să nu râdă. Sprâncenele lui Leverton zvâcniră din nou, dar nu cu dezaprobare, gândi ea. Apoi îi aruncă un alt zâmbet orbitor care o făcu să simtă că podeaua se înclinase.

— Aşa e mult mai bine, spuse el.

Ea clătină din cap exasperată.

— Nu înţeleg nimic din toate astea.

— Nu contează. Leverton privi către bunica lui Gillian. Doamnă, aţi avea ceva împotrivă dacă i-aş adresa câteva

întrebări domnişoarei Dryden? Pentru a-mi face o idee despre ce se petrece, ca să spun aşa?

— Vreţi să spuneţi pentru a vă da seama despre cât de lipsită de speranţă sunt cu adevărat, replică Gillian.

Griffin îi luă braţul şi o conduse alături de bunica ei.

— Mai bine să termini odată, fetiţo.

— Pentru tine e uşor să vorbeşti, replică ea. Nu îi pasă nimănui dacă tu eşti un bastard regal. Nu îi pasă *nimănui* niciodată de astfel de lucruri când vine vorba despre bărbaţi.

— Nu e chiar aşa, spuse Griffin. Am avut şi eu problemele mele, deşi admit faptul că situaţia e mai încurcată pentru tine decât a fost pentru mine.

— Dar nu de netrecut, după cum cred că am căzut de acord acum câteva minute, spuse ducele, reluându-şi locul.

— Nu mă aflam în încăpere la momentul discuţiei, comentă Gillian.

— Dar trăgeaţi cu urechea, răspunse ducele. Voi presupune, deci, că sunteţi de acord cu noi toţi.

La naiba! Bărbatul era absolut imperturbabil.

— Asta rămâne de văzut.

Privirea lui fugi către bunica fetei, înainte de a reveni asupra ei.

— Domnişoară Dryden, ar trebui să înţeleg că nu doriţi să fiţi acceptată de lumea bună? Cu siguranţă nu poate fi adevărat.

— Sigur că nu. Bunica o împunse pe Gillian cu o privire care descuraja orice contrazicere. Nu-i aşa, copila mea?

„Fir-ar să fie!” Fusese prinsă în propria ei capcană.

Mama şi bunica ei îi spuseseră în mod clar că introducerea ei în societatea englezească urma să aibă loc indiferent de dorinţele ei. Refuzul de a coopera nu ar duce deloc la rezultatul dorit – acceptul familiei ei de a se reîntoarce în Sicilia. Ele credeau cu adevărat că ea putea să reuşească aici, în Anglia, în ciuda tuturor dovezilor care demonstrau contrariul.

Mai credeau şi că, dacă ar fi trimis-o acasă, asta ar fi

echivalat cu o sentinţă la moarte. Gillian nu era de acord. Poate că lucrurile aveau să fie un pic dificile o perioadă, dar avea să găsească o cale să rezolve situaţia. Întotdeauna se descurcase.

— Sigur că doresc să fiu acceptată de lumea bună. Adoptă o expresie plină de zel, în timp ce se uită lung la duce. Nu este aceasta dorinţa oricărei tinere englezoaice cu o gândire sănătoasă?

— Nu mă interesează alte tinere, spuse el răspicat. Doresc să ştiu ce credeţi *dumneavoastră* despre asta.

Gillian flutură vioi din mână.

— Nu trebuie să vă faceţi griji pentru mine, Excelenţă. Sunt toată numai urechi.

Bunica ei se înecă şi tuşi înfundat.

— Sunt încântat să aud asta, răspunse Leverton. Atunci, putem începe?

— Desigur.

— Înţeleg că vorbiţi mai multe limbi, iar engleza dumneavoastră este excelentă. Acest fapt va face, cu siguranţă, ca lucrurile să curgă mai lin.

Episodul scurt de supunere a lui Gillian se evaporă.

— Nu sunt o imbecilă, domnule. De fapt, am bănuiala că sunt mult mai bine educată decât majoritatea fetelor obişnuite din Anglia. Din câte pot vedea, cele mai multe dintre ele sunt complet neroade.

— Gillian, o avertiză bunica ei.

— Iartă-mă, bunico, dar ştii că este adevărat. Zece minute cu fete de teapa fiicei doamnei Allister sunt de-ajuns ca să reprezinte o dovadă a acestui lucru.

Lady Allister era o prietenă veche de-a mamei ei, şi Gillian fusese obligată să îndure două ieşiri înfiorătoare alături de aceasta şi de fiicele ei. Fetele sporovăiseră fără încetare ca o pereche de vrăbii căpiate, interesate doar de haine, bărbaţi şi de cele mai noi bârfe.

Pe deasupra, nu făcuseră niciun efort ca să ascundă faptul că nu o considerau pe Gillian demnă de atenţia lor, tratând-o cu dispreţ de fiecare dată când mama ei şi Lady Allister nu se uitau. Îi trebuise fiecare dram de disciplină pe

care îl avea ca să nu le tragă de urechi. Nu reţinuse decât dorinţa nerăbdătoare a mamei ei ca Gillian să îşi facă prieteni.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi despre nefericitele fiice ale lui Lady Allister, zise Leverton. Sunt o pereche de fete remarcabil de plictisitoare.

— Ah, mmm, mulţumesc, spuse ea, consternată pentru moment. Am încercat să le acord prezumpţia de nevinovăţie, după cum i-am spus bunicii.

— Le-ai făcut idioate şi le-ai spus să nu mai ţipe ca nişte vrăjitoare, comentă bunica ei. În public.

— Păi, au stârnit cel mai ridicol tărăboi, spuse Gillian, doar din cauză că un păianjen s-a târât pe mâneca domnişoarei Allister. Ai fi crezut că francezii au pornit o invazie la scară largă asupra Londrei.

— Nu ai prea fost de ajutor nici tu când ţi-ai scos pălăria şi ai lovit-o cu ea, replică bunica ei.

— Încercam, pur şi simplu, să dau jos afurisitul de păianjen de pe rochia ei. Mult bine mi-a făcut, mormăi Gillian.

— Deci asta s-a întâmplat, spuse Griffin.

— Vai de mine, oftă bunica. Ai auzit despre acest incident?

— Cred că jumătate din lumea din Londra a auzit, spuse Griffin rânjind. Nu se întâmplă în fiecare zi ca tinerele doamne să se atace una pe alta în magazinul pentru ceai Gunter.

— Nu am atacat-o, protestă Gillian. Am încercat să o ajut. Nu e vina mea că s-a împiedicat şi a răsturnat masa.

Toate îngheţatele şi băuturile fuseseră răsturnate în poala largă a doamnei Allister. Strigătele care urmaseră fuseseră atât de tari încât lui Gillian îi răsunară urechile ore întregi.

— Din moment ce tu nu ai auzit despre acest incident, Charles, poate nu e chiar atât de rău cum am crezut noi iniţial, spuse bunica, optimistă.

Ducele se holba la Gillian cu ceea ce părea a fi o fascinaţie oripilata, dar îşi reveni rapid.

— M-am întors în Londra cu doar câteva zile în urmă. Am stat încuiat în birou de atunci şi nu sunt încă la curent cu ultimele bârfe.

— Vai de mine, spuse bunica oftând.

Ducele se strâmbă înţelegător.

— Nu lua în seamă, mătuşă Lucy. Aproape toată lumea e de acord cu aprecierea tranşantă a domnişoarei Dryden în ceea ce le priveşte pe fetele Allister, aşa că nu cred că pagubele vor fi prea grave. Îi aruncă lui Gillian o privire severă. Câtă vreme vă veţi abţine de la alte incidente asemănătoare.

— Promit, spuse ea cu voce cucernică. Din nefericire, promisiunea ei fu discreditată de schimbul de priviri dintre Griffin şi bunica ei.

— Ar fi bine să îmi ziceţi, spuse ducele cu voce resemnată.

— Ar mai fi incidentul acela din Hyde Park de acum câteva zile, când a fost să călărească de dimineaţă, spuse bunica.

— Nu de una singură, sper, spuse ducele.

— Sigur că nu, zise Gillian. Aveam cu mine un grăjdar.

Bunica *ei* avusese grijă de asta. Servitorii nu o scăpau din ochi.

— Atunci, care a fost problema?

— A purtat pantaloni, spuse bunica ei.

Leverton clipi rar.

— Este singurul mod în care pot călări cu picioarele de o parte şi de alta a şeii. Urăsc şeile pentru doamne, explică Gillian.

— Aţi fost văzută de cineva? întrebă Leverton.

— Nu într-atât încât să fiu recunoscută, răspunse ea. Aşa că nu înţeleg care este problema.

Privirea lui redeveni rece.

— Sunt sigur de faptul că ştiţi exact care este problema, aşa că vă rog să nu îmi insultaţi inteligenţa, domnişoară Dryden.

Ea simţi cum sângele îi năvăleşte în obraji. Bineînţeles că ştia care era problema, motiv pentru care ieşise

dimineaţa devreme. Chiar nu dorea să îşi facă familia de ruşine, dar asta nu însemna că nu se revolta împotriva restricţiilor care i se impuneau – ori că nu le încălca din când în când.

Griffin deveni agitat.

— Că veni vorba despre insulte, vă sfătuiesc să vă adresaţi surorii mele pe un ton mai respectuos. O ofensă adusă ei este o ofensă adusă mie. Credeţi-mă, nu doriţi asta.

Leverton nu păru absolut deloc stingherit de ameninţarea fratelui ei. De fapt, cei doi bărbaţi începură să se holbeze unul la celălalt într-un fel care îi ridică lui Gillian părul de pe ceafă.

— Este în regulă, spuse ea în grabă. Sunt sigură că ducele nu a avut intenţia de a mă insulta. Nu-i aşa, domnule?

El mai susţinu un moment privirea lui Griffin, apoi se uită la ea.

— Bineînţeles că nu, domnişoară Dryden.

— Bun, atunci, să continuăm.

Cu cât mai repede avea să se încheie acea întrevedere, cu atât era mai bine.

— Lady Marbury mi-a explicat destul de bine care a fost educaţia dumneavoastră, spuse el. Se pare însă că nu aţi avut parte de destule lecţii de aptitudini tradiţionale pentru doamne.

— Vă referiţi la desenat şi brodat? Îmi pare rău, dar nu le-am văzut niciodată rostul.

Putea să coasă o cămaşă şi să gătească o tocană ca nimeni alta. Acelea erau lucruri utile, care aveau un rost. Dar să îşi piardă timpul făcând mostre decorative ori peisaje plictisitoare? Avusese întotdeauna ceva mai bun de făcut cu timpul ei.

— Dar muzica? Cunoaşteţi vreun instrument sau cântaţi ori nu aţi văzut niciun rost nici în aceste activităţi?

Lui Gillian îi plăcea muzica, mai ales opera, dar nu avusese niciodată răbdare să înveţe să cânte. Şi, cu cât se vorbea mai puţin despre vocea ei, cu atât era mai bine.

Ridică din umeri.

— Draga mea, spuse Leverton, părând exasperat. Nu ai nicio pasiune ori vreun mod plăcut în care să îţi petreci timpul?

— Ei bine, da, spuse ea. Sunt foarte pricepută la vânat bandiţi.

Din cauza geamătului bunicii ei, abia putu auzi cum ducele scrâşnea din dinţi.

Capitolul 5

Stând în mijlocul cărării, Gillian îl studie pe Charles cu o expresie amuzată, de parcă acesta vorbea hindusă.

— De ce dracu' … Se opri, strângând din buze atunci când el ridică din sprâncene. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ne-ai duce să vizităm o lăptărie decorativă din mijlocul Londrei?

Îşi sublinie comentariul un pic mai politicos dându-şi ochii peste cap.

Mătuşa Lucy avusese dreptate – Gillian Dryden era o catastrofă socială în devenire. Charles se întrebă din nou de ce fusese de acord să îi ofere lecţii în arta fină a comportamentului civilizat.

După gluma de ziua trecută pe care o făcuse Gillian în legătură cu vânarea bandiţilor, discuţia degenerase rapid, luând sfârşit abia atunci când mătuşa Lucy le poruncise să se oprească din a se comporta ca nişte copii. Aceea fusese o apreciere foarte corectă în ceea ce îi privea, mai ales pe Griffin Steele. Ameninţase că avea să-l înjunghie pe Charles cu un cuţit dacă avea să mai facă un singur comentariu jignitor la adresa surorii lui. Ameninţarea lui Steele venise atunci când Charles sugerase că acel comportament primitiv al lui Gillian ar fi fost mai potrivit într-o încăierare dintr-o tavernă decât într-o discuţie politicoasă. Gillian replicase că o încăierare ar fi fost mult mai distractivă decât discuţia cu el.

Atunci când mătuşa Lucy îi făcuse, într-un final, să ajungă, mormăind, la un acord, îl privise pe Charles cu o expresie plină de tristeţe şi îl eliberase de orice obligaţie faţă de Gillian ori faţă de familie.

— Nu trebuie să mai zăboveşti niciun moment şi să te supui acestei scene nefericite, spusese ea, fluturându-şi batista de dantelă ca pe un steag de capitulare.

Încheiase cu un mic tremolo artistic în voce, pe care Charles îl bănui a fi fost prefăcut în întregime.

În mod evident tulburată de spectacolul viclean al bunicii ei, Gillian se îmbujorase şi îşi muşcase buza inferioară. Îşi ţinuse însă gura şi nici nu ceruse iertare, nici nu o contrazise pe bunica sa. La momentul acela, nici Steele nu mai dorea, în mod evident, ca Charles să se afle acolo, aşa că îi dădură ocazia perfectă de a se retrage.

Deşi intenţionase să se folosească de acea oportunitate şi să evadeze din casa de nebuni Marbury, se trezise aşezându-se înapoi pe scaun, cugetând preţ de un minut ori două. Făcuse apoi o observaţie stupidă despre durerile creşterii şi despre cum era convins că aveau să se înţeleagă minunat cu toţii. Schimbarea la faţă îi uimise pe Gillian şi pe Steele, dar nu şi pe mătuşa lui, suspectă el.

Mătuşa Lucy îi exploatase punctul vulnerabil – mândria lui infernală. Dacă era un lucru pe care Charles îl ura, acela era ideea că exista cineva pe care nu îl putea convinge să se supună dorinţelor lui. Se trăgea dintr-o lungă linie de luptători şi politicieni, mergând până la William Cuceritorul. Nimeni, niciodată, nu îi spusese cuiva din familia Penley ce putea ori ce nu putea să facă. Era ca şi cum ai fi fluturat un steag în faţa unui taur, iar în ziua trecută lucrul acesta funcţionase de minune asupra lui Charles.

Îi atinse cotul lui Gillian şi o făcu să înainteze.

— Mulţi dintre cei care vizitează Londra vin să vadă lăptăria decorativă. Şi m-am gândit că poate v-ar plăcea să vedeţi Green Park şi numeroasele lui distracţii.

— Este evident faptul că nu mă cunoaşteţi foarte bine. Se uită pieziş la micuţa şi drăguţa clădire agricolă, de parcă

simpla ei prezenţă era o ofensă adusă naturii. Treaba asta este ridicolă, dar cred că nu ar trebui să mă mai surprindă nimic în ceea ce îi priveşte pe londonezi.

— Domnişoară Dryden, să mustri un domn care este destul de drăguţ încât să scoată o tânără doamnă la plimbare nu e un lucru care se face de obicei. Ea dă, în schimb, dovadă de o recunoştinţă care îi şade bine, arătându-şi entuziasmul pentru acea activitate, chiar dacă acel entuziasm este parţial prefăcut.

— Cu alte cuvinte, minte.

Îşi încrucişă braţele peste piept, ignorând manşonul mare de pene care i se legăna de una din încheieturi. Atârna ca un animal ciudat, ceea ce îl făcu pe Charles să se întrebe de ce îl cărase după ea, de la bun început. Din fericire, acela era singurul defect al costumului de altfel foarte elegant pe care îl purta. O manta de culoare verde-închis, strânsă pe corp, îi punea în evidenţă în mod excelent silueta înaltă şi graţioasă şi se asorta cu o pălărie elegantă, în stil grenadier, care şedea înclinată pe buclele ei negre, strălucitoare.

Nu încăpea îndoială că Gillian era o fată încântătoare, chiar dacă nu în stilul obişnuit. Avea pometi ascuţiţi, înalţi şi o bărbie hotărâtă, contrazisă de o gură surprinzător de ademenitoare şi de ochii mari, de culoarea lichiorului, care îi dominau chipul. Era o combinaţie ispititoare care ar fi atras atenţia multor bărbaţi dacă ea nu i-ar fi speriat pe toţi potenţialii pretendenţi.

O conduse de pe Broad Walk într-una dintre aleile care duceau la lăptărie, aruncând o privire peste umăr ca să verifice cum se descurcau contesa Paterini şi servitoarea ei. Acestea rămăseseră în urmă, plimbându-se într-un ritm care nu depăşea cu mult târâşul. Mama lui Gillian le servea drept însoţitoare într-una dintre cele mai nevinovate plimbări. Având în vedere zvonurile care începuseră deja să roiască în jurul lui Gillian, Charles nu dorea să îşi asume niciun risc. Avea să facă tot ce îi stătea în putinţă ca, în următoarele câteva săptămâni, să se asigure că nici urmă de scandal nu avea să fie legat de Gillian ori de el însuşi.

„Mult noroc, fiule!”

Contesa le făcu veselă cu mâna.

— Nu vă faceţi griji pentru noi, dragii mei. Eu şi Maria vă vom întâlni la lăptărie.

Gillian se întoarse.

— Eşti bine, mama? Ai dori să te opreşti şi să te odihneşti pentru câteva minute?

— Suntem bine, dragă. O să mergem încet, în ritmul nostru, nu-i aşa? îi zâmbi însoţitoarei ei, o italiancă masivă care dezaproba morocănos Londra în general şi Green Park în special. Biata femeie părea să nu cunoască decât câteva vorbe în limba engleză, aşa că, probabil, mutarea în Anglia fusese deosebit de dificilă pentru ea.

— Ei bine, dacă eşti sigură, spuse Gillian.

— Absolut. Ar trebui să nu îţi mai faci griji din cauza mea şi să te distrezi.

Era însă clar că Gillian îşi făcea foarte mari griji pentru mama ei.

Contesa era o frumuseţe apusă, cu un fel de a se purta blând, fragil, care demonstra atât caracterul ei amabil, cât şi sănătatea ei precară. Era foarte schimbată faţă de ultima oară când o văzuse Charles, cu ani în urmă, în Sicilia. Era, pe atunci, o femeie măritată, tânără şi plină de viaţă, răsfăţată de dragostea soţului ei devotat şi care se bucura de o viaţă plină de veselie în Palermo. Energia îi dispăruse odată cu uciderea soţului său. Din cât îşi putea da seama Charles, acum contesa aluneca prin viaţă, mulţumită să lase toate deciziile pe seama lui Lady Marbury ori a lui Gillian. În mod clar nu avea nicio influenţă asupra comportamentului fiicei sale, plesnind doar nelinişitită din limbă, fără succes, când Gillian spunea ori făcea ceva scandalos.

Din câte îşi dăduse seama Charles, raporturile lor erau complet inversate. La sosirea lui, în dimineaţa aceea, ca să le însoţească în parc, Gillian îi acordase mamei sale atenţie precum o pisică unui pisoi singuratic. El reuşise să le facă să pornească, în cele din urmă, promiţând că avea să le aducă imediat acasă în cazul în care contesa ar fi arătat cel

mai mic semn de oboseală. Chiar şi aşa, Gillian nu fusese de acord să se aventureze în sălbăticiile din Mayfair decât după ce stătuse afară, pe trepte, pentru trei minute bune, ca să se asigure că aerul nu era nici prea umed, nici prea rece pentru mama sa.

— Haideţi, domnişoară Dryden, mama dumneavoastră este pe mâini bune. Astăzi vremea este chiar blândă, şi sunt convins că aerul proaspăt îi va face bine.

— Mă îndoiesc, spusese Gillian. De când am sosit, vremea a fost de-a dreptul diabolică. Am ştiut dintotdeauna faptul că vremea în Anglia e rece şi umedă, dar asta este de-a dreptul ridicol. Este deja luna mai, şi nouă ne îngheaţă fun… Se cenzură cu o strâmbătură adorabilă. Scuzaţi-mă! Ceea ce voiam să spun este că, deşi suntem în luna mai, pare a fi neobişnuit de frig pentru acest anotimp.

— Aceasta a fost o remarcă lăudabil de plictisitoare asupra vremii. Bravo! S-ar crede că sunteţi o londoneză înnăscută.

Ea îi aruncă un zâmbet care îi transformă chipul din frumos în încântător.

— Nu sunt o imbecilă totală. De fapt, am auzit din surse sigure că sunt chiar uşor de educat.

— Care sunt acele surse sigure?

— Eu însămi, spuse ea cu amuzament în voce.

Charles nu se putu împiedica să nu râdă. În mod clar, ea putea fi foarte fermecătoare atunci când alegea să fie. De asemenea, poseda un oarece curaj surprinzător pentru cineva atât de tânăr. Acesta fusese un alt motiv pentru care el nu putuse refuza atunci când i se ceruse să o înveţe. Prin simplul fapt că se născuse, fusese obligată să împărtăşească ruşinea mamei sale, şi aceasta avea să o urmărească ca un nor toxic pentru tot restul vieţii ei.

„Nu şi dacă pot să împiedic asta”.

— Englezii sporovăiesc tot timpul despre vreme, spuse Gillian, şi nu doar din cauză că este un subiect de conversaţie sigur. Dacă mă întrebaţi pe mine, sunteţi cu toţii obsedaţi de ea.

— Aţi vorbit ca o femeie care şi-a petrecut viaţa

tolănindu-se într-un climat scăldat de soare. Dacă aţi fi fost obligată să locuiţi într-o casă cu igrasie, cu un coş care scoate fum tot timpul, aţi fi şi dumneavoastră obsedată.

Atunci când ea îi zâmbi şi îl luă de braţ, el aproape că se smuci din cauza şocului. Era pentru prima oară când ea îl atingea din proprie voinţă. Părea… cumva… important.

— De fapt, ne gândim foarte mult la vreme în Sicilia, spuse ea în timp ce se plimbau. E al naibii de cald vara, şi, dacă nu plouă destul, poate fi dezastruos pentru fermieri.

— Înlocuiţi al naibii cu teribil şi astfel faceţi o altă remarcă ireproşabilă. Sunt foarte uimit de abilitatea noastră de a purta o conversaţie raţională, ca şi cum am fi doi oameni civilizaţi obişnuiţi.

— Doar i-am promis bunicii că mă voi strădui. Totuşi, un duce dezgustător de bogat plimbându-se prin Green Park alături de fiica nelegitimă a unui prinţ nu mi se pare ceva foarte obişnuit.

— Poate că nu, dar v-aş sugera să nu vă referiţi nici la averea mea, nici la obârşia dumneavoastră într-o companie civilizată. De fapt, în niciun fel de companie.

— Da, presupun că ar fi oribil de vulgar să îmi recunosc tatăl natural în vreun fel.

— Aproape la fel de vulgar ca a face referire la situaţia pungii unui bărbat.

Ea râse – un sunet încântător, din adâncul gâtlejului, cald şi contagios. Charles nu avea nicio îndoială că lucrul acesta atrăgea bărbaţii într-o clipită. Datoria lui era aceea de a se asigura că erau genul potrivit de bărbaţi.

— Nimeni nu părea să aibă asemenea scrupule delicate în Sicilia, spuse ea. Toţi aristocraţii pe care i-am cunoscut vorbeau foarte mult despre avere, în mod deosebit femeile. Lucru care nu este surprinzător, bănuiesc, din moment ce ele depind, de obicei, de generozitatea masculină. Clătină din cap. Mă bucur atât de mult că nu este şi cazul meu.

— Aţi cunoscut mulţi aristocraţi în Sicilia? El îşi formase impresia că familia ei o ţinuse la depărtare de toate, mai ales pe vremea când trăia Lord Marbury.

— Destui încât să ştiu despre ce vorbesc, spuse ea pe un ton defensiv.

El putea să parieze că în spatele acelei remarci se ascundea o poveste. Dar era evident faptul că ea nu dorea să vorbească despre asta, iar el nu era cu adevărat interesat să afle.

Sau cel puţin aşa îşi spuse în sinea lui.

— Vă asigur ca aristocratul englez obişnuit este la fel de obsedat ca orice omolog din alte ţări, spuse el. Avem doar concepţia ciudată că nu se vorbeşte despre bani. Preferăm doar să îi cheltuim.

— Aproape oricine îşi face griji pentru bani, acum, că stau să mă gândesc.

— Mai ales dacă nu îi ai, spuse el sec.

— În Sicilia sunt mulţi oameni care nu au, zise ea încruntată. Sărăcia în mediul rural este revoltătoare.

— La fel este şi aici. Acum, când soldaţii revin acasă de pe front, este foarte dificil pentru ei să îşi găsească de lucru. Chiar şi pe prospera lui proprietate, avusese probleme în a-i prelua pe bărbaţii care se reîntorseseră în satele lor şi la fermele arendate, după lunga bătălie.

— Dumneavoastră pare să vă meargă bine. Dar îmi închipui că, în general, ducilor dezgustător de bogaţi le merge mai degrabă bine.

Îi aruncă un zâmbet rapid care îi îndulci comentariul. El ridică un deget.

— Este vulgar, vă amintiţi?

— Îmi recunosc greşeala. Ce subiecte se cuvine să abordez, Excelenţă?

Charles aruncă o privire peste umăr. Contesa Paterini şi femeia care o însoţea rămăseseră chiar şi mai mult în urmă.

— Ajungem la asta într-o clipă. O conduse înspre un ţarc micuţ de lângă lăptărie, acolo unde câteva vaci se plimbau agale şi păşteau. Dar mai întâi trebuie să vă întreb ceva.

Gillian se sprijini graţios de gard, legănând neglijent manşonul care îi atârna de încheietură. Charles îşi făcu o

notiţă mentală ca, altă dată, să lucreze la postura ei.

— Daţi-i drumul, spuse ea.

El îşi înăbuşi un oftat. „Câte o problemă pe rând”.

— Nu este un subiect uşor de discutat, spuse el, şi nu îmi doresc absolut deloc să vă fac să vă simţiţi prost. Dar, din moment ce discutăm deja despre duci, m-am gândit că ar fi mai bine să vă întreb despre…

Ezită, căutând un mod elegant de a o formula.

— Stimabilul meu tată, Alteţa Sa regală ducele de Cumberland? Despre asta doriţi să mă întrebaţi?

Continuă să se sprijine de gard, legănându-şi manşonul. Dar aerul care o înconjura părea încărcat de tensiune.

— Ştiu că este incomod, spuse el. Dar trebuie să ştiu cum stau lucrurile în ceea ce îl priveşte.

— Pentru mine, nu este deloc incomod, spuse ea cu glas rece. Ştiţi cu siguranţă, că nu l-am întâlnit niciodată pe nemernicul[2] ăla.

— Domnişoară Dryden…

— Ah, staţi, spuse ea pe un ton gânditor. Am uitat. Tehnic, eu sunt bastardul, nu tatăl meu natural. Bănuiesc că nu ar trebui să amestec lucrurile.

Charles rezistă tentaţiei de a-şi freca tâmplele. Îi putea înţelege sentimentele faţă de tatăl ei, dar neputinţa ei, aproape letală, de a avea grijă la felul în care se exprima avea să o ducă, cu siguranţă, la ruină. Deşi Cumberland nu era popular, era, totuşi, un duce regal. Păcatele tatălui aveau să fie ispăşite de copil dacă ea nu avea să înveţe să îşi ţină gura.

— Înţeleg cu dragă inimă sentimentele pe care le aveţi, dar aş putea să vă sugerez să vă abţineţi de la a mai folosi astfel de termeni pentru a-l descrie?

— Atunci, ce spuneţi de laş? Ori destrăbălat? A, ştiu – un mizerabil desăvârşit. Este potrivit vreunul dintre aceşti termeni?

---

2 În limba engleză, în original, *bastard* înseamnă şi „nemernic", dar şi „bastard, copil nelegitim", (n.tr.)

Îi zâmbi strălucitor, ca şi când ea nu încerca decât să îi fie de ajutor.

— V-aş sugera Excelenţa Sa ori sir, în cazul în care sunteţi obligată să îi vorbiţi ori să vă referiţi la el. Sper că nu veţi fi pusă într-o astfel de situaţie, dar trebuie să fim pregătiţi, pentru orice eventualitate. Deşi este puţin probabil să îi fiţi prezentată vreodată, v-aţi putea trezi, într-una din zile, la un bal ori la un alt eveniment social unde să fie şi el prezent.

Gillian se îndreptă. Nelinişstea îi întunecă ochii mari în timp ce privea pe cărare, către mama ei. Contesa se oprise să vorbească cu două fetiţe care ieşiseră la plimbare cu dădacele lor.

— Vă faceţi griji pentru ceea ce mi-ar putea spune alţii despre el, nu-i aşa? Că, dacă vor face remarci răutăcioase, voi izbucni.

El încuviinţă din cap.

— Oamenii pot spune orice doresc despre el – şi despre mine, de altfel. Sunt obişnuită. Gillian îi aruncă un zâmbet îndurerat. Şi, în ciuda a ceea ce credeţi, ştiu când să îmi ţin gura. Bunicul meu a avut grijă să mă înveţe asta.

Charles putea crede asta. Din câte ştia despre Lord Marbury, acele lecţii nu putuseră fi uşoare pentru ea. Nu fusese niciun secret faptul că se împotrivise vehement deciziei fiicei lui de a păstra copilul nelegitim şi că fusese furios că scandalul ce rezultase îi obligase să părăsească Anglia. Deşi, ulterior, avusese o carieră distinsă ca diplomat britanic în regatul Napoli şi în Sicilia, Marbury nu îşi iertase niciodată nici fiica, nici nepoata pentru faptul că expuseseră familia unei asemenea umilinţe.

— Este o deprindere utilă, chiar dacă învăţarea ei este adeseori dureroasă, spuse el încet. Şi eu, la rândul meu, a trebuit să învăţ să îmi ţin gura. Nu mă voi preface că a fost uşor.

Ea îl cercetă cu privirea, ca şi cum ar fi cântărit adevărul din spusele lui. Apoi încuviinţă din cap.

— Nici mie nu mi-a plăcut prea mult. Şi trebuie să recunosc că uneori mai uit lecţiile, izbucni într-un râs

molcom. Iar rezultatele sunt previzibile, îmi pare rău să recunosc.

El fu cuprins de simpatie. Gillian putea fi obraznică, dar avea, în acelaşi timp, un fel de a fi dulce, autoironie, pe care el îl găsea extrem de atractiv.

— Cel mai bun mod de a trata bârfa ori remarcile de prost gust este să simulaţi ignoranţa, spuse el. Zâmbiţi vag, pur şi simplu, şi vă retrageţi din discuţie.

— Vreţi să spuneţi că nu ar trebui să le dau o palmă peste faţă ori să îi ameninţ că îi voi împuşca? întrebă ea, deschizând larg ochii.

— Ştiu că este greu să vă imaginaţi, dar englezoaicele nu se avântă, de obicei, în lupte cu pumnul ori în dueluri.

— Ce plictisitor din partea lor! Bănuiesc că va trebui să găsesc alte moduri în care să mă răzbun pentru bârfele din Londra. Ea ridică dintr-o sprânceană. Ce părere aveţi despre otravă?

El fu tentat să râdă.

— Domnişoară Dryden, este în regulă să vă angajaţi în astfel de tachinări cu mine ori cu familia apropiată, dar…

Ea flutură din mână cu un gest nepăsător, pentru a-l întrerupe.

— Ştiu, ştiu. Dacă va fi vreodată cazul, promit să fiu modelul perfect de bune maniere şi de imbecilitate. Întreaga Londră mă poate insulta nestăvilit, şi nu voi scoate un cuvânt. Voi zâmbi doar şi voi începe să vorbesc despre vreme.

— De ce oare promisiunea că decât de linişte?

privirea lui necuviincioasă.

— Mama se supără când oamenii spun lucruri răutăcioase despre mine, zise Gillian. Nu mă voi lua la bătaie pentru mine însămi, dar, dacă o insultă pe ea, nu pot garanta pentru faptele mele.

Loialitatea ei era de lăudat, dar deloc utilă.

— Atunci, sugerez să mă lăsaţi pe mine să mă ocup de orice probleme s-ar putea ivi. Când ea dădu să obiecteze, el ridică mâna să o oprească. Sunt foarte capabil să fac asta şi mult mai eficient decât aţi putea fi

dumneavoastră. Eu şi bunica dumneavoastră ar trebui să putem păstra orice bârfă la nivel de şoaptă, care se va stinge după ce veţi fi ieşit în lume câteva săptămâni. Misiunea dumneavoastră este de a practica stăpânirea de sine. Dacă o veţi face, lumea bună se va plictisi la un moment dat şi va căuta altceva.

Ea începu să îşi încrucişeze braţele peste piept, dar se încurcă în panglicile manşonului. Răsuflând enervată, îl trase de pe mână şi îl înfăşură de stâlpul gardului din spatele ei. Când Charles ridică sprâncenele cu o uimire politicoasă, ea fie nu înţelese, fie alese să îl ignore.

Subtilitatea nu era punctul ei forte.

— Aveţi cumva putere şi asupra vremii? întrebă ea. Poate aţi face ca măcar o dată să fie o zi însorită.

El zâmbi.

— O să văd ce pot face. Domnişoară Dryden, aveţi încredere în faptul că mă pot ocupa de orice bârfă legată de dumneavoastră ori de mama dumneavoastră, aşa cum am eu încredere că veţi avea înţelepciunea de a-mi permite să fac asta. Mi-aţi spus deja că aveţi capacitatea de a păstra liniştea atunci când e necesar. Nu mă aştept la nimic mai puţin din partea dumneavoastră.

— Credeţi că aveţi dreptul de a-mi da ordine pentru că sunteţi duce? Nu îmi pasă de asta.

— În calitate de cap al familiei, am suportul mamei şi al bunicii dumneavoastră în această privinţă. Sunt convins de faptul că ele doresc ca dumneavoastră să îmi acordaţi acelaşi nivel de încredere.

Părea un pic cam devreme să joace cartea capului de familie, dar, oarecum spre surpriza lui, părea să dea roade. Gillian clocoti de mânie preţ de câteva momente, apoi încuviinţă din cap cu ciudă.

— Ei, foarte bine. Dar să nu cumva să credeţi că voi sta tăcută prin preajmă dacă oamenii o vor insulta pe mama. Întinse mâna şi îl înghionti în piept. Mă aştept ca dumneavoastră să vă ocupaţi într-un mod ferm de orice astfel de episoade. Dacă nu, o voi face eu.

— Aveţi cuvântul meu. Şi aş putea să subliniez faptul

că domnişoarele nu sunt încurajate să împungă bărbaţii în lavalieră. Ar putea înţelege greşit.

— Fără îndoială. Sărăcuţii de voi pierdeţi atâta timp cu afurisitele alea de lucruri, încât, probabil, aţi izbucni în plâns dacă v-aş deranja cutele. Îi aruncă o privire de îngrijorare simulată. Sper din tot sufletul că acum nu veţi izbucni în istericale.

— Dragă domnişoară Dryden, îmi permiteţi să spun că sunteţi o tânără din cale-afară de enervantă?

Ea râse, revenindu-i buna dispoziţie.

— Înţeleg asta. Dar iat-o pe mama! Am putea termina discuţia aceasta altă dată.

— Putem cădea de acord că această conversaţie deosebită este încheiată.

El ignoră comentariul ei înfundat despre care dintre ei să aibă ultimul cuvânt şi se întoarse să o întâmpine pe mama ei.

— Gillian, spuse contesa, nu ţi se pare absolut încântător Green Park? S-a schimbat foarte mult faţă de cum era în tinereţea mea, când bărbaţii se întâlneau adesea aici ca să se lupte în dueluri. Şi nu puteai fi niciodată sigur că nu avea să sară de după vreun copac un hoţ de buzunare şi să te jefuiască.

— Dumnezeule, spuse Gillian, strecurându-şi mâna pe după braţul mamei ei, asta pare chiar palpitant.

— Doar pentru tine, dragostea mea, zise mama sa cu o duioşie îndurerată. Să ne îndreptăm înapoi, spre trăsură? Cred că am avut parte de destul aer proaspăt pentru azi. Nu-ţi lăsa manşonul să atârne de gard, Gillian. Doar nu vrei să mai pierzi încă unul!

Cu un zâmbet slab, Gillian îşi luă manşonul. Prinse braţul mamei sale, agitându-se în jurul ei în timp ce înaintau încet înapoi, spre Piccadilly. Deşi contesa protesta blând că se simţea bine, era evident faptul că se bucura de atenţiile fiicei ei. Devotamentul lui Gillian era de lăudat şi înduioşător, dar Charles nu se putu împiedica să nu observe dezechilibrul din acea relaţie. Se agita cineva din cauza lui Gillian? Îi permitea cineva să fie ceea ce trebuia – o fată

drăguţă ale cărei singure griji ar fi trebuit să fie ce carte să mai citească ori ce rochie să poarte la bal?

Charles se aplecă să ridice batista pe care contesa o scăpase din greşeală, când, din spate, veni o voce pe care nu o mai auzise de luni întregi. Îl făcu să se ridice brusc, ca şi cum l-ar fi împuns cineva în fund cu un băţ ascuţit.

— Ei, ia uite cine e, spuse femeia cu o cadenţă amuzată, care îi era mult prea familiară. Cine s-ar fi gândit să îl găsească la ora asta pe Excelenţa Sa, ducele de Leverton, în Green Park? Ce minunat că ai coborât de pe muntele Olimp să ni te alături nouă, muritorilor, într-o activitate atât de prozaică.

Charles înghiţi un blestem şi adoptă o expresie complet anostă, perfect politicoasă, înainte de a se întoarce să se confrunte cu femeia care îi ruinase cândva viaţa.

Capitolul 6

Leverton ţâşni în picioare, cu trăsăturile marcate de disperare. Acea scăpare din impresionanta lui autodisciplină o surprinse pe Gillian. Îl împunsese toată dimineaţa, şi el nu îşi pierduse calmul nici măcar o dată. În mod evident, el aflase ce îi putea ei pielea, lucru pe care ea îl găsea în acelaşi timp iritant şi demn de respect.

Ea începuse să îşi dea seama că el era un om foarte bun. Era o schimbare bine-venită, din moment ce, din experienţa ei, un bărbat bogat şi chipeş era, de obicei, foarte nepăsător faţă de oamenii din viaţa lui.

Chipul ducelui reveni la obişnuita sa stare de perfecţie masculină, apoi el se întoarse să o salute pe femeia care îi abordase. Aceasta era splendid înveşmântată, la fel ca bărbatul care o însoţea. De fapt, era cuplul cel mai elegant pe care îl văzuse vreodată Gillian.

Doamna era o frumuseţe minionă, cu păr aproape la fel de deschis la culoare ca lumina lunii. Apariţia aceea eterică însă era contrabalansată de un piept şi nişte şolduri

voluptuoase, care erau foarte bine puse în evidenţă de rochia ei de plimbare minunat croită. Părea în acelaşi timp graţioasă şi seducătoare, o combinaţie dificil de realizat. Alături de o astfel de femeie, Gillian arăta, probabil, ca un băţ şi avea cam acelaşi nivel de atracţie sexuală.

Nu că i-ar fi păsat. Nu o interesase niciodată cum arătau alte femei.

Însoţitorul doamnei, deşi ascuns un pic în umbra ei, era ceea ce majoritatea femeilor ar fi considerat un tip arătos. Avea un chip plăcut, bucle castanii aranjate în mod artistic şi un zâmbet încântător care ar fi atras şi păsările cântătoare din copaci. În acel moment, încerca efectul acelui zâmbet atractiv asupra lui Leverton, care nu părea absolut deloc fermecat.

De fapt, chipul ducelui era lipsit de orice expresie. Dacă Gillian nu ar fi auzit-o pe femeie spunându-i pe nume, ar fi presupus că Leverton nu îi cunoştea.

— Haide, Charles, spuse femeia cu o voce uşoară, plăcută, încărcată de amuzament. Ştiai, cu siguranţă, că eu şi Gerry ne-am întors în oraş. Nu e cazul să te porţi ca şi cum tocmai ai văzut nişte stafii. Femeia îşi puse pe braţul lui mâna elegant înmănuşată. Nu ai niciun cuvânt de bun venit pentru cei mai vechi prieteni ai tăi?

Leverton se holbă la ea o secundă, apoi buzele i se curbară într-un zâmbet şters, unul care i se opri la kilometri sub ochi.

— Iartă-mă! Am fost doar surprins, doamnă. Abia m-am reîntors în Londra eu însumi, după câteva săptămâni în care am fost plecat.

— La reşedinţa Oakdale? Sau, poate, la moşia ta din Yorkshire? Ai preferat întotdeauna provincia, lucru pe care nu l-am putut niciodată înţelege.

— Nu, nu ai putut. Leverton îndepărtă energic mâna femeii de pe braţul său şi se întoarse către mama lui Gillian, zâmbind sincer în timp ce îi înmână batista. Batista dumneavoastră, doamnă. Sper că nu este prea murdară.

Gillian clipi. Desconsiderarea aceea fusese atât de evidentă, încât până şi ea fusese în stare să o observe.

Faptul că doamna o simţise şi ea era trădat de sclipirea de foc din ochii ei azurii.

Însoţitorul ei înaintă grăbit şi îi luă braţul.

— Hai, draga mea, eşti teribil de pricepută în a tachina, dar nu ar trebui să o faci pe seama lui Charles. Noi, băieţii, nu avem nicio şansă atunci când începi.

Deşi manierele lui erau degajate, tonul său avea o urmă subtilă de avertizare. Femeia afişă o îmbufnare simpatică.

— Întotdeauna l-am tachinat pe dragul nostru Charles. Înainte nu se supăra niciodată.

Sprâncenele lui Leverton se ridicară de uimire, lucru care o făcu pe Gillian şi mai curioasă. Cine erau oamenii aceia şi de ce i se păreau atât de enervanţi ducelui? Cu mult mai enervanţi decât ea, putea pune pariu, iar lucrul acela spunea multe.

De fapt, Excelenţa Sa îl privea acum pe bărbat cu o evaluare atât de rece, încât bănuielile îi fură confirmate. Ducele de Leverton nu era un bărbat pe care să îl superi. Se îmbrăca el, poate, aproape la fel de splendid ca domnul care îi stătea în faţă, dar Gillian nu avea aproape niciun dubiu că Leverton l-ar fi putut ridica de la pământ să îl scuture precum un câine terier ar fi scuturat un şobolan.

Celălalt domn abia fu în stare să îşi păstreze zâmbetul.

— Ei bine, draga mea, nimănui nu îi place să i se amintească de nebuniile din tinereţe. Leverton nu e cu nimic diferit de noi, în ciuda statutului său solemn, sfârşi el pe un ton glumeţ.

Leverton cedase în faţa nebuniilor tinereţii? Gillian nu reuşea deloc să îşi imagineze aşa ceva.

Glumiţa nu avu succes, şi o tăcere inconfortabilă se aşternu asupra micului lor grup. Ducele începea deja să pară plictisit de acea întâlnire.

Mama lui Gillian, care stătuse deoparte cu o uşoară încruntare, aruncă în cele din urmă o privire îngrijorată în direcţia fetei şi apoi oftă, ca şi când ajunsese la o hotărâre.

— Excelenţă, aţi putea să ne faceţi cunoştinţă cu…

prietenii dumneavoastră, îl îndemnă ea.

Era, în mod evident, ezitant, dar avea alternativă? Nu puteau rămâne acolo toată ziua, ca nişte idioţi dezorientaţi.

— Contesă, îmi permiteţi să vi-i prezint pe onorabilul Gerald Stratton şi pe soţia sa, doamna Letitia Stratton. Stratton, Lady Letitia, contesa de Paterini şi…

El ezită o clipă, privirea fugindu-i către Gillian. Ea ridică imperceptibil din umeri. Mai devreme ori mai târziu, trebuia să înceapă să întâlnească oameni din afara cercului lor restrâns, chiar dacă era sau nu pregătită pentru asta. Şi chiar dacă ceilalţi membri ai familiei – inclusiv ducele – erau sau nu pregătiţi.

— Şi fiica sa, domnişoara Gillian Dryden, încheie el.

— Domnule Stratton, Lady Letitia, spuse mama lui Gillian înclinând uşor din cap în semn de recunoaştere. Îmi face plăcere să vă cunosc.

Familia Stratton păru buimacă pentru câteva secunde. Apoi gura lui Lady Letitia se ridică într-un zâmbet care părea mai degrabă voios. Domnul Stratton însă o privi pe Gillian cu o curiozitate avidă, ceea ce ei i se păru oarecum nepoliticos. Din moment ce Gillian era obişnuită cu lipsa de politeţe, îi răspunse holbându-se, pur şi simplu, la el.

În cele din urmă, Stratton făcu o plecăciune adecvată în direcţia mamei.

— Contesă, domnişoară Dryden, îmi face o plăcere deosebită să vă cunosc.

— Ah, da. Este pur şi simplu încântător, ciripi Lady Letitia către mama lui Gillian, cu o voce atât de siropoasă, încât pe Gillian o luă durerea de dinţi. Nivelul acela de dulceaţă însemna, de obicei, că insultele voalate şi comentariile ironice aveau să înceapă mai degrabă în curând decât mai târziu. Auziserăm de revenirea dumneavoastră, doamnă, continuă Letitia, şi eram nerăbdători să vă întâlnim. Sunteţi subiectul principal de conversaţie, după cum, probabil, ştiţi. Toată lumea este, pur şi simplu, nerăbdătoare să vă ureze bun venit la întoarcerea în căminul dumneavoastră cuvenit. Şi să o întâlnească pe încântătoarea dumneavoastră fiică, desigur.

Gillian încercă din greu să nu îşi dea ochii peste cap. Afurisita de femeie tremura, practic, de entuziasm. Era, probabil, încântată de faptul că se izbise în plin de faimoasa fiică nelegitimă a ducelui de Cumberland, care se plimba prin parc cu extrem de bine-crescutul duce de Leverton.

— Gillian, ce le spui domnului Stratton şi lui Lady Letitia? o îndemnă prompt mama sa.

Gillian se gândi să răspundă trăgând de marginea bonetei, ca un copil al străzii, dar se hotărî să nu o facă. Nu îi plăcuse niciodată să iroseasc o insultă bună, iar indivizii aceia nu meritau, cu siguranţă, efortul. Şi nici nu dorea să îşi necăjească mama.

Adresându-i lui Stratton cel mai dulce zâmbet al ei, se aplecă şi făcu o reverenţă mult mai reuşită decât cea pe care o făcuse cu o zi în urmă în faţa lui Leverton.

— Domnule Stratton, Lady Letitia, este o plăcere să vă întâlnesc.

Înainte de a-i zâmbi la rândul lui, Stratton clipi spre ea ca o bufniţă. Curbarea uşoară a buzelor lui îl făcea să pară că păstra un secret deosebit de savuros. Îi luă mâna şi făcu o plecăciune largă.

— Cu siguranţă, plăcerea este toată de partea mea. Habar nu aveam, când am plecat de acasă de dimineaţă, că voi întâlni o tânără atât de încântătoare şi pe la fel de încântătoarea sa mamă. Nu prea dai peste asemenea recompense în fiecare zi, să ştii.

Dumnezeule! Atunci când Gillian îşi retrase mâna, domnul Stratton făcu un adevărat spectacol, împotrivindu-se.

— Gerry, este mult prea devreme ca să te prosteşti, spuse soţia lui cu tonul acela rece, amuzat al ei. Domnişoară Dryden, nu vă lăsaţi tulburată, vă rog, de complimentele dezgustătoare ale soţului meu. Flirtează cu toate fetele, deşi sunt convinsă că, în cazul dumneavoastră, aprecierea lui este pe deplin îndreptăţită.

Gillian era sigură că pe undeva pe-acolo se ascundea o insultă. Dar se gândi că nu putea să o acuze, cu adevărat, pe femeie. Deşi bărbaţii mondeni turnau cu polonicul

nimicuri dulci femeilor, ca şi cum ar fi întins sos peste o bucată de carne de vită, părea greşit să o facă atât de deschis în faţa soţiilor lor. Aproape că prefera să aibă de-a face cu bandiţii sicilieni. Cel puţin acolo ştiai de ce parte te aflai.

Stratton izbucni într-un râs blajin.

— Nu pot fi acuzat, draga mea, ţinând cont de provocarea încântătoare. Sunt sigur că Charles ar fi complet de acord cu mine.

Leverton se forţă, în cele din urmă, să deschidă gura.

— Mă tem că sunt de acord cu soţia ta. Te faci complet de râs, şi nu e prima oară.

Îşi sublinie spusele ridicându-şi buzele într-un zâmbet care semăna remarcabil cu rânjetul pe care Gillian îl văzuse la un lup pe care îl întâlnise pe un deal sicilian.

Nici măcar buna dispoziţie a lui Stratton nu putu supravieţui unei insulte atât de directe. În ochii bărbatului fulgeră mânia, şi el făcu un pas mic înainte. Leverton ridică arogant, provocator dintr-o sprânceană.

Lady Letitia înconjură cu fermitate braţul soţului ei.

— Acum, cine este cel care tachinează? spuse ea cu un ton ridicat. Ştiu că vouă, bărbaţilor, vă place comportamentul acesta glumeţ, dar pentru doamne este foarte plictisitor. Nu sunteţi de acord, contesă?

Se întoarse cu o privire dulce, rugătoare, către mama lui Gillian.

Contesa îi zâmbi blând.

— Vai de mine, sunt cea mai nepotrivită persoană să răspundă la asta. Glumele mă depăşesc, pur şi simplu. Gillian, pornim înapoi? Îndreptă o privire plină de scuze către Stratton. Iertaţi-mă, vă rog, dar nu sunt obişnuită cu vremea britanică. Mă trezesc că mi se face frig.

— Iertaţi-mă, doamnă, spuse Leverton, părând mâhnit. Sunt o brută că vă ţin în picioare pe vremea asta umedă. Permiteţi-mi să vă însoţesc pe dumneavoastră şi pe domnişoara Dryden înapoi la trăsură.

— Ascultă, trăsura voastră este pe Piccadilly? întrebă Stratton, căruia îi trecuse, aparent, criza de nervi. Dacă da,

de ce nu mergem cu toţii, împreună? Contesă, vă pot oferi braţul meu?

— Cât de amabil din partea dumneavoastră, spuse femeia. Dar nu e nevoie.

— Ah, vă rog, îngăduiţi-ne să vă însoţim, spuse Lady Letitia atât de dulce, încât pe Gillian o durură din nou dinţii. Tot ce ţinea de femeia aceea îi provoca dureri de dinţi, mai ales din cauză că părea atât de… perfectă.

Iar lui Gillian i se făcea perfect silă de perfecţiune.

Lady Letitia îşi strecură braţul pe sub al lui Leverton.

— Nu l-am mai văzut pe duce de o veşnicie şi pur şi simplu *mor de curiozitate* să aflu cum de a ajuns să vă cunoască, draga mea contesă. Şi pe încântătoarea dumneavoastră fiică, desigur, spuse ea, amabil.

Cel puţin lui Gillian i se păru că era amabilă, deşi era un pic cam dificil să îţi dai seama. În mod evident, doamna era expertă în a naviga pe apele stâncoase puţin adânci ale conversaţiei politicoase şi stăpânea arta insultelor subtile. Din păcate, Gillian nu era pricepută la niciuna din cele două.

— Nu prea e nimic de povestit, spuse Leverton pe un ton sumbru.

Deşi nu părea bucuros să o aibă pe Lady Letitia atârnată de braţul lui, era evident că nu prea avea ce face în privinţa aceea.

Când Stratton păşi înainte pentru a lua braţul mamei lui Gillian, aceasta îi făcu semn cu mâna, gonindu-l.

— Mulţumesc, dar nu. Voi, tinerii, mergeţi mult prea repede pentru mine. Voi merge cu servitoarea mea, dacă nu vă deranjează. Se întoarse şi făcu semn cu capul către Maria, care rămăsese tăcută în spatele stăpânei sale pe tot parcursul dialogului. Necunoaşterea limbii engleze însemna că cea mai mare parte a conversaţiei zburase pe deasupra capului Mariei. Dacă ar fi înţeles însă, i-ar fi rupt probabil urechile lui Stratton pentru că *fusese* atât de îndrăzneţ cu fiica iubitei sale stăpâne.

— Domnule Stratton, i-aţi putea oferi mâna dumneavoastră fiicei mele, spuse contesa, zâmbindu-i lui

Gillian de parcă i-ar fi oferit o bucurie splendidă. Eu şi Maria vă vom întâlni la trăsură.

Stratton se pocni peste piept cu o mână.

— Contesă, aş fi încântat să o însoţesc pe fiica dumneavoastră. De fapt, tocmai m-aţi făcut cel mai fericit.

De data aceasta, Gillian îşi dădu ochii peste cap.

— Evident, nu e nevoie de prea mult pentru asta, mormăi ea.

El o cercetă cu privirea.

— Mă scuzaţi! Ce aţi spus, domnişoară Dryden?

— Nimic important, replică ea, luându-l de braţ. Nu dorea să se plimbe alături de bărbatul acela, dar mama ei crezuse, în mod evident, că ar fi fost o bună ocazie ca Gillian să exerseze conversaţia politicoasă.

Leverton se uită pieziş la Stratton, ca şi cum ar fi vrut să se opună aranjamentului. Însă Lady Letitia îl trase înspre Broad Walk, pălăvrăgind deja ca o moară stricată. Gillian fu nevoită să îşi stăpânească impulsul de a izbucni în râs văzându-l pe ducele de Leverton luat pe sus într-un mod atât de priceput. Îi păru un pic rău de el, dar îi făcea bine unui bărbat să fie condus, din când în când. Oricât de drăguţ era Leverton, putea fi cam arogant. Nu avea să moară dacă urma să fie un pic adus cu picioarele pe pământ, iar Lady Letitia părea cu siguranţă în stare să o facă.

Faptul că între cei doi fusese ceva în trecut era foarte evident. Reacţia lui Leverton sugerase că nu fusese totul chiar roz, dar Lady Letitia părea să creadă contrariul. De fapt, părea chiar posesivă în privinţa lui.

Iar acum el arăta ca şi cum coborâse, în sfârşit, de pe calul lui înalt. Leverton se aplecă chiar un pic pentru a o asculta, capetele lor blonde unindu-se în gloria luminii strălucitoare a soarelui.

Gillian se încruntă, uimită de faptul că imaginea aceea o deranja.

— Fac un cuplu minunat, nu-i aşa? spuse Stratton în timp ce îi urma alături de Gillian. Glasul lui avea o urmă de amărăciune, ca şi cum ar fi reflectat gândurile ei. Două

monumente de perfecţiune.

Expresia lui plăcută contrasta cu glasul lui.

— Atunci, avem noroc că nu suntem nevoiţi să mergem alături de ei, nu-i aşa? spuse Gillian. Nu ştiu ce credeţi dumneavoastră, dar mie mi se pare că perfecţiunea este o trăsătură extrem de iritantă. Ea zâmbi atunci când el îi aruncă o privire surprinsă. Bănuiesc că este din cauză că eu însămi sunt departe de a fi perfectă. Şi totuşi, gândiţi-vă cât de obositor poate să fie să trebuiască să te ridici la un astfel de standard, zi de zi.

El râse.

— Aveţi dreptate, domnişoară Dryden. Să ne considerăm, într-adevăr, norocoşi că putem, pur şi simplu, să ne târâm alături, ca nişte oameni obişnuiţi.

— Trebuie să fie îngrozitor de greu să îţi ţii tot timpul nasul pe sus. Este foarte posibil să te alegi cu un cârcel la ceafă.

— O, Letitia mea este chiar foarte cu picioarele pe pământ, deşi nu se poate spune acelaşi lucru despre Leverton. Există un motiv pentru care i se spune *Penley cel Perfect.*

Gillian clipi în gând la tonul veninos din glasul lui Stratton. Nu părea să se potrivească cu felul blând de a se purta cu ea şi cu mama ei, iar acest lucru îi displăcea.

Se plimbară în tăcere. Gillian îşi păstră privirea aţintită la Leverton şi la Lady Letitia, în timp ce Stratton părea mai interesat să o studieze pe ea. Asemenea majorităţii londonezilor pe care îi întâlnise până atunci, şi el părea să o privească pe Gillian ca pe o specie exotică aparte care ar fi putut, dacă i s-ar fi ivit ocazia, să facă cu adevărat ceva periculos.

Ori cel puţin interesant.

Într-un final, Stratton vorbi din nou:

— Aş putea fi atât de impertinent încât să vă întreb cum de îl cunoaşteţi pe duce dumneavoastră şi mama dumneavoastră?

— Nu cred că aş putea să vă împiedic să întrebaţi, chiar dacă aş vrea, nu-i aşa?

El izbucni în râs.

— Ah, pe cuvânt, îmi plăceţi. Este atât de înviorător să auzi nişte cuvinte atât de simple din partea unei domnişoare.

— Atunci, ne vom înţelege straşnic. Trebuie să recunosc că vă găsesc cu totul încântătoare, domnişoară Dryden. Oricine crede altceva trebuie să se caute la cap.

Ea îi aruncă o privire plină de îndoieli, dar el zâmbi pur şi simplu. Cei mai mulţi bărbaţi erau dezgustaţi de manierele ei, cel puţin genul acela de bărbaţi pe care bunica ei îi considera decenţi. Poate că manierele lui Stratton erau un pic cam prea neprotocolare, dar ea era ultima persoană care ar fi putut să îi reproşeze lucrul acesta.

— Mulţumesc, spuse ea. Sunteţi foarte amabil.

— Iar dumneavoastră sunteţi prea amabilă ca să mă muştruluiţi pentru comportamentul meu îndrăzneţ. Acum, din moment ce este clar că nu vă deranjează impertinenţa mea, poate îmi veţi spune cum de îl cunoaşteţi pe Leverton.

— Este o rudă apropiată a bunicii mele, Lady Marbury.

Stratton îi aruncă un alt zâmbet strălucitor.

— E al naibii de dificil să menţii toate legăturile dintre familii, nu credeţi?

— Ba sigur că da, spuse sec Gillian, gândindu-se la complicata istorie a propriei sale familii. Toată lumea ştia cine era tatăl ei şi o tratau toţi de parcă ar fi fost vina ei. Chiar dacă ura nedreptatea acestui fapt, nu putea face nimic în afară de a-l ignora.

Totuşi, obârşia ei nu părea să îl deranjeze pe Stratton, ceea ce era destul de decent din partea lui.

— Dacă nu vă deranjează să vă întreb *eu,* care este relaţia dumneavoastră cu ducele de Leverton? Pare că vă cunoaşteţi destul de bine.

— Mă puteţi întreba orice, spuse el, aşezându-i mâna mai bine în încheietura cotului său. Gillian avu impulsul de a pune un pic mai multă distanţă între ei, dar rezistă, nedorind să fie nepoliticoasă. Stratton era unul dintre puţinii oameni pe care îi întâlnise care părea să o placă cu

adevărat. Am sentimentul că vom fi prieteni foarte buni, adăugă el.

Exact în momentul acela, Leverton aruncă o privire înapoi, către ei, şi sprâncenele i se uniră într-o încruntare severă. Gillian se întrebă ce mai făcuse ca să îl irite.

— Eu şi Charles ne cunoaştem dintotdeauna, spuse Stratton. Eram cei mai buni prieteni la Oxford. Prieteni la cataramă, chiar.

Lucrul acesta o luă prin surprindere.

— Ce s-a întâmplat? Este evident faptul că nu mai sunteţi prieteni. Cel puţin nu *cei mai buni.*

— Ne-am îndepărtat după ce eu m-am căsătorit, iar el a devenit duce. Râse domol. Responsabilităţile vieţii, îmi închipui.

Era cu greu o explicaţie plauzibilă. O lăsă baltă totuşi, din moment ce se apropiau de Piccadilly. Leverton îi aştepta nerăbdător lângă trăsură, în timp ce Letitia părea că nu avea nicio grijă pe lumea asta.

— Domnişoară Dryden, pot fi cinstit cu dumneavoastră? întrebă Stratton cu voce joasă.

Îşi încetini paşii, obligând-o şi pe ea să încetinească. Din experienţa ei, acea întrebare preceda, de obicei, o remarcă ce era oricum numai cinstită nu.

— Cred că am lămurit faptul că nu e nevoie să vorbiţi pe ocolite cu mine, domnule.

— Minunat. Dacă veţi avea vreodată nevoie de un prieten ori de cineva căruia să vă destăinuiţi, eu sunt omul potrivit. Îşi puse o mână pe piept, privind-o înduioşător. Gillian nu se putu împiedica să nu observe faptul că fusese atent să nu îşi deranjeze legătura de la gât. Credeţi-mă, continuă el, ştiu cât de răutăcioasă poate fi lumea bună faţă de oricine care are cea mai mică urmă de faimă proastă. Avem adesea nevoie de un prieten în astfel de circumstanţe, iar eu sunt gata să fiu prietenul acela.

— Mulţumesc, spuse ea cu prudenţă. Îmi voi aminti cu siguranţă.

— Poate că mă veţi onora cu o plimbare în parc în viitorul apropiat ori poate chiar o plimbare cu trăsura. Îi

făcu cu ochiul. Doar noi doi.

Gillian oftă în gând. Acum înţelesese.

— Mă îndoiesc de faptul că bunica mea ar fi de acord, domnule, dar, cu toate acestea, vă mulţumesc.

— Ei bine, nu e nevoie să îi spui lui Lady Marbury, nu-i aşa?

— Ce anume sugerezi că ar trebui ca domnişoara Dryden să ascundă de bunica sa, Stratton? întrebă ducele cu glas ridicat.

Gillian tresări, surprinsă, din moment ce ea şi însoţitorul ei se aflau încă la oarece distanţă de trăsură, iar Stratton vorbise cu glas scăzut. Probabil că Leverton avea auzul unui liliac. Îşi notă în gând să îşi amintească lucrul acesta. Dar, pentru moment, trebuia să facă faţă sugestiei impertinente a lui Stratton.

— Nimic important, Excelenţă, spuse ea vioaie. Îi spuneam domnului Stratton cât de apropiată sunt de bunica mea. E, într-adevăr, cea mai bună confidentă a mea. Îi aruncă însoţitorului ei cel mai dulce zâmbet, îi spun bunicii mele *totul.* De fapt, abia aştept să îi povestesc despre faptul că v-am întâlnit astăzi. Sunt sigură că va fi extrem de mulţumită să audă că mi-am făcut un nou prieten.

El se cutremură, dar îşi reveni rapid.

— Chiar aşa, spuse el, alăturându-se soţiei sale. Nimic nu se compară cu a-ţi face noi prieteni, nu-i aşa, dragostea mea?

Când Lady Letitia luă braţul soţului său, lui Gillian i se păru că el se înfioră din cauza strânsorii care păruse mai degrabă dureroasă.

— Cu adevărat. Lady Letitia îi adresă un zâmbet viclean ducelui. Aproape la fel de încântător ca reînvierea preţuitelor legături cu vechii prieteni, nu crezi, Charles?

— Bănuiesc că depinde de circumstanţe, replică Leverton. Şi de prieteni.

— Ei bine, trebuie să plecăm, spuse Lady Letitia, înţelegând, în mod evident, aluzia. Gillian trebuia să îi acorde credit doamnei – zâmbetul ei nu pălea niciodată.

Domnişoară Dryden, transmiteţi-i mamei dumneavoastră toate cele bune din partea mea. Sunt sigură că ne vom revedea foarte curând.

— Abia aştept, domnişoară Dryden, spuse Stratton. Şi sper să o întâlnesc curând şi pe bunica dumneavoastră. Pare încântătoare. Apoi îi făcu cu ochiul. Clar, nu era un bărbat care se descuraja uşor.

Gillian aruncă o privire în direcţia lui Leverton, dar acesta era întors pe jumătate ca să discute cu vizitiul lui. Stratton era un bădăran, dar cel puţin îl ducea mintea să ascundă încercarea penibilă de a flirta măcar faţă de unul dintre cei din grup. Totuşi, era o enigmă de ce nu simţea nevoia de a face asta în faţa soţiei lui.

Pe de altă parte, nimic din purtarea nepotrivită a aristocraţilor nu o mai şoca pe Gillian.

Cu un ultim zâmbet şi o fluturare de mână, familia Stratton porni de-a lungul străzii. Leverton se încruntă din nou către Gillian. Ea începu să se întrebe dacă el îşi merita reputaţia de cel mai politicos bărbat din Londra, dar, indiferent ce intenţiona să spună, fu amânat de sosirea mamei ei.

— Ei, a fost o ieşire încântătoare, nu-i aşa? Gillian, ţi-a făcut plăcere plimbarea cu domnul Stratton?

Gillian ridică din umeri.

— A fost în regulă. Un pic cam prea vorbăreţ, dacă mă întrebi.

— Sper din suflet că nu i-ai spus asta, zise mama ei.

— Nu, mamă, am fost foarte politicoasă.

— Verişoară Julia, ai avea ceva împotrivă dacă eu şi fiica dumitale mergem acasă pe jos? o întrebă brusc Leverton. Este o zi atât de frumoasă, şi sunt sigur că domnişoarei Dryden i-ar plăcea să mai stea un pic la aer curat.

Mama ei aruncă o privire îngrijorată la cerul acoperit de nori. Nu era deloc o zi frumoasă, dar lui Gillian i-ar fi prins bine să se mai plimbe puţin. Era foarte drăguţ din partea contelui să facă oferta aceea, cu atât mai mult cu cât era convinsă că el avea lucruri mai bune de făcut.

Pe de altă parte, poate avea de gând să îi dea o altă lecţie ori să o certe.

— E în regulă, mamă, spuse ea. Aş prefera să fiu afară decât închisă în casă.

— Foarte bine, dar nu zăbovi. Pare că va ploua.

Ca pentru a-i sublinia spusele, o pală de vânt se răsuci în jurul lor, ridicându-le fustele.

Ducele le ajută pe contesă şi pe Maria să urce în trăsură, apoi se întoarse către Gillian şi o luă de mână, aşezând-o lângă el. Ea observă că era mult mai înalt decât Stratton şi simţi cât de musculos era braţul lui sub vârful degetelor ei. Se gândi că nu ar trebui să o acuze pe Letitia pentru că îi făcea ochi dulci, căci Leverton era un bărbat foarte chipeş şi bine făcut.

— Domnişoară Dryden, trebuie să vă întreb ceva, spuse el.

„E vorba de o dojană”. Numai un neghiob nu ar fi înţeles tonul lui dezaprobator.

— Daţi-i drumul, spuse ea, resemnată.

— Ce naiba voia Stratton să ţineţi secret?

Capitolul 7

— Mai exact, spuse Leverton, ce i-aţi spus de l-aţi încurajat la astfel de libertăţi?

Gillian îşi smulse mâna şi se opri brusc, revoltată de presupunerea lui.

— Pentru cineva cu reputaţia atât de lăudată ca a dumneavoastră, găsesc o astfel de acuzaţie foarte grosolană. Nu prea vă ridicaţi la nivelul poreclei dumneavoastră.

Privirea lui fu transformată de mânie într-o flacără rece, albastră. Gillian încercă să îşi încrucişeze braţele peste piept în timp ce îl privea pieziş, dar se încurcă în manşonul ăla afurisit.

— V-am adresat o întrebare, domnişoară Dryden,

spuse el. Aştept un răspuns.

Era tentată să treacă pe lângă el ca o furtună şi să meargă singură acasă, dar el îi blocă drumul ca un zid de cărămidă. Pe deasupra, nu s-ar fi mirat dacă el ar fi prins-o atunci când ea ar fi încercat să îl ocolească, şi uite aşa s-ar fi iscat un mic spectacol. Atrăgeau deja atenţia domnişoarelor moderne care ieşiseră la plimbare şi a cumpărătorilor care îşi vedeau de treabă, grăbiţi. Lui Gillian nu îi păsa cu adevărat, dar bunicii ei i-ar fi displăcut dacă ar fi atras şi mai multe bârfe asupra ei.

În schimb, ea îi zâmbi cu cruzime.

— Aveţi obiceiul de a cere detalii despre conversaţiile particulare ale altor oameni, domnule? Atunci, permiteţi-mi să vă dau un mic sfat – trageţi cu urechea, pur şi simplu. Este mult mai eficient.

El îi ignoră zeflemeaua.

— Aş putea să subliniez faptul că este foarte nepoliticos ca o domnişoară să poarte conversaţii particulare cu un bărbat pe care de abia l-a întâlnit?

Ochii ei se măriră, privindu-l.

— În ce moment îi este permis unei tinere să aibă o conversaţie particulară cu un bărbat, mai ales una care are loc la nici trei metri de mama ei? Şi, cu riscul de a fi din cale-afară de scrupuloasă, *noi* nu avem o conversaţie particulară? Se prefăcu a privi în jur alarmată. Şi nu o mai văd pe mama.

Când el se holbă la ea, nevenindu-i să creadă, Gillian pur şi simplu zâmbi. Era foarte amuzant să îl ia peste picior pe infernal de cuviinciosul Leverton, şi părea că ea se pricepea foarte bine să îl facă să uite de bunele maniere. Bunica spunea mereu că defectul ei fatal era acela de a scormoni cuibul de viespi, dar ducele reprezenta o tentaţie irezistibilă.

De altfel, era detestabil din partea lui să presupună că ea fusese cea care nu se purtase cum trebuia, nu Stratton. Bărbaţilor le plăcea, în general, să presupună ce era mai rău despre femei, evitând adesea responsabilitatea propriei lor purtări necuviincioase.

Leverton întinse mâna, în mod clar dorind să îi ia braţul, când o femeie corpolentă, încărcată de pachete, aproape că se izbi de el. El prinse o cutie micuţă, care se rostogolise din grămada pe care aceasta o ţinea în braţe, şi i-o înapoie cu un zâmbet politicos.

— Iertaţi-mă, doamnă, e vina mea că nu am fost atent, spuse el.

— Ai al naibii de multă dreptate, se răsti ea. Îşi aranjă din nou pachetele pe care le avea în braţe şi plecă furioasă, mormăind ceva despre *bogătanii afurisiţi.*

Spre surprinderea lui Gillian, Leverton nu făcu decât să clatine din cap.

— Se pare că datorez scuze mai multor persoane. Domnişoară Dryden, iertaţi-mă! Nu trebuia să mă răstesc aşa la dumneavoastră.

Ea îl privi circumspectă. Din experienţa ei, bărbaţii nu îşi cereau, în general, scuze unei femei decât dacă doreau ceva. Dar Leverton părea cu adevărat chinuit de remuşcări.

— Scuzele vă sunt acceptate, domnule, spuse într-un final.

Atunci când el continuă să o studieze cu o expresie gânditoare, Gillian trebui să lupte cu impulsul de a-şi schimba poziţia ori de a-şi legăna manşonul. Aproape că prefera ca el să fie enervat de ea. Cel puţin, atunci se simţea pe picior de egalitate.

Apoi buzele i se curbară în zâmbetul acela strălucitor al lui, şi Gillian uită de stânjeneală.

— Cred că i-am distrat destul de mult pe localnici, nu-i aşa? zise el. Dacă nu vă supăraţi, mi-ar plăcea să ne continuăm plimbarea.

Când el îi oferi braţul, ea acceptă.

— Foarte bine. Va trebui să mă îndrept spre casă mai devreme sau mai târziu. Dar fără alte prelegeri în mijlocul străzii. Nu cred că bunicii i-ar plăcea.

— Voi încerca să mă abţin, spuse el sec.

O conduse de-a lungul magistralei aglomerate, oprindu-se pentru un moment pe trotuarul opus, ca să îi dea o monedă băieţelului murdar care apăruse brusc în faţa

lor. Ochii copilului străzii se făcură cât farfuriile, şi micuţul îngăimă nişte mulţumiri, înainte de a ţâşni iar în trafic, ca să se întoarcă pe celălalt trotuar.

— Urăsc să văd copii obligaţi să îşi câştige existenţa într-un mod atât de periculos, spuse Gillian, privind înapoi după băiat. E o minune că nu l-a călcat nicio trăsură până acum.

— Probabil o să îl calce una, la un moment dat, spuse Leverton, cu glas sinistru. Doar dacă nu cumva găseşte altceva de lucru, ceea ce nu pare prea verosimil.

— Sunt atât de mulţi copii ca el în Londra. Este sfâşietor. Îmi doresc să se poată face ceva pentru ei.

— Unii dintre noi, cei din parlament, încercăm să ameliorăm unele dintre cele mai rele condiţii, dar situaţia este foarte greu de rezolvat.

Cotiră pe Carrington Place, lăsând în urma lor zarva districtului comercial, şi intrară pe străzile mai tăcute din Mayfair. El o privi.

— Aţi văzut foarte multă sărăcie în Sicilia, nu-i aşa?

— Da, Palermo este plin de cerşetori. Totuşi, nu e întotdeauna atât de evident în zona rurală şi cu siguranţă nu pe moşiile tatălui meu vitreg. Era foarte atent la bunăstarea celor aflaţi în grija lui.

— Un domn demn de tot respectul, zise Leverton. Sunt sigur că vă lipseşte foarte mult – dumneavoastră şi mamei dumneavoastră.

Gillian nu putu vorbi din cauza nodului care i se pusese brusc în gât, aşa că doar încuviinţă din cap.

— Probabil v-a părut foarte rău să părăsiţi Italia, spuse el. Din moment ce v-a fost întotdeauna cămin.

— Da, dar bănuiesc că era timpul să plecăm.

Inima ei se răzvrăti împotriva recunoaşterii dureroase.

— Cu bandiţii care încearcă să vă ucidă şi altele asemenea.

Gillian flutură manşonul ei ridicol, făcând penele să zboare.

— Mama şi bunica exagerează pericolele. Dar nu la asta mă refer.

— Atunci, la ce vă referiţi?

— Pur şi simplu, nu mai e la fel de când tatăl meu vitreg a murit.

Ea îşi dădu seama cât de nepotrivit sunaseră cuvintele ei. Vreau să spun, sigur că în multe privinţe este totul la fel şi moştenitorul lui a şi fost foarte bun cu noi, dar…

Se întrerupse, nefiindu-i uşor să explice.

Titlul şi moşiile tatălui său vitreg fuseseră moştenite de nepotul lui, un individ destul de decent, care avusese bunăvoinţa de a le trata pe Gillian şi pe mama sa cu respect şi generozitate. Cu toate astea, mama insistase să îşi facă bagajele şi să se mute în eleganta vilă Marbury din Palermo. Fusese o despărţire dureroasă nu numai de singurul cămin pe care îl cunoscuse vreodată Gillian, dar şi de loialii servitori Paterini, care aproape că o crescuseră de când era bebeluş.

Doar Stefano şi Maria le însoţiseră. Stefano fusese garda de *corp* şi mentorul lui Gillian încă de când era o fetişcană. O învăţase să se lupte, să tragă cu puşca şi să aibă grijă de ea însăşi şi refuzase cu încăpăţânare să o părăsească.

În cele din urmă, fusese obligată să îşi ia adio şi de la Stefano. Ar fi fost prea mult pentru bătrân să fie, practic, exilat din propria lui patrie. Gillian nu avea să uite niciodată despărţirea lor de pe docurile din Palermo. Vărsase atunci extrem de multe lacrimi, ştiind că era posibil să nu îl mai revadă niciodată pe mentorul ei.

— Cred că înţeleg, zise Leverton. Atunci când tatăl dumneavoastră vitreg a murit, aţi pierdut în acelaşi timp un părinte iubitor, dar şi un protector. Moartea sa a făcut ca situaţia dumneavoastră să devină şi mai incertă.

Ea îl privi, surprinsă nu atât de mult de perspicacitatea lui, cât de dorinţa lui de a discuta despre poziţia ei în societate.

— La momentul acela, şi bunicul dumneavoastră decedase, nu-i aşa? adăugă el.

— Da, deşi bunicul nu m-a acceptat niciodată, era

destul de înspăimântător şi nimeni nu îndrăznea să fie obraznic. Dar a murit la doar un an după tatăl meu vitreg, şi apoi…

Încercă să găsească un mod de a o formula fără a suna vulgar.

— Oamenii au îndrăznit să fie obraznici cu dumneavoastră? sugeră blând Leverton.

— Este şi acesta un mod de a spune.

Fusese, de fapt, mult mai rău de atât, dar Gillian ar fi preferat să moară decât să împărtăşească lucrul acela cu cineva.

Ducele se opri ca să o tragă deoparte atunci când două doamne mai în vârstă, îmbrăcate ca nişte ciori în haine negre, trecură pe lângă ei. Înclinară cu toţii din cap, doamnele spunând încet *Excelenţă* în timp ce se holbau curioase la Gillian. Cu pielea ei foarte bronzată şi silueta lungă şi subţire, ea bănuia că arăta mai degrabă ciudat şi deloc elegantă în comparaţie cu majoritatea englezoaicelor.

Leverton continuă de unde se întrerupseseră:

— Mă gândeam eu. Asta mă aduce la discuţia noastră de mai devreme. Promit să nu mă mai răstesc la dumneavoastră, dar trebuie să ştiu ce vă întreba Stratton.

Atunci când ea ezită, el oftă.

— Domnişoară Dryden, vă daţi seama, cu siguranţă, că bunica dumneavoastră nu mi-ar fi cerut niciodată ajutorul dacă nu ar fi fost convinsă că nu v-aş trăda şi nu v-aş face niciodată de râs. Puteţi încredere în mine.

Nu se sinchisi să îşi ascundă neîncrederea. El avea dreptate atunci când spunea că bunica ei avea încredere în el – şi că şi ea putea să aibă. Dar undeva, în adâncul ei, simţea că era imposibil să lase gazda jos. Până la urmă, durase ani întregi ca să o ridice, tocmai din cauza unor bărbaţi ca el.

Stătură pe strada liniştită, prinşi într-un concurs tăcut al voinţelor. Gillian se aştepta ca el să înceapă să îi ţină din nou o prelegere. Totuşi, privirea lui deveni caldă, înţelegătoare şi plină de compasiune.

— Nu sunt primul bărbat care vă cere să aveţi

încredere în el, aşa-i? întrebă el.

Ea tresări.

— Fir-ar să fie! Este atât de evident?

Porniră din nou, lucru pentru care Gillian îi fu recunoscătoare. Îi era mai uşor să discute un subiect atât de jenant dacă el nu se uita la ea.

— Am pus lucrurile cap la cap, spuse el. Şi, ca amintire, v-aş sugera să vă abţineţi de la a mai folosi termeni ca *fir-ar să fie* când vă aflaţi într-o companie civilizată.

— Bine, dar numai cu condiţia să pot spune orice doresc în prezenţa familiei apropiate.

— Bănuiesc că nu prea vă pot împiedica, nu?

— Mă îndoiesc. Unele lucruri sunt doar al naibii de greu de schimbat.

— Nu mă puteţi şoca, să ştiţi. Deşi cred că ar trebui, cu toate astea, să vorbesc cu fratele dumneavoastră.

— Ha! Asta nu e cine ştie ce ameninţare. Vorbeam urât cu mult timp înainte de a-l fi întâlnit pe Griffin.

— Nu încape îndoială.

Gillian se prefăcu a sta pe gânduri câteva clipe.

— Poate că, dacă aţi aşterne pe hârtie toate cuvintele pe care nu ar trebui să le spun, le-aş putea memora.

— Sunt absolut convins de faptul că ştiţi foarte bine exact ceea ce ar trebui şi ceea ce nu ar trebui să spuneţi, zise el.

Gillian nu se putu împiedica să nu rânjească.

— Foarte bine, spuse el. Vom lăsa lecţiile de limbă pentru data viitoare. Ne-am abătut din nou de la subiectul principal al discuţiei noastre, şi anume...

— Domnul Stratton. Era clar că ducele nu avea să renunţe, aşa că mai bine termina odată cu asta. Din reacţia dumneavoastră, îmi închipui că aveţi deja o idee despre ceea ce a spus.

— V-a insultat ori v-a deranjat? întrebă el cu voce dură.

— Dacă ar fi făcut-o, domnul Stratton ar umbla acum şchiopătând. Sau nu ar merge deloc, în funcţie de ţinta

mea.

El scoase un sunet slab, de parcă s-ar fi înecat, apoi îşi drese glasul.

— Atunci, ce a spus, mai exact?

— Mi-a cerut să îl întâlnesc pentru o plimbare ori o călătorie cu trăsura prin parc.

— De una singură? Şi fără să îi spuneţi bunicii dumneavoastră?

— Da.

— Nemernicul, mormăi Leverton.

Ea nu se putu abţine.

— Limbajul, Excelenţă. Dar nu vă faceţi griji. De ce aş dori să merg cu trăsura prin parc alături de un bărbat însurat? Ar trebui să îmi găsesc un soţ, nu să mă ţin de pozne cu bărbaţi nepotriviţi.

— Nu trebuie să vă dedaţi unui astfel de comportament nici cu un bărbat neînsurat. Doar dacă aveţi permisiunea din partea mamei şi a bunicii dumneavoastră şi doar după ce vă vor fi cunoscut însoţitorul.

— Nu sunt debilă mintal şi nici naivă nu sunt. Ştiu exact ce urmăresc bărbaţii ca Stratton. Sunt destul de familiarizată cu genul acesta.

Asta îl făcu să tacă chitic cât timp parcurseră jumătate de stradă.

— Îmi pare rău că trebuie să vă îngrijoraţi pentru astfel de lucruri, spuse el într-un final.

— Bunica mea m-a avertizat cu ani în urmă la ce să mă aştept. „După Roberto”. Din cauza acelui gentleman, Gillian nu avea să mai fie niciodată naivă. Nu am nicio intenţie de a-mi permite să devin membră a lumii imorale. Nu mi-ar plăcea o astfel de viaţă.

— Sper al naibii de tare că nu, spuse Leverton.

Gillian se prefăcu uimită.

— Domnule, sunt cu adevărat şocată. Poate că ar trebui să întocmesc eu o listă de cuvinte pentru dumneavoastră.

— Mi-aş cere scuze, dar mă îndoiesc foarte tare că v-am jignit.

— Bineînţeles că nu. Sunt la fel de nesimţitoare ca nişte cizme vechi.

— Nu, nu sunteţi. Şi meritaţi respect ca orice altă tânără. Regret chiar că trebuie să purtăm această nefericită conversaţie.

Ea nu putu să nu zâmbească.

— Ştiu că încercaţi să mă ajutaţi. Şi nu mă deranjează deloc cu adevărat.

— Nu ar trebui să vă deranjeze, spuse el. Dar, să revenim la Stratton.

Gillian gemu.

— Trebuie?

— Trebuie să vă fac să înţelegeţi că s-ar putea să nu fie singurul ticălos care să încerce să profite. Doresc să fiţi bine înarmată împotriva acestei posibilităţi.

— Desigur. Dar domnul Stratton este inofensiv, să ştiţi.

El clătină din cap.

— Este exact genul de care ar trebui să vă temeţi.

Gillian auzi în glasul lui ceva care o făcu să se oprească – o nuanţă de amărăciune. Acela era mai mult decât un avertisment bine intenţionat. Părea a fi ceva personal pentru Leverton.

— Voi fi atentă, Excelentă.

— Va trebui să apelaţi la mine ori la bunica dumneavoastră dacă aveţi orice fel de dubii de această natură.

— Da, promit.

El izbucni într-un râs ezitant.

— Acum mă luaţi de sus. Sau vă comportaţi de parcă aş fi o agitată fată bătrână care vede un desfrânat în spatele fiecărui arbore.

— Nu, vă comportaţi ca un om căruia îi pasă. Dar de ce faceţi asta?

— De ce vă avertizez împotriva bădăranilor de teapa lui Stratton?

Ea îl trase de braţ.

— Acum faceţi înadins pe încuiatul.

— Sunt poate doar puţin evaziv, spuse el cu un zâmbet insinuant. Dar daţi-mi voie să vă pun o întrebare: Doriţi ca experimentul acesta micuţ, pus la cale de bunica dumneavoastră, să funcţioneze cu adevărat?

— Vreţi să spuneţi să mă învăţaţi să nu mai înjur şi cum să fac o reverenţă fără să cad în cap? întrebă ea cu cea mai inocentă voce de care fu în stare.

Din păcate, lui Gillian nu îi reuşea atât de bine să facă pe inocenta.

— Acele lucruri sunt doar un mijloc pentru atingerea unui scop, şi o ştiţi foarte bine. Familia dumneavoastră doreşte ca dumneavoastră să vă găsiţi un soţ potrivit, şi aş dori să ştiu dacă şi dumneavoastră doriţi acelaşi lucru.

„Drăcia naibii!”

— Ce fată nu doreşte asta?

El pufni.

— Bănuiesc că dumneavoastră.

— Iar eu bănuiesc că vă înşelaţi.

Riscant, dar cel puţin nu era o minciună sfruntată.

El o opri din nou. Fără tragere de inimă, ea îşi ridică privirea pentru a-i întâlni ochii cercetători.

— Domnişoară Dryden, de ce anume vă temeţi? Vă temeţi că se va râde de dumneavoastră ori că veţi fi, cumva, pedepsită pentru că încercaţi să vă căsătoriţi cu cineva respectabil?

Ea îl luă în râs, răspunzând acelei întrebări aşa cum se cuvenea:

— Cei mai mulţi râd deja de mine şi vor continua să o facă. Nu îmi pasă cu adevărat de asta.

— Oricine doreşte să fie acceptat de semenii săi.

— Eu nu.

Oricum ştia că nu avea să se întâmple niciodată.

— Ei bine, familia dumneavoastră asta doreşte. Din moment ce sunt membru al familiei dumneavoastră, împărtăşesc această dorinţă în numele dumneavoastră. Şi apoi, oamenii nu vor râde de dumneavoastră dacă nu le daţi apă la moară.

Ea îl studie. Părea, din nou, perfect sincer.

— De ce vă pasă dacă reuşesc sau dau greş?

Când el începu să spună ceva despre familie şi responsabilitate, ea îl întrerupse, dând iritată din mână.

— Vă rog, este ridicol! Îmi puteţi ajuta familia şi fără se va jucaţi de-a guvernanta cu mine. Doresc să ştiu motivul pentru care vă pasă *de mine,* într-un fel ori altul.

Gillian aflase cu mult timp în urmă că majoritatea oamenilor aveau un motiv pentru a-i ajuta pe alţii. Nu întâlnise decât foarte puţini care o făcuseră fără motiv. Unul dintre ei fusese tatăl ei vitreg.

„Şi uite cum s-a terminat pentru el”.

El ridică din umeri.

— Deocamdată, acceptaţi faptul că îmi pasă şi că îmi doresc cu sinceritate să reuşiţi.

Ea nu avea de ales decât să accepte. Din tot ceea ce auzise despre duce – şi din ceea ce observase era un bărbat care se ţinea de cuvânt. Potrivit bunicii sale, Leverton era pe cât de demn de încredere, moment ce ea era cea care avea un motiv ascuns, nu Leverton.

Ea cochetă cu ideea de a-i mărturisi adevărul. Dar, oricât ar fi fost de cumsecade ducele, îşi făcuse foarte clară poziţia – familia dorea ca ea să rămână în Anglia, iar el era de acord cu asta. Dacă voia cu adevărat să se reîntoarcă în Sicilia, Gillian era nevoită să pară a încerca să înveţe cum să fie o lady cumsecade. Aceasta însemna să accepte ajutorul lui Leverton, cel puţin pentru moment. Odată ce se convingeau cu toţii de cât de lipsită de sens era toată treaba, poate că aveau să înceapă să o asculte.

— În regulă, sunt dornică să dau o şansă planului dumneavoastră, spuse ea, forţându-se să ignore sentimentul neplăcut de vină. Batem palma?

El îi luă mâna şi o scutură cu gravitatea cuvenită. Cu afacerea astfel încheiată, îşi reluară plimbarea şi ajunseră în curând pe Brook Street.

Leverton era gata să o conducă pe scările casei bunicii ei, când Gillian îl opri.

— Ştiu că nu mă pricep prea bine la a citi semnalele date de lumea bună, dar este evident faptul că reîntâlnirea

cu domnul Stratton nu v-a bucurat. În ceea ce o priveşte de Lady Letitia, totuşi…

Ea auzise nota de avertisment din vocea lui, dar decise să o ignore. Curiozitatea era un alt păcat chinuitor al ei.

— A fost evident, chiar şi pentru mine, faptul că Lady Letitia a… ei bine, ea a numit-o tachinare, dar mie mi s-a părut mai mult a fi fost flirt. De ce ar flirta cu dumneavoastră, mai ales de faţă cu soţul ei?

Încruntarea ducelui sugera că era cât pe ce să arunce cu tunete de sus, din înălţimi.

— Domnişoară Dryden, nu sunt adeptul bârfelor. Nici dumneavoastră nu ar trebui să fiţi.

Ea flutură dispreţuitor din mână.

— Toată lumea din Londra bârfeşte. De altfel, nu fac decât să încerc să îmi dau seama ce gen de purtare este potrivită între bărbaţi şi femei cu un anumit grad de… ăăă… familiaritate. Iar Lady Letitia pare a fi foarte familiară cu dumneavoastră. Ea ridică dintr-o sprânceană. Mă înşel în privinţa aceasta?

El păru dezgustat.

— Nu.

Ea aşteptă mai multe detalii. El rămase mut.

— Haideţi, îl îndemnă ea. Cât de familiari sunteţi dumneavoastră şi Lady Letitia?

Când, într-un final, Leverton răspunse, lăsă impresia că fusese nevoit să îşi deschidă buzele cu forţa:

— Aproape îmi devenise soţie.

Capitolul 8

— Nu era nevoie să mă însoţeşti să le iau, îi spuse Charles surorii sale în timp ce o ajută să coboare din trăsură. De fapt, cred că vei încurca.

Lady Elizabeth Church, contesă de Filby şi sora lui mai mică cu patru ani, îl împunse cu evantaiul.

— Charles, nu pot înţelege cum de te văd oamenii ca pe un ideal de politeţe.

— Oricine te cunoaşte *pe tine* mi-ar ierta, cu siguranţă, lipsa de maniere.

Ea râse.

— Din păcate, mă tem că este adevărat. Sunt extrem de băgăreaţă, şi am dorit să o întâlnesc pe domnişoara Dryden înainte de bal. Ştii că seratele doamnei Barrington sunt întotdeauna atât de aglomerate. Nu aş avea nicio şansă de a vorbi cu fata, cu nici măcar cel mai mic grad de intimitate.

— Crede-mă, îţi vei dori să nu o fi făcut. Purtarea lui Gillian l-ar face chiar şi pe proverbialul sfânt să ajungă la delir.

O conduse pe treptele de la casa de pe Brook Street şi bătu puternic de câteva ori în uşă.

— Gillian, zici? Nu mi-am dat seama că sunteţi atât de intimi.

— Elizabeth, te înşeli foarte tare dacă…

Uşa se deschise, scăpând-o de mustrare.

Ea îl strânse de braţ cu afecţiune în timp ce majordomul îi conduse în holul de la intrare.

— Te tachinez, frate dragă. Mi se pare splendid faptul că încerci să le ajuţi.

El i-o reteză cu un rânjet jalnic.

— Vom vedea dacă cu succes sau nu, după seara aceasta. Şansele noastre de reuşită nu sunt mai mari de cincizeci la sută.

— Eşti vrednic de laudă chiar şi pentru că încerci, spuse ea cu hotărâre. Foarte puţini bărbaţi s-ar deranja.

Lauda surorii sale îl încălzi, ca întotdeauna. Din păcate, căldura lipsea în familia lui, în cea mai mare parte din cauza disconfortului tatălui său când venea vorba despre afişarea *odios de sentimentală* de afecţiune familială. Charles şi sora lui mai mare, Eugenia, fuseseră educaţi să se poarte cu demnitate şi reţinere. Deşi mama lor nu era nici pe departe atât de intimidantă ca tatăl lor, ducesa pretindea de la cei doi copii mai în vârstă să se

poarte după eticheta demnă de numele Penley.

Elizabeth fusese întotdeauna diferită. Fusese un copil fericit, având o personalitate deschisă şi încântătoare, care îl fermecase chiar şi pe tatăl lor să coboare de pe piedestalul lui. Apoi devenise o fată frumoasă care se transformase într-o femeie minunată. Elizabeth fusese întotdeauna inima şi sufletul familiei lor, construind poduri şi dărâmând ziduri. Era o muncă istovitoare, având în vedere cât de încăpăţânaţi erau cu toţii, dar părea că niciodată nu îi displăcuse efortul. Totuşi, nici măcar ea nu fusese în stare să arunce o punte peste acea ultimă, fatală prăpastie dintre Charles şi tatăl său.

— Soţul tău ni se va alătura şi el la bal? întrebă Charles, în timp ce îl urmau pe majordom sus, în salon.

— Ştii cât de mult urăşte aglomeraţia. E foarte bucuros să stea acasă cu copiii. Scoase un oftat dramatic. El preferă compania copiilor mici celei a adulţilor inteligenţi. Pur şi simplu, nu ştiu ce să mă mai fac cu el.

Charles nu se lăsă păcălit. Elizabeth îşi adora soţul, un om cu suflet bun, care prefera viaţa tihnită din provincie vârtejului lumii bune. Dar îşi iubea soţia, aşa că, plin de devotament, o aducea la oraş în timpul sezonului. Când se afla la Londra, se concentra asupra îndatoririlor din parlament şi lăsa socializarea în seama soţiei sale moderne.

— Mă îndoiesc de faptul că la balul doamnei Barrington vor fi mulţi adulţi inteligenţi, spuse Charles. Femeia aceea are creier de găină, ca majoritatea oaspeţilor ei. Mă aştept să nu fie rost de prea multă conversaţie inteligentă.

— Vai de mine! Nu sunt obişnuită cu un discurs atât de prozaic din partea lui Penley cel Perfect. Schimbarea aceasta bine-venită în personalitatea ta se datorează influenţei domnişoarei Dryden?

— Elizabeth, nu fi obraznică! Nu îţi şade bine.

Ea chicoti, încântată.

— Acesta este fratele pe care îl cunosc şi pe care îl iubesc.

El refuză să muşte momeala ori să admită că ea

marcase un punct. La drept vorbind, Gillian era o încercare. Fata era iute şi isteaţă, dar şi încăpăţânată ca un catâr. Fiecare lecţie se transforma, invariabil, într-o ceartă ori o interogare despre motivele şi cauzele regulilor sociale care fuseseră luate ca atare timp de decenii, dacă nu de secole.

Hotărât să fie corect, admitea, ocazional, că înţelegea punctul ei de vedere. Dar ea era ultima persoană care să încerce barierele bunei cuviinţe. Fusese o lecţie pe care încercase să i-o întipărească bine în minte în ultimele zece zile.

Când majordomul îi anunţă, mătuşa Lucy, îmbrăcată elegant într-o rochie de culoare verde-închis, împodobită în mod exagerat cu broderie aurită, se ridică în picioare cu un zâmbet primitor.

— Bună seara, Charles. Iar aceasta trebuie să fie sora ta, Lady Filby. O tânără absolut fermecătoare. Sunt încântată să te întâlnesc.

Elizabeth se aplecă într-o reverenţă protocolară.

— Este o onoare să vă cunosc, milady.

Femeii mai în vârstă îi luă mâna.

— Nu e nevoie de ceremonie, draga mea copilă. Faci parte din familie şi ai intervenit cu multă bunăvoinţă să ne ajuţi atunci când am avut nevoie. Nu pot să îţi mulţumesc îndeajuns.

— Nu e nevoie de nicio mulţumire, doamnă. Fratele meu mi-a spus totul despre nepoata dumitale. Trebuie să mărturisesc că mor de nerăbdare să o întâlnesc. Pare absolut încântătoare.

— Este şi acesta un mod de a privi lucrurile, spuse Charles cu voce seacă.

Elizabeth clătină din cap.

— Sincer, Charles, ce trebuie să înţeleagă Lady Marbury din astfel de glume?

— Faptul că sunt de acord cu el. De aceea sunt mulţumită că pot vorbi cu tine înainte ca Gillian să coboare. Se aşeză şi le făcu semn cu mâna să ia şi ei loc pe canapeaua de vizavi. Şi, te rog, spune-mi mătuşă Lucy, aşa cum face fratele tău.

Elizabeth săgetă o privire înspre el, în mod clar speriată. Charles ridică din umeri.

— Foarte bine. Dar trebuie să îmi spui Elizabeth, replică sora lui, după un moment de ezitare.

— Voi fi încântată, spuse mătuşa Lucy.

Contesa de Marbury era o tacticiană foarte abilă, constatase Charles. Cu cât aducea de partea sa mai mulţi aliaţi, cu atât avea să fie mai uşoară calea pentru Gillian. Era, credea el, unul dintre motivele pentru care era ea atât de hotărâtă să sublinieze legăturile lor de familie. Elizabeth avea să fie o altă pană la pălăria femeii mai în vârstă. Sora lui era una dintre tinerele femei măritate populare şi bine văzute în lumea mondenă. Să aibă suportul atât al ducelui de Leverton, cât şi pe al contesei de Filby ar fi fost o lovitură pe cinste pentru familia Marbury, în general, şi pentru Gillian, în particular.

— Să aşteptăm să ni se alăture şi contesa de Paterini, înainte de a începe să punem la cale cucerirea de către Gillian a lumii mondene? întrebă Charles.

Mătuşa Lucy suspină imperceptibil.

— Fiica mea se simte un pic rău în seara asta. Mă tem că înghesuiala de la Lady Barrington s-ar putea dovedi cam prea mult pentru ea.

Mai degrabă nu se simţea în stare să facă faţă nici bârfelor şi nici purtării fiicei sale. Mama lui Gillian părea a *se* pierde cu firea sub stres. Charles nu o putea învinovăţi, deşi sperase că ea avea să găsească puterea de a o susţine pefiica sa în prima incursiune importantă în societate.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Elizabeth. Abia aşteptam să o întâlnesc.

— Da, este regretabil că nu poate ñ alături de noi ca să o susţină pe Gillian la primul ei bal, spuse mătuşa Lucy. Este mare păcat că nici Griffin şi nici Justine nu ne pot însoţi. Prezenţa lui Griffin îi ridică întotdeauna moralul lui Gillian. Este foarte protector cu ea.

Charles se strâmbă în gând. Îl irita faptul că Gillian era atât de în largul ei cu fratele ei vitreg. Charles era de părere că Steele scotea ce era mai rău din fată. El avea

chiar şi mai mult dispreţ faţă de societatea aleasă decât Gillian, fapt care spunea, cu adevărat, multe.

— Spectacolul copiilor nelegitimi ai ducelui de Cumberland, aflaţi la acelaşi bal, ar da naştere fix la genul de bârfe pe care dorim să le evităm, spuse el. Şi apoi, ideea de protecţie pe care o are Steele constă, în general, din a bate un bărbat până îşi iese din simţiri sau poate chiar să strecoare un cuţit între coastele cuiva.

— Acelaşi lucru a spus şi Justine, comentă mătuşa Lucy.

— Doamna Steele este o femeie cu capul pe umeri, răspunse Charles.

Cum de reuşise bărbatul acela să îşi găsească o soţie minunată era un lucru pe care el nu îl putea înţelege. Justine Steele era inteligentă, frumoasă şi din cale-afară de blândă. Pe deasupra, îşi adora, în mod evident, soţul, lucru care constituia un alt mister.

— Griffin Steele pare foarte captivant, spuse Elizabeth. Mi-ar plăcea foarte mult să îl întâlnesc.

— Ba nu, spuse Charles.

— Stricător de bună dispoziţie ce eşti, murmură sora lui.

El o ignoră.

— Mătuşă Lucy, este ceva care te îngrijorează în mod deosebit în legătură cu seara asta?

— Mă tem că poate grăbim puţin lucrurile, spuse ea. Nu crezi că un eveniment atât de mare este prea mult pentru prima ieşire a lui Gillian? Am crezut că o să o luăm mai încet, cu câteva petreceri la cină şi poate un spectacol muzical.

— În teorie, nu vă contrazic, dar în practică nu e doar necesar, ci şi imperativ.

Sora lui ridică curioasă din sprâncene.

— De ce?

Elizabeth zâmbi.

— Sunt femeie măritată şi cu copii, Charles. Nu mă vei ofensa, nici nu mă vă şoca.

— Foarte bine. Gillian a fost deja subiectul unui volum

considerabil de bârfe, chiar dacă cele mai multe au fost inofensive. De curând însă, au existat unde glume cam grosolane la adresa ei şi câteva pariuri nefericite.

Elizabeth se încruntă.

— Ce fel de pariuri?

Charles aruncă o privire către bunica lui Gillian, reticent în a da bârfelor. Numai când se gândea la asta şi mânia i se aprindea ca o torţă.

— Pariuri despre cine va fi primul protector al lui Gillian şi când se va întâmpla asta, spuse mătuşa Lucy cu glas calm. Atunci când Charles ridică din sprâncene, ea clătină din cap cu dezgust. Da, am auzit zvonurile. Câţiva dintre prietenii mei vechi au avut grijă să îmi spună.

— Este îngrozitor! exclamă Elizabeth.

Charles fu de acord.

— Cred că a sosit vremea să îţi găseşti nişte prieteni noi, mătuşă Lucy.

— Într-adevăr. Cei care au îndrăznit să deschidă subiectul au fost conduşi la uşă fără niciun fel de ceremonie.

— Este acesta motivul real pentru care contesa nu merge la bal astă-seară? întrebă el.

Mătuşa Lucy făcu o grimasă.

— Da. Mi-aş dori să fie mai puternică, de dragul lui Gillian, dar nu pot spune că o învinovăţesc. Şi poate că este mai bine. Dacă ar îndrăzni cineva să îmi insulte fiica – mai ales în faţa fiicei *sale* –, rezultatul nu ar fi unul plăcut.

— Mai ales dacă s-ar întâmpla să fie vreun obiect greu la îndemână, spuse Charles.

Cele două femei căscară gura la el, apoi mătuşa Lucy izbucni într-un râs reţinut.

— Mizerabilule! Ai spus asta ca să mă scoţi din tristeţea mea prostească, nu-i aşa?

— Tristeţea este mai degrabă o pierdere de timp, nu crezi? spuse el. În schimb, vom riposta cu o paradă de forţă. Vom arăta lumii mondene că domnişoara Dryden nu are doar suportul bunicii ei, ci şi pe acela al ducelui de Leverton.

— Şi al lui Lady Filbury, ciripi sora lui. Acum mă bucur şi mai tare pentru faptul că merg, Charles. Îţi mulţumesc că m-ai invitat.

— Eu sunt cea care îţi datorează mulţumiri. Amândurora, spuse mătuşa Lucy, părând a avea ochii înceţoşaţi de lacrimi. Şi sunt sigură că şi Gillian va fi la fel de recunoscătoare.

Charles se îndoia, dar îşi ţinu gura.

Mătuşa lui aruncă un ochi la frumosul ceas franţuzesc din bronz aurit de pe şemineu.

— Gillian va coborî în câteva minute. Nu doresc să discut despre zvonurile mai obscene în faţa ei. E şi aşa destul de supărător.

Charles nu ar fi fost surprins dacă Gillian ar fi avut deja o bănuială. Aflase despre ea că era din cale-afară de bună la a scotoci după informaţii, cu precădere în rândul personalului. Nu avea dubii că ea îi avea la degetul mic pe toţi servitorii angajaţi de mătuşa Lucy, ceea ce însemna că avea acces direct la cele mai bune bârfe. Pe mult prea mulţi aristocraţi nu îi ducea mintea să îşi ţină gura în faţa personalului casei lor, iar servitorii unei case vorbeau adeseori cu servitorii alteia.

— Bănuiesc că ea ştie deja câte ceva, spuse el. Am încercat să abordez cu ea subiectul, la modul general, şi m-a concediat, fluturând din mână. A spus că nu dă un ban pe absurdităţile vehiculate de proştii bârfitori.

Elizabeth strâmbă din nas.

— Cât de nefericit este că o tânără trebuie să îşi facă griji pentru astfel de lucruri.

— Este neplăcut, în cel mai rău caz, spuse el. Trebuie să transmitem foarte clar faptul că se află sub protecţia noastră comună. Acesta este scopul acestei seri.

Sora lui încuviinţă din cap.

— Are noimă ceea ce spui, şi lucrul acesta ar trebui să-i ţină departe de uşa ei pe cei mai răi dintre lupi.

— Foarte bine, spuse mătuşa Lucy. Dar sunt, totuşi, un pic neliniştită în legătură cu introducerea lui Gillian la una dintre cele mai mari aglomerări ale sezonului.

— Înţeleg, dar face progrese. Cu un strop de noroc, cred că trece peste această seară fără a se întâmpla un dezastru.

Mătuşa Lucy începu să se joace nervos cu evantaiul ei.

— Mai este vreo problemă? o îndemnă el cu blândeţe. Pe lângă predilecţia nepoatei dumitale spre o sinceritate aproape fatală?

— Tocmai acesta-i baiul. În cazul acesta, ea nu este deloc sinceră.

— Nu înţeleg.

— Charles, mă îndoiesc de faptul că are vreo intenţie de a încerca să îşi găsească un soţ, spuse mătuşa Lucy. De fapt, m-a întrebat când ne vom întoarce în Sicilia.

Asta îl făcu să se cutremure într-un fel ciudat de neplăcut.

— Am înţeles că nu veţi face asta.

— Cu siguranţă nu în viitorul apropiat. Ar fi mult prea periculos pentru Gillian.

— Când te-a întrebat?

— La puţin timp după înfiorătorul incident cu maestrul francez de dans.

Charles se înfioră la acea amintire. Îl angajase pe cel mai costisitor maestru de dans din Londra, încrezător fiind că bărbatul putea să o înveţe pe Gillian, care era o fată graţioasă de la natură, în timp-record. Din nefericire, profesorul şi eleva s-au ciocnit de la prima vedere. Un lucru dusese la altul, totul sfârşindu-se cu nişte insulte destul de grosolane din partea lui *Monsieur Pepin.* Gillian amenințase că avea să îl străpungă cu o sabie. Charles îl eliberase rapid pe *monsieur* de îndatoririle lui, plătindu-l pentru o lună întreagă şi trimiţându-l pe drumul lui cu o mustrare severă de a nu împrăştia nicio bârfă despre Gillian.

— Da, aceea a fost o întâmplare nefericită, spuse el. Dar ne-am revenit frumos din criza aceea. Pare să se înţeleagă bine cu noul maestru de dans.

Mătuşa Lucy îi zâmbi ezitant.

— A fost o lovitură de geniu să îl angajezi pe *Signor*

Garibaldi. Un maestru de dans italian era exact lucrul necesar pentru a o liniști.

— A mai pus de atunci problema reîntoarcerii în Sicilia?

— Nu, dar i-am spus deja că este mult prea devreme ca măcar să ne gândim la un astfel de lucru. I-am spus că trebuie să se străduiască să transforme Anglia în căminul ei.

Elizabeth, care rămăsese tăcută, se aplecă, cu o expresie de îngrijorare plină de înţelegere.

— Şi ea cum a răspuns?

Mătuşa Lucy ridică neputincioasă din umeri.

— A părut că acceptă, dar că nu se bucură.

— Nu pot spune că o învinovăţesc pe fată, spuse Elizabeth. Piaţa căsătoriilor este de cele mai multe ori un coşmar. Pentru o fată aflată în poziţia domnişoarei Dryden, trebuie să pară cu atât mai descurajator.

— Descurajator, dar nu imposibil, spuse Charles. Şi, vă rog, în prezenţa lui Gillian, să nu ne referim la acest lucru ca şi cum ar fi un coşmar.

Elizabeth îl luă în râs.

— Nu am creier de găină, Charles.

— Draga mea, nu aş crede niciodată aşa ceva.

Ea rânji la el.

— Ba da, ai face-o.

— Să revenim la subiectul de faţă? sugeră el. Mai exact, dacă Gillian va încerca să îşi saboteze şansele de a atrage peţitori potriviţi.

— Cât de şocant din partea ei, spuse Elizabeth. Imaginează-ţi, o femeie care să nu fie obsedată de a-şi găsi un soţ.

Făcea referire la Eugenia, desigur. Sora lor mai mare nu îşi dorise niciodată să se căsătorească şi îi refuzase bucuroasă pe toţi cei care o curtaseră de-a lungul anilor. Se bucura de viaţa ei pe moşia pe care Charles o avea în Lincolnshire, având grijă de mama lor, dând ordine servitorilor şi făcând, în general, o treabă grozav de bună din a conduce lucrurile. Faptul că Eugenia prefera să

rămână fată bătrână în loc să se căsătorească le era clar tuturor.

— Nu eşti deloc de ajutor, spuse Charles. Ştii că Gillian are nevoie de siguranţa şi de securitatea unei căsătorii bune. Altfel, este mult prea vulnerabilă.

— Atunci, bănuiesc că trebuie să o ajutăm să devină implicată în acest ţel înţelept, spuse Elizabeth.

— Ne va fi de ajutor să se bucure de succes în această seară, spuse el.

Mătuşa Lucy oftă.

— Sper doar că se va putea abţine de la a spune ceva scandalos.

— Am sfătuit-o ca, în loc să vorbească, mai degrabă să asculte, spuse Charles. În felul acesta, va avea cel puţin şanse egale de a nu îşi înspăimânta partenerii.

— Charles, nu cred că ai făcut asta! exclamă sora lui, încercând să nu râdă.

— În cazul nepoatei mele, acesta este, de fapt, un sfat înţelept, spuse mătuşa Lucy pe un ton plin de regret. Dar îmi pare cu adevărat rău că este nefericită. Mi-aş dori…

Tăcu, strângându-şi buzele.

Charles merse şi se aşează alături de ea, luându-i mâna.

— Haideţi să vedem cum o să meargă, da? Gillian este o tânără minunată, care va stârni cu siguranţă admiraţia. De asemeni s-a dovedit a fi o dansatoare surprinzător de bună, mulţumită, în mare parte, lui *Signor* Garibaldi. Poate că se va distra. Până la urmă, este primul ei dans adevărat, iar acesta este, întotdeauna, un eveniment palpitant…

Mătuşa Lucy îl privi cu o expresie încărcată de incertitudini, dar renunţă să mai spună ceva, căci uşa se deschise şi Gillian păşi înăuntru.

Charles privi către protejata lui, cu intenţia de a-i arunca un zâmbet încurajator. În schimb însă, se holbă la apariţia din faţa lui şi uită să mai respire.

Capitolul 9

Marchizul de Lendale execută o plecăciune impecabilă atunci când Gillian se ridică din reverenţa ei.

— Bravo, domnişoară Dryden! Ai încheiat primele dumitale dansuri în public, fără nicio greşeală.

— Păreţi surprins, milord, spuse ea sec.

— Absolut deloc. Ai fost personificarea graţiei.

— Cu adevărat? Nu luăm în calcul faptul că v-am călcat pe picior şi că m-am întors în sens greşit, nu doar o dată, ci de două ori?

În ochii lui întunecaţi se ascundea amuzamentul.

— Asta se poate întâmpla oricui. Nici măcar nu merită a fi menţionat.

— În cazul acesta, aveţi, desigur, dreptate, spuse ea, luându-i braţul. Execuţia mea a fost absolut perfectă.

Gillian descoperise că era surprinzător de nervoasă când şi-a ocupat locul printre primele perechi ale serii. Din fericire, Lord Lendale era un dansator desăvârşit. Îi corectase lin greşelile şi ignoră complet faptul că ea îi tropăise pe vârfurile degetelor de la picioare. Succesul ei se datorase, în cea mai mare parte, îndemânării lui, nu competenţelor ei.

Deşi fusese vag surprinsă de faptul că Leverton nu a dansat cu ea primul dans, Gillian se simţise, în acelaşi timp, uşurată. Cu cât petrecea mai mult timp alături de el, cu atât devenea mai emoţionată în prezenţa lui. Întruchiparea eleganţei masculine, ducele nu făcea niciodată un pas greşit şi nici nu spunea ceva neintenţionat. Nu existau greşeli de exprimare şi nici manifestări nepotrivite de toane din partea lui. Gillian nu se simţise niciodată mai ţărancă decât atunci când se afla în compania lui.

Ba, şi mai rău, era bărbatul cel mai spectaculos din punct de vedere fizic pe care îl cunoscuse vreodată. Se surprinsese, nu doar o dată, admirându-i umerii largi ori picioarele puternice scoase în evidenţă de pantalonii strâmţi. De fiecare dată când se uita la acele picioare,

Gillian avea un sentiment ciudat în străfundul stomacului, mai ales atunci când Leverton era înveşmântat în haine de călărie. Nici măcar Pietro nu o făcuse să aibă nişte senzaţii atât de tulburătoare, şi fusese îndrăgostită nebuneşte de el la timpul respectiv.

Leverton era, de asemenea, incredibil de răbdător cu ea, şi chiar îi ţinuse partea în tărăboiul umilitor cu maestrul de dans francez. După ce îl concediase, cu mult calm, pe *Monsieur* Pepin, el îi spusese lui Gillian, simplu, că era o dovadă de proaste maniere să îţi ameninţi tutorele că îl vei străpunge cu o spadă. Fusese atât de surprinsă de mustrarea lui blajină, încât făcuse o reverenţă scurtă şi îi mulţumise pentru sfat.

De fapt, fusese atât de tulburată de întregul episod, încât o întrebase pe bunica ei când aveau să se întoarcă în Sicilia. Făcând asta, Gillian dezvăluise, prosteşte, familiei secretul său. Era un alt indiciu al faptului că nu se simţea în apele ei.

— Să ne întoarcem la grupul dumitale, domnişoară Dryden? întrebă Lendale. I-am zărit în capătul încăperii.

— Da, domnule. Sunt sigură că bunica mea stă ca pe ace, curioasă să audă cum a fost primul meu dans oficial la primul meu bal oficial. Cu toată mulţimea aceasta, este îndoielnic faptul că a văzut foarte mult.

— Te-ai descurcat foarte bine, draga mea, spuse femeia între două vârste care dansase în acelaşi ansamblu cu ei. Doamna se apropie şi îi făcu cu ochiul. Nu e ca şi cum nu ai fi avut un partener absolut splendid care să te inspire. Nu l-aş pierde din ochi pe acesta dacă se fi în locul tău.

— Da, doamnă. Mulţumesc, spuse Gillian, încercând să nu râdă.

Doamna fusese în acelaşi timp prietenoasă şi îngăduitoare faţă de greşelile pe care le făcuse ea, şoptindu-i chiar unele sfaturi când Gillian nu era în poziţia cuvenită. Celelalte două femei din ansamblul lor nu fuseseră nici pe departe atât de înţelegătoare, dar nici nu o desconsideraseră. Asta reprezenta, cu siguranţă, un progres.

Planul lui Leverton era de a o introduce în societate atrăgând cât se putea de puţin atenţia. Dacă reuşea să participe la o serie de evenimente fără să dea naştere unei scene, oamenii aveau să se obişnuiască cu ca şi să treacă la subiecte de bârfă mai promiţătoare. Lucru care îi convenea de minune lui Gillian. Cu cât mai repede avea să se cufunde în obscuritate, cu atât mai mari erau şansele ei de a-şi convinge rudele să o lase să plece acasă.

Ea şi Lendale îşi croiră drum spre capătul încăperii, acolo unde o lăsaseră pe bunica ei sporovăind cu prieteni vechi. Înaintau greu, şi nu doar o dată marchizul se folosise de coate pentru a evita ca Gillian să fie strivită.

Când ajunseră la grupul lor, bunica ei era prinsă într-o conversaţie cu doamna Paxton şi cu Lady Merchant, care era un fel de rudă a familiei Marbury. Bunica ei părea să aibă foarte mulţi veri de un grad sau altul, şi câţiva dintre ei păreau dornici, în mod precaut, să o ajute pe Gillian să se lanseze în societate. Lady Merchant era una dintre ele.

— Ah, dragii mei, spuse bunica cu un zâmbet de uşurare. Mă întrebam când veţi reapărea. Ţi-a plăcut dansul, Gillian? Nu am reuşit decât să te zăresc de câteva ori.

— A fost foarte plăcut. Nu l-am călcat pe picioare pe Lord Lendale decât de câteva ori. Din fericire, el este mult prea politicos să spună asta.

Bunica ei clătină din cap, dar marchizul nu făcu decât să râdă.

— Aiurea! Lady Marbury, nepoata dumneavoastră s-a descurcat din cale-afară de bine. Aş fi bucuros să mai dansăm încă un dans, deşi nu s-ar cuveni să o păstrez doar pentru mine.

— Şi astfel vă veţi scuti de la a fi schilodit în mod tragic, spuse Gillian, zâmbindu-i.

Bunica ei îţi dădu ochii peste cap, dar Lady Merchant şi nepoatele ei, două tinere plăcute, cu puţin mai tinere decât Gillian, râseră toate.

— Nu vă temeţi de asta, spuse marchizul. După câţiva ani petrecuţi în peninsulă, sunt la fel de puternic precum un

cal de povară. Zău, sunt convins că ai putea să mă loveşti tare cu pumnul şi să îmi dai cu piciorul în fluierul piciorului, şi abia dacă aş simţi ceva.

Lui Gillian i se păru greu să reziste farmecului natural al lui Lendale. Era chipeş, cu o privire întunecată, aproape ca plumbul, care, bănuia ea, le lăsa pe fete leşinate în urma lui, şi avea o purtare prietenoasă în care nu era nici pic de îngâmfare. Nu îi dădea deloc emoţii.

Bunica îl plăcea, desigur, iar Gillian nu se îndoia de faptul că mama ei l-ar fi considerat, şi ea, un pretendent perfect. Până la urmă, era bogat, avea titlu nobiliar şi era unul dintre prietenii lui Leverton – ceea ce însemna că trecuse de inspecţie. Dacă Gillian ar fi căutat un pretendent, marchizul de Lendale ar fi fost foarte potrivit.

Dar nu avea nicio intenţie de a-şi permite să fie atrasă de Lendale ori de oricine altcineva, nici măcar de Leverton.

„Atrasă de Leverton?” De ce insista ideea aceea cu adevărat tâmpită să i se strecoare în minte? Făcând un efort, Gillian îşi concentră din nou atenţia asupra însoţitorilor săi.

Lady Merchant îl bătu uşor cu evantaiul pe Lendale.

— Dragul meu domn, cum ţi se pare viaţa de când ai revenit? Mi se pare că nu a trecut mult timp de când te-ai întors.

— Nu, după război am fost în Paris câteva luni şi nu m-am întors în Londra decât atunci când unchiul meu s-a îmbolnăvit.

Lendale îşi căpătase titlul şi moşiile de curând, moştenindu-le de la un unchi celibatar. Până atunci, fusese militar de carieră. Era de înţeles că acum era considerat o captură de primă mână pe piaţa căsătoriilor.

În timp ce Excelenţa Sa sporovăia cu doamnele, Gillian se alătură nepoatelor lui Lady Merchant, Lady Sarah Rundall şi domnişoara Honoria Cranston. Le cunoscuse când veniseră în vizită la Lady Merchant, cu câteva zile în urmă. Gillian ştia că bunica ei îşi dorea ca ea să se împrietenească cu ele, aşa că făcuse un efort suplimentar. Din fericire, sarcina fusese una uşoară.

Sarah şi Honoria erau amândouă nişte fete dulci, care ieşiseră în societate de trei ani. Din spusele bunicii, amândouă eşuaseră în a prinde – un termen pe care Gillian îl dispreţuia – ceva. Deşi nu erau de o frumuseţe răpitoare, erau totuşi fete foarte drăguţe, inteligente. Da, Sarah avea câteva coşuri şi Honoria era cam plinuţă, dar Gillian nu înţelegea de ce ar fi fost asta o problemă. Văzuse nenumăraţi tineri cu foarte multe coşuri şi corpul durduliu şi nimeni nu le-o lua în nume de rău.

— Domnişoară Dryden, tu şi Lord Lendale aţi arătat splendid împreună, spuse cu entuziasm Sarah. eu şi Honoria ne-am strecurat printre perechi să vă privim, şi amândouă suntem de părere că ai făcut o treabă grozavă.

Gillian zâmbi.

— Sunteţi foarte amabile, dar adevărul este că am galopat peste picioarele bietului om. Trebuie să fi fost tentat să mă abandoneze de tot.

— Nu am văzut aşa ceva, spuse Sarah. Şi apoi, eşti atât de zveltă şi de graţioasă, încât ar fi greu să pari stângace, chiar dacă într-adevăr i-ai bătătorit picioarele.

— Spre deosebire de mine, spuse Honoria. Sunt ca o găluşcă. Îmi este imposibil să par graţioasă, oricât de mult aş încerca. Oftă în timp ce privi plină de năzuinţă la perechile aliniate în ansamblurile lor. Bănuiesc că nu ar trebui să mă mir că nu vrea nimeni să danseze cu mine, niciodată.

— Ce tâmpenie! exclamă Sarah. Eşti o dansatoare priceputâ. Nu e vina ta dacă bărbaţii sunt prea proşti să vadă asta.

— Nu. Tot ce văd ei este că mă mişc cu greutate, ca…

Honoria se întrerupse, cu o grimasă. Verişoara ei o strânse de braţ.

— Nici măcar nu te gândi la asta, iubito! Ai spus un lucru groaznic, şi ar trebui, pur şi simplu, să uiţi de asta.

— Aş vrea, răspunse Honoria. Dar reprezintă genul de lucruri care se lipesc precum o caramea. Ori ca un iepuraş care ţi se învârte în creier.

— A fost cineva nepoliticos cu tine? întrebă Gillian.

Honoria încercă să ridice nepăsătoare din umeri, dar clipi de câteva ori, ca şi cum s-ar fi străduit să îşi împiedice lacrimile.

— Nu e nevoie să îmi spui dacă nu vrei, zise Gillian.

— Oricum, probabil vei auzi despre asta, până la sfârşitul serii, spuse Honoria cu voce mohorâtă. Dar promite-mi că nu vei râde!

— Crede-mă, am avut partea mea de răutăţi, spuse Gillian. Nu voi râde niciodată.

Honoria încuviinţă din cap.

— Am uitat pentru o clipă cât de dificil trebuie să fi fost pentru tine. Este îngrozitor, nu-i aşa?

— Fac tot posibilul să ignor, replică Gillian.

Sarah aruncă rapid un ochi primprejur. Vecinii lor erau implicaţi în propriile conversaţii.

— S-a întâmplat săptămâna trecută, la Almack, spuse ea, aplecându-se uşor. Unul dintre partenerii Honoriei a spus că să dansezi cu ea ar fi ca şi cum ai dansa cu o viţică de lapte din rasa Guernsey.

Gillian clătină din cap.

— Îmi pare foarte rău, nu înţeleg. De ce o viţică de lapte din rasa Guernsey?

— Din cauză că familia mea deţine o moşie pe insula Guernsey, spuse Honoria. Se opri pentru câteva secunde. Şi pentru că sunt ca o vacă.

Gillian fu nevoită să facă o pauză înainte de a răspunde. Deşi, de data asta, era pentru a-şi tempera valul de furie care o cuprinsese. Când auzi un trosnet, îşi dădu seama că rupsese una dintre nervurile evantaiului ei.

— Cine a îndrăznit să îţi spună una ca asta? întrebă ea printre dinţi.

— Lord Andover, spuse Sarah.

— Se află aici în seara asta?

— Din nefericire, da, spuse Honoria.

Gillian puse o mână pe umărul ei.

— Vreau să mi-l arăţi de îndată ce îl zăreşti.

Honoria încuviinţă din cap.

— Ca să eviţi să dansezi cu el?

— Nu, ca să îi dau un genunchi în testicule dacă dansez cu el.

Verişoarele se holbară la ea, căscând gurile cu aceeaşi expresie uimită.

„Fir-ar!” Gillian uitase din nou că fetele din Anglia tindeau să fie ca florile de seră. Începuse să îşi ceară scuze, când fetele făcură un schimb de priviri şi izbucniră în râs. Gillian ridică din sprâncene înainte să înceapă şi ea să râdă.

Honoria se chinui să se stăpânească.

— Ah, domnişoară Dryden, acesta este cel mai delicios lucru pe care l-am auzit vreodată. Mi-aş da jumătate din zestre să văd aşa ceva.

— Cred că eu mi-aş da toată zestrea, spuse Sarah. Păcat că nu o poţi face.

Gillian putea şi ar fi făcut-o, dar presupuse că era mai bine să nu o spună.

— Doamnelor, cu siguranţă vă distraţi, spuse Lord Lendale, alăturându-li-se, cu paşi şovăielnici. Aţi vrea să îmi spuneţi şi mie care este gluma?

Verişoarele se priviră din nou una pe cealaltă şi izbucniră în râs.

— Mă tem că nu, spuse Gillian.

— De ce nu? întrebă Lendale.

— Nu s-ar cuveni. Cel puţin, nu din spusele bunicii mele.

— Întotdeauna ratez glumele bune, spuse el cu dezgust prefăcut. Ei bine, bănuiesc că aş putea cel puţin să mă fac util. Aţi dori nişte punci, doamnelor? Pornesc în căutarea unui servitor, ca să fac rost de nişte băuturi răcoritoare.

Lady Sarah îi zâmbi.

— Ar fi foarte amabil, domnule. Mulţumesc.

El făcu o plecăciune.

— Este plăcerea mea. Şi, Lady Sarah, domnişoară Honoria, mă aştept să păstraţi amândouă un dans pentru mine. Măcar atât puteţi face, după ce m-aţi lăsat pe dinafară în ceea ce priveşte gluma.

Cele două fete zâmbiră timid în timp ce acceptară. Cu

promisiunea de a reveni curând, Lendale dispăru în mulţime.

— Ce bărbat amabil, spuse Honoria. Apoi îi zâmbi viclean lui Gillian. Eşti foarte norocoasă. Te place.

Gillian ridică din umeri.

— Poate. Şi mie îmi place.

— Dar nu în acelaşi mod, observă cu agerime Lady Sarah. Înţeleg motivul. Lendale este chipeş şi amuzant, dar ducele de Leverton este, ei bine, magnific. Nu te învinovăţesc absolut deloc.

Stomacul lui Gillian zvâcni.

— Cred că ai o părere greşită.

— Eşti sigură? întrebă Honoria. Nu am putut să nu observ că şi-a petrecut o mare parte din seară holbându-se la tine.

— Asta e din cauză că mă ajută cu introducerea în societate. Aproape ca un sponsor. Gillian râse forţat. Probabil îşi face notiţe în gând ca să îmi poată ţine prelegeri mai târziu, despre toate greşelile mele.

— Da? Ce lucru ciudat pe care să îl facă un duce, spuse Honoria. Eşti sigură?

Gillian îşi înăbuşi un oftat.

— Foarte.

— Ah, sper din suflet că nu este interesat de Lady Letitia, spuse Sarah, în timp ce privea spre ringul de dans. Este, pur şi simplu, îngrozitoare.

Tentaţia de a urmări privirea lui Sarah era prea mare. Gillian se întoarse, şi stomacul îi zvâcni din nou, într-un mod neplăcut. Căci acolo se aflau ducele şi Lady Letitia. Se agăţa de el în cel mai şocant mod cu putinţă, în timp ce dansau un vals. Gillian nu era nici pe departe o mironosiţă, dar fu nevoită să se împotrivească impulsului de a se duce acolo vijelios şi să o târască pe afurisita de femeie din braţele lui.

— Nu uita că ea este o femeie căsătorită, spuse Honoria.

Sarah pufni uşor.

— Ca şi cum asta ar fi împiedicat vreodată un bărbat.

Cele trei îi studiară în tăcere pe Leverton şi pe partenera sa. Din păcate, Gillian nu îşi putea da seama, după expresia lui, la ce se gândea. Bărbatul era al naibii de indescifrabil atunci când dorea. Aparent, acum era una dintre acele situaţii.

Lady Letitia îi vorbea într-un mod serios, foarte repede, şi părea că Leverton asculta cu la fel de mare seriozitate. El chiar încuviinţă din cap o dată sau de două ori, ca şi cum ar fi încurajat-o – sau, cel puţin, Lady Letitia păru să o ia ca pe o încurajare, pentru că se ghemui şi mai aproape, aproape frecându-şi sânii de el.

„Ah!”

Gillian se gândi că nu ar fi trebuit să fie mirată de acea intimitate, din moment ce ducele fusese, la un moment dat, logodit cu femeia aceea. Asta însă era tot ce ştia ea. Leverton refuzase se împărtăşească altceva în afară de faptul că fuseseră logodiţi, iar Lady Letitia rupsese logodna şi se măritase, în schimb, cu Stratton.

Gillian întoarse spatele priveliştii supărătoare.

— Sunt sigură că ducele este doar politicos. Este foarte politicos cu toată lumea.

— Dacă zici tu, replică Honoria sceptică.

— Ah, nu, şuieră Sarah, apucând braţul verişoarei sale. Nu te uita acum, dar…

— Ei, ia uite pe cine avem aici, le întrerupse o voce masculină. Faimoasa domnişoară Dryden şi prietenele ei. Ce distractiv pentru mine!

Capitolul 10

Gillian se întoarse şi îl văzu pe domnul Gerard Stratton, împreună cu un alt domn, stând în faţa lor. I se păru că zâmbetul lui Stratton era un pic forţat, dar însoţitorul lui o privea cu un zâmbet neplăcut pe Honoria, care pălise şi îşi subţiase buzele. În timpul acesta, Sarah se uita urât la cei doi bărbaţi, cu o indignare prost mascată în

privire.

Stratton execută o plecăciune frumoasă.

— Domnişoară Dryden, este o plăcere să vă revăd, şi într-o companie atât de plăcută. Şi, trebuie să recunosc, toată lumea arată splendid astă-seară.

Celălalt bărbat era un individ înalt, care arăta elegant, cu perniţe la umeri şi o lavalieră legată în mod desăvârşit. Acesta le examină rapid pe Honoria şi pe Sarah prin monoclul său, înainte de a-l întoarce spre Gillian. Fu tentată să îi dea una peste mână ca să-i trântească lucrul acela afurisit şi să i-l facă pulbere sub călcâi, apoi să-i dea un pumn ca să îi şteargă de pe chip expresia de dispreţ.

— Unii dintre noi chiar arată, tărăgăni el, în timp ce o studia pe Gillian. Prin sticlă, ochiul lui părea gigantic, şi arăta ca o insectă. Dar ţie îţi place să flatezi fetele, Gerry, iar lor le place să îţi întoarcă linguşelile.

Stratton râse incomod.

— Nu vorbi prostii, Andover! Şi, în afară de asta, nu e nimic rău în a face complimente doamnelor, nu-i aşa?

Andover. Aşa se explica. Bărbatul care o insultase pe Honoria.

— Poate că domnul Stratton nu încerca decât să fie politicos, spuse Gillian. Este o calitate care lipseşte adesea membrilor lumii mondene, mai ales bărbaţilor.

Asta le tăie elanul domnilor. Andover fu cel care îşi reveni primul.

— Încântător de direct. Am auzit atât de multe despre dumneavoastră, domnişoară Dryden, încât a trebuit să îl rog stăruitor bătrânul Stratton, aici de faţă, să ne facă o introducere oficială.

— Din păcate, veţi fi dezamăgit, domnule, răspunse ea. Cu. adevărat, nu sunt deloc specială.

— Pescuim complimente, aşa-i? toarse Andover. O voi face cu plăcere. Ceea ce, fără îndoială, credea că era un zâmbet seducător fu distrus de dinţii pătaţi din faţă.

— Nu vă osteniţi din cauza mea. Vă asigur că este o pierdere de vreme.

Sprâncenele lui zvâcniră în sus.

— Ah, văd că sunteţi autentică. Încântător. Poate că decenţa vă este ofensată din cauză că încă nu am fost introduşi cum se cuvine?

Gillian clătină din cap.

— Nu, cred doar că sunt ofensată în general.

Expresia lui Andover se urâţi atunci când Sarah şi Honoria îşi înghiţiră chicotele uimite.

— Este vina mea că nu am făcut introducerile cum trebuie, trânti Stratton. Îmi pare foarte rău, doamnelor, nu ştiu la ce mă gândeam.

Gillian se încruntă. Stratton, care i se păruse în timpul primei lor întâlniri un bărbat stăpân pe sine, părea stânjenit până în măduva oaselor. Privi peste umăr, căutând-o pe bunica ei. Din nefericire, bunica ei se dusese să vorbească cu o prietenă şi stătea acum cu spatele.

— Da, Stratton, spuse Andover. Fă, te rog, introducerile *de rigoare.* Nu aş dori ca domnişoara Dryden să se simtă inconfortabil alături de mine. Chiar dimpotrivă.

Ea oftă. Erau situaţii când prefera insultele în locul linguşelilor, iar aceasta era una dintre ele.

— Andover, permite-mi să ţi-o prezint pe domnişoara Gillian Dryden, spuse Stratton. Domnişoară Dryden, prietenul meu, contele de Andover.

Contele etală o plecăciune.

— Domnişoară Dryden, este o onoare. Mi-am dorit foarte mult să vă întâlnesc.

Ea îi zâmbi, arătându-şi dinţii.

— Aţi spus că aţi auzit de mine. Ei bine, şi eu am auzit de dumneavoastră.

El păru zăpăcit pentru o clipă, dar apoi îşi reveni.

— Sper că numai de bine.

— Dimpotrivă, dar nu îmi place să bârfesc.

Honoria scăpă un strigăt de spaimă, care făcu ca atenţia lui Andover să se îndrepte, din nou, asupra ei. Biata fată dădu înapoi, dar apoi îşi îndreptă umerii şi îl privi în ochi, sfidătoare.

— Un sfat, domnişoară Dryden, spuse Andover. Cel mai bine e să nu ascultaţi bârfele, mai ales din partea unor

persoane marginalizate pline de resentimente, geloase pe tinerele atrăgătoare, ca dumneata.

Insulta le făcu pe Sarah şi pe Honoria să îşi piardă respiraţia, iar Stratton păru a se îneca. Cât despre Andover, acesta merita o lovitură rapidă în bărbie – ori un genunchi în testicule. Dar Gillian îi promisese bunicii ei că avea să se poarte cuviincios. Şi apoi, nu le-ar fi ajutat cu nimic dacă ar fi provocat o scenă.

— Voi lua, cu siguranţă, în considerare cuvintele dumneavoastră, spuse ea pe un ton politicos. Din moment ce eu însămi sunt, însă, o persoană marginalizată, nu prea cred că sunt în măsură să judec pe nimeni.

— Haideţi, domnişoară Dryden, spuse Excelenţa Sa. Nicio fată cu chipul dumitale şi multe farmece fizice nu ar putea fi marginalizată. Mi-aş dori din suflet să îmi permiteţi să dăm ocol încăperii ori să îmi faceţi onoarea unui dans.

Bărbatul era un mitocan desăvârşit.

— Sunt sigură că mă veţi găsi absolut plictisitoare, în foarte scurt timp. În afară de asta, sunt extrem de fericită în compania în care mă aflu acum.

Le zâmbi prietenelor ei, care îi zâmbiră strălucitor, la rândul lor.

— Ce păcat, spuse tărăgănat Andover. Şi eu care credeam că sunteţi o uşuratică. Cel puţin asta a spus Stratton.

Deşi Gillian nu înţelegea termenul, expresia şocată a Honoriei şi pufnetul indignat al lui Sarah îi dădură un indiciu.

— Nu am spus niciodată aşa ceva, obiectă cu voce tare Stratton.

Acest fapt avu nedoritul efect de a face câteva capete să se întoarcă şi să se ridice în direcţia lor.

Sarah se uită urât la Andover.

— Domnule, cereţi-i scuze domnişoarei Dryden ori părăsiţi-ne imediat!

Gillian aprecie loialitatea prietenei sale. Din păcate însă, atrăgeau tot mai multă atenţie cu fiecare secundă care se scurgea. De data asta, nu era vina ei – o ironie care,

în acele circumstanţe, nu însemna mare lucru. O bătu uşor pe Sarah pe braţ.

— Nu e ceva ce nu am mai auzit. Sunt doar prostii, cel mai este să le ignor.

Andover îşi miji ochii şi afişă un rânjet hidos. Era evident faptul că nu era obişnuit să fie respins.

— Cu siguranţă aţi auzit multe. Sunt convins că este valabil şi pentru mama dumneavoastră. Ce mai reputaţie avea pe vremea ei, nu-i aşa? Şi ştiţi ce se spune – aşa mamă, aşa fiică.

Ceva incendiar păru să se declanşeze în pieptul lui Gillian, trimiţând furia prin întregul ei trup. Totuşi, reuşi să zâmbească plăcut.

— Nu sunt sigură că prind înţelesul spuselor dumneavoastră, milord. Italiana este prima mea limbă, aşa că, uneori, nu înţeleg subtilităţile englezeşti.

— Sunt foarte sigur că înţelegi, draga mea, spuse el, holbându-se cu impertinenţă la decolteul ei.

— Sunteţi un monstru. Glasul Honoriei tremura de furie. Lăsaţi-o în pace!

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, eşti un măgar, şuieră Stratton, apucând braţul lui Andover. Aruncă o privire neliniştită către cercul tot mai mare al celor care trăgeau cu urechea. Haide să mergem în camera pentru jocuri de cărţi!

Contele se scutură şi îşi plimbă privirea încet şi contemplativ de-a lungul siluetei Honoriei.

— Îmi cer scuze, aţi spus ceva, domnişoară Cranston? Sau nu am auzit decât un muget?

În timp ce Honoria îşi duse la gură o mână tremurândă, Gillian o bătu uşor pe umăr.

— Nu te teme, draga mea, voi avea eu grijă de asta.

Îi aruncă lui Andover acelaşi zâmbet care îngheţa sângele în vene şi care îi făcuse pe mulţi bandiţi sicilieni să facă iute cale întoarsă.

— Milord, ar fi trebuit să vă luaţi rămas-bun când aţi avut ocazia.

*

— Dragul meu Charles, uitasem cât de bine dansezi, toarse Letitia. Insist să îmi păstrezi cel de-al doilea vals, în amintirea vremurilor trecute.

În timp ce o conducea de pe ringul de dans, Charles fu tentat să îi reamintească faptul că acele vremuri trecute sfârşiseră aproape prin a-i ruina onoarea. Doar hotărârea lui neclintită de a preveni un scandal şi banii tatălui lui ascunseseră sub covor treaba aceea neplăcută. În timp ce Gerry şi Letitia scăpaseră mai mult sau mai puţin nevătămaţi, nu fusese şi cazul lui Charles. Nu avea să uite niciodată ce îi făcuse episodul acela urât tatălui lui şi relaţiei dintre ei. Tatăl lui îl avertizase în privinţa lui Lady Letitia, dar Charles refuzase să asculte.

Când el rămase tăcut, Letitia îi luă braţul şi se cuibări şi mai aproape, frecându-şi de el sânii plini. Cândva, tentaţia trupului ei voluptuos l-ar fi înnebunit de dorinţă. Acum, nu îşi dorea decât să scape.

— Desigur, asta dacă nu cumva ai promis să dansezi cu altcineva, spuse ea, în timp ce el o conducea pe lângă un grup de femei măritate.

Două prietene vechi ale mamei sale îşi pocniră evantaiele, în semn de critică. Celelalte zâmbiră doar şi înclinară din cap, prietenoase. Lady Letitia Stratton fusese, poate, considerată frivolă în anii tinereţii ei, dar lucrul acesta nu însemna că nu făcea parte din lumea bună. La urma urmelor, tatăl ei era conte, iar soţul ei era moştenitor al unui titlu şi al unei moşii respectabile. O amfitrioană frumoasă şi elegantă, Letitia dădea petreceri generoase şi amuzante. Doar cei mai cârcotaşi o mai condamnau, în timp ce majoritatea găseau explicaţia tuturor greşelilor ori defectelor trecute ca fiind rezultatul unei exuberanţe tinereşti.

Ei nu ştiau lucrurile pe care Charles le ştia.

Se dovedea a fi al naibii de greu să scape de Letitia. Se agăţase de el în acelaşi mod cu ocazia altor două evenimente sociale care avuseseră loc de la acea nefericită

întâlnire în parc, iar Charles era ferm convins de faptul că ea punea ceva la cale.

La momentul acela însă, ţelul lui era de a ajunge înapoi la Gillian. Ea putea să intre în bucluc într-o infinitate de moduri inventive, cu precădere într-un asemenea decor.

— Deci, Charles? întrebă Letitia.

— Deci ce? întrebă el absent, în timp ce cerceta rapid mulţimea, în sfârşit, o descoperi pe Gillian la jumătatea încăperii, alături de Lendale şi de ceilalţi. Îşi permise să răsufle uşurat. Jack avea să fie cu ochii în patru după ea, până când el putea să ajungă acolo.

— Am întrebat dacă ai promis deja să dansezi vals cu altcineva, spuse Letitia cu asprime. Dumnezeule, de ce eşti atât de neatent? Se întoarse şi urmări traiectoria privirii lui. A, deci *eşti* interesat de mica şi adorabila ta protejată. Bănuiam eu.

Numai unui fraier i-ar fi putut scăpa veninul din glasul ei.

— Dacă prin *interesat* te referi la faptul că sunt îngrijorat de bunăstarea ei, atunci da, spuse el calm. Membrii familiei Marbury fac parte din familia mea, la fel ca domnişoara Dryden.

— Şi eşti întotdeauna atât de interesat de tinerele necăsătorite din familia ta? Jumătate din Londra vorbeşte despre cum Excelenţa Sa, ducele de Leverton, îşi dă slăvita sa binecuvântare unei fetişcane needucate. Este extrem de amuzant, trebuie să recunoşti.

— Par amuzat?

Ea îl studie, ca şi cum se uita la el cu adevărat pentru prima oară în seara aceea.

— Trebuie să recunosc că nu.

— Aş crede că tocmai tu, Letitia, ştii mai bine, ca să nu dai ascultare unor bârfe neisprăvite.

— A, dar bârfele pot fi atât de informative, Charles. Şi nu puţini oameni găsesc în domnişoara Dryden un subiect de conversaţie foarte amuzant.

— Cât de plictisitor din partea lor, spuse el. Domnişoara Dryden este o tânără mai presus de orice

critică, te asigur.

Letitia îşi îndreptă atenţia înspre locul în care Gillian se afla, alături de bunica sa şi de câţiva prieteni. Charles se cutremură văzând că Jack dispăruse dintr-odată. Se bazase pe el să ţină lupii la distanţă.

— Totuşi, este încântătoare, spuse ea, iar domnişoara Dryden va atrage, cu siguranţă, mulţi admiratori.

Letitia nu avea nevoie să sublinieze genul de admiratori pe care era cel mai probabil ca fata să îi atragă arătând astfel. În seara aceea, strălucea ca un diamant de primă clasă, într-o rochie de gală de culoare crem împodobită cu aur, care curgea minunat peste silueta ei graţioasă. Părul negru îi era înfăşurat în jurul capului, într-o împletitură simplă, cu doar câţiva cârlionţi care se încolăceau ca nişte panglici de mătase în jurul templelor şi al gâtului. Sub strălucirea lumânărilor, pielea ei, bronzată de căldura soarelui sicilian, părea şi ea de aur. De fapt, totul strălucea la ea, ca o monedă romană îndelung lustruită. Gillian îl făcuse pe Charles să îşi piardă graiul în seara aceea când intrase în sufrageria bunicii sale, iar el nu era, în mod normal, un bărbat care să îşi nu îşi găsească cuvintele. Ultima femeie care îl amuţise cu frumuseţea ei stătea, din nefericire, chiar lângă el.

„Ia-o ca pe un avertisment”.

— Nu am nicio îndoială că va aduna un număr mare de pretendenţi respectabili, spuse el.

— Inclusiv tu? îl luă ea în zeflemea. Mă întreb ce ar crede mama ta dacă ar avea ca noră copilul nelegitim al unui prinţ.

— Cât de vulgar din partea ta, Letitia. Dar cred că nu ar trebui să mă mire.

Cum ea nici măcar nu clipi, trebui să îi recunoască meritele. În schimb, ea scoase un tril de râsete plăcut şi complet fals.

— A, uitasem. Nici măcar şoapta unui scandal nu poate fi atribuită, vreodată, numelui Leverton. Penley cel Perfect nu s-ar înjosi niciodată într-atât încât să facă o legătură atât de scandaloasă.

Ea ştia că el ura porecla aceea. La o adică, ea fusese cea care i-o dăduse şi fusese încântată atunci când lumea mondenă o adoptase ca pe o glumă bună.

— Cum ai putut uita? Numai Dumnezeu ştie că îmi voi aminti totdeauna preţul pe care a trebuit să îl plătesc pentru a-ţi salva onoarea – şi pe a mea.

Tonul său fu destul de ostil încât să o determine să se retragă câţiva centimetri. El se pregătea să se despartă de ea şi să le dea naibii de bune maniere, când ea îl surprinse, punând o mână pe braţul lui.

— Sunt atât de bucuroasă, şopti ea. Mă temeam că ai fost cucerit de fată. Nu ar fi trebuit să mă tem.

El se încruntă.

— De ce naiba ţi-ar păsa, chiar dacă ar fi aşa?

— Nu ghiceşti? zise ea, mângâindu-i braţul.

Charles îi îndepărtă mâna de pe mâneca lui.

— Nu, nu ghicesc.

În momentul în care ea îşi desfăcu evantaiul şi începu să îl fluture tacticos în timp ce cerceta încăperea, Charles îşi dădu seama că ea se juca cu el. Însăşi prezenţa ei era o amintire a lipsei lui de experienţă din tinereţe. Îl manipulase cu foarte multă abilitate şi doar printr-un mare noroc reuşise el să scape.

Dar care era jocul ei de acum şi câte necazuri avea să provoace?

— Ai fost întotdeauna un băiat chipeş, Charles. Dar acum eşti mult mai mult de atât. Uneori cred că am făcut o alegere greşită atunci când am plecat de lângă tine.

— Memoria dumneavoastră este defectuoasă, doamnă. Eu sunt cel care a plecat de lângă dumneavoastră.

— Vai, atât de protocolar, zise ea. Prefer să îmi spui Letitia. Obişnuiai să mi-l spui cu atâta uşurinţă, îţi aminteşti? Mai ales când doreai să mă săruţi.

— Nu, nu îmi aduc aminte.

Totuşi, bineînţeles că îşi amintea. Îşi amintea fiecare moment febril din tinereţea lui. Ea nu îi îngăduise decât câteva sărutări provocatoare, dar asta îl făcuse să atârne de cârligul ei ca un neghiob ameţit.

Mâniindu-se la acea amintire, Charles aruncă un ochi în jurul încăperii, căutând-o din nou pe Gillian şi încruntându-se atunci când nu o găsi.

— Cât de rece şi bine-crescut eşti, spuse Letitia. Te-ai schimbat foarte mult, din băiatul pasional care era atât de încântător de sincer.

Ea se apropie din nou de el, fără să îl atingă, dar asigurându-se că mirosul şi căldura ei îl înconjurau. Parfumul ei greu era ca un pumnal în creierul lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Letitia, spuse el, scos, în sfârşit, din sărite. Ce naiba doreşti?

— Trebuie să ţi-o spun pe litere? întrebă ea pe un ton plângăcios. Foarte bine. Mi-ar plăcea să redescoperim sentimentele acelea pe care le-am avut odată unul faţă de celălalt, Charles. Să fim din nou apropiaţi.

El se împiedică în ultimul moment să nu caşte gura. O privire scurtă în jur arătă că nimeni, slavă Domnului, nu le acorda atenţie. De fapt, toţi cei din vecinătatea lor îşi înălţaseră capetele ca să privească la ceva de pe cealaltă parte a ringului de dans.

— Doreşti să îmi devii amanta, spuse el.

Iritarea trecu peste chipul ei.

— Şi mă numeşti *pe mine* vulgară, dragul meu. Dar da. Mi-aş dori să avem o relaţie intimă.

Acum, el înţelesese.

— Sunteţi din nou în datorii, tu şi Gerry? Aşa că eşti în căutarea unul amant bogat. Îi cerceta cu ochi pricepuţi bijuteriile. Da, dacă nu greşesc, acel minunat diamant rotund este fals. Se pare că a trebuit să sacrifici bijuteriile familiei ca să vă menţineţi pe linia de plutire.

Pielea din jurul gurii ei se întinse strâns şi se albi.

— Cum de îndrăzneşti să mă insulţi?

Şoapta ei sună ca un mârâit.

— Letitia, eu sunt cel care ar trebui să se simtă jignit. M-ai respins cândva, şi acum îmi faci avansuri, în mijlocul unei săli de bal. Chiar credeai că voi cădea din nou în plasa trucurilor tale?

Ea se strădui să îşi păstreze cumpătul şi reuşi să o

facă într-un mod foarte credibil.

— Bietul Charles, ai fost întotdeauna un nătâng. Văd că asta nu s-a schimbat.

— Ei bine, acum, că am schimbat un număr suficient de insulte, cred…

Înainte de a apuca să sfârşească, Jack apăru din spatele unei coloane din apropiere.

— Scuzaţi-mi întreruperea, spuse el grăbit, dar trebuie să îl răpesc pe Leverton.

Letitia spuse în bătaie de joc:

— Îl poţi avea. E la fel de needucat ca tine, Lendale, lucru pe care nu îl credeam posibil.

Jack râse.

— Pusă din nou pe şotii, Letitia? Se uită la Charles. A încercat şi cu mine acum câteva săptămâni, dacă îţi vine să crezi.

Privirea ei, de un albastru şters, era plină de ură.

— Nu eşti deloc un gentleman.

— Iar tu nu eşti o lady, aşa că suntem chit, spuse Jack, cu veselie în glas.

Charles crezu că ea avea să se sufoce atunci şi acolo. Şi că el avea să se sufoce din cauza râsului pe care se hotărâse să şi-l înghită.

— Bănuiesc că ar trebui să fiu deranjat de faptul că nu am fost decât cea de-a doua alegere a ei. Din nou.

— Consideră-te norocos, replică Jack. Dar ajunge cu prostiile astea, bătrâne! Trebuie să te întorci, de urgenţă, la grupul tău.

Neliniştea nedesluşită care dăduse târcoale la marginea conştiinţei lui Charles căpătă, dintr-odată, contur.

— Vai de mine, spuse Letitia, cu voce răutăcioasă. Este zarvă de partea cealaltă a ringului de dans şi mi se pare că o zăresc pe protejata dumitale, Excelenţă. Pare implicată într-o dispută cu soţul meu şi cu Lord Andover.

În momentul în care Charles făcu grăbit un pas spre ringul de dans, Letitia îl prinse de braţ.

— Eşti sigur că doreşti să faci asta? Ştii cât de mult deteşti scandalul, dragul meu Charles.

— Letitia, ce ai făcut? întrebă el.

Ea ridică din frumoşii ei umeri albi. Aproape că îl distrusese pe el cu ani în urmă şi se părea că acum se hotărâse să o facă şi cu Gillian.

— De ce? întrebă el.

— Pentru că s-a hotărât că te doreşte, fiule, spuse Lendale. Şi e clar că a considerat-o pe domnişoara Dryden ca fiind un impediment.

— Nu am timp pentru asta, spuse el dezgustat.

Se îndepărtă cu paşi mari, încercând să ignore râsul batjocoritor al Letitiei. El îşi croi drum prin mulţime, mişcându-se cât putu de repede fără să dărâme pe careva.

— De ce naiba nu ai avut grijă de Gillian? se răsti Charles când Lendale îl ajunse din urmă.

— Plecasem doar să aduc nişte răcoritoare, pentru numele lui Dumnezeu. Agăţasem un servitor cu o tavă de băuturi, când am văzut că Letitia te capturase în laţul ei nefast.

— Nu ar fi trebuit să o laşi pe Gillian de una singură, Jack.

— E afurisita ta de responsabilitate, nu a mea. Şi-apoi, ultima oară când am văzut-o, era cu bunica ei. De unde naiba era să ştiu că avea să se ia la ceartă cu unul dintre cei mai mari idioţi din Londra?

— Nu ai idee în câte feluri poate intra în bucluc afurisita aia de fată, spuse Charles. Şi, că veni vorba despre Lady Marbury, ea unde este?

— Iat-o, spuse Jack, aproape împingând la o parte din calea lor un conte corpolent.

Îi ignorară protestele, în timp ce se grăbiră să i se alăture.

— Charles, iată-te, spuse ea, cu uşurare în glas. Am ieşit o clipă până la toaletă, şi iată ce găsesc la întoarcere! Trebuie să îl obligi pe Lord Andover să se retragă înainte ca Gillian să facă ceva cumplit.

— Asta intenţionez, spuse el cu voce sumbră. Din nefericire, se afla încă la câţiva metri distanţă când zări buzele lui Gillian curbându-se într-un zâmbet care arăta

limpede dezastrul care avea să urmeze.

Până când el reuşi să scape de un cârd de debutante entuziasmate, Gillian stătea, practic, pe degetele de la picioare ale contelui, spunând ceva ce Charles nu putu auzi, din cauza larmei mulţimii. Un moment mai târziu, ea îi aplică lui Andover un croşeu de dreapta extraordinar sub bărbie.

Din moment ce contele era bine cunoscut la clubul Gentleman Jackson's pentru că avea drept punct vulnerabil bărbia, rezultatul fu, în acelaşi timp, predictibil şi profund. Se răsturnă ca un copac doborât, direct într-un grup de spectatori, incluzând un servitor care purta o tavă cu pahare de şampanie. Bietul servitor se împletici şi se lovi de o doamnă între două vârste, care avea o siluetă bine căptuşită, şi amândoi se prăbuşiră la podea, cu şampanie cu tot.

— Ce lovitură directă frumoasă, spuse Jack pe un ton admirativ.

— *Nu* îi spune ei asta, mârâi Charles în timp ce îşi făcu loc cu coatele pe lângă o pereche de fete care ţipau şi îşi făceau vânt într-un mod dramatic.

Jack aruncă un rânjet ironic către Charles.

— Nu vreau să mă bag, bătrâne, dar poate ai vrea să îi şopteşti domnişoarei Dryden cum că boxul nu este un lucru care se face, de obicei, în mijlocul unei săli de bal.

— Mulţumesc pentru sfatul acesta extrem de util, idiotule, spuse Charles pe un ton supărat.

Jack râse.

Charles păşi lângă Gillian, care stătea deasupra lui Andover, cu mâna pregătită. Când ridică privirea spre el, lăsă să-i iasă un oftat. Cel puţin aşa crezu el, din moment ce era foarte greu să auzi ceva în iadul acela crescând.

Gillian îşi puse mâinile în şolduri şi aşteptă, răbdătoare, întruchiparea frumuseţii senine în mijlocul haosului.

— Ei bine, domnişoară Dryden, mârâi Charles, acum, că aţi asigurat atracţia principală a serii, ce mai aveţi în plan pentru un bis?

Ea aruncă o privire în jurul aglomeratei săli de bal, care mustea de freamăt şi de bârfă. Apoi îl privi din nou şi ridică din umeri.

— Nu m-am gândit chiar atât de departe, Excelenţă. Sunt, totuşi, deschisă sugestiilor.

Capitolul 11

— Trebuie să încetaţi să vă mai ascundeţi, domnişoară Dryden, spuse Leverton în timp ce o ajută să coboare treptele din faţa casei bunicii ei. Chipul lui frumos era serios, dar mult mai blând decât merita ea, după calamitatea de seara trecută, la balul doamnei Barrington.

— Mi-aş dori să nu mai fiţi atât de al naibii de amabil, spuse ea. Mă faceţi să mă simt şi mai rău.

Sprâncenele lui se ridicară într-un arc politicos, de uimire. Sprâncenele lui Leverton erau întotdeauna un indicator excelent al stării lui de spirit. Ridicarea lor putea reduce un filfizon impertinent la o tăcere încurcată ori stârni nişte scuze fâstâcite din partea celei mai critice femei. Gillian îşi dori să înveţe care era secretul. Atunci poate că nu ar mai fi fost nevoită să tot lovească oamenii.

— Limbajul, domnişoară Dryden. Aţi prefera să rămâneţi încuiată în camera dumneavoastră doar cu pâine şi cu apă? Aş putea discuta cu bunica dumneavoastră dacă doriţi.

Ea se sumeţi.

— Promit să nu mă plâng dacă o faceţi.

El îi luă braţul şi o îndemnă mai departe, cu blândeţe.

— Dacă vă ascundeţi, nu veţi face altceva decât să înrăutăţiţi lucrurile.

— Nu şi dacă e să mă iau după mama. Ea crede că e o prostie să hoinăresc prin Londra ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu va face decât să stârnească şi mai multe discuţii.

Zvonurile se împrăştiaseră ca focul şi circulau deja

câteva porecle date lui Gillian. Ei nu prea îi păsa, dar flecăreala nemiloasă şi şoaptele o răneau pe mama ei. Lucrul acesta o făcea pe Gillian să dorească cu adevărat să se ascundă, copleşită de ruşine.

Sau, şi mai bine, să se întoarcă în Sicilia, din moment ce aceea putea fi cea mai bună cale de a ieşi din acea încurcătură. Nu aceea fusese intenţia ei la bal, dar nu ar fi putut alege o modalitate mai bună de a-şi pleda cauza. Din păcate, lăsase destul de multe dărâmături în urma ei.

— Nu putem fugi din Londra de parcă aţi fi singura parte vinovată, spuse el. Lucrul acesta nu ar face decât să îi încurajeze pe Andover şi pe cei din tagma lui să se poarte şi mai urât.

— Dar mama mea…

El o reduse la tăcere, trecându-i mâna pe după braţul lui. De fiecare dată când Leverton o atingea, măruntaiele lui Gillian începeau să tresalte. Era o reacţie îngrijorătoare, la drept vorbind, dar una destul de plăcută.

Ea trebuia să combată chiar şi doar gândul unor sentimente tandre faţă de Leverton. Nu ar fi dus decât la genul de durere pe care jurase, cu ani în urmă, să nu o mai suporte.

— Ştiu că mama dumneavoastră găseşte situaţia asta foarte neplăcută, spuse el. Dar Domnia Sa are o fire mai degrabă fragilă. Dumneavoastră, nu. Dumneavoastră sunteţi o tânără curajoasă, mai mult decât capabilă să facă faţă unor mâţe bătrâne cărora le place să bârfească şi prietenilor idioţi ai lui Andover.

Lauda lui îi mai netezi mândria ciufulită.

— Credeţi, cu adevărat, că sunt curajoasă? Nimeni nu îi mai spusese aşa de când murise tatăl ei vitreg. Nesăbuită, încăpăţânată, impulsivă, da – dar nu curajoasă.

— Aţi înfruntat bandiţi sicilieni, nu-i aşa? Deşi unii ar putea socoti asta atât nesăbuit, cât şi curajos.

Ea strâmbă din nas.

— Acum aţi stricat tot.

— Iertaţi-mă, domnişoară Dryden. Nu ştiu foarte sigur ce impune eticheta când vine vorba despre vânarea

criminalilor feroce.

— În general, doar ţinteşti şi tragi.

— Mulţumesc, spuse el sarcastic. Voi încerca să îmi amintesc asta.

Ea nu se putu împiedica să nu rânjească la el.

— Chiar sunteţi un bărbat plăcut, în ciuda manierelor dumneavoastră de Penley cel Perfect.

Când el se crispă, ea îşi blestemă lipsa de înţelepciune.

— Îmi cer iertare, Excelenţă. A fost o scăpare din partea mea. Dacă există cineva care să fie demn de toată consideraţia mea, acela sunteţi dumneavoastră.

El părea gata să răspundă scuzelor ei, când o cabrioletă se întoarse brusc, cotind de pe Park Street, obligându-i să se dea înapoi de la marginea trotuarului. Aşteptară trecerea vehiculului şi apoi îşi continuară drumul către Hyde Park.

— Nu e nevoie de mulţumiri. Sunt fericit să ajut în orice fel pot, oricât de neînsemnat, spuse el.

Nu erau decât aiureli. Leverton fusese incredibil de util, mai ales în ceea ce privea abordarea agitaţiei de la balul doamnei Barrington. Adusese rapid situaţia sub control după ce Honoria şi Sarah îi explicaseră că Andover le insultase pe toate, în cel mai grosolan mod cu putinţă. Ducele se uitase cu dispreţ în jos, la contele care era încă inconştient, înainte de a apuca o cupă de şampanie de la unul dintre servitori. Spre marele deliciu al mulţimii, turnase băutura rece pe chipul contelui.

După ce Andover revenise, bolborosind, la viaţă, Lord Lendale şi domnul Stratton îl ridicaseră pe conte şi îl căraseră de acolo. Între timp, Leverton le condusese pe Gillian şi pe prietenele ei spre bunicile lor, ca şi cum nimic nelalocul lui nu avusese loc.

Dar pagubele în urma loviturii aplicate de Gillian fuseseră deja făcute. În mod clar, se aştepta din partea unei tinere să stea supusă în timp ce era insultată de către un bărbat. Ei bine, oamenii care credeau în acea filosofie aveau să continue să fie dezamăgiţi dacă îşi imaginau că ea

avea să accepte, vreodată, o astfel de purtare. Asta nu însemna totuşi că nu se simţea prost, mai ales când se gândea la bunica ei. Biata bunică se simţise umilită şi furioasă pe Gillian, din cauză că atrăsese şi mai mult atenţia asupra familiei Marbury cu acel comportament impulsiv. Potrivit spuselor bunicii, Gillian şi fetele ar fi trebuit să se scuze, pur şi simplu, şi să se îndepărteze de mârşavul conte.

Nu se pricepuse niciodată să întoarcă spatele.

— Încă nu v-am mulţumit aşa cum se cuvine pentru faptul că mi-aţi ţinut partea, spuse ea. Cred că bunica m-ar fi ucis dacă nu mi-aţi fi sărit în apărare. După ea, niciun bărbat cu capul pe umeri nu va dori, vreodată, să se însoare cu mine.

De fapt, bunica ei îi spusese lui Gillian că acţiunile ei o făcuseră nocivă. Şi, deşi aşa ceva fusese o componentă-cheie a planurilor ei, o durea totuşi să fie descrisă în termenii aceia.

— Situaţia este departe de a fi fără speranţă, spuse Leverton. Dar ar fi trebuit să vă port mai cu atenţie de grijă.

— Nu e ca şi cum m-aţi fi abandonat în deşert, să îmi port singură de grijă. Lord Lendale nu era plecat de multă vreme, iar bunica bântuia pe undeva prin preajmă.

El păru dezgustat de el însuşi.

— Nu mă aşteptam ca Lendale să vă lase singură. Eu sunt cel care ar trebui să vă ceară scuze pentru faptul că nu am reuşit să vă protejez de un ticălos ca Andover.

— Ei bine, păreaţi destul de distras la momentul respectiv.

El îi aruncă o privire tăioasă, dar nu răspunse, în timp ce o conduse pe lângă un grup de dădace care se întorceau acasă din parc cu protejaţii lor.

— La reuniunile mari, devii cu uşurinţă distras, spuse el într-un final, cu voce calmă.

— A, înţeleg. Încercaţi să mă îndepărtaţi de la acest subiect de conversaţie.

El îi zâmbi reticent.

— Funcţionează?

— Nu, spuse ea. Ştiţi deja că am nişte maniere deplorabile.

— Asta e cam puţin spus.

— Gândiţi-vă la asta ca la o altă oportunitate pentru *o* lecţie în educaţia mea socială. Zilele trecute mi-aţi dat impresia că nu vă place în mod deosebit de Letitia.

Gillian ştia că devenise şocant de băgăcioasă, dar simţea nevoia să întrebe. Se gândise la scena intimă dintre Leverton şi Lady Letitia încă de la bal – asta atunci când nu fierbea în suc propriu din cauza propriei ei purtări idioate.

— Există şi o întrebare pe undeva pe-acolo, domnişoară Dryden?

— Acum faceţi pe prostul în mod intenţionat. Sigur că există.

— Atunci, vă sugerez să încetaţi a vă mai învârti în jurul problemei şi pur şi simplu să puneţi întrebarea.

— Foarte bine. Nu aş dori să fiu prea directă…

— Lucru care mai mult ca sigur se va întâmpla! exclamă el.

— După cum spuneam, zise ea hotărât, mi s-a părut că dumneavoastră şi Lady Letitia eraţi… mmm… din cale-afară de prietenoşi unul cu celălalt la bal. Înţeleg că doamnele măritate, domnii căsătoriţi şi domnii necăsătoriţi se implică cu toţii în aventuri unii cu alţii, destul de des. Pare mai degrabă un lucru firesc în lumea mondenă. Se încruntă. Acum, că stau şi mă gândesc, singurele care nu se implică în astfel de aventuri sunt doamnele necăsătorite. Înţeleg motivul, desigur. Dar nu mi se pare deloc drept, nu-i aşa?

Când el nu răspunse, ea ridică privirea către el. Expresia lui sugera că ea tocmai începuse să fluture din braţe şi să cânte ca un cocoş.

— Domnişoară Dryden, sunteţi cumva o adeptă a lui Mary Wollstonecraft[3]? Pentru că lucrul acesta ar fi foarte

---

3 Mary Wollstonecraft (27 aprilie 1759-10 septembrie 1797) a fost o scriitoare britanică, filosof şi feministă. Este cunoscută mai ales pentru cartea *A Vindicatum of the Rights of Woman* (1792), în care argumentează că femeile nu sunt inferioare bărbatului, doar par a fi din

nefericit, vă asigur. Ca, de altfel, şi tonul acestei conversaţii deranjante.

Gillian flutură o mână, lovindu-şi săculeţul de cot.

— Da, ştiu că nu ar trebui să discut despre astfel de lucruri, dar trebuie să întreb pe cineva dacă tot sunt nevoită să mă înţeleg cu oamenii prostuţi pe care mă obligaţi să îi întâlnesc. Cu siguranţă bunica nu îmi va spune nimic.

— Nici eu, exceptând faptul că vă voi spune că sunt mulţi, mulţi oameni care nu se dedau la comportamente ilicite.

Ea îl privi cu îndoială, dar era clar faptul că el nu avea să se clintească.

— În regulă. Dar tot aş dori să aflu despre dumneavoastră şi Lady Letitia.

— Nu *este* nimic de ştiut despre mine şi despre Lady Letitia, spuse el cu severitate în glas.

Chipul lui era ca o mască, una care împiedica orice privire cercetătoare.

— Sunteţi foarte priceput la asta, spuse ea.

— La ce?

— La a vă ascunde sentimentele.

— Singurul sentiment pe care îl am faţă de acest anumit subiect este iritarea.

— Hmm, spuse ea. Vă displace chiar şi doar să vorbiţi despre scandaluri, nu-i aşa?

— Nu. El ridică arogant dintr-o sprânceană. Dumneavoastră vă place? Ea ridică din umeri.

— Sunt cam nesigură în ceea ce priveşte acest subiect. Prin definiţie, sunt un scandal ambulant, aşa că a trebuit să mă obişnuiesc cu asta.

— Domnişoară Dryden, *nu* sunteţi un scandal ambulant. Sunteţi o tânără cu un viitor fericit. Pentru a vă împlini acel viitor, nu trebuie decât să ascultaţi ceea ce vă spun cei mai în vârstă şi să faceţi aşa cum vă spun ei. Asta

---

cauza educaţiei precare. Ea a sugerat, ca atât femeile, cât şi bărbaţii să fie trataţi ca fiinţe raţionale şi şi a imaginat o ordine socială bazată pe raţiune, (n.tr.)

mă include şi pe mine.

— Nu e amuzant, spuse ea.

— Tinerele nu ar trebui să se distreze.

Gillian se opri, obligându-l şi pe el să se oprească.

— Iar atitudinea aceasta este tocmai motivul pentru care tinerele intră în bucluc, domnule. Ne trataţi ca pe nişte flori de seră şi refuzaţi să ne explicaţi unele lucruri. Vă asigur, ignoranţa *nu* este o fericire. Ar fi mult mai bine să ne trataţi ca pe fiinţe umane inteligente care au capacitatea de a înţelege ceea ce este în favoarea lor.

Stăteau în mijlocul drumului, holbându-se unul la celălalt, în timp ce oamenii se perindau pe lângă ei. Când un curier trecu în grabă, ciocnindu-se de Gillian, Leverton se încruntă.

— Ai grijă, băiete, strigă ducele în urma lui.

— Nu cred că v-a auzit, spuse Gillian.

El îi luă braţul şi porniră să meargă la pas vioi în direcţia Stenhope Gate.

— Chiar aveţi de gând să ignoraţi ceea ce v-am spus în legătură cu dorinţa de a mă trata ca pe o fiinţă umană inteligentă? întrebă ea după o lungă perioadă de tăcere.

El îi aruncă o privire ambiguă.

— În regulă, capitulez în faţa logicii dumneavoastră şi sunt pregătit să răspund câtorva întrebări. Cu măsură.

— Trebuie să recunoaşteţi că logica mea este impenetrabilă.

— Nu vă forţaţi norocul, domnişoară Dryden.

Ea fu nevoită să îşi reţină zâmbetul.

— Foarte bine. Mai întâi, aş dori să ştiu motivul pentru care Lady Letitia a rupt logodna. Aveam impresia că genul acesta de lucruri nu era deloc privit cu ochi buni.

El ridică din umeri.

— Ea a preferat pe altcineva.

— Pe domnul Gerald Stratton.

O aprobare din cap, scurtă şi la obiect, fu singurul răspuns pe care ea îl primi. Era clar că el fusese rănit – ba chiar, suspecta ea, foarte tare. La gândul că el ar putea fi încă îndrăgostit de femeia care îl dispreţuise, simţi o durere

bruscă în inimă.

— Atunci, a fost o neghioabă, spuse ea.

— Apreciez votul de încredere pe care mi-l acordaţi, dar cei mai mulţi îl consideră un tip pe cinste, cu maniere prieteneşti, abordabile.

— Este un prefăcut, spuse ea. Am mai văzut genul lui.

— Îmi închipui că aţi mai văzut, zise el pe un ton gânditor.

— Pe lângă asta, oamenii vă respectă. Şi ascultă de ceea ce spuneţi. Asta e mult mai bine decât să fiţi văzut ca un tip pe cinste, dacă mă întrebaţi pe mine.

El ridică din sprâncene.

— Nu vă doriţi să fiţi plăcută, domnişoară Dryden?

— Sigur că da, dar este mai bine să fii respectat. Iar să fii temut este cel mai bine dintre toate.

Asta îi câştigă un râs sincer.

— Sunteţi cea mai ciudată fată.

— Mi se tot spune lucrul acesta, spuse ea eu veselie.

El pufni din nou în râs şi apoi o conduse printr-o poartă în Hyde Park. Deşi era încă destul de devreme, erau câteva tinere la modă ieşite la plimbare şi, ocazional, trăsuri care goneau.

— Lady Letitia şi dumneavoastră nu sunteţi nici măcar prieteni? întrebi ea, dorind să clarifice acest aspect important.

— Absolut deloc, apuse el cu fermitate.

— Mă bucur foarte mult, zise Cili ian.

Imediat îşi înghiţi, practic, limba, după teribila scăpare. Leverton îşi smuci gâtul şi se uită cu atenţie la ea, cu o încruntare care părea mai degrabă perplexă decât deranjată.

— Domnişoară Dryden, eu…

— Priviţi! exclamă ea. Iată-l pe fratele meu alături de Justine.

„Slavă Domnului!” Le făcu viguros cu mâna, ca să le atragă atenţia.

— Încetaţi să daţi din braţe ca o moară de vânt, vă rog, spuse ducele. Este clar că ne văd. Şi cum de a ştiut

fratele acela afurisit al dumneavoastră că aveam să ieşim la plimbare în parc?

— Mi-a trimis un bilet de dimineaţă, spunând că trebuie să îmi vorbească, aşa că eu i-am sugerat să ne întâlnim aici. Din moment ce nu prea am avut parte de vreme decentă, m-am gândit să profităm. Strâmbă din nas la expresia lui furioasă. Până la urmă, dumneavoastră sunteţi cel care a sugerat plimbarea.

— Nu cu fratele dumneavoastră.

Ea îşi retrase mâna de la braţul lui şi se opri.

— Excelenţă, aş putea să vă întreb care este motivul pentru care vă displace atât de tare bietul meu frate?

— Este ridicol din mai multe puncte de vedere să vă referiţi la Steele ca fiind *sărac*. Şi nu este decât fratele dumneavoastră *vitreg.*

— Prefer să nu insist prea mult asupra acestei diferenţe minore, îmi răspundeţi, vă rog, la întrebare?

O privi ca pe o petardă gata să explodeze.

— Coborâţi cu picioarele pe pământ, domnişoară Dryden. Îmi place destul de mult de fratele dumneavoastră, iar doamna Steele este o femeie încântătoare.

Luând-o de braţ, o împinse înainte, afişând un zâmbet către cele două tinere care îşi încetiniseră paşii şi abia se târau ca să îi privească.

— Continuaţi să înaintaţi, domnişoară Dryden, şopti el. Nu doriţi să atrageţi atenţia asupra dumneavoastră.

— Am avut impresia că exact asta trebuia să fac. Altfel de ce am ieşi la afurisita… ăăă… absurda asta de plimbare?

— Ne dorim să atragem asupra noastră genul potrivit de atenţie. Oprindu-ne să ne certăm, ca nişte neveste de pescari, nu vom obţine decât contrariul.

— Dumneavoastră aţi început prin a-mi insulta fratele.

— Nu am făcut aşa cev… Nu contează, spuse el cu exasperare în glas, în timp ce Griffin şi Justine se apropiau.

— A, draga mea soră şi buldogul ei fidel, spuse Griffin. Pare că vrea să îmi rupă capul, ca de obicei.

Gillian oftă.

— Eşti la fel de rău ca el. Mi-aş dori ca voi doi măcar să încercaţi să vă înţelegeţi.

Fratele ei îşi duse dramatic mâna în dreptul inimii.

— Eu sunt cel mai amabil bărbat din Londra. Un adevărat izvor de caritate şi bunăvoinţă.

— Nu eşti absolut deloc aşa, Griffin Steele, spuse Justine.

Griffin oftă din greu.

— Unde ajunge lumea asta, când un bărbat nu se poate baza nici măcar pe soţia sa pentru sprijin?

— Ignoraţi-l, vă rog, Excelenţă, spuse Justine cu voie bună în glas, în timp ce făcu o reverenţă scurtă.

— Mă voi strădui, doamnă Steele, răspunse Leverton.

— Bărbaţii sunt un chin atât de mare, spuse Justine înainte de a o săruta rapid pe obraz pe Gillian. Ce mai faci, fată dragă? Arăţi de-a dreptul încântătoare astăzi.

Gillian zâmbi şi o îmbrăţişă pe cumnata ei. Justine era o femeie calmă, minunată, care părea capabilă să facă ordine chiar şi în cea mai haotică sau mai supărătoare dintre situaţii. Avusese grijă de Gillian după ce aceasta fusese împuşcată, îngrijind-o cu o pricepere tihnită, care liniştise nervii tuturor.

De asemenea, Justine se pricepea foarte bine la a-l controla pe înfocatul ei soţ. Desigur, era de mare ajutor faptul că Griffin era îndrăgostit nebuneşte de soţia lui, iar ea, de el. Gillian nu putea decât să spere că, într-o zi, avea să găsească şi ea acest gen de fericire.

— Leverton, încetează să mă priveşti încruntat, de parcă aş fi un demon din adâncurile iadului, spuse Griffin. Am crezut că am ajuns deja în punctul în care să putem discuta timp de zece minute fără să ajungem la pumni.

— În mod normal, aş fi în extaz de bucurie să mă aflu în compania ta, răspunse ducele. Dar astăzi nu este o zi potrivită pentru ca Gillian să fie văzută alături de un desfrânat pocăit şi un fost lord al crimei.

— Excelenţă, atenţia dumitale, cu adevărat milostivă, îmi aduce lacrimi în ochi. Sunt de-a dreptul secătuit, spuse Griffin. Justine îi dădu un cot în coaste. Au, protestă el. A

durut.

— Şi mai urmează şi altele dacă nu te porţi cum se cuvine, spuse soţia lui.

— Dar Griffin s-a schimbat. Nu asta este ceea ce contează? întrebă Gillian. De ce ar trebui să îl evit pe propriul meu frate?

— Este adevărat, dar el nu este nici pe departe ceea ce s-ar chema un om liniştit şi respectabil, spuse Leverton. Se strâmbă uşor privindu-l pe Griffin, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze. Şi, în ciuda transformării tale şi a sprijinului soţiei tale cu adevărat remarcabile, sunt încă mulţi cei din lumea bună care se ţin la distanţă de tine. În timp ce ai prieteni foarte bine plasaţi în societate, ai, de asemenea, duşmani, după cum sunt sigur că îţi dai seama.

— Doar pentru că încă îmi datorează bani, spuse Griffin.

— Par a fi oameni îngrozitori, îi spuse Gillian fratelui ei. Şi nu doresc să fiu prietenă cu oameni care nu sunt de acord cu tine.

— Aşa mai vii de-acasă, iubito, spuse Griffin. Noi, ticăloşii, trebuie să fim uniţi.

— Nu ajuţi deloc, dragul meu, spuse soţia lui. Iar ducele are dreptate.

— Are?

— Vina prin asociere poate, totuşi, să distrugă reputaţia cuiva, răspunse Justine.

— După balul acela blestemat, nu mai am ce reputaţie să stric, spuse Gillian.

— Lucru foarte adevărat, admise Leverton. Reputaţia dumneavoastră atârnă de un fir foarte subţire, domnişoară Dryden. Şi mă tem că nu vă va fi de niciun ajutor să vă petreceţi timpul în compania fratelui dumneavoastră. Faima nu este niciodată prietena unei tinere.

— Lucrul acesta îmi este prea bine cunoscut, spuse Justine oftând.

— În cazul tău, s-a terminat al naibii de bine, spuse Griffin. Până la urmă, te-ai căsătorit cu mine.

— Da, dar noi am fost norocoşi şi am avut parte de

mult ajutor.

— Iar eu doresc să o ajut pe Gillian, spuse Griffin, devenind, brusc, serios. Vreau să rămână în Anglia, unde pot să o supraveghez. Întoarcerea în Sicilia ar fi al naibii de periculoasă.

„Fir-ar să fie!” Gillian nu avea nevoie ca şi fratele ei să îi stea în cale.

— Atunci, suntem de acord că nu ar trebui să fii văzut alături de ea în public, pentru moment, spuse ducele. Aş dori ca Gillian să nu iasă în evidenţă pentru următoarele câteva săptămâni. Poate ieşi la plimbare ori să călărească în parc, din când în când, să meargă la petreceri, la cină şi la spectacole muzicale restrânse şi doar în companii dintre cele mai selecte. Dacă reuşim să facem asta, agitaţia din jurul lui Andover se va domoli în curând.

Când Griffin şi Justine făcură schimb de priviri, Leverton scoase un oftat.

— Ce mai e?

— Se pare că Gillian a căpătat o poreclă, spuse Justine. Poate ai auzit?

— Nu, în ultimele zile am avut treabă la parlament, spuse Leverton. Cât de grav este?

— Mie mi se pare că este mai degrabă bună, spuse Griffin. Şi potrivită.

— Te referi la Prinţesa Pugilistă? întrebă Gillian.

Cei trei căscară gura la ea.

— Ştii deja? întrebă Griffin.

— Am aflat ieri, zise ea. Am impresia că a fost inventată la scurt timp după ce am plecat de la bal.

— Biata de tine, spuse Justine. De ce nu ne-ai spus nici unuia dintre noi?

— Nu mă deranjează. Crede-mă, am avut parte de unele mult mai rele.

La fel ca lui Griffin, îi plăcea destul de mult numele. De fapt, izbucnise în râs când auzise despre asta.

— Domnişoară Dryden, cum aţi aflat despre asta? întrebă Leverton.

Ea flutură vag din mână.

— Aşa. Prin preajmă.

— Bănuiesc că de la servitori, spuse Griffin. Cea mai sigură sursă de informaţii, întotdeauna.

Da, o auzise de la servitori – de la Roger, vizitiul bunicii ei, mai exact. Gillian se strecura adesea în timpul nopţii, ca să viziteze grajdurile. Îi plăcea foarte mult să petreacă timp alături de cai, îngrijindu-i ori, pur şi simplu, stând în compania lor. O calmau atunci când era prea agitată ca să poată dormi. Roger, care servise în familia Marbury ani în şir, era un prieten vechi şi de nădejde.

Leverton, evident, nu ar fi fost de acord cu o astfel de prietenie. Fiind pe fază, ducele o privi, mijindu-şi ochii.

— Credeam că v-am spus să nu-i mai agasaţi pe servitori ca să aflaţi informaţii.

Ea îşi miji, la rândul ei, ochii.

— Sunteţi doar deranjat de faptul că sunteţi ultimul care află.

În mod surprinzător, buzele lui zvâcniră.

— Din nefericire, este adevărat. Am fost foarte ocupat zilele astea şi nu am mai fost pe la cluburi. O scăpare pe care mă voi asigura că o voi îndrepta.

Gillian îşi imagină că nu se întâmpla prea des să o ia cineva înaintea lui Leverton.

— Ei bine, răul a fost făcut, spuse Justine, aşa că acum trebuie, pur şi simplu, să decidem cum este mai bine să procedăm.

— Vocea raţiunii, ca întotdeauna, doamnă Steele.

Leverton îi zâmbi.

— Nu cred că este atât de rău, zise Gillian. Prinţesa Pugilistă sună destul de drăguţ. Şi va ţine, probabil, la distanţă craii şi bădăranii.

— Asta dacă nu va ţine la distanţă şi pretendenţii respectabili, zise Leverton. Totuşi, ar fi putut fi mai rău. Cel puţin nu este obscen.

— Că tot vorbim despre mai rău, spuse Griffin. Ia uite cine vine să vorbească cu noi, cu o insolenţă fără margini.

Gillian se întoarse ca să îl vadă pe Gerald Stratton, care se îndrepta către ei cu o expresie întunecată, hotărâtă,

pe chip.

— La naiba, mârâi Griffin. Omul are curaj.

— Griffin, poartă-te cum trebuie, şuieră soţia lui.

Gillian era în întregime de acord cu fratele ei, şi o parte din ea era tentată să se ridice la înălţimea noii porecle, chiar în clipa aceea. Dar, deşi Stratton începuse toată tărăşenia, făcându-i lui Andover cunoştinţă cu ea, păruse mai întâi stânjenit şi apoi oripilat atunci când lucrurile luaseră o întorsătură urâtă. I se păruse chiar că îl auzise bâlbâind nişte scuze în numele lui Andover, deşi nu era foarte sigură. Fusese atâta agitaţie după ce contele se prăbuşise la podea, încât fusese foarte dificil să audă ceva.

— Dă-mi voie să mă ocup eu de el, Steele, spuse Leverton cu glas ferm. Tu vei atrage prea multă atenţie nedorită.

Gillian aruncă un ochi împrejur. „Prea târziu”.

Plimbările de după-amiază erau în plină desfăşurare. Faetoane, landouri şi cabriolete înaintau prin parc într-o curgere destul de constantă, şi mulţi oameni îmbrăcaţi la modă ieşiseră la plimbare. Şi mulţi dintre ei îi observaseră, în mod clar, şi îi bârfeau, cu siguranţă, ca nişte coţofene.

Griffin se aşează alături de Gillian, ca şi cum ar fi protejat-o. Când ea îi luă braţul şi i-l strânse, el ridică, întrebător, din sprâncene.

— Nu face scandal, şopti ea. Ducele se poate descurca.

Spre marea ei surpriză, fratele ei zâmbi.

— Nu mă îndoiesc de asta.

— Destul, zise Leverton, ieşind în întâmpinarea lui Stratton. Domnişoara Dryden nu doreşte să vorbească cu tine.

Stratton tresări.

— Uite care-i treaba, bătrâne, nu am venit să fac scandal. Mă întorc din vizita de pe strada Upper Brooke şi doream să îi cer scuze domnişoarei Dryden. El ezită. Şi, de asemenea, să o previn.

— Să o previi în legătură cu ce? întrebă Griffin cu voce joasă, ucigătoare.

Stratton păli, albindu-se ca un cadavru.

— Este în regulă, domnule Stratton, spuse Gillian. Aţi încercat să vă cereţi scuze la bal, nu-i aşa?

El făcu o grimasă.

— Da, domnişoară Dryden. Îmi pare extrem de rău pentru scena aceea nefericită. Nu am avut habar că Andover avea să fie atât de bădăran cu dumneavoastră şi cu celelalte domnişoare.

— Letitia te-a trimis ca să provoci scandal, nu-i aşa? întrebă Leverton cu voce rece.

— Nu, acela a fost dragul ei prieten, Andover. Eu am fost doar un simplu pion nevinovat al soţiei mele, zise Stratton cu amărăciune.

Leverton îl privi atent timp de câteva secunde, înainte de a încuviinţa din cap.

— Cred că înţeleg.

— Îmi închipui că da, spuse Stratton, sumbru. Îmi pare rău, Charles. Aş dori să îţi explic, dacă îmi permiţi.

Privirea ducelui zbură către Gillian, apoi înapoi la Stratton.

— Mai târziu.

Gillian îşi dădu ochii peste cap. De parcă ar fi putut spune ceva care să o şocheze pe ea.

— Despre ce anume doriţi să mă avertizaţi, domnule?

— Aţi căpătat o poreclă, domnişoară Dryden, spuse el. Şi mă tem că nu este una foarte plăcută.

Însoţitorii ei părură a respira cu toţii uşuraţi.

— Prinţesa Pugilistă? zise Griffin. Ştim deja.

— Da, spuse Stratton. Dar mai este una.

Fură întreruţi de un râset zgomotos, care le atrase atenţia asupra celor patru domni şi două doamne care se plimbau în apropiere. Lady Letitia şi însoţitorii săi se holbau la Gillian cu o încântare nedisimulată.

— La naiba, gemu Stratton.

— Acum voi fi cu siguranţă obligat să omor pe cineva, spuse Griffin.

Lady Letitia zise din nou ceva prietenilor săi, provocând un alt hohot de râs răguşit. Era destul de

îndrăzneţ din partea lor, având în vedere faptul că atât ducele de Leverton, cât şi Griffin Steele aruncau pumnale din priviri către grupul lor restrâns.

Ducele se întoarse şi îl strânse de umăr pe Stratton.

— Haide să avem discuţia aceea chiar acum.

Capitolul 12

Charles se agită când contesa dădu la o parte draperia câţiva centimetri şi privi pe fereastră peisajul pustiu al câmpiilor şi al mlaştinilor. Era, în mod evident, îngrijorată să se afle încă pe drumuri la lăsarea nopţii. Fiica ei însă nu arăta nici urmă de astfel de îngrijorare, la fel ca sora lui. Faptul că Gillian şi Elizabeth se asemănau mult în ceea ce privea modul de abordare practic şi voios asupra vieţii era o binecuvântare, având în vedere că cei patru erau închişi într-o diligenţă, timp de cinci zile.

Cu reputaţia lui Gillian la un fir distanţă de ruină, se deciseseră asupra unei refugieri rapide din oraş. Înlăturarea ei temporară din mijlocul furtunii era acum singura cale de a-l repara onoarea – dacă mai era posibil. Charles începea să aibă dubii serioase în privinţa aceasta, deşi le păstra pentru sine însuşi.

Nici chiar el nu crezuse că o mică lovitură directă în bărbia unui conte ar fi putut cauza atâtea necazuri.

— Se întunecă destul de mult, spuse contesa. Poate că, până la urmă, ar fi fost mai bine dacă am fi petrecut noaptea în Spilsby.

— Dumnezeule, mamă, spune Gillian. Hanul acela mic era incredibil de murdar şi de umed, şi mă înfior doar gândindu-mă la cearşafuri. Îi luă mâna mamei ei. Îţi promit totul va fi bine, dragă. Excelenţa Sa nu va permite să ni se întâmple nimic.

Gillian îi era devotată mamei ei şi atentă în

permanenţă la confortul ei, pe parcursul plictisitoarei călătorii. Faptul că mama părea incapabilă de a avea grijă de propria fiică era, din pătate, foarte evident. Deşi nimeni nu putea găsi o femeie mai dulce şi mai blândă, contesa suferea de o melancolie care o făcea absolut incapabilă să gestioneze aspectele vieţii şi să aibă grijă de propriul copil.

— Într-adevăr, spuse Elizabeth. Şi sunt sigură că vom ajunge la reşedinţa Fenfield cu mult timp înainte de căderea nopţii, nu-i aşa, Charles?

El ridică cu un deget perdeaua de pe partea lui. Fâşii mov şi roz străluceau la orizont, sângerând în fâşiile mai închise de albastru. Deşi noaptea avea să cadă în mai puţin de o oră, rămânea încă destul de multă lumină pentru ca vizitiul să vadă. Atât de departe spre nord, zilele erau destul de lungi ca ei să se poată grăbi, pentru a ajunge, într-un final, la capătul acelei călătorii care părea interminabile.

— Nu e niciun motiv de îngrijorare, spuse el. Ştiu că partea aceasta din Lincolnshire pare izolată, dar suntem în perfectă siguranţă.

— *Da,* numai că nu am întâlnit pe nimeni de aproape două ore, spuse contesa. Ni s-ar putea întâmpla orice, fără ca nimeni să ştie măcar.

— Nu aş permite să vi se întâmple nimic, nici dumneavoastră, nici fiicei dumneavoastră, doamnă.

— Cum rămâne cu mine? întrebă Elizabeth.

— Cu tine? Pe tine te-aş da pe mâna hoţilor la drumul mare, ca să avem timp să fugim.

— Mizerabilule, spuse Elizabeth, zâmbind larg.

Gillian chicoti.

Contesa nici măcar nu schiţă un zâmbet. Charles nu o putea învinovăţi, ţinând cont de faptul că soţul ei fusese ucis de bandiţi. Ar trebui să îşi amintească asta înainte de a mai face glume nesărate.

— Grăjdarul şi vizitiul meu sunt bine înarmaţi şi bine antrenaţi, milady, zise Charles. Şi vom ajunge pe moşia mea într-o oră.

— Slavă Domnului! Întinzând braţele, Gillian îşi arcui

spatele, formând o curbă zveltă, frumoasă, care îi punea în evidenţă dâmbul mic al sânilor de sub sacoul bine strâns pe trup. Nu e ca şi cum trăsura dumneavoastră nu ar fi extrem de comodă, domnule, dar muşchii mei sunt atât de al naibii de înţepeniţi, încât mă simt ca o doamnă în vârstă.

— Iubirea mea, nu trebuie să înjuri, o admonestă mama ei cu un zâmbet amabil. Charles avu bănuiala că exprimarea lui Gillian avusese exact intenţia de a o distrage pe mama ei. El însă fu distras de unele imagini extrem de inoportune ale felului în care ar fi putut arăta trupul lui Gillian fără toate hainele acelea.

Îşi mută cu mult efort privirea de la silueta ei cochetă în sus, la chipul ei. Din nefericire, era la fel de atrăgător ca trupul ei. Atracţia lui faţă de ea devenea o problemă din ce în ce mai mare, din moment ce zvonurile care circulau în lumea bună îl afectau aproape la fel de mult ca pe Gillian.

— Iartă-mă, mamă! Gillian se răsuci ca să se uite la Charles. Bănuiesc ca şi dumneavoastră doriţi să mă certaţi. Daţi-i drumul! Promit să nu scot un sunet în apărarea mea.

Adoptă o expresie de martiră.

— Din moment ce mama dumneavoastră v-a atras deja atenţia, voi trece cu vederea. Doar de data asta.

— Sunteţi bunătatea întruchipată, domnule, spuse ea, împreunându-şi mâinile la piept şi sunând amuzant de dramatic.

Elizabeth râse.

— Eşti, cu adevărat, cea mai ridicolă copilă.

— Cineva trebuie să ne amuze, spuse Gillian. Dumnezeu ştie că ducele nu se ridică la înălţimea acestei sarcini. Tot ce face este să ţină discursuri monotone despre almanahul nobilimii şi despre felul în care se cuvine să faci o figură de dans ori să ţii o furculiţă. Mi se pare din cale-afară de nedrept, din moment ce sunt o audienţă captivă.

— Toate suntem audienţă captivă, zise Elizabeth. Eu însămi am fost tentată să mă arunc din trăsură de cel puţin două ori pe zi, cu precădere atunci când vorbeşte în dogme despre subiectele de discuţie adecvate pentru doamnele bine-crescute, Se aplecă spre Gillian, ca pentru a-i spune un

secret. Obişnuia să îmi facă acelaşi lucru când eram mai tânără. Îmi corija întotdeauna purtările neadecvate.

— Asta din cauză că erau foarte multe lucruri de corectat, comentă Charles.

— Ei bine, dacă asta este ceea ce fac fraţii mai mari, mă bucur că nu am avut niciodată unul, spuse Gillian. Cu excepţia lui Griffin, desigur. Este o excepţie de luat în seamă.

În ochii lui strălucea amuzamentul. Încă o dată, Charles fu impresionat de atitudinea ei optimistă, chiar bine dispusă. Cele mai multe fete ar fi căzut la pat, isterice, în faţa tuturor acelor zvonuri răutăcioase. Dar lui Gillian părea că nu-i păsa.

— Fratele dumneavoastră este şi mai rău decât dumneavoastră, spuse el.

— De aceea îl plac atât de mult.

Elizabeth râse din nou, dar contesa păru îngrijorată.

— Gillian, nu ar trebui să tachinezi! Suntem foarte recunoscători pentru tot ce a făcut ducele pentru tine.

— Sigur că suntem, mamă. Leverton a fost extrem de amabil.

— Am fost foarte fericit că am putut fi de folos, spuse el.

Gillian îl studie cu o expresie gânditoare.

— Mă îndoiesc foarte mult de asta. Dar, într-adevăr, aţi fost tare drăguţ cu mine şi cu mama. Nici măcar nu mă pot gândi la felul în care aş putea să vă răsplătesc.

Charles se putea gândi la mai multe chiar, niciunul dintre ele drăguţe. De fapt, indecente ar fi fost termenul care le-ar fi descris perfect.

— Aţi putea începe prin a-mi acorda mai multă atenţie atunci când vă explic ceva. Cum ar fi, felul în care să vă purtaţi ca o domnişoară bine-crescută la un bal şi nu ca o băieţoaică.

— Orice în afară de asta, spuse ea, neastâmpărul sclipindu-i din nou în ochi.

Charles fu nevoit să îşi reprime impulsul de a râde. De fapt, renunţase la ideea de a o mai instrui, cel puţin pe

parcursul călătoriei. Gillian avea destul de îndurat stând nemişcată ore în şir ca să se mai concentreze la lecţii. Chiar dacă citise destul de des, cel puţin atunci când drumul permitea asta, lecturile ei constau în mod deosebit din nuvelele doamnei Radcliffe.

În ciuda bunei ei dispoziţii, călătoria o pusese la încercare. Gillian clocotea de agitaţie, energie fizică ce urla după eliberare. Din fericire, lui Elizabeth îi veni ideea de a o învăţa să joace cărţi. Lui Charles nu îi trecuse niciodată prin minte faptul că ea nu ştia să joace. Cu fiecare zi care trecea, devenea tot mai clar cât de izolată de societate fusese Gillian în viaţa ei de până atunci. Familia ei o iubise şi o protejase, dar nu făcuse mai nimic pentru a o pregăti pentru o viaţă cât de cât normală. El bănui că de vină fusese, în cea mai mare parte, bunicul ei, Lord Marbury.

Făcând abstracţie de toate acestea, era acum rândul lui Charles să îndrepte situaţia.

— Aţi avut parte de o vacanţă lungă de la lecţii, domnişoară Dryden, spuse el. Dar mâine vom reîncepe, cu cea mai mare seriozitate.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Cinci zile în trăsură nu reprezintă tocmai ceea ce aş numi o vacanţă. În afară de asta, nu sunt sigură că lecţiile acestea au vreun rost, având în vedere lucrurile pe care le spun oamenii despre mine.

— Am stabilit că nu ne vom gândi şi nici nu vom discuta despre lucrul acesta, spuse mama ei.

— Ştiu, mamă. Dar zilele astea nu prea am avut ce face *în afară* de a mă gândi. Nu prea văd cum îmi pot reveni de la Siciliana Sălbatică, pentru a nu mai vorbi despre…

— Nu care cumva să o spuneţi, zise Charles cu asprime în glas.

— Toţi ceilalţi o fac, spuse ea sfidător. Iar dacă mă prefac că nu este aşa nu va face ca lucrurile să se îmbunătăţească. Mie mi se pare absolut nebunesc să credem că vom putea cu adevărat repara asta.

Când Charles o privi mijindu-şi ochii, cu o avertizare

tăcută, Gillian îşi încrucişă, pur şi simplu, braţele peste piept şi îl privi fix, la rândul ei, absolut deloc intimidată, ca de obicei.

— Spuneţi-mi ceva, zise el. Vă doriţi cu adevărat să reparaţi chestia asta, cum îi spuneţi dumneavoastră, sau aţi prefera să renunţaţi? Pentru că mi se pare că sunteţi foarte bucuroasă să părăsiţi oraşul. El clătină din cap. Mă surprinde faptul că sunteţi atât de dornică să daţi înapoi fără să luptaţi. Fratele dumneavoastră doreşte, cu siguranţă, să încerce.

De fapt, Griffin Steele ameninţase că avea să împuşte pe oricine care avea să îndrăznească să spună o vorbă necugetată despre sora lui – începând cu Letitia Stratton.

Ochii ei întunecaţi aruncară flăcări.

— Mă faceţi laşă?

— Vai de mine, spuse Elizabeth. Nu cred că ar trebui să discutăm acum despre asta. Este sfârşitul unei zile lungi şi obositoare, iar nervii noştri sunt întinşi la maximum. Nu sunteţi de acord, contesă?

Gillian aruncă o privire vinovată în direcţia mamei sale.

— Nu doresc să te necăjesc, mamă, dar mi se pare o prostie să ne facem că ignorăm ceea ce s-a întâmplat. Ştii asta mai bine decât oricine.

Spre marea surprindere a lui Charles, contesa îşi privi fata cu o expresie calmă.

— Da. În cazul tău însă, nu ai făcut nimic greşit. Eu mi-am meritat ruşinea. Tu, iubirea mea, nu.

Gillian se întoarse cu faţa la ea.

— Nu ai meritat decât dreptul de a fi fericită, mamă. Voi ucide pe oricine susţine contrariul.

— Este foarte amabil din partea ta să spui asta, draga mea. Dar sunt cei din lumea bună care nu sunt de acord şi care mai cred şi că purtarea mea se reflectă asupra ta.

— Dar asta s-a petrecut cu atât de mult timp în urmă, răspunse Gillian. Ce mai contează, măcar, ce ai făcut?

— Pentru că aşa sunt oamenii, din nefericire. Iar pentru cei care bârfesc tu eşti în acelaşi timp o amintire vie

şi o tentaţie irezistibilă. Luă mâna fiicei sale. Înţeleg că este o anumită frază care circulă la ora actuală prin Londra cu privire la noi. Bănuiesc că ştii care este.

Gura lui Gillian se schimonosi într-un grimasă nefericită.

— „Aşa mamă, aşa fiică”, răspunse ea, într-un final, cu o ezitare evidentă.

— Da, alături de „aşchia nu sare departe de trunchi”. Ambele sunt extrem de lipsite de imaginaţie, dar, în cazul nostru, au o anumită sonoritate.

Zâmbetul contesei era atât de trist, încât lui Charles îi veni să îi ia la pumni pe toţi cei care zâmbeau fals şi care îndrăzniseră să împrăştie zvonuri urâte despre Gillian şi mama ei.

— Uf, spuse Elizabeth, cu o grimasă. Uneori uit cât de jalnică poate fi lumea mondenă.

Contesa ridică din umeri.

— Era de aşteptat. Dar este şi motivul pentru care mi s-a părut logic să părăsesc oraşul alături de fiica mea. Prezenţa mea nu ar fi făcut decât să alimenteze şi mai mult bârfele şi atenţia, chiar dacă Gillian era sau nu cu mine.

— Lăsând-o în urmă pe mama *dumneavoastră* să apere fortul, după cum s-a exprimat ea, zise Charles.

Lady Marbury fusese de nezdruncinat: „Voi rămâne să ripostez împotriva bârfelor”.

— Mama mea a refuzat să fugă din nou, spuse contesa. A spus că, de data asta, are de gând să rămână şi să lupte – pentru mine şi pentru Gillian.

— Ce dezastru, zise Elizabeth, frecându-şi fruntea.

— Dar ţi-ai dorit să pleci din oraş, nu-i aşa, mamă? întrebă Gillian, părând neliniştită. Nu vreau să mă gândesc că ai fost obligată să pleci din cauza mea, mai ales după ce abia ai revenit acasă.

— Desigur, draga mea. Ca şi cum nu aş prefera să fiu alături de copilul meu decât oriunde altundeva fără el.

— Atunci, mă bucur că am plecat, spuse Gillian. Nu îmi doresc deloc să îmi petrec timpul alături de oameni care pot fi atât de josnici cu mama mea. De fapt, sper că vom

rămâne pentru o bună perioadă. Îmi displace foarte mult societatea englezească, dacă vrei să ştii adevărul.

— Ţi-a displăcut societatea siciliană, de asemenea, din câte îmi amintesc, spuse mama ei.

Gillian oftă mâhnită.

— Mă poţi, cu adevărat, învinovăţi?

— Nu, dragă. Felul în care te-au tratat era deranjant. De aceea aş dori să evit ca acest lucru să se repete, dacă este posibil. Vom sta cu toţii deoparte atâta timp cât Excelenţa Sa crede că este necesar, apoi ne vom întoarce împreună în Londra.

Când fiica ei păru a se răzvrăti, contesa de Paterini adoptă o mină surprinzător de hotărâtă.

— Între timp, îţi vei continua lecţiile şi vei face exact ce va spune ducele.

— Dar, mamă, după cum spuneam, chiar nu văd care este rostul. Reputaţia mea este…

Mama ei ridică o mână pentru a o întrerupe.

— Reputaţia ta nu este ruinată. Gillian, pur şi simplu refuz şi te văd etichetată ca fiind notorie, când nu eşti absolut deloc aşa. În toate felurile în care contează, eşti total inocentă. Se uită la Charles, cu o privire limpede şi calmă. Aceasta nu este decât o retragere strategică, nu-i aşa, dragul meu domn?

El fu surprins de dovada ei de curaj matern, care nu putea decât să fie de ajutor.

— Este un mod excelent de a spune. Totuşi, cel mai bine ar fi să nu subestimăm provocarea.

„Aşa mamă, aşa fiică”.

Faptul că Gillian fusese deja băgată în aceeaşi categorie cu mama sa era un pas înapoi, mult mai mare decât şi-ar fi imaginat – mai ales după cele spuse de Stratton. Aceea era o informaţie pe care însă intenţiona să o păstreze pentru sine însuşi.

— Ce ne ascunzi, Charles? întrebă Elizabeth cu suspiciune în glas.

Sora lui fusese întotdeauna mult prea perspicace pentru binele ei.

— Nimic pentru care ar trebui să vă faceţi griji.

Ochii lui Gillian se îngustară, ca şi cum ar fi încercat să îi pătrundă în minte.

— Excelenţă…

Hurducându-se, trăsura se opri, legănându-se violent. Gillian o apucă pe mama ei, în timp ce Charles întinse mâna să o susţină pe Elizabeth, înainte ca ea să alunece pe podea.

— Ce dracu’?

Auzi un strigăt înăbuşit şi nechezatul nărăvaş al cailor, apoi nimic.

Se întinse să deschidă uşa, dar aceasta se dădu de perete înainte ca el să apuce să atingă mânerul. Ţeava unui pistol se afla fix în faţa ochilor lui.

*

— Fir-ar al naibii, mormăi Gillian.

Tot ce le lipsea după o altă zi lungă, groaznică, pe drumuri, erau bandiţii. Se săturase al naibii de tare de bandiţi. Dacă stătea să se gândească, se săturase de aproape tot ce era englezesc, poate doar cu excepţia oamenilor care se aflau în trăsură. Iar dacă nenorocitul englez care ţintea o armă asupra lor îndrăznea să pună mâna pe mama ei ori pe oricine altcineva, ea avea să îl sugrume.

Leverton îi aruncă o privire tăioasă.

— Lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de asta!

Ea mări ochii, ca şi cum ar fi vrut să arate că nici măcar nu visa să pricinuiască vreun necaz. El pufni şi se uită din nou cu dispreţ la pistol.

— Tu, Domnul Dichisit! Dă-te jos din afurisita de trăsură, lătră bărbatul cu pistolul.

— Dacă vei înceta să fluturi arma aceea în faţa mea, voi fi foarte bucuros să mă supun, spuse Leverton cu răceală. Ducele reuşea să transmită un amestec perfect de dispreţ şi iritare. Nu erau de ajuns nişte hoţi la drumul mare ca să îl buimăcească pe Excelenţa Sa ducele de Leverton.

Mama ei însă tremura ca o frunză în vânt. Gillian dorea să o îmbrăţişeze, dar avea nevoie să îşi păstreze mâinile libere, pentru cazul în care situaţia avea să scape de sub control. Pe nesimţite, întinse mâna după geanta ei.

Leverton îşi mişcă trupul masiv şi se îndreptă către uşa trăsurii. Bruta cu pistolul – un tip din cale-afară de mare, care purta o pălărie de fetru ponosită şi o batistă murdară care îi acoperea gura şi nasul – se retrase ca să îl lase să coboare.

— Tăceţi şi nu vă mişcaţi, spuse ducele peste umăr.

Lady Filby arăta aproape la fel de calmă ca fratele ei, deşi se făcuse cam palidă.

— Voi fi tăcută ca un şoarece, te asigur.

— Nu la tine mă refeream.

Îi aruncă lui Gillian o privire de avertizare. Ea îl privi încruntată, dar Leverton coborâse deja.

— Cine e şef aici? întrebă el cu vocea cea mai trufaşă pe care o avea, înainte de a păşi în afara razei ei vizuale.

După sunetul vocilor care răsunau, erau cel puţin alţi doi bărbaţi în afara celui care le păzea pe ele şi care stătea la câţiva metri distanţă, cu arma îndreptată încă în direcţia lor.

Ţinând săculeţul în mână, Gillian se aplecă spre mama ei.

— Fă schimb de locuri cu mine, mamă.

Mama ei tresări, cu ochii lărgiţi şi înspăimântaţi. Mânia lui Gillian izbucni într-o flacără rece, continuă. Acest incident avea să fie o amintire îngrozitoare a tot ceea ce mama pierduse şi a cât de neputincioşi fuseseră cu toţii în a împiedica lucrul acela.

— Ce ai de gând să faci? şopti mama.

— Vreau doar să văd ce se întâmplă, spuse Gillian cu glas liniştitor.

Mama ei încuviinţă din cap cu reţinere. În timp ce făceau schimb de locuri, Elizabeth aruncă spre Gillian o privire tăioasă, dar nu se împotrivi.

— Hei, voi două, liniştiţi-vă acolo înăuntru, le ordonă cel care le păzea.

Leverton, care se afla din nou în câmpul ei vizual, o privi cu asprime.

— Trebuia să o mut pe mama din curent, spuse Gillian cu voce umilă. Răceşte repede.

— Ei bine, aşezaţi-vă cururile şi nu vă mai mişcaţi, spuse bărbatul. Altfel vă dau eu motiv.

Îşi agită pistolul, ca să îşi sublinieze vorbele.

— Nu e nevoie de ameninţări, zise Leverton. Mai ales faţă de trei femei fără de apărare.

— O să judec io asta, se răsti unul din ceilalţi bandiţi.

— Ba nu, eu o voi face, replică Leverton. Altfel veţi avea de plătit cu vârf şi îndesat, pe cuvântul meu de duce de Leverton.

Cuvintele lui îi reduseră la tăcere câteva secunde lungi pe cei care îi luaseră în captivitate. Chiar şi garda certăreaţă păru a rămâne mut de uimire. Gillian era foarte sigură de faptul că toată lumea din ţinut ştia cât de puternic era ducele, inclusiv bandiţii.

Ea îşi ridică un pic capul, încercând să zărească pe după marginea cadrului uşii. Leverton discuta din nou cu un bărbat înalt şi uscăţiv, care purta o haină lungă, neagră, o pălărie pleoştită şi având o batistă care îi ascundea în mod eficient trăsăturile în lumina amurgului. Putu să ghicească alţi patru bărbaţi înarmaţi, împrăştiaţi în spatele individului pe care ea îl bănui a fi conducătorul lor.

În faţa trăsurii ducelui se aflau două căruţe, trase de ponei, care blocau drumul. Căruţele erau încărcate cu butoaie mici şi cu nişte boccele pătrăţoase, înfăşurate într-un fel de pânză. În mod ciudat, pe roţi fuseseră înfăşurate paie. Un băiat stătea lângă capul unuia dintre ponei, ţinând frâiele.

Vizitiul şi grăjdarul lui Leverton nu erau de zărit nicăieri.

— Poţi vedea ceva? şopti Elizabeth.

Gillian încuviinţă din cap.

— Două căruţe blochează drumul, ca şi cum ar fi traversat câmpul de pe cealaltă parte. Şi de roţi sunt legate paie.

— La naiba, mormăi Lady Filby. Sunt contrabandişti, probabil cară gin şi tutun. E un lucru des întâlnit prin părţile astea.

— Contrabandişti? Vai, nu, gemu mama lui Gillian.

Se prăbuşi pe perne, ca şi cum era gata să leşine, Gillian înjură în gând, sprijinind-o pe mama ei. Contrabandiştii puteau fi extrem de periculoşi dacă aveau impresia că marfa le era în pericol. Păzitorul lor băgă pistolul înăuntru prin uşa trăsurii.

— Fă-o pe neroada aia să tacă, altfel o să îţi pară rău. Nu avem nevoie de jelit şi de situaţii neplăcute. O să puneţi legea pe urmele noastre.

— Haideţi, domnule, zise Lady Filby, cu o voce incredibil de calmă. Nu e niciun suflet în jur pe kilometri întregi. Sunt sigură că sunteţi în siguranţă.

Bruta se apropie ca să se uite mai bine la contesă sau, mai exact, la pieptul ei generos.

„Nu cred”. Gillian se aplecă în faţă ca să îi atragă atenţia.

— Faceţi mai mult zgomot decât noi. Dacă atrage cineva atenţia asupra acestei minunate întruniri, dumneata eşti acela.

Mişcarea ei funcţionă, din moment ce atenţia lui se îndreptă spre ea.

— Am spus să încetezi, căţea neghioabă!

Leverton se întoarse rapid, cozile hainei lui de călătorie fluturând în jurul picioarelor sale.

— Hei, tu! Le vei lăsa pe doamne în pace. Acum!

Paznicul lor se îndreptă.

— Altfel veţi face ce, Domnule Dichisit? Mă veţi bate măr?

Ducele nu mişcă un muşchi, dar privirea de pe chipul său îl determină pe bărbat să facă un pas înapoi. Gillian nu îl învinovăţi pe ticălos. În lumina care pâlpâia de la lămpile căruţelor, ochii şi expresia lui Leverton transmiteau o furie rece, periculoasă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mârâi cel care părea a fi conducătorul grupului, ultimul lucru de care avem

nevoie este ca afurisitul de duce de Leverton să stea în curul nostru. Ţine un ochi pe femeile alea şi închide gura *ta* afurisită, mojic prost ce eşti!

Paznicul se retrase fără tragere de inimă câţiva paşi, mormăind printre dinţi.

Gillian îl privi din nou pe Leverton.

— Pare că ducele încearcă să negocieze ca să ieşim din treaba asta, şopti ea.

— E evident faptul că am nimerit în mijlocul unui operaţiuni, răspunse Lady Filby cu voce scăzută. Deşi sunt surprinsă că şi-ar asuma un asemenea risc înainte de căderea nopţii. Dar, cu puţin noroc, ar trebui să ne vedem de drum în câteva minute.

Gillian clipi.

— Pur şi simplu?

— Contrabanda a avut loc în partea asta a Angliei de zeci de ani. Cei mai mulţi proprietari de terenuri găsesc că le e mult mai uşor să închidă ochii decât să lupte contra lor.

În interiorul lui Gillian totul se răzvrăti. Din experienţa ei, nimic bun nu rezulta din ignorarea faptelor comise de bătăuşi nemiloşi.

Contesa îi ghici, în mod evident, gândurile.

— Este, cu adevărat, cel mai sigur lucru, şopti ea.

Poate, dar Gillian nu avea de gând să stea acolo ca o victimă neputincioasă, sperând că totul va fi bine. Mişcându-se imperceptibil, îşi vârî mâna în săculeţ.

Un moment mai târziu, paznicul lor reapăru la uşa trăsurii, fluturându-şi pistolul spre Gillian.

— Ce e aia de la gâtu' tău?

Îi pieriră toate gândurile din cap pentru o clipă, apoi trase aer în piept. „Iad şi condamnare".

La un moment dat, lanţul de aur din jurul gâtului ei alunecase de sub guler. Ceea ce însemna că medalionul cu Sfântul Mihail, din aur, încrustat cu rubine minuscule, era vizibil în mod clar pe verdele întunecat al hainei ei. Deşi Gillian nu dădea doi bani pe bijuterii ori pe alte astfel de zorzoane, tatăl ei vitreg îi dăduse lănţişorul cu puţin timp înainte de a fi ucis. Scopul lui era să o pună sub protecţia

celui mai puternic dintre arhangheli şi să o ţină în siguranţă atunci când tatăl ei vitreg nu avea să mai fie să o apere. Gillian nu îl dădea jos niciodată.

— Doar un medalion fals, spuse ea, strecurându-l înapoi sub guler. Nerăbdătoare, aruncă un ochi către Leverton. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce dura atât de mult?

— Nu mi se pare fals, zise gardianul. Dă-l încoace!

— Poftim, ia asta în schimb.

Lady Filby scotoci în geanta ei şi scoase un teanc de bancnote. Bărbatul înhăţă bancnotele din mâna ei şi le vârî în buzunarul lui.

— O să iau şi medalionu' fetei frumoase. Tre' să mai capăt ceva pentru tot deranju' pe care ni-l faceţi.

— Ba nu, spuse Gillian cu glas plăcut.

— Eşti arţăgoasă, ha? Aşa îmi place. Dacă nu vrei să îmi dai jucăria ta, ce zici dacă îmi dai altceva?

Avea să fie un miracol dacă nu avea să sfârşească prin a-l omorî pe porc.

— Da? La ce te gândeşti?

— Gillian, nu, şopti mama ei.

Bărbatul se aplecă înăuntru şi puse o mână uriaşă, înmănuşată, pe coapsa lui Gillian.

— Ce ai zice dacă noi doi ne-am băga pe după unu' din copacii ăia de acolo? Îmi dai ce vreau şi îţi păstrezi jucăria.

— Ia mâna de pe ea în clipa asta, spuse Lady Filby, altfel ducele îţi va lua capul.

— Ţine-ţi pliscu' ori tu urmezi, mârâi bărbatul. Poate o să fii oricum următoarea. Am chef să văd ce se ascunde sub toate zorzoanele alea.

Contesa păli.

— Nu prea cred, zise Gillian în batjocură.

— Nu tu dai ordinele.

Bruta îi strânse cu putere coapsa, apoi se întinse după medalion. Îngheţă atunci când Gillian apăsă ţeava micului ei pistol sub bărbia lui.

— Nu îmi atinge medalionul.

El îşi smulse mâna înapoi.

— Acum, mi-ar părea foarte rău să murdăresc tapiţeria asta încântătoare împrăştiindu-ţi creierii, zise ea. Te rog să te retragi, înainte să mă văd obligată să fac exact asta. Când el ezită, ea îşi întredeschise buzele şi afişă cel mai feroce zâmbet al ei. *Îţi voi* zbura creierii fără niciun strop de ezitare.

— Eşti nebună de legat, spuse el răguşit.

— Atunci, îţi sugerez să faci ce îţi spun, din moment ce nu ştii ce voi face în clipa următoare.

El începu să se retragă încet. Gillian îl urmă, ţinând pistolul sub bărbia lui. Echilibrul lui era precar, şi alunecă, aplecându-se în faţă, practic în poala ei. Greutatea lui o dezechilibră, apăsându-i pistolul şi făcându-l să se descarce.

— La naiba, m-ai împuşcat! zbieră el, ţinându-se de umăr.

— Aşa s-ar părea, mormăi ea, enervată din cauza faptului că pierduse controlul situaţiei.

El se holba la ea, fiind, în mod evident, şocat. Apoi o mână mare, înmănuşată, îl prinse de umăr şi îl aruncă înapoi, afară din trăsură. Silueta ducelui se contură la uşă.

— Ce naiba se întâmplă aici? întrebă el, pe deasupra tărăboiului care avea loc în afara trăsurii.

Ochii i se măriră când sesiză pistolul din mâna lui Gillian. Aruncă o privire în urma lui, apoi din nou la Gillian.

— Tocmai aţi împuşcat un bărbat?

Smulse arma din mâna ei. Ea ridică din umeri.

— Charles, el ne jefuia, spuse Lady Filby cu vocea tremurând! Şi ameninţa să facă lucruri mult mai rele. Ce putea face Gillian?

— Să nu stârnească o răscoală, spuse el, în timp ce vârî pistolul în buzunarul hainei lui. Tocmai ne-aţi făcut vieţile mai complicate de un infinit de ori, domnişoară Dryden.

— Vă asigur că nu am plănuit asta. De altfel, ce puteam face? Dumneavoastră eraţi ocupat cu altceva, zise Gillian cu sarcasm.

Era în mod evident gata să îi răspundă, când cineva îl împinse din spate. Blestemând, Leverton se uită chiorâş peste umăr. Ce mai e?

— Dă-le pe toate jos din trăsură, urlă cineva din spatele lui.

— Omul tău a atacat una dintre companioanele mele, spuse ducele cu răceală în glas. Pur şi simplu, se apăra.

— Mi-a împuşcat fratele, la naiba! Dă-le jos, altfel le târăsc eu însumi afară.

Leverton dădu să protesteze, dar, un moment mai târziu, un bărbat, posibil chiar cel care tocmai vorbise, apăru în spatele ducelui şi îi puse un pistol la cap.

Lui Gillian îi stătu inima.

— În regulă, venim.

Bărbatul cu arma se retrase, permiţându-le celor trei femei să coboare, cu ajutorul ducelui. Se aliniară de-a lungul trăsurii. În amurgul care apunea, Gillian observă şase bărbaţi, cu tot cu idiotul pe care ea îl împuşcase şi cu unul care îi îngrijea rana. Unul dintre bărbaţi ţinea o armă aţintită asupra vizitiului şi asupra grăjdarului, care şedeau pe pământ, lângă trăsură, în timp ce ceilalţi aveau armele aţintite asupra femeilor. Conducătorul lor se socotea cu Leverton.

O privire rapidă în jur îi arătă lui Gillian doar o lumină slabă de partea cealaltă a câmpului, învecinându-se cu drumul, probabil de la o casă de fermier ori de la o căsuţă din depărtare. Drumul în sine era pustiu.

— Cum se simte? îl întrebă conducătorul grupului pe bărbatul care avea grijă de fratele lui.

— Nu i-a atins decât partea de sus a braţului. Glonţul i-a străpuns braţul.

— Care te-a împuşcat? mârâi conducătorul spre fratele lui.

— Fătuca aia slăbănoagă, spuse contrabandistul cu voce plângăcioasă.

Conducătorul îl lovi în picior.

— Ai lăsat o fată să te împuşte – eşti o ruşine pentru familie, asta eşti, spuse el, ignorând urletul ofensat al

fratelui său.

— Spune-mi doar cât, şi o să ne vedem de drum, zise Leverton cu nerăbdare în glas.

— Vom avea nevoie de mai mult de câteva bancnote, Excelenţă. Mi-ai făcut o groază de necazuri în seara asta.

Privirea conducătorului se mută asupra lui Gillian, interesul scăpărând pe chipul lui. Din fericire, ea avea un cuţit mic, dar foarte ascuţit, în gheată, dacă trebuia să se apere. Din nefericire, asta însemna că rămâneau patru bărbaţi înarmaţi şi furioşi cu care trebuia să se descurce.

Când bărbatul făcu o mişcare în direcţia ei, Leverton păşi între ei.

— Nici măcar să nu te gândeşti.

Tonul lui avea o ameninţare mortală, pe care numai un prost ar fi ignorat-o. Conducătorul nu era un prost, pentru că ridică o mână, împăciuitor.

— Nu voi atinge nici măcar un fir de păr de pe preţiosul său cap. Dar vreau să văd ce era aşa important încât a fost în stare să împuşte pe cineva.

— E un afurisit de medalion, spuse fratele lui. Cu rubine.

Gillian se crispă, înjurând în gând.

— Cred că asta va egala cumva lucrurile, spuse conducătorul, izbucni în râs în timp ce privea în jos spre fratele lui. Nu sunt sigur că o să ai parte de ceva totuşi. Din cauză că ai lăsat o domnişoară răsfăţată să te copleşească.

Oamenii lui hohotiră. Când râsul încetă, conducătorul grupului făcu semn cu capul în direcţia ei, şi unul din oamenii lui păşi întins spre Gillian.

Ea rânji, mârâind.

— Nu mă atinge!

— Pentru numele lui Dumnezeu, oftă Leverton. Daţi-i medalionul.

— Nu. I se părea că l-ar pierde pe tatăl ei vitreg pentru a doua oară. Pot lua orice, dar nu asta.

Conducătorul grupului puse din nou arma la capul lui Leverton. Gillian nu se putu împiedica să nu tresară, iar Lady Filby trase îngrozită aer în piept.

Ducele nu arătă niciun pic de frică. De fapt, părea gata să omoare pe cineva. Probabil pe Gillian.

— Dragostea mea, te rog, dă-le lănţişorul, spuse mama ei încet Nu merită.

Gillian se holbă la duce, care o privea la rândul lui, cu sprâncenele ridicate ironic. Ea era foarte sigură de faptul că şeful grupului nu avea să îl împuşte pe Leverton. Până la urmă, nimeni care era sănătos la cap nu ar fi împuşcat un duce.

„Dar l-au împuşcat pe tatăl meu vitreg, nu-i aşa?” Ridică mâna şi smulse lanţul, fără să se deranjeze măcar să desfacă încuietoarea.

— Poftim, spuse ea, aruncându-i-l conducătorului grupului

Simţea că inima ei plecase odată cu el.

Conducătorul îl prinse şi îl ridică în lumina lămpii de la trăsură. Eşarfa îi înăbuşi mormăitul satisfăcut.

— Mda, merge. Flutură arma către mama lui Gillian. Dă-mi acum săculeţul tău.

Când femeia scânci, Gillian fu nevoită să-şi înghită un blestem. Atunci când călătoreau, mama ei purta cu ea unele dintre cele mai preţioase bijuterii, în săculeţul ei de mână, şovăind să le lase chiar şi în grija Mariei.

Mama ei îi întinse geanta. Gillian nu putu decât să îi strângă mâna cu duioşie, în timp ce furia îi ardea creierul ca o furtună de foc.

Când banditul ajunse la Lady Filby, aceasta se enervă brusc.

— Omul tău m-a curăţat deja.

— Dă-mi jucăria aceea de pe mâna ta, ordonă conducătorul.

Mormăind, contesa îşi aruncă brăţara de aur în noroi, la picioarele conducătorului. În timp ce Leverton se uită încruntat la sora lui, Gillian fu plină de admiraţie pentru ea. Înţelegea impulsul cuiva de a se agăţa de fărâmiţele demnităţii sale, chiar şi atunci când situaţia era fără scăpare.

Ridicând din umeri, liderul grupului luă brăţara.

— Un pic de noroi nu a făcut niciodată rău nimănui.

— Cel puţin este un ticălos cu simţ practic, mormăi Gillian.

O auzi pe Lady Filby înecându-se, în încercarea de a-şi ascunde râsul.

— Cred că cu asta se încheie afacerea noastră, spuse Leverton, având în vedere captura substanţială pe care aţi obţinut-o cu doar o minoră neplăcere.

Conducătorul grupului făcu o plecăciune în bătaie de joc.

— Mda, Excelenţă, aşa e. Dar nu uita ce ţi-am spus. Vorbeşte despre întâlnirea asta, şi necazul îţi va ieşi cu siguranţă în cale.

— Vorbele tale de avertisment sunt gravate în creierul meu, zise ducele.

Glasul lui era la fel de ridicat ca praful de sub picioarele lor.

Contrabandiştii îl urcară pe bărbatul rănit într-una dintre căruţe, şi curând dispărură în mlaştini şi în noaptea care îşi cerea drepturile, în scurt timp, chiar şi huruitul roţilor înfăşurate se pierdu în tăcere. Erau singuri, ca şi cum întregul episod nici nu avusese loc.

Leverton se lăsă pe vine lângă vizitiu, chinuindu-se cu funia din jurul mâinilor bărbatului.

— John, ai un cuţit? Funia asta este udă.

Gillian îşi ridică fusta şi trase cuţitul din gheată.

— Luaţi-l pe al meu.

Ducele clătină din cap.

— Incredibil.

Ea îşi înăbuşi un oftat în timp ce îi înmână cuţitul. Era clar că orice urmă de bunăvoinţă pe care reuşise să o trezească în Leverton suferise o moarte infamă. Gillian îşi spuse că nu îi păsa.

Ducele îşi eliberă rapid oamenii, dar le tăie scuzele.

— Vor fi ocazii multiple de a discuta despre greşelile noastre comune. Deocamdată aş dori să le ducem pe doamne la reşedinţa Fenfield cât mai curând posibil. Cu atât mai mult cu cât afurisiţii ăia de contrabandişti v-au luat

şi armele.

— Aveţi încă pistolul meu, zise Gillian. Am gloanţe şi praf de puşcă în hainele mele de noapte, dar sunt în bagaj.

— Ce neplăcut! se răsti Leverton.

Ea se chinui să îşi păstreze cumpătul.

— Probabil nu ar folosi prea mult, oricum. Este un pistol pentru femei, bun doar dacă tragi de aproape.

— Incredibil, spuse el din nou, dar fără rost, cugetă Gillian.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Charles, spuse Lady Filby, putem, te rog, să urcăm din nou în trăsura asta blestemată şi să pornim la drum? Contesa a îngheţat probabil până în măduva oaselor. Eu am îngheţat, cu siguranţă.

Simţindu-se vinovată, Gillian se întoarse către mama ei.

— Da, mamă, să te ducem la adăpost.

— Vă cer iertare, zise Leverton. Vă rog, doamnă, luaţi-mi mâna! Gillian se uită urât la el.

— Nu avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

În timp ce ea îşi ajută mama să urce în trăsură, putu să jure că îl auzi scrâşnind din dinţi. Gillian era tentată să îl împuşte, dar tristeţea de pe chipul mamei ei o făcu să se abţină. De mult timp nu mai zărise o privire atât de chinuită în ochii mamei sale.

— Gata, drăguţă, şopti ea, aşezând un şal gros, de lână, în jurul picioarelor mamei sale. Vom fi acolo înainte să-ţi dai seama şi vei putea să bei o ceaşcă de ceai şi să mergi la culcare.

— Mulţumesc, draga mea, spuse mama ei cu un glas lipsit de orice emoţie.

Inima lui Gillian părea gata să pice într-un abis.

Un moment mai târziu, trăsura porni. Gillian se agită în jurul mamei sale, străduindu-se pe cât posibil să nu bage în seamă tăcerea de gheaţă şi pe duce.

Sora lui fu cea care luă prima cuvântul:

— Ei bine, asta a fost o premieră.

Gillian ridică întrebător din sprâncene.

— Primul jaf pentru mine, spuse Lady Filby cu un zâmbet melancolic. Şi sper din tot sufletul că este şi ultimul.

— Îmi pare cu adevărat rău, Elizabeth, zise Leverton pe un ton sumbru. O privi pe mama lui Gillian. Doamnă, sper că mă veţi ierta pentru că am îngăduit să se întâmple una ca asta.

— Vă rog, Excelenţă, spuse ea cu un zâmbet şters, asta nu e decât o circumstanţă nefericită a vieţii. Nu e nevoie să vă cereţi scuze.

— Nu aş spune asta, nu se putu abţine să nu mormăie Gillian. Expresia ducelui deveni, din plină de îngrijorare, evident furioasă, în doar o secundă.

— Aveţi ceva de spus, domnişoară Dryden?

— Charles, nu începe, îl avertiză sora lui.

El nu îi dădu importanţă.

— Daţi-i drumul, domnişoară Dryden. Spuneţi ce aveţi pe inimă.

— Foarte bine, zise Gillian. Toate astea ar fi putut fi evitate dacă am fi avut escortă aşa cum trebuie şi am fi fost înarmaţi.

Ceva sclipi în privirea lui.

— Nu a fost niciodată necesar până acum. Drumurile acestea au fost întotdeauna sigure.

— Nu şi din spusele surorii dumneavoastră. Pufni dezgustată. Şi oamenii spun că Sicilia este periculoasă.

Leverton aruncă o privire mânioasă către Lady Filby, care ridică mâinile.

— Nu am spus că sunt periculoase, protestă ea. Doar că, adesea, contrabandiştii călătoresc prin părţile astea.

— Asta mie mi se pare periculos, adăugă triumfător Gillian.

— Vă înşelaţi, domnişoară Dryden, spuse ducele. Contrabandiştii doresc, în general, să evite să atragă atenţia autorităţilor. Întâlnirea aceasta a fost, pur şi simplu, o combinaţie de ghinion şi de proastă sincronizare.

Ghinion? Furia o pârjolea când se gândea la ceea ce ea şi mama ei pierduseră în acea seară.

— Ar fi trebui să le ţineţi piept, spuse ea.

— Aparent, nu a fost necesar, din cauza înclinaţiei dumneavoastră către sânge. Sălbatică, într-adevăr.

Gillian tresări de parcă el tocmai ar fi plesnit-o. De fapt, ar fi preferat o palmă. Leverton se pricepea la vorbe, şi la cele bune, şi la cele rele.

— Ajunge, Charles! exclamă Lady Filby.

— Fiica mea nu merită asta, domnule, adăugă mama ei pe un ton de demnitate rănită. A fost foarte supărată din cauza a ceea ce s-a petrecut în această seară, ca noi toţi, de altfel.

Gillian strânse mâna mamei sale.

Leverton închise ochii pentru câteva clipe. Când îi deschise, îşi recăpătase o parte din autocontrol.

— Îmi cer scuze, domnişoară Dryden. Se aplecă în faţă. Dar a meritat colierul acela blestemat să ne puneţi vieţile în pericol? La naiba, v-aş fi cumpărat eu însumi unul identic, la cât necaz ne-a provocat.

Era clar că el nu înţelegea motivul pentru care situaţia aceea era atât de supărătoare, atât pentru Gillian, cât şi pentru mama ei. Din păcate, se părea că Leverton nu era atât de diferit de cei mai mulţi dintre bărbaţii pe care îi cunoscuse, care se aşteptau pur şi simplu ca femeile din viaţa lor să se alinieze ascultătoare. Să nu lupte pentru lucrurile în care credeau. Aparent, doar bărbaţilor le era îngăduit să facă asta.

— Din moment ce sunteţi înfiorător de lipsit de sentimente, Excelenţă, nici măcar nu voi încerca să vă explic, zise ea.

Iar apoi Gillian îşi strânse buzele, refuzând să mai rostească vreun cuvânt.

Capitolul 13

Charles îşi întinse picioarele către foc, îngăduind păcii din vechiul conac să se aştearnă, în cele din urmă, în jurul

său. Reşedinţa Fenfield nu era cea mai modernă dintre case, dar liniştea ei profundă îl atrăgea.

Nu petrecuse aici destul timp, aşa cum ar fi trebuit, din cauză că cele două moşii mai mari ale lui – şi în special biroul lui principal din Wiltshire – cereau mai multă atenţie din partea lui. Poate că totuşi sosise vremea să îndrepte situaţia aceasta. Avea impresia neliniştitoare că banda peste care dăduseră făcea afaceri pe terenurile lui. Întreaga întâmplare păruse prea bine organizată ca să fie o coincidentă.

Putea închide ochii şi chiar o făcea fată de diverse infracţiuni mărunte comise de localnici, care se străduiau adesea să supravieţuiască. Dar operaţiuni la scară largă, conduse pe terenurile moşiei sale de către bande evident periculoase? Nu era pregătit să accepte asta. Gândindu-se la felul în care lucrurile s-ar fi putut înrăutăţi în timpul urâtei întâlniri pe care o avuseseră în acea zi, simţi cum i se ridică părul pe ceafă. Gândul la ce i s-ar fi putut întâmpla lui Gillian – ce ar putea *încă* să i se întâmple, din cauza felului ei nesăbuit de a se purta – îi făcu sângele să îi îngheţe ca Atlanticul de Nord pe timpul iernii.

Lângă el, într-un fotoliu identic, Elizabeth oftă epuizată, în timp ce îşi răsucea coniacul într-o cupă veche, de cristal. Se retrăsese în bibliotecă, alături de el, după ce Gillian şi mama ei se duseseră la culcare.

Dacă am spune că urările lor de noapte bună fuseseră ca gheaţa ar fi o subestimare de tot râsul. Gillian refuzase chiar şi să se uite la el. Înhăţase, pur şi simplu, lumânarea din mâna lui şi pornise cu paşi mari după menajeră. Indignarea fusese evidentă în fiecare linie din trupul ei zvelt.

Nu era ca şi cum ar fi avut un motiv întemeiat să fie indignată. Nu aşa cum avea el. Până la urmă, nu se întâmpla în fiecare zi ca unui duce să i se spună să se ducă naibii de către o tânără care era oaspete sub acoperişul lui. Fusese o premieră, una atât de surprinzătoare, încât el aproape că izbucnise în râs. Fusese împiedicat doar de murmurele îngrozite ale majordomului său, ale menajerei

şi, mai ales, ale contesei, consternate, în mod evident, de purtarea fiicei ei.

Sora lui însă nu făcuse niciun efort să îşi reţină chicotul.

Gillian părea incapabilă de autocontrol, cu precădere în situaţii în care conta cel mai mult – atunci când vieţile le erau în pericol ori, poate chiar şi mai îngrijorător, când se afla într-o companie rafinată. Fata era mai pricepută la a face faţă hoţilor şi ucigaşilor decât aristocraţilor neciopliţi.

— Pe bune, Charles, nu ştiu cum vei proceda cu ea, spuse Elizabeth, dând glas gândurilor lui. Gillian este o fată scumpă, dar este nesăbuită şi directă până la extrem. Nu sunt sigură că poate ajunge la standardele cerute, cel puţin nu la cele ale lumii bune.

El îşi puse paharul gol pe măsuţa aflată între ei.

— Încep să cred că este o cauză pierdută. E un miracol faptul că nu am fost ucişi astăzi.

— Aş spune că e un miracol faptul că *ea* nu a ucis pe nimeni. Să fim cinstiţi, bărbatul s-a comportat ca o bestie îngrozitoare. A ameninţat să o ia în spatele unui copac şi…

Ea flutură din braţ, în mod evident nedorind să rostească cuvântul.

Ideea unei astfel de violenţe abătându-se asupra lui Gillian îi făcu greaţă. Cea mai mare teamă în ziua aceea fusese ca femeile să nu aibă parte de cel mai josnic gen de agresiune. Acesta fusese motivul pentru care se arătase atât de dornic să cadă la învoială cu conducătorul bandei, chiar dacă Gillian l-a crezut, în mod evident, un laş pentru că a făcut asta. Dar nu putea risca o confruntare atunci când erau depăşiţi de numărul de arme şi de oameni şi blocaţi în mijlocul pustietăţii.

Din fericire, de îndată ce contrabandiştii înţeleseseră faptul că îl reţinuseră pe ducele de Leverton, negocierile decurseseră destul de lin. Charles le dăduse cele cincizeci de lire din portofelul lui în schimbul promisiunii conducătorului că el şi oamenii lui aveau să dispară în ceţurile nopţii. Chiar în momentul în care Charles le dădea un avertisment suplimentar cum că avea să implice justiţia

dacă banda avea să mai facă vreodată afaceri pe pământurile moşiilor lui Leverton, izbucnise iadul în trăsură.

— Gillian ar fi trebui să dea imediat medalionul, spuse el.

Elizabeth făcu o grimasă.

— Sunt de acord, dar era clar că avea o valoare sentimentală foarte mare, la fel ca bijuteriile mamei sale.

— Contesa de Paterini are mai multă minte decât fiica ei. Nu a făcut deloc scandal. Îşi privi sora cu ochii mijiţi. Spre deosebire de tine.

— Laşul mă curăţase deja, protestă ea. În ceea ce mă priveşte, am contribuit mai mult decât suficient la prada serii.

— Cu toţii am făcut-o. Contribuţiile noastre puse laolaltă au fost în mod substanţial mai profitabile decât câştigurile de pe transportul acela, pot să pariez.

— Nu ştiu dacă ai apucat să te uiţi bine la medalionul lui Gillian. A susţinut că bijuteriile erau false, dar cred că erau rubine adevărate.

— Nicio bijuterie nu merită să îţi dai viaţa.

Elizabeth răsuflă exasperată.

— Nu, dar nu valoarea lor monetară îl făcea preţios pentru Gillian. Şi ai insultat-o pe biata fată atunci când ai sugerat asta. Pe bune, Charles, nu îţi stă în fire să fii atât de lipsit de tact.

— Voi admite că nu a fost unul dintre cele mai bune momente ale mele.

Nu încăpea îndoială că Gillian avea un talent deosebit la a-l face să îşi piardă cumpătul. Dar cum putea zvârluga asta de fată să fie atât de al naibii de dificil de ţinut în frâu? El era Leverton, pentru numele lui Dumnezeu. De obicei, o singură privire punea la respect pe cea mai încăpăţânată persoană.

— Faptul că te-ai oferit să le înlocuieşti bijuteriile furate a fost un lucru foarte prostesc, spuse ea. Ele nu sunt sărace, şi le-ai jignit demnitatea.

— Încercam să îndrept lucrurile, spuse el, simţindu-se un pic ofensat.

— Gillian şi mama ei erau supărate din cauză că obiectele aveau evident o valoare sentimentală, care depăşea cu mult valoarea lor monetară. A fost vulgar să sugerezi altceva.

— Mă uimeşte faptul că oamenii mă consideră *pe mine* snob. Tu eşti mult mai rău.

Ea râse.

— Ce tâmpenie cumplită! Toată lumea ştie că eu sunt cea mai amabilă persoană din familie. Iar tu nu eşti snob, Charles. Nu ai fost niciodată.

El îi zâmbi strâmb. Tatăl lor fusese prin excelenţă un snob, iar Charles urâse întotdeauna gândul că şi el ar fi putut fi privit la fel. Să ai standarde era una. Să te uiţi de sus la oameni era altceva.

— Şi nu eşti decât uneori îngâmfat, adăugă Elizabeth.

El nu putu să nu râdă.

Zâmbetul surorii lui se şterse, şi începu din nou să îşi învârtă coniacul şi să se uite fix la foc.

— Este adevărat că ai multă bătaie de cap cu Gillian. În mod clar te găseşte foarte autoritar.

— Poate, dar nu era omeneşte posibil să fiu de acord cu planul ei nebunesc.

Când ajunseseră la reşedinţa Fenfield, după trei sferturi de oră tensionate, de tăcere, Gillian îi ceruse să organizeze un grup şi să pornească în căutarea contrabandiştilor. Când încercase să îi explice cât de inutilă ar fi fost o astfel de acţiune, mai ales după căderea nopţii, ea insistase ca el să îi dea un cal şi un servitor care să o însoţească. Gillian făcuse foarte clar faptul că nu avea intenţia să stea deoparte în timp ce criminalii cutreierau liberi cu bunurile ei.

Charles respinsese ideea aceea, în cele din urmă ameninţând că avea să o trimită înapoi la bunica ei, în Londra, dacă nu avea să se supună. Continuând să protesteze, ea îl obligase să facă o apreciere, răspicată şi poate prea dură, a purtării ei. Acela fusese momentul în care îi spusese ea să se ducă naibii. Ea nu fusese niciun pic deranjată de faptul că ţipau ca nişte neveste de pescari în

faţa personalului casei.

— Înţeleg, spuse Elizabeth. Dar să sugerezi că suferă de istericale a fost mai degrabă ca şi cum ai fi fluturat un steag roşu în faţa unui taur.

— Bănuiesc că ar fi fost mai exact dacă aş fi spus că era pe punctul de a ucide pe cineva. Dar nu îmi place niciodată să subliniez ceea ce este evident.

— Dacă ar fi fost să ucidă pe cineva, aş crede că tu ai fi fost acela.

— Crezi că nu ştiu? spuse el cu glas mohorât.

Proiectul Gillian devenise un dezastru. Capitalul lui social era destul de puternic încât să îi permită fetei să îşi revină după escapadele din Londra, dar nu şi dacă ea avea să i se împotrivească la fiecare afurisit de pas. Avea la fel de multă voinţă să devină o lady cumsecade cum avea el să se alăture unei trupe de saltimbanci.

Ceea ce fata dorea cu adevărat era să se întoarcă în Sicilia, singurul loc în care se simţea acasă. La cum o cunoştea pe Gillian, ea avea să lupte pentru singura viaţă care avea sens pentru ea şi, într-un final, să îşi împingă familia la supunere. Era adevărat, existau probleme în ceea ce privea siguranţa ei dacă s-ar fi întors, dar Charles era sigur de faptul că Griffin Steele era în stare să aibă grijă de ele în mod eficient. Fostul lord al crimei era puternic, periculos şi, în calitatea lui de frate, cel mai potrivit bărbat care să îi asigure bunăstarea.

Acesta fiind cazul, era, probabil, timpul ca Charles să renunţe – chiar dacă avea cel mai enervant sentiment că i-ar fi fost dor de afurisita de fată mult mai mult decât ar fi trebuit.

— Lizzie, tu te plictiseşti vreodată? întrebă el brusc.

Ea se răsuci în scaun ca să îl privească cercetător, cu sprâncenele ridicate de surpriză.

— Dumnezeule, Charles, de unde vine întrebarea asta?

— Din curiozitate, cred.

Ea îl studie cu o agerime pe care el o găsi mai degrabă derutantă.

— Nu, spuse ea în cele din urmă. Am doi copii mici şi un soţ, care, deşi foarte încântător, are nevoie de foarte multă atenţie. Adaugă-le pe mama şi pe sora noastră – ambele foarte solicitante, după cum bine ştii – pe lângă două moşii şi o casă la oraş de care trebuie să am grijă. Nu, Charles, nu am timp să mă plictisesc. Îşi înălţă capul. Tu ai?

— Uneori. El începu din nou să studieze focul. Bănuiesc că asta mă face să par un îngâmfat.

— Nu ai nicio treabă cu îngâmfarea. Dar bănuiesc că ştiu care este problema ta.

— Spune-mi, te rog, soră dragă, zise el, aruncându-i un zâmbet ironic.

— Este din cauză că eşti atât de puternic, atât de... impunător. Toată lumea face plecăciuni, se ploconeşte în faţa ta şi este de acord cu tine, imediat. Nimeni nu îndrăzneşte vreodată să îţi ţină piept, în afară de mine, bineînţeles. Sunt sigură că ai foarte mare nevoie de cineva care să se contrazică cu tine. Să te pună la încercare. Îi adresă un zâmbet care nu putea fi descris decât drept un rânjet diavolesc. Şi îmi imaginez că ştiu exact persoana potrivită.

— Poate că, în schimb, ar trebui doar să angajez câţiva ţânci să îi ţin pe lângă gospodărie. Sau să îi împrumut pe ai tăi, de fiecare dată când simt că se apropie reveria.

— Poate că ar trebui să te căsătoreşti şi să îţi faci unii ai tăi.

— Şi, acestea fiind spuse, zise el, ridicându-se de pe fotoliu, mă duc la culcare.

— Laşule, murmură ridicându-se şi ea.

— Elizabeth, nu am nicio intenţie de a purta din nou această discuţie.

Subiectul căsătoriei reuşea întotdeauna să îl indispună. Avusese deja parte de un dezastru şi încă nu găsise femeia care să îl tenteze să mai facă o încercare.

— Nu întinereşti, Charles. Mai devreme decât crezi, vei saliva în supă şi te vei bălăbăni în decrepitudinea ta.

— Mulţumesc pentru imaginea aceasta încântătoare.

Un ciocănit uşor în uşă îi întrerupse.

— Ce mai e? oftă Elizabeth.

— Să sperăm că Gillian nu provoacă agitaţie. Cred că aş prefera să fiu din nou jefuit decât să mai am de-a face cu ea în seara asta. Intră, spuse el, ridicând glasul.

Uşa se deschise, şi contesa de Paterini băgă capul pe uşă.

— Pot intra? întrebă ea cu ezitare în glas.

— Desigur. Charles îi luă mâna şi o conduse către fotoliul din care se ridicase. Ea se aşeză oftând, palidă, deşi încă îngrijit coafată şi îmbrăcată în hainele de seară. El făcu schimb de priviri cu sora lui, căci contesa ar fi trebuit să se afle în pat de o oră.

— Aţi dori ceva de băut, doamnă? Poate un coniac ori o vişinată? întrebă el.

— Nu, mulţumesc. Voi încerca să nu vă reţin mai mult decât este necesar, dar trebuie să vă vorbesc în seara asta, Excelenţă. Ea zâmbi şi, pentru o clipă, păru aproape la fel de tânără şi de frumoasă ca fiica ei. Contesa era încă o femeie încântătoare, cu un farmec feminin. Gillian îi semăna foarte mult, cel puţin din punct de vedere fizic.

— Sunt sigură că doriţi să vorbiţi în particular cu fratele meu, spuse Elizabeth. Vă urez noapte bună amândurora.

Contesa ridică o mână.

— Nu, rămâneţi, vă rog, Lady Filby. Aţi fost atât de amabilă să ne îngăduiţi aici, şi nu doresc să am niciun secret faţă de dumneavoastră, în afară de asta, aţi fost şi dumneavoastră afectată de purtarea lui Gillian în seara asta. Aş dori să vă explic de ce s-a purtat în felul acesta.

— Cu siguranţă nu îmi datoraţi nici un fel de explicaţii, spuse Elizabeth cu un zâmbet cald.

Se aşeză totuşi, aşa cum Charles bănuise deja. Surorii lui nu îi plăcea nimic mai mult decât o bârfă bună. Dar el mai ştia şi că ea nu dorea decât binele lui Gillian. Contesa îşi netezi fustele din batist, poate pentru a zăbovi ca să îşi pună ordine în gânduri.

— E greu să îmi dau seama de unde să încep.

Charles se sprijini cu un umăr de cămin.

— Ce ziceţi dacă aţi începe cu reacţia ei la jaf? Pare concentrată doar pe recuperarea a ceea ce a fost luat, deşi ştie cu siguranţă cât de puţin probabil este acest lucru.

— Sunt două motive pentru care Gillian s-a purtat astfel, spuse mama ei. Primul este acela că tatăl ei a fost ucis de către bandiţi.

— Îmi pare atât de rău, zise Elizabeth. Îngrozitor pentru amândouă.

— Sentimentele lui Gillian în ceea ce priveşte moartea soţului meu sunt foarte complicate, răspunse contesa. Are ceea ce s-ar putea numi un simţ ai dreptăţii exagerat.

— Nu înţeleg, spuse Elizabeth.

— Bărbaţii care l-au ucis pe soţul meu nu au fost aduşi niciodată în faţa justiţiei. Fiica mea nu a reuşit să treacă peste asta.

Charles ridică din sprâncene.

— Gillian nu a avut grijă ea însăşi de situaţia asta?

— Dumnezeule, Charles! exclamă sora lui. Nu fi ridicol! Cum poate o tânără să aducă în faţa justiţiei o bandă de criminali?

— După ce autorităţile locale au renunţat rapid să îi caute pe ucigaşii soţului meu, Gillian a petrecut câţiva ani vânându-i, spuse contesa.

Elizabeth căscă gura.

— O, ce a făcut când i-a găsit?

— I-a ucis, răspunse contesa.

Culoarea dispăru de pe chipul lui Elizabeth.

— Acum, ştii de ce nu ţi-am spus detalii despre trecutul ei, spuse sec Charles.

— Într-adevăr, zise contesa. Am păstrat cât am putut de mult secretul. Dar ceea ce a făcut Gillian a fost să se răzbune, nu să facă dreptate. Şi, deşi i-a eliminat pe cei responsabili în mod direct de moartea soţului meu, bandiţii continuă să cutreiere liberi provinciile, cerând tribut de la nobilimea locală şi terorizându-i pe ţărani. Ea se aplecă înainte, pironindu-l pe Charles cu o privire aproape febrilă. Ar fi însemnat moarte sigură pentru Gillian dacă ar fi rămas

în Sicilia. În cele din urmă, acei bărbaţi diabolici ar fi venit după ea, ca să se răzbune *ei* pe ea. Până nu reuşeau, nu aveau să îşi găsească pacea, indiferent de cât de mult ar fi durat.

— Sfinte Dumnezeule, spuse Elizabeth cu o voce slabă.

„Dumnezeule!” Charles ştiuse că situaţia era dificilă, dar nici măcar Griffin Steele nu putea să o protejeze de asta – nu ani la rând.

— Deci nu e cale de întoarcere pentru Gillian. Am înţeles.

— Dar ea nu, spuse moale mama ei. Nu încă. Sper că *dumneavoastră* aţi putea fi în stare să o convingeţi, din moment ce eu şi bunica ei nu am reuşit. Poate că acum nu pare, dar vă respectă.

Charles se îndoia de asta, dar ce alegere avea în afară de a face o încercare?

— Ţinând cont de povestea ei, dezgustul lui Gillian faţă de bărbaţii care ne-au oprit astăzi este, cu siguranţă, de înţeles. Dar tot nu înţeleg de ce se încăpăţânează să recupereze bunurile furate. Cu siguranţă ştie faptul că este o misiune imposibilă.

— Tatăl ei vitreg i-a dat acel colier de ziua ei, cu puţin timp înainte de a fi ucis. A fost ultimul cadou pe care i l-a oferit.

— Biata copilă, spuse Elizabeth. Dar pare şi mai hotărâtă să recupereze bijuteriile dumneavoastră, nu-i aşa?

Contesa încuviinţă din cap.

— Aveam un pandantiv de la soţul meu, alături de alte câteva piese de valoare. Îmi pare rău să le pierd, dar, evident, nu mă aştept să îşi rişte cineva viaţa ca să le recupereze. Nu am nevoie de bijuterii ca să îmi amintesc de soţul meu ori de ceea ce am pierdut.

— I-aţi explicat lucrul acesta şi fiicei dumneavoastră? întrebă Charles.

— Tocmai am petrecut o oră încercând să fac asta, spuse ea. Însă draga mea fiică nu mă crede.

— Dar de ce nu? întrebă Elizabeth.

— Pentru că are impresia că îmi datorează foarte mult. Printre altele, Gillian se învinovăţeşte pe ea însăşi pentru decesul tragic al soţului meu.

Charles se încruntă.

— Dar nu era decât un copil la vremea aceea.

— Unul care era deja mult mai matur pentru vârsta pe care o avea, spuse mama ei. Gillian a fost crescută pe moşiile soţului meu. În timp ce noi eram adesea la curtea din Palermo, ea rămânea acasă. Prefera să stea la ţară, fiind mai puţin probabil să devină subiect de bârfă. Ea făcu o grimasă. Şi îl putea evita pe tatăl meu, care nu era atât de drăguţ cu ea cum ar fi trebuit. Eu şi soţul meu am considerat că era mai bine ca Gillian să îşi petreacă cea mai mare parte a timpului acolo unde se simţea fericită şi în siguranţă.

Şi unde, în mod clar, i se permisese să îşi facă de cap. Charles ştia însă că nu avea niciun rost să menţioneze lucrul acesta.

— Tot nu înţeleg de ce simte că este răspunzătoare de uciderea soţului dumneavoastră.

— Gillian a insistat ca el să facă ceva în legătură cu bandiţii, explică ea. *Gabellotti* sicilieni sunt nemiloşi şi periculoşi. Torturau populaţia rurală şi le făceau mizerabilă viaţa ţăranilor locali. Din cauză că Gillian îi vedea pe acei bieţi nefericiţi în fiecare zi, îi era foarte milă de ei. Dorea să-i ajute.

— Dumnezeule, ce fată extraordinară, zise Elizabeth.

— Fiica mea are un caracter generos, spuse contesa cu mândrie. Soţul meu i-a încurajat întotdeauna înclinaţia naturală către compasiune şi bunătate. El a preluat sarcina de a scăpa provincia de năpasta bandiţilor, în parte, de dragul lui Gillian. La fel ca ea, soţul meu a considerat că asta era ceea ce trebuia să facă.

— Şi, făcând asta, a fost ucis, spuse Charles cu compasiune.

— Da, el şi gărzile lui de corp au fost prinşi într-o seară, când se întorceau din vizita la unul dintre proprietarii învecinaţi, într-o ambuscadă. Soţul meu şi toţi oamenii lui

au fost uciși.

— Atât de îngrozitor de tragic, murmură Elizabeth.

Contesa încuviință din cap.

— În mod firesc, Gillian a fost devastată și chinuită de remușcări. Era convinsă că, dacă ar fi lăsat lucrurile așa cum erau, tatăl ei vitreg nu ar fi fost niciodată în pericol. Dar nu este adevărat, pentru că Mario era un bărbat nobil și drept. A făcut ceea ce a crezut că trebuia să facă.

— I-ați explicat, cu siguranță, și fiicei dumneavoastră, nu? întrebă Charles.

— Aș fi făcut-o, desigur, dar la momentul acela nu am fost în stare. Aflând despre moartea soțului meu, m-am prăbușit. Mama mea era ocupată în mod special cu îngrijirea mea, ceea ce a făcut ca Gillian să fie cel mai adesea de una singură într-o perioadă foarte agitată. Și la mila tatălui meu, care nu era, după cum am menționat, prea îngăduitor cu ea.

Charles fu nevoit să își înăbușe mânia care izbucnea în el.

— Am încredere însă că nu a abuzat-o în niciun fel.

Contesa se alarmă.

— A, nu. Nu a ridicat niciodată mâna asupra ei. Dar nu era un bărbat afectuos ori deosebit de amabil, și ura rușinea pe care o adusese familiei noastre nașterea ei. Ea oftă. Ca și cum era vina ei, nu a mea. Din nefericire, nu aveam forța de a-i ține piept tatălui meu. Mi-e rușine pentru că am fost atât de lașă.

— Prostii, spuse Charles. L-ați sfidat alegând să o păstrați pe Gillian alături de dumneavoastră. Lucrul acesta, în sine, a fost un act de curaj uriaș.

— O, bravo, frate, șopti Elizabeth.

El ridică din umeri. Amândoi știau cât rău puteau face tații. Contesa îi zâmbi recunoscătoare.

— Am fost norocoasă că mama mi-a susținut dorințele. Dar Gillian a fost întotdeauna dureros de conștientă de sacrificiile pe care le-am făcut ca să o păstrez, cum spune ea. După cum am zis, fiica mea este convinsă că îmi datorează foarte multe pentru că nu am

părăsit-o. Uneori, mă întreb dacă nu am făcut o greşeală imensă păstrând-o alături de mine. Bănuiesc că ar fi fost mai fericită dacă ar fi fost crescută de o familie iubitoare, la ţară, ducând o viaţă mai simplă. În schimb, a fost obligată să se mişte între două lumi, nefiind acceptată pe deplin în niciuna dintre ele.

— Nu are niciun rost să gândiţi aşa, zise Charles. Gillian este acolo unde merită să fie şi unde îi e locul.

„Cu mine”. Clipi în sinea lui, speriat de cât de uşor i se strecurase gândul acela în minte. Se forţă să îl alunge şi să se concentreze asupra problemei urgente: cum să o ajute pe Gillian.

— Eu, una, cred că aţi făcut o treabă minunată cu fiica dumneavoastră, spuse Elizabeth cu fermitate în glas. E o fată extraordinară.

Femeia mai în vârstă îi zâmbi, strălucind.

— Mulţumesc, draga mea. Cred că este o fată minunată. Mi-aş dori doar ca mai mulţi oameni să se străduiască să observe asta.

— Ceea ce ne aduce la subiectul acestei conversaţii, spuse Charles. Mai exact, ce doriţi să fac eu?

Mama lui Gillian îl privi în ochi neclintită. El începea să îşi dea seama că, în ciuda dispoziţiei şi stării ei de sănătate fragile, ea putea fi un adevărat tigru când era vorba de a-şi proteja fiica.

— Vă rog, nu renunţaţi la ea, zise ea. Gillian merită să fie fericită. Cum ar fi putut renunţa, după toate câte auzise?

— Nu o voi face, doamnă. Aveţi cuvântul meu.

Capitolul 14

Gillian puse cuţitul jos şi îi aruncă un zâmbet bucătăresei de la reşedinţa Fenfield.

— Mulţumesc, doamnă Peck. Au fost nişte biscuiţi delicioşi. Nu ştiu când am mai mâncat unii atât de buni.

Nu era ca şi cum ar mai fi mâncat vreodată biscuiţi cu

nuci şi brânză, dar aceştia aveau gust de ambrozie. Desigur, săritul câtorva mese la rând avea tendinţa de a stimula apetitul oricui. Dar fusese un sacrificiu pe care trebuise să îl facă, pentru a evita întâlnirea cu Leverton.

— Ei, domnişoară, eram îngrijorată din cauză că nu v-aţi atins de merinde de când aţi venit aici. Dar mă bucur să văd că v-a revenit pofta de mâncare. Bucătăreasa strălucea în timp ce mai trânti o altă farfurie cu biscuiţi pe masa din bucătărie. Şi mai avem şi pâine cu prune dacă vă place. Proaspăt scoasă din cuptor.

— Cu adevărat sunt plină, spuse Gillian. Dacă mai mănânc ceva, nu îmi mai rămâne loc pentru cină.

Doamnei Peck îi lipsea sofisticarea bucătarilor de renume francezi care găteau pentru aristocraţia londoneză şi cu siguranţă nu arăta ca un maestru bucătar. Înaltă, uscăţivă, cu faţa ascuţită, părea să nu mănânce mai deloc, darămite să guste din propriile ei bucate. Dar, ca tot personalul angajat la conac, pe care Gillian îl întâlnise, şi ea era eficientă, amabilă şi cu picioarele pe pământ.

Din nu se ştie ce motiv, Gillian le căzuse cu tronc servitorilor. Era un mic miracol, luând în consideraţie faptul că se comportase atât de urât în noaptea sosirii lor. Îşi pierduse cumpătul de tot cu Marea şi Grozava Sa Excelenţă, făcându-se de râs în faţa a cel puţin jumătate din personalul casei. Iar cei care nu fuseseră în hol o auziseră probabil, din moment ce nu făcuse niciun efort să îşi coboare glasul. Doar gândul la acele scene umilitoare şi la felul în care se răstise la Leverton ca o nevastă de pescar o făcea, chiar şi acum, să se înfioare.

Dar, în loc să fie ofensaţi de comportamentul ei, servitorii se dădeau peste cap ca să o răsfeţe şi să se agite în jurul ei. Gillian bănui că ei încercau să îi ridice moralul după incidentul cu contrabandiştii, ceea ce era extrem de drăguţ din partea lor. Mai era de mirare faptul că, de când venise, îşi petrecea cât putea de mult timp la subsol? Cel puţin atunci când era alături de servitori nu trebuia să se teamă că avea să fie mustrată ori că avea să primească o altă prelegere despre buna purtare de la cel care scrisese

manualul despre acest subiect – un bărbat care o considera, în mod clar, un eşec total când venea vorba despre a urma preceptele celui mai îngrozitor dintre tomuri.

Se aştepta ca Leverton să îi împuie capul din cauză că îşi petrecea mare parte din timp în bucătărie ori la grajduri sau cutreierând pe moşie. Însă nu se întâmplase asta. De la venirea lor din urmă cu trei zile, el nu păruse să îi observe nici prezenţa, nici absenţa. Stătuse închis în biblioteca lui ori ieşise călare alături de administratorul moşiei. În cele câteva ocazii în care se întâlniseră, Leverton fusese impecabil de politicos, dar nu făcuse nicio încercare de a vorbi cu Gillian dincolo de câteva vorbe superficiale de bineţe.

Din nefericire, comportamentul lui rece părea să aibă un efect ciudat asupra ei, afectându-i moralul.

Era deranjată şi de faptul că, aparent, nu se depunea prea mare efort pentru a da de urma răufăcătorilor care îi jefuiseră. Pe de altă parte, ducele nu părea genul de bărbat care s-ar fi deranjat să vâneze o bandă de contrabandişti infami din cauza câtorva bijuterii furate. Era evident că întreaga întâmplare i se părea regretabilă şi de prost gust – iar purtarea *ei,* probabil, cel mai de prost gust din tot ce se întâmplase. Gillian nu avea nicio îndoială asupra faptului că incidentul era, pentru el, încheiat.

Nu aşa stăteau lucrurile şi în ceea ce o privea.

— Ei bine, spuse doamna Peck, luându-i farfuria, mă aştept să primesc veşti bune de la lacheu în seara asta, după cină. Nu o să accept să trimiteţi înapoi farfuria plină. O să cred că nu vă place cum gătesc.

— Nimic mai departe de adevăr, doamnă Peck, spuse Gillian.

— Atunci, mă aştept să ciuguliţi mai multişor, din moment ce în după-amiaza asta nu aţi luat decât un cioc, spuse bucătăreasa cu un rânjet glumeţ.

— Doamnă Peck, aţi făcut un joc de cuvinte din cale-afară de nereuşit, spuse Gillian. Totuşi, nu putu să nu chicotească.

Era bine să râdă din nou, chiar şi din cauza unei

glume atât de proaste.

— Mănânc eu ce nu a terminat domnişoara, spuse cu voce piţigăiată Teddy Bell, din capătul celălalt al uriaşei mese de stejar care se întindea pe jumătate din lungimea bucătăriei. Vârî un alt biscuit cu nuci şi brânză în gură, cu ochii plini de fericire. Eu am întotdeauna poftă de mâncare, doamnă Peck.

Din cauza accentului său puternic de Lincolnshire şi a gurii sale pline, Gillian nu-l putu înţelege pe băiat. Dar era evident că băiatul de la grajd se bucura de ceaiul de după-amiază şi chiar şi mai clar de faptul că i se permisese să îl împartă cu Gillian. Copilul devenise umbra ei, lipindu-se de ea de fiecare dată când nu era ocupat la grajduri ori nu făcea treabă pentru doamna Peck.

Pe deasupra, Teddy era o fântână de informaţii despre cei care locuiau la reşedinţa Fenfield şi pe moşie, inclusiv despre contrabandiştii locali. Din spusele băiatului, comerţul liber era mult mai grav şi mai aproape de casă decât, poate, conştientiza ducele.

— De parcă aş irosi cina Excelenţei Sale pe o canalie tânără ca tine, replică doamna Peck în timp ce îi înmâna farfuriile fetei care spăla vasele. Hai, ajunge cu statul degeaba şi cu sporovăitul cu domnişoara Gillian. Înapoiază-te la grajduri şi treci la muncă. Reid te caută, probabil.

Băiatul îşi împinse înapoi scaunul, vârând încă un biscuit în gură, ca să fie sigur. Îi făcu cu mâna lui Gillian, cu gura prea plină ca să poată vorbi, şi o şterse către uşă.

— O să trimit un pachet acasă la mama ta, Teddy, strigă după el doamna Peck. Să nu uiţi să îl iei înainte să pleci. Bucătăreasa oftă atunci când băiatul lăsă uşa să se trântească în urma lui. Iertaţi-i lipsa de maniere, domnişoară Gillian. E un băiat bun, dar cam necioplit, chiar dacă maică-sa încearcă să-l mai îndrepte.

— E văduvă, nu? întrebă Gillian.

— Aşa e. Doamna Peck luă un lighean, acoperit cu pânză, de pe unul dintre rafturile construite în pereţii vechi de cărămidă ai bucătăriei. Luă cu grijă o bucată mare de cocă dospită şi o puse pe masă, apoi începu să o frământe

cu o mişcare rapidă, expertă. Gillian se relaxa şi mai mult, legănată de căldura focului din bucătărie, de mirosul cărnii care se frigea în cuptorul de cărămidă şi de starea de veselie care făcea din încăperea cu tavan jos un refugiu bine-venit.

— Lucrurile nu au fost uşoare pentru Sarah de când soţul ei s-a dus acum câţiva ani, zise doamna Peck. Spală rufe pentru alţii şi coace ici şi colo, dar nu prea e de lucru într-un sat aşa micuţ ca al nostru. De asta domnul Hewitt l-a luat pe micuţul Teddy ca ajutor la grajduri şi prin casă.

— Foarte drăguţ din partea lui, spuse Gillian.

Hewitt, majordomul de la reşedinţa Fenfield, era un bărbat liniştit, modest şi arătos, care conducea cu pricepere gospodăria. Nu făcea pe stăpânul faţă de ceilalţi servitori şi nici nu încerca cu tot dinadinsul să le facă viaţa mai dificilă decât era cazul. Personalul părea apropiat ca o familie.

Singura excepţie era domnul Scunthorpe, administratorul moşiei. Gillian îl întâlnise doar o dată. Un bărbat bine îmbrăcat, chipeş, trecut de 35 de ani, avea, în mod evident, o foarte bună părere despre el însuşi. Nu fusese decât impresia ei la prima vedere, din moment ce nu vorbise cu el prea mult. Dar lui Gillian i se păruse că se uitase la ea de sus atunci când îi fusese prezentat, ca şi cum ar fi fost un pic jignit de prezenţa ei.

Dar era mai mult decât atât. În mod instinctiv, nu avea încredere în el, însă nu putea spune care era, mai exact, motivul.

— E un bărbat bun domnul nostru Hewitt, zise doamna Peck. Nu prea avem nevoie de un băiat la grajduri, pentru că Fenfield este foarte liniştit. Vai, aproape că nu-l vedem pe Excelenţa Sa decât o dată pe an, şi nu zăboveşte niciodată mai mult de două săptămâni. Dar tânărul Teddy avea nevoie de o slujbă, şi asta a căpătat. Domnul Hewitt îi este foarte loial băiatului, indiferent de ce are de comentat Scunthorpe ăla.

Ultima parte fusese mormăită, dar confirma, cu siguranţă, ceea ce Gillian simţise deja. O fi fost Scunthorpe un administrator competent, dar nu era plăcut de ceilalţi

angajaţi.

— Domnul Scunthorpe este de prin părţile astea, doamnă Peck?

— Nu, nu e. E din nord. De prin Yorkshire. Din felul în care doamna Peck lovi aluatul, era evident faptul că nu îl îndrăgea din cale-afară pe Scunthorpe – şi nici zona Yorkshire.

— Şi de ce domnul Scunthorpe…

Gillian se întrerupse când auzi uşa deschizându-se în spatele ei. Mâinile acoperite de făină ale doamnei Peck se opriră, iar ochii i se măriră. Gillian se răsuci, aşteptându-se să îl vadă pe administratorul moşiei, enervat de faptul că ele îl bârfeau.

Aproape căzu de pe scaun când îl văzu pe Leverton în capul scărilor înguste care duceau la podeaua de piatră. El o privi, ridicând ironic din sprâncene.

— Hewitt mi-a spus că vă voi găsi ori aici, ori la grajduri, zise el. La grajduri aş putea înţelege, dar nu v-am crezut niciodată genul casnic, domnişoară Dryden.

El îi aruncă un zâmbet călduros, ca pentru a îndulci usturimea cuvintelor sale, iar inima ei tropăi asemenea copitelor unui cal în galop. Bărbatul era incredibil de chipeş, îmbrăcat mai lejer decât îl văzuse vreodată. Chiar şi îmbrăcat în pantaloni din piele de căprioară, cu cizme înalte şi o jachetă de călărie, arăta ca perfecţiunea masculină coborâtă de pe muntele Olimp ca să se alăture muritorilor de rând. Veşmintele mai simple, de ţară, i se potriveau, scoţându-i în evidenţă pieptul şi umerii largi şi picioarele lungi, musculoase. O fi fost Excelenţa Sa cel mai sofisticat şi rafinat bărbat pe care îl întâlnise vreodată, dar nu îl putea acuza nimeni că ar fi fost moale.

Când în ochii lui îşi făcu apariţia amuzamentul, ea îşi dădu seama că se holba la el. Cu gura căscată. „Idioato!”

Gillian îşi închise gura şi adoptă o înfăţişare îmbufnată în schimb, ca să compenseze scăparea ei temporară. Mai fusese captivată de un chip frumos şi de o pereche frumoasă de umeri, iar experienţa aceea o învăţase multe despre bărbaţii bogaţi, aroganţi, ca ducele de Leverton.

— A, ce păcat, şopti el. Pentru o clipă, am crezut că suntem din nou prieteni.

— Mmm, poftim?

Apoi tresări. Care era motivul pentru care un chip frumos o făcea adesea să pară o şcolăriţă prostuţă?

— Vai de mine, Excelenţă, nu m-am gândit să vă văd vreodată în bucătărie, zise doamna Peck, făcând o reverenţă. Şi mai este şi dezordine.

— Nimic mai departe de adevăr, doamnă Peck. Totul este pus la punct şi ordonat, ca de obicei. Mi-aş dori ca toate casele mele să fie atât de confortabile şi de bine conduse ca reşedinţa Fenfield.

Doamna Peck roşi.

— Mulţumesc, domnule. Cu toţii iubim Fenfield şi ne considerăm de-a dreptul binecuvântaţi să lucrăm aici.

— Vă asigur, eu sunt binecuvântat.

Gillian trebui să admită faptul că, deşi Leverton avea obiceiul de a da ordine, nu era, cu siguranţă, un snob. Discuta cu uşurinţă cu bucătăreasa lui şi nu părea deloc încurcat să petreacă un pic de timp la subsol.

El aruncă un ochi în jos şi prinse privirea lui Gillian. Timp de câteva secunde lungi, se măsurară unul pe altul.

— Vă veţi scrânti gâtul dacă continuaţi să vă holbaţi astfel, spuse el.

— Nu aş face-o dacă aţi lua loc, spuse ea, la fel de afabilă.

Buzele lui zvâcniră.

— De parcă Excelenţa Sa ar face vreodată asta aici, jos! exclamă doamna Peck, în mod clar consternată. Dacă mi-aţi spune exact ce vă trebuie, domnule, vă aduc sus într-o clipă.

— Nu e nevoie, doamnă Peck. Pur şi simplu o căutam pe domnişoara Dryden.

— Ei bine, m-aţi găsit, zise Gillian.

— Într-adevăr. Şi, dacă aţi terminat cu ascunsul la subsol, mă întrebam dacă aţi dori să mergeţi la o plimbare cu mine.

Ea se îmbăţoşă.

— Nu mă ascund.

— Atunci, este foarte lipsit de tact din partea mea să fac o asemenea presupunere. Totuşi, nu fac decât să repet termenul folosit de mama dumneavoastră.

„Fir-ar!”

Mama ei îi ţinuse o ditamai prelegerea în dimineaţa aceea despre *îmbufnare* şi evitarea celorlalţi. Era mai mult la mijloc, desigur – nu era ca şi cum Gillian ar fi putut spune cuiva cu ce se îndeletnicea în ultimele zile. Mama ei ar fi devenit isterică, iar Leverton probabil ar fi încuiat-o în camera ei. Şi, deşi dormitorul ei era şi confortabil, şi plăcut, se afla la un etaj superior. Pe cât posibil, Gillian încerca să nu coboare pe spaliere ori pe burlane ca să ajungă pe sol, din moment ce se ştia că acestea erau instabile şi se puteau rupe în cel mai nepotrivit moment.

Se prefăcu a se uita cu atenţie pe fereastra bucătăriei aflate la demisol.

— Vremea nu pare foarte favorabilă pentru o plimbare.

Fusese o altă dimineaţă umedă. Gillian ştiuse dintotdeauna ci Anglia avea un climat umed, dar începuse să se teamă că ar putea îi crească muşchi pe ea. Vremea mohorâtă o făcea să tânjească şi mai mult după Sicilia, cu zilele ei lungi, însorite.

Doamna Peck se uită şi ea pe fereastră.

— Cu doar puţin timp în urmă a fost o burniţă rece, iar vântul acela tăios te putea îngheţa până la oase.

— Ce înseamnă vânt tăios? întrebă Gillian.

— Înseamnă puternic, în limbajul local, răspunse Leverton.

Bucătăreasa îi aruncă un zâmbet aprobator.

— Aşa-i, domnule. Veţi vorbi ca un localnic înainte să vă daţi seama.

Gillian râse.

— Aş vrea s-o văd şi pe-asta.

— Aţi putea fi surprinsă, spuse el. Am petrecut destul de mult timp la reşedinţa Fenfield când eram copil. Am amintiri foarte plăcute despre acest loc.

— Şi este grozav să vă avem din nou alături de noi, spuse bucătăreasa, făcând o plecăciune scurtă. Cu toţii sperăm că veţi sta cu noi mult timp.

— Mulţumesc, doamnă Peck. Ducele întinse o mână către Gillian. Haideţi să facem o plimbare, domnişoară Dryden! Promit să nu muşc.

Ea se holbă la mâna lui de parcă exact de asta se temea. Dar nu el era cel în care nu avea încredere. Ci în ea însăşi.

— Mulţumesc, dar cred că ar fi mai bine să merg să stau cu mama pentru o vreme.

— Mama dumneavoastră tocmai a urcat să se întindă. Are o uşoară durere de cap şi nu doreşte să fie deranjată.

Acel anunţ o făcu pe doamna Peck să se agite imediat.

— Vai, sărăcuţa! O să fac o compresă ca să şi-o pună pe frunte. Străinezii ca Domnia Sa capătă adesea migrene pe vremea asta teribil de jilavă.

— Vrea să spună străini care nu sunt din partea aceasta a Angliei, zise ducele, răspunzând la întrebarea nerostită a lui Gillian. Îi făcu semn cu degetul. Haideţi, domnişoară Dryden!

Tonul îi era cald, blând şi ferm. Oftând, ea îi luă mâna şi apoi se ridică.

— Bănuiesc că doriţi să reluăm afurisi… ăăă… lecţiile.

— Vom vedea, spuse el, conducând-o spre scara bucătăriei.

Ce însemna asta? Gillian nu era sigură că îşi dorea să afle. Îi făcu cu mâna doamnei Peck şi îl urmă pe Leverton sus, în holul principal de la intrare. Maria, servitoarea mamei sale, îi aştepta cu mantaua îmblănită, boneta şi mănuşile lui Gillian.

— Chiar nu aveaţi de gând să acceptaţi un refuz, nu-i aşa? întrebă Gillian sec.

— Nici măcar nu mi-a trecut prin minte că aţi spune nu, domnişoară Dryden.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Excelenţă, vă daţi seama că uneori sunteţi un pic

arogant?

— Glumiţi, cu siguranţă, răspunse el cu un zâmbet care i-ar fi făcut degetele de la picioare să se încovoaie dacă nu ar fi fost încălţată cu nişte ghete atât de solide.

Era enervant cât de al naibii de încântător putea fi bărbatul acela. Gillian nu avea nicio îndoială asupra faptului că un singur semn cu degetul după o privire din partea lui ar fi făcut orice femeie din Londra să alerge ca să îi stea alături.

La urma urmei, funcţionase cu ea.

În timp ce coborau scările către spaţiul circular din faţa casei, din direcţia grajdurilor apăru domnul Scunthorpe. Administratorul moşiei îşi scoase pălăria.

— Bună ziua, Excelenţă. Făcu o pauză. Domnişoară Dryden.

Gillian se încruntă văzând modul în care privirea bărbatului o măsură cu o căutătură rece, aproape suspicioasă.

— Scunthorpe, răspunse ducele înclinând din cap. Te-ai întors de la Skegness?

— Da, domnule. V-am livrat toate scrisorile şi m-am întâlnit cu bancherul dumneavoastră, aşa cum mi-aţi spus.

— Bravo! Discutăm după plimbarea mea cu domnişoara Dryden. Administratorul moşiei aruncă o altă privire prudentă în direcţia lui Gillian, ceea ce o făcu să vorbească.

— Ducele îmi arată împrejurimile, spuse ea cu un zâmbet complet prefăcut. Abia aştept.

— Într-adevăr. Aţi văzut deja o mare parte de una singură, din câte ştiu, replică Scunthorpe pe un ton politicos.

Bărbatul *o urmărise,* dar oare cu *ce* scop? Leverton se încruntă.

— Nu sugeraţi că ar fi vreo problemă dacă domnişoara Dryden se plimbă pe moşie de una singură, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu, Excelenţă, răspunse rapid Scunthorpe. De fapt, aş fi bucuros să o însoţesc oricând,

dacă doreşte. După cum ştiţi, moşia este mare, şi ar fi plăcerea mea să îi fiu ghid.

— Mulţumesc, spuse Gillian, dar prefer să cutreier de una singură. Mai puţin astăzi, adăugă ea grăbită când observă expresia ironică de pe chipul lui Leverton.

— Cum doriţi, domnişoară Dryden.

După alte câteva vorbe cu angajatorul lui, administratorul îşi luă rămas-bun şi intră grăbit în casă. Gillian începu să meargă, dar se opri atunci când Leverton nu o urmă. Se întoarse şi îl găsi studiind-o cu un aer gânditor.

— Ce e?

— Aveţi vreo problemă cu Scunthorpe? întrebă el.

— Din câte ştiu eu, nu. Administratorul era un snob acuzator, dar ăsta nu era un lucru rar întâlnit în lumea ei. Iar dacă instinctul îi spunea că bărbatul nu era cu totul demn de încredere, el era angajatul ducelui, deci nu era treaba ei.

Leverton încuviinţă din cap şi o luă de braţ, conducând-o de-a lungul aleii pietruite.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Nu departe de aici este o capelă interesantă, construită în secolul al XVII-lea. M-am gândit că v-ar face plăcere să o vizitaţi.

— Ce drăguţ!

Deşi încercase să nu pară din cale-afară de plictisită de acel plan, era evident faptul că eşuase, din moment ce ducelui îi scăpă un pufnet ironic.

— Aţi putea încerca să păreţi un pic mai entuziasmată, să ştiţi. O trase mai aproape, lipind-o de el. Capela Monkton este considerată o nestemată atât din punct de vedere arhitectural, cât şi din punct de vedere istoric.

Spre deosebire de excursia propusă, atingerea lui *era* exaltantă. De fiecare dată când se apropia atât de mult de Leverton, nervii lui Gillian aveau tendinţa de a sfârâi. De cele mai multe ori, el era un bărbat impunător din punct de vedere fizic, dar când se apropia de el, era aproape

copleşitor.

O privi de sus cu un oarecare amuzament.

— Înţelesesem că vă place istoria.

— Îmi place. Doar că orice lucru care nu are mai mult de patru sute de ani nu mi se pare să merite efortul. La urma urmelor, am crescut cu ruine romane în fundul grădinii noastre. Flutură din mână. Dacă doriţi să mă impresionaţi, Excelenţă, va trebui să veniţi cu ceva mai vechi decât nişte amărâte de două-trei sute de ani.

— Domnişoară Dryden, în spiritul continuării lecţiilor dumneavoastră, permiteţi-mi să vă atrag atenţia asupra faptului că, în general, o domnişoară nu doreşte să jignească sugerând că o excursie organizată pentru plăcerea ei este plictisitoare de moarte.

Ea îl privi cu ochii mari.

— Dar dacă chiar este ceva teribil de plictisitor?

El zâmbi.

— Un elev atât de dificil. Cred că ştiţi deja răspunsul la această întrebare.

— Din păcate, da. Ar trebui să mă fandosesc, să zâmbesc şi să mă prefac că totul este minunat, mai ales domnul, care este, de fapt, cât se poate de plictisitor. Gillian clătină din cap. Nu e de mirare că atâtea fete englezoaice par palide şi apatice. Sunt plictisite de moarte.

— Ei bine, să sperăm că veţi obţine câţiva pretendenţi care se vor putea descurca mai bine, spuse el cu o voce seacă. Trebuie să existe măcar unul sau doi care să se ridice la înălţimea standardelor dumneavoastră, chiar dacă nu au obiceiul de a vâna bandiţi.

Până atunci, singurul bărbat care i se păruse cât de cât interesant, de când venise în Anglia, era însuşi ducele – lucru foarte alarmant. Şi mai alarmant era faptul că Leverton îşi relua lecţiile. Ceea ce însemna că familia ei nu renunţase la ideea de a-i găsi un soţ potrivit – un soţ care, fără îndoială, s-ar împotrivi ideii ca soţia lui să îşi petreacă cea mai mare parte a timpului în Sicilia.

Rămaseră tăcuţi timp de un minut ori două, cât el o conduse departe de aleea principală şi de-a lungul unei

cărări largi printre grădinile străjuite de copaci. Aleea era presărată cu flori albe şi roz, smulse de ploaia care căzuse în seara precedentă. Vrăbii zburau dintr-un copac în altul, ciripind curajoase, în ciuda vremii reci şi a ocazionalelor rafale de vânt. Era un peisaj idilic şi liniştit, care, fără îndoială, ar fi fost grozav de încântător într-o zi călduroasă şi însorită. Pentru moment însă, lui Gillian i se păru mai degrabă pustiu şi deprimant, cuvinte care descriau perfect starea ei de spirit.

— Copacii sunt foarte frumoşi în partea aceasta a grădinii, spuse ea, încercând să se adune. Îmi puteţi spune ce sunt?

— Cireşi şi meri sălbatici, cred. Trebuie să îl întreb pe grădinar ca să nu sigur. Am putea să-l căutăm, dacă doriţi. Sunt sigur că Pierce se învârte pe undeva prin preajmă.

— Nu, mulţumesc, spuse ea. Încercam doar să fac conversaţie.

El râse.

— Puteţi fi un interlocutor extrem de descurajator, domnişoară Dryden, deşi aţi început bine, cu un subiect ireproşabil. Dar ultimul dumneavoastră comentariu nu prea încurajează continuarea conversaţiei.

— Îmi pare rău, spuse ea, tresărind. Nu mă descurc prea bine la genul acesta de lucruri, nu-i aşa? Mă tem că vă dau mari bătăi de cap.

— Mă credeţi sau nu, în general vă consider o persoană foarte interesantă cu care să stau de vorbă. Aveţi, să spunem, o perspectivă unică asupra vieţii. Dar bănuiesc că sunteţi îngândurată. Poate vă apasă ceva şi vă este greu să purtaţi cu uşurinţă o conversaţie.

Îl ţintui cu o privire piezişă. El o privea cu un surâs ce îi curba gura păcătos de ademenitoare, iar ochii îi erau încălziţi de înţelegere.

— Ştiţi că îmi puteţi spune orice, domnişoară Dryden. Promit să nu fiu şocat.

Gillian se gândi că erau câteva lucruri care l-ar fi şocat, probabil; cel puţin în ceea ce privea comportamentul ei trecut, prezent şi, probabil, viitor. Dar nu erau prea multe

de câştigat din evitarea acestui subiect. Ea se opri în mijlocul aleii, obligându-l şi pe el să se oprească brusc.

— Din comentariile dumneavoastră, domnule, înţeleg că intenţionaţi să continuaţi cu lecţiile mele de etichetă.

— Desigur. De ce nu?

— Pentru că sunt mai degrabă un caz fără speranţă?

— Nu aş spune deloc aşa ceva. Puteţi fi din cale-afară de încântătoare când vă străduiţi.

Ea izbucni în râs.

— Da, sunt sigură că toţi bărbaţii cred asta. Mai ales Lord Andover.

— Nu vom discuta despre acel incident nefericit, vom spune doar că a primit exact ceea ce a meritat. El îşi purtă privirea peste silueta ei, ceea ce făcu ca obrajii ei să se încălzească brusc. Şi, în cazul în care nu v-a spus nimeni, niciodată, domnişoară Dryden, sunteţi o tânără foarte atrăgătoare.

— De fapt, am mai auzit asta. Ea se întoarse brusc şi porni pe alee, îndreptându-se către câmpul din spatele parcului.

Ducele o ajunse din urmă şi o luă de mână.

— Uşor, copila mea. Nu e nevoie să o iei la goană furioasă.

— Nu am luat-o la goană şi nu sunt furioasă, se răsti ea, încercând să îşi smulgă mâna.

El o ţinu strâns, dar blând. Ea privea drept înainte, urând faptul că obrajii îi erau, probabil, aprinşi de furie.

— Gillian, nu am vrut să te jignesc, spuse el, răsucind-o spre el, ca să îl privească. Am vorbit serios. Eşti o tânără încântătoare şi inteligentă, şi orice bărbat sănătos la cap ar fi fericit să petreacă timp în compania ta.

Inima ei bubui când el îi rosti numele cu vocea lui profundă. Bubui şi mai tare atunci când văzu privirea din ochii lui. Ştia foarte bine că ducele de Leverton putea fermeca şi păsările din copaci, dar de data aceasta nu părea să o flateze fără rost. Privirea îi era deschisă, admirativă şi părea sinceră.

— Mulţumesc, reuşi ea să îngaime.

El o studie câteva momente. Apoi clipi, ca şi cum tocmai îşi dăduse seama de un lucru neplăcut.

— Domnişoară Dryden, v-a insultat cineva purtându-se prea familiar?

Revenise la purtarea protocolară.

— Nu în ultima vreme, spuse ea.

— Ce înseamnă asta?

— Absolut nimic. Vă asigur că, în afară de Lord Andover, niciun alt domn nu m-a insultat şi nu a fost prea familiar. Deşi bănuiesc că nu ar fi cu adevărat domni dacă ar fi făcut-o.

— Aţi fi surprinsă.

— Din păcate, nu aş fi, dar nu asta contează.

— Atunci ce contează, domnişoară Dryden? întrebă el, părând exasperat.

Ea îşi retrase mâna şi înaintă pe cărare, obligându-l să o urmeze. Ei îi era întotdeauna mai uşor să discute despre subiecte neplăcute în timp ce se mişca. După spusele bunicii ei, era mai degrabă o fugă din partea ei, dar Gillian nu era întru totul de acord cu acel punct de vedere.

— Doar că v-aţi luat o însărcinare imposibilă, spuse ea peste umăr. Mama, bunica şi, mai ales, dumneavoastră. Cu siguranţă că, până acum, reputaţia îmi este distrusă. De ce să mai facem eforturi?

El o ajunse şi o trase iar alături de el.

— Merită, cu siguranţă, să facem eforturi. Reputaţia nu vă este distrusă. Doar puţin... hmm... pătată.

— Mă tem că veţi avea nevoie de multe butoaie de cremă ca să o faceţi să lucească din nou.

— Sunt pregătit.

În tonul vocii lui nu se simţea nici urmă de îndoială. Gillian oftă uşor.

— Trebuie să fie minunat să fii atât de convins de propria superioritate. Tăcerea de gheaţă care urmă după remarca ei o făcu să se oprească brusc. Fir-ar, mormăi ea. Nu cred că am spus asta.

— Se pare că aţi spus-o.

Uimitor, nu părea supărat. Buzele îi erau strânse, ca şi

cum s-ar fi străduit să nu râdă.

— Vă bateţi joc de mine? întrebă ea, bănuitoare.

În cele din urmă, zâmbetul îi ieşi la iveală. Era strălucitor, ca şi cum soarele ar fi pătruns printre norii gri, apăsători, şi o înconjura cu lumină şi căldură.

— Nici prin gând nu-mi trece, spuse el. Dar îmi permiteţi să subliniez faptul că tocmai aţi adus o insultă extrem de dibace. Aş sugera să vă abţineţi de la astfel de tactici atunci când discutaţi cu un domn pe care chiar îl agreaţi.

Ea nu se putu abţine să nu zâmbească, la rândul ei.

— Am înţeles. Dumneavoastră însă sunteţi imun la oricare insultă.

— Deloc.

— Bănuiesc că foarte puţine femei – ori bărbaţi, de altfel – ar îndrăzni să îşi bată joc ori să râdă de dumneavoastră. Până la urmă, *sunteţi* Penley cel Perfect.

Deşi Leverton nu tresări şi nici măcar nu clipi, ea avu senzaţia că el se retrăsese.

— Aţi fi surprinsă, spuse el.

— La naiba! Îmi cer scuze. Acum ştiţi de ce am atât de puţini prieteni – îi insult fără intenţie. Cu adevărat, domnule, vă pierdeţi timpul cu mine.

— Eu nu cred asta, spuse el. Şi vă accept scuzele.

Ea strâmbă din nas.

— Cu adevărat?

— Da. Tot ce vă cer este să vă daţi silinţa. Lăsaţi orice altceva în sarcina mea.

— Desigur.

Îşi încrucişă degetele la spate, sperând ca el să nu îi fi simţit lipsa de entuziasm.

Ajunseră lângă un gard care înconjura câmpul din faţa lor. Gillian îi lăsă braţul şi se sprijini de gard, admirând priveliştea. Deşi nu avea nimic în comun cu iubitele şi impozantele panorame ale Siciliei, era verde şi proaspătă, şi simţi o boare de aer sărat venind dinspre mlaştini.

— Este foarte frumos aici, spuse ea. Îmi place.

El se întoarse într-o parte ca să o privească, sprijinit

într-un cot pe gard.

— Mă bucur, dar ştiu că vă este dor de Sicilia. De fapt, doriţi să vă întoarceţi, nu-i aşa?

La naiba! Acesta era ultimul subiect pe care dorea să îl discute cu el.

— Până la urmă, a fost căminul meu. Şi trebuie să recunoaşteţi că vremea în Anglia este, pur şi simplu, îngrozitoare, spuse ea, încercând să pară indiferentă.

— Este evident faptul că nu e vorba doar despre vreme. Simţiţi că nu vă acomodaţi – că Anglia nu ar putea fi niciodată „acasă”.

— Nu mă potriveam cu adevărat nici în Sicilia.

Înspăimântată de cuvintele care îi ieşiseră pur şi simplu din gură, Gillian privea în gol către câmpul din faţa ei. Cumva, acele cuvinte simple sunau adevărat – prea adevărat, acum, că se gândea la asta.

Mâna lui se înălţă până la bărbia ei şi un deget îmbrăcat în mănuşă de piele îi întoarse chipul către el.

— V-aţi potrivi de minune aici. Chiar şi în Londra, dacă v-aţi strădui cât de cât.

Gillian îşi ridică ochii către el, captivă într-o privire la fel de albastră şi infinită ca un cer de vară. Şi exact la fel de caldă. Fu nevoită să înghită în sec înainte să poată răspunde.

— De ce vă pasă măcar?

Privirea lui coborî pe gura ei, apoi reveni.

— Pentru că meritaţi ca oamenilor să le pese de dumneavoastră.

„Nu, nu, nu”.

Nu conta cât de frumos, cât de bun ori cât de sincer era, ea nu avea să mai greşească. El era duce, iar ea era… ei bine, ea ştia exact cine şi ce era. Ea lunecă de lângă el către portiţa care dădea în câmp.

— Aceasta pare să fie o construcţie foarte neobişnuită, spuse ea cu veselie. Nu cred să mai fi văzut vreodată un gărduleţ ca acesta.

— Da, este inedit, admise el, cu o voce răguşită.

Nu îl auzise mişcându-se, dar el se afla direct în

spatele ei, blocând-o între gărduleţ şi trupul lui uriaş.

— Se numeşte o poartă a sărutului, îi şopti el în ureche. Puteţi ghici motivul?

Capitolul 15

Gillian îngheţă, linia elegantă a spatelui ei fiindu-i ţeapănă ca stâlpul din faţa sa.

Charles se blestemă. Înţelese pe deplin pericolul pe care îl reprezenta ea pentru liniştea lui sufletească. Dar, fiind atât de aproape de ea, putu vedea cum năvala emoţiilor coloră chipul ei auriu, putu simţi mirosul slab al iasomiei înălţându-se din părul ei lucios. Era o nebunie, dar el părea că nu se putea îndepărta. De fapt, fu nevoit să facă un mare efort pentru a nu păşi mai aproape şi să îşi apese semierecţia inoportună de curba frumoasă a fundului ei.

Ce naiba era în neregulă cu el?

„Vrei să o săruţi, asta e în neregulă”.

Să o sărute pe Gillian era cea mai rea idee pe care o avusese în ultima vreme. Iar acum, că gândul prinsese rădăcini, părea să fie *singurul* lucru pe care şi-l dorea, de parcă fiecare moment cu ea condusese, în mod implacabil, la momentul acesta. Dar cedarea în faţa dorinţei nu ar fi dat naştere decât unor necazuri, pentru amândoi, presupunând că ar fi apucat să se apropie atât de mult înainte ca ea să îl plesnească. Sau, la cum o cunoştea, chiar să îl înjunghie.

Tocmai reuşise să îşi adune puterea de a păşi în spate, când ea se răsuci încet. Privi în sus la el, ochii extraordinari fiindu-i măriţi ca ai unui pui de cerb speriat. Prin buzele uşor deschise el putu să îi audă respiraţia rapidă. Gura aceea roz şi pielea netedă, aurie îl făcură să se gândească la căpşune şi la miere. Dorea să o guste la fel de mult cum dorea să respire. Dacă el nu s-ar fi mutat ori dacă ea nu l-ar fi împins, aşa cum ar fi trebuit, probabil că el ar fi făcut exact asta.

Fiind vorba despre Gillian, ea făcu exact contrariul a

ceea ce ar fi fost logic. Păru să se încline un pic, micşorând distanţa dintre ei la doar o şoaptă de vânt.

— Ce nume ciudat! În vocea sa se simţea o urmă de tărâmuri străine sărutate de soare, exotice şi seducătoare. De ce se numeşte aşa?

Charles îşi sprijini o mână pe gard, îngrădind-o. Pieptul ei se ridică într-o respiraţie rapidă, atingându-l uşor ca atingerea unui înger. Ce idee ridicolă! Gillian era, poate, inocentă în toate aspectele care contau, dar nu era, cu siguranţă, un înger.

Gândurile lui nu erau cu siguranţă morale ori pure. Iar trupul lui era tulburat într-un fel care avea mult mai mult de-a face cu focul, pucioasa şi dulcele, întunecatul păcat.

Charles făcu eforturi să răspundă.

— Se pare că se datorează faptului că nu poate trece decât o singură persoană o dată. Aşa că, dacă un bărbat iese cu o domnişoară la plimbare…

— Aşa, ca noi acum, întrerupse ea cu vocea visătoare.

Pleoapele ei deveniseră grele, iar gura moale şi ispititoare.

— Exact, spuse el răguşit. Domnul trece primul, ca să poată ţine poarta deschisă. Dar, dacă are intenţii mai puţin onorabile, va ţine poarta închisă şi va cere un sărut înainte de a o lăsa să treacă.

Gura ei se curbă într-un surâs îmbătător, ameţindu-l.

— Cât de diabolic din partea lui!

Aproape inconştient, el se aplecă să o atingă. Gura ei deveni şi mai moale, ochii începuseră să i se închidă.

„Da”.

Gillian scoase un sunet ciudat şi se smulse de lângă el, lovindu-se de gard. Charles îngheţă, prins între dorinţa de a obţine ceea ce dorea şi un sentiment de teroare absolută. Ea se strecurase pe lângă el în grabă, practic împiedicându-se de propriile picioare. Gillian nu era niciodată stângace, cel puţin nu din punct de vedere fizic. Era clar că el o zăpăcise.

— Poate că se datorează faptului că poarta sărută în mod automat partea fixă din gard atunci când se închide,

spuse ea, deschizând poarta şi trecând prin ea, în câmp. Ce prostie să născoceşti o explicaţie stupidă pentru ceva ce este absolut logic.

— La naiba!”

Dacă lui Gillian nu i-ar fi venit mintea la cap, Charles ar fi sărutat-o şi ar fi continuat să o sărute până când ea s-ar fi topit în braţele lui. Lui îi părea rău să spună asta, dar fata avea mult mai multă stăpânire de sine decât el.

Ori, poate, ea pur şi simplu nu îşi dorea ca el să o sărute, ceea ce era un gând mult mai descurajant decât ar fi trebuit să fie.

— Fără îndoială că aveţi dreptate, spuse el pe un ton vioi, urmând-o prin poartă.

Ea sărise, practic, de lângă el, ca pentru a sublinia faptul că ea nu avea să ceară o taxă pentru trecerea lui.

— Nu e nevoie să dăm naştere unei născociri fanteziste şi sentimentale legate de o poartă pentru vite.

Trebuia să admită că nerăbdarea ei de a pune distanţă între ei era supărătoare. Iar lucrul acela era o nebunie, din moment ce mai degrabă şi-ar fi tăiat un braţ decât să se însoare cu o fată ca Gillian.

Deşi obârşia ei nefericită era o lovitură pentru ea, pe el nu îl deranja deloc. Nici nu ar fi fost un impediment de netrecut la o soţie, deşi mama şi sora lui mai mare ar fi fost cuprinse de isterie doar gândindu-se la asta. Nu, Gillian era nepotrivită nu din cauza familiei ei, ci din cauza comportamentului său scandalos. Ea era necazul în persoană, iar Charles avusese parte de necazuri de sex feminin cât să îi ajungă o viaţă întreagă. Când avea să se decidă, într-un final, să renunţe la existenţa lui confortabilă de burlac, avea să fie pentru a se căsători cu o femeie matură, care să nu îl facă să se îngrijoreze nici o clipă. O astfel de căsătorie ar fi fost ca o diligenţă bine construită, care avea să îi poarte pe drumurile dificile ale vieţii cu un simţ al securităţii elegant şi liniştit.

Ducesa lui avea să fie exact opusul fetei care stătea în faţa lui, holbându-se la el. Căsătoria cu Gillian ar fi fost echivalentul petrecerii vieţii grăbindu-se încolo şi încoace în

cel mai înalt faeton – palpitantă, dar periculoasă şi, în cele din urmă, cu mult mai multe necazuri decât ar fi fost necesar.

Şi totuşi, el dorea să o tragă în braţele lui şi să o sărute până când i s-ar fi tăiat respiraţia.

— Faceţi glume pe seama mea? întrebă ea.

El se încruntă, surprins de tonul plin de neîncredere din vocea ei şi de expresia precaută, aproape vulnerabilă de pe chipul ei. Era a doua oară când îi punea o astfel de întrebare, ceea ce sugera faptul că ea avea o teamă deosebită de ridiculizare. Ea ar fi negat şi ar fi pretins că nu îi păsa nici cât negru sub unghie de ceea ce credea societatea despre ea. Dar Charles bănuia că ei îi păsa de părerea celorlalţi mai mult decât dorea să admită.

Şi cine o putea învinovăţi? Îşi petrecuse viaţa înfruntând respingerea şi dispreţul. El ştia cât de dureros putea fi acest lucru, graţie tatălui său, în primul rând.

— Sigur că nu, spuse el cu blândeţe. Nu vreţi să mă luaţi de braţ? Terenul este cam denivelat pe câmp. Nu aş dori să căderi şi să vă scrântiţi glezna.

Ea îşi dădu ochii peste cap, deşi îşi mai relaxă umerii.

— De parcă aş fi atât de neîndemânatică! Nu sunt una dintre fetele acelea care zâmbesc prosteşte şi par că se sting, Excelenţă. Sunt mai mult decât capabilă să traversez un câmp fără să cad în fun… ăăă… fără să cad.

— Bravo, spuse el. Cu greu şi-ar fi dat cineva seama ce aveaţi de gând să spuneţi.

Buzele ei zvâcniră, şi apoi izbucni în râs, purtarea ei plină de suspiciune evaporându-se ca rouă dimineţii. Nimeni nu o putea acuza pe Gillian că ar fi încercat să ascundă ceea ce simţea. Onestitatea ei emoţională, chiar şi aşa directă cum putea uneori să fie, era înviorătoare.

— În afară de dumneavoastră, desigur, spuse ea.

— Evident. Eu sunt tutorele dumneavoastră. Văd tot, ştiu tot.

— O, vai! exclamă ea, făcând o plecăciune largă şi destul de acceptabilă. Precum Zeus, venit tocmai de sus, de pe muntele Olimp.

— Acum sunteţi dumneavoastră cea care râde de mine, domnişoară Dryden. Dar sunt mărinimos şi vă voi ierta demonstraţia aceasta şocantă de lipsă de respect faţă de tutorele dumneavoastră.

Porni către gărduleţul din partea cealaltă a câmpului. Ea i se alătură, paşii ei uşori potrivindu-se cu ai lui.

— Dacă tot sunteţi atoateştiutor şi atoatevăzător, cred că sunteţi persoana perfectă care îmi poate astâmpăra o curiozitate.

— Anume?

Scurta ei ezitare îl puse în alertă.

— Doresc să ştiu ce spune lumea mondenă despre mine, zise ea. După nefericitul eveniment de la bal, după cum îi spune bunica mea. Aş dori, în mod special, să aud poreclele.

— Vreţi să ziceţi în afară de Prinţesa Pugilistă şi Sălbatica Siciliana? întrebă el sec.

— Da. Ştiu că mai sunt şi altele şi ştiu că le ascunderi de mine.

— Nu sunt de ajuns? încercă el să evite un răspuns.

Gillian nu răspunse, pierdută în gânduri, în timp ce îşi scoase o mănuşă şi mângâie cu palma liliacul sălbatic ce creştea pe câmp. El observase lucrul acesta, felul în care ea reacţiona la mediul înconjurător, cu precădere în aer liber. Nu doar o dată, când ieşiseră la plimbare în parc, Charles fusese obligat să îi reamintească să îşi pună mănuşile ori boneta. Nimic nu părea să îi facă o mai mare plăcere decât să simtă soarele pe chipul ei ori vântul sudând şi încurcându-i pletele întunecate. Cele mai multe fete ar fi fost îngrozite să îşi vadă tenul întunecat până la un bronz auriu ori coafurile elaborate cu grijă distruse de vânt.

Nu şi Gillian. Ea era o adevărată Diana, care iubea în mod evident natura.

Nici măcar partea mai puţin atractivă a lumii animale nu o deranja. Într-o după-amiază, în călătoria spre Lincolnshire, un păianjen uriaş se strecurase în trăsură printr-o deschizătură a ferestrei. Charles era cât pe ce să îl omoare – după ce timpanele mai că îi fuseseră sparte de

ţipetele surorii lui şi ale contesei –, când Gillian luase nefericita creatură în mână şi o pusese cu grijă în afara ferestrei. Apoi se reîntorsese la cartea ei, ca şi cum nu se întâmplase nimic deosebit. O fată normală, de la ţară, s-ar fi strâmbat şi l-ar fi omorât ca pe un dăunător, în timp ce majoritatea doamnelor mondene pe care le cunoştea el ar fi reacţionat cu istericale manierate.

I se părea interesant că Gillian putea fi atât de neînduplecată şi totuşi atât de blândă cu cei slabi ori vulnerabili, fie că era vorba despre mama ei, despre o fată timidă la un bal ori chiar despre un păianjen nefericit care se aventurase în calea ei.

— Ştiu că încercaţi cu toţii să mă protejaţi, spuse ea în cele din urmă, ridicând privirea către el, dar nu este necesar.

— Nu sunt de acord. Dar trebuie să recunosc că sunt oarecum curios în legătură cu motivul pentru care nu credeţi că vă este necesară – ori că meritaţi – protecţia mea.

— Nu asta e problema.

— Atunci, care este?

— Excelenţă, îmi pot duce singură luptele, spuse ea pe un ton care, în mod evident, îl eticheta ca fiind sărac cu duhul. Am făcut asta mult timp. Şi cu foarte mare succes.

— Cu excepţia acelui glonţ din umărul dumneavoastră.

Ea alungă asta fluturând nonşalant din mână.

— Detalii mărunte. Vă amintiţi, poate, şi că am dus la îndeplinire ce mi-am propus.

El nu putu să se împiedice să nu se înfurie din cauza nepăsării ei faţă de propria siguranţă şi a neputinţei familiei sale de a avea mai multă grijă de ea.

„Eu aş avea şi o voi face”.

— Urmările au fost destul de serioase, zise el. Sau aţi uitat asta?

Gillian se opri ca să îi arunce o privire piezişă.

— Sigur că nu am uitat. Sunt, după cum aţi subliniat, cea cu o afurisită de gaură în umăr şi, din cauza acelor

consecinţe, am fost nevoită să părăsesc singurul cămin pe care l-am avut vreodată. Şi unde, probabil, nu mă voi întoarce niciodată.

— Şi a meritat? Să duceţi la îndeplinire ceea ce v-aţi propus?

Ea se întoarse şi porni furioasă.

În mod ciudat, lui Charles refuzul ei de a răspunde i se păru un progres. Dacă ea se gândea la acea întrebare, atunci era clar că începea să cântărească sacrificiile pe care acţiunile ei le implicaseră.

— Ştiţi că nu mai sunteţi singură, spuse el când o ajunse din urmă. Nu aţi fost niciodată. Contesa şi Lady Marbury v-au fost întotdeauna alături.

— Ştiu asta, spuse ea, părând mai puţin arţăgoasă. Dar au fost unele lupte pe care nu le-au putut duce. A trebuit să o fac eu pentru ele.

— Zilele dumneavoastră de luptă au luat sfârşit. De acum înainte voi lua eu în piept eventualele probleme.

Sau intenţiona să o facă, măcar până avea să îşi găsească un soţ potrivit.

— Ei, asta e foarte amabil din partea dumneavoastră. Dar, după cum am spus, nu este nevoie.

El încercă o tactică diferită.

— Să spunem că m-aş afla dintr-odată într-un loc străin. În Sicilia, poate. Şi să spunem că m-aş izbi, fără să vreau, de o chestiune legată de bandiţi. Nu ar fi normal să cer ajutor unui localnic care se pricepe să se descurce în astfel de situaţii? Cineva care are cunoştinţe aprofundate despre problemă şi care m-ar putea apăra?

Buzele ei zvâcniră.

— Aşa ar fi înţelept.

— Atunci, gândiţi-vă la mine ca la călăuza şi apărătorul dumneavoastră în *această* ţară străină, domnişoară Dryden, la fel cum dumneavoastră mi-aţi fi fost ghid aş fi apărut la uşa dumneavoastră în Sicilia.

Ea râse.

— Bănuiesc că asta înseamnă că lumea mondenă englezească este echivalentul acelor *gabellotti,* nu-i aşa?

— Trebuie să recunoaşteţi să pot fi destul de înspăimântători.

— Din nefericire însă, nu îi pot împuşca, spuse ea. Cât de incomod! El zâmbi.

— Oricât de mult v-aş împărtăşi uneori sentimentul, v-aş ruga să vă abţineţi. În schimb, apelaţi la ajutorul meu data viitoare când veţi fi la ananghie.

— Bine, dar cu o condiţie, zise ea.

— Care anume?

— De a-mi răspunde la întrebare. Ce se spune despre mine în Londra?

Ei bine, probabil că avea să audă despre asta în cele din urmă, aşa că era mai bine să afle de la el. Dar ura ideea de a o răni mai mult decât se întâmplase deja.

— Spuneţi-mi, pur şi simplu, zise ea cu resemnare în glas. Vă asigur că am auzit lucruri mult mai rele.

— Asta mă întristează, dar, de acord. Trebui să facă eforturi ca să rostească următoarele cuvinte: Sunteţi pomenită ca Ducesa Târfă. Lui i se păru că observă o tresărire. Dar apoi ea se încruntă.

— Nu prea înţeleg.

— A, nu ştiţi ce înseamnă cuvântul târfă, nu?

Ea îi aruncă o privire plină de nerăbdare.

— Ba da, doar că nu înţeleg partea cu ducesa.

— Din cauză că sunteţi fiica unui duce regal. Desigur, prinţesă ar avea mai mult sens, dar bănuiesc că, atunci când vine vorba despre porecle insultătoare, acurateţea nu prea mai are importanţă.

Ea îi aruncă o privire confuză.

— Acum înţeleg de ce m-aţi trimis acasă cu Griffin şi Justine în ziua aceea în Hyde Park. Trebuie să vă fi temut de reacţia mea. Aţi crezut, probabil, că l-aş călca în picioare pe bietul domn Stratton pentru că aducea astfel de veşti nefericite.

Ea rezista mult mai bine decât se aşteptase el. De fapt, ea reacţiona mult mai bine decât o făcuse el atunci când auzise pentru prima dată urâta poreclă. El nu reuşise să îşi înfrâneze furia decât pentru că el şi Stratton se aflau

pe o alee din Hyde Park, în văzul a jumătate din lumea mondenă.

Gillian clătină din cap.

— Ce bătaie de cap sunt! În ritmul acesta, voi avea în curând un şir întreg de porecle atârnând în urma mea ca o manta murdară.

— Dumnezeule, sper că nu. Ideea din spatele retragerii noastre la ţară este de a pune capăt acestui gen de bârfe.

— Da, desigur, spuse ea, părând acum un pic cam neatentă.

Când ajunseră la zona de trecere, o structură mai tradiţională, formată din trepte neşlefuite peste un gard de piatră, Charles întinse o mână ca să o ajute. Cufundată în gânduri, Gillian o ignoră, sprijinindu-se, în schimb, cu o mână de perete şi sărind, aterizând cu uşurinţă de cealaltă parte. Oftând, o urmă şi el.

Un moment mai târziu, ea se opri brusc pe aleea de lângă zid.

— Staţi! Asta nu are niciun sens.

„Iad şi blestemăţie”. El se temuse că ea avea să îşi dea seama.

— Ce nu are sens? întrebă el, pe deplin pregătit să evite răspunsul cât putea de mult.

Ea se uită lung la el.

— De ce m-ar numi târfă? Nu e ca şi cum aş avea vreun pretendent cu care să mă distrez, căsătorit sau nu. Dumneavoastră sunteţi singurul bărbat alături de care îmi petrec timpul.

El făcu semn cu mâna către capela aflată mai jos, pe cărare.

— Mergem într-acolo?

Ea îşi puse mâinile în şolduri, privindu-l cu mult calm.

— Ce îmi ascundeţi, Excelenţă?

— Ştiţi că nu sunteţi obligată să vă adresaţi atât de formal. Leverton ar fi perfect.

— Dacă aveţi impresia că asta îmi va abate atenţia, vă înşelaţi amarnic. Ar fi mai bine să îmi spuneţi, pentru că

oricum voi afla, mai devreme sau mai târziu.

Gillian ar fi fost un spion excelent pentru Wellington. Totuşi, el încercă să găsească o cale să evite răspunsul.

— Este în regulă, spuse ea cu blândeţe în glas. Nu mă voi supăra, promit.

El îi luă braţul şi o conduse pe cărare.

— Bine, dar haideţi să continuăm să mergem. Nu ştiu din ce cauză, pare mai uşor aşa.

— A, sunteţi jenat, deci trebuie să fie neplăcut. Ei bine, nu trebuie să vă faceţi griji pentru sentimentele mele. Pot să îndur.

Ea fusese obligată *să îndure* prea multe în viaţă, iar asta îl înfuria. Asta îl făcea să fie şi mai hotărât să continue să o protejeze.

— Oamenii fac presupuneri în legătură cu caracterul dumneavoastră, spuse el, mai mult pe baza trecutului mamei dumneavoastră, bănuiesc, decât pe baza lucrurilor pe care le-aţi făcut. Comportamentul dumneavoastră neconvenţional complică un pic situaţia, mă tem. Cei care doresc să creadă ce e mai rău iau asta ca pe o confirmare a convingerilor lor.

— Asta e la fel de limpede ca nămolul, spuse ea sec.

El încerca să găsească o cale de a uşura lovitura, când ochii ei se aprinseră, părând că înţelesese.

— Înţeleg. Oamenii cred că sunt implicată într-o relaţie amoroasă. Cât de vulgar şi de predictibil din partea lor! Clătină din cap cu dezgust. Şi cât de nedrept faţă de mama! A făcut o greşeală nefericită când era încă foarte tânără, şi nimeni nu îi îngăduie să o uite, în ciuda atâtor ani de fidelitate faţă de tatăl meu vitreg.

— Sunteţi o amintire destul de vie, deşi nu v-aş numi niciodată o greşeală nefericită.

Ea îi aruncă un rânjet.

— Ce amabil din partea dumneavoastră! Şi cine este presupusul meu iubit, dacă pot să întreb?

Nu avea niciun rost să o mai lungească.

— Eu.

Ea alunecă şi se opri brusc, picioarele ei ridicând un

pic de praf.

— Asta… asta e ridicol. De ce ar face cineva o presupunere atât de nebunească?

— Nu este foarte flatant pentru niciunul din noi, trebuie să recunosc.

Charles trebui să îşi înfrâneze impulsul de a se contrazice cu ea. În afară de faptul că el nu ar fi luat niciodată o tânără inocentă să îi fie amantă, erau o mie de alte motive pentru care el şi Gillian nu erau potriviţi – începând cu faptul că probabil s-ar fi ucis unul pe celălalt într-o lună. Deşi trebuia să admită că o lună cu ea în acelaşi pat aproape că ar fi meritat.

Ea clătină din cap cu înţelegere, cu obrajii strălucind de îmbujorate.

— Este cea mai absurdă idee pe care am auzit-o vreodată. Nimeni nu ar putea crede că cineva ca dumneavoastră ar vrea să… ştiţi dumneavoastră. Ea îşi învârti braţele ca o morişcă. Cu cineva ca mine.

El o făcu să meargă din nou.

— Mi-ar plăcea să îl ucid pe cel care a pornit acest zvon, oricine ar fi el, de dragul mamei mele. Şi al dumneavoastră. Cât de josnic din partea oricui să creadă că aţi face un astfel de lucru. În mod clar nu ştie nimic despre dumneavoastră.

Şi el fusese furios din cauza asta. Prietenii lui nu l-ar fi crezut niciodată capabil de o astfel de purtare josnică, dar fusese uimit de cât de mulţi membri din societatea mondenă păreau să creadă asta. Presupusese că lucrul acesta spunea la fel de multe despre aroganţa lui cât spunea şi despre caracterul lor.

— Vă împărtăşesc sentimentele, zise el. Totuşi, nu şi intenţia ucigaşă. Sper că nu veţi simţi nevoia de a crea haos pentru a ne salva reputaţiile.

— Bănuiesc că ar trebui să ucid jumătate din aristocraţia englezească pentru a face diferenţa. Dar îmi doresc să aflu cine a pornit zvonul. A fost domnul Stratton?

— În mod surprinzător, nu. Îi pare cu adevărat rău de asta şi este plin de remuşcări din cauza rolului nedorit pe

care l-a jucat în toată treaba asta.

— Atunci, cine a făcut-o?

— Nu prea are importanţă, nu-i aşa?

— Ba sigur că are importanţă, se răsti ea. La fel ca faptul că sunteţi atât de reticent în a-mi spune. Mă face să trag o singură concluzie.

— Care anume?

— Că aceea care a stârnit necazul este Lady Letitia.

Charles înghiţi un blestem. Blestemăţia de fată era din cale-afară de isteaţă.

— Aha! exclamă ea. Mă gândeam eu.

El se strâmbă.

— Este foarte nedrept, şi îmi doresc să vă fi putut pune la adăpost de astfel de urâţenii.

— Nu pot spune că sunt complet luată prin surprindere. Bunica m-a avertizat că s-ar putea întâmpla ceva de genul acesta, mai devreme sau mai târziu. Bănuiesc că acesta este motivul pentru care mă tot pisează în legătură cu felul în care mă port.

— Într-adevăr. Cu cât este mai prevăzător comportamentul dumneavoastră, cu atât mai mic e riscul de a deveni o ţintă. Şi, chiar dacă circulă zvonuri, oamenii de bun-simţ le vor ignora – asta dacă reuşiţi să nu le mai daţi apă la moară.

Ea clătină din cap.

— Bănuiesc că, chiar dacă aş umbla îmbrăcată în haine de călugăriţă, petrecându-mi tot timpul făcând pomeni săracilor, ei tot ar crede ce e mai rău. În ochii lumii bune, sunt un copil născut din păcat. Asta se presupune că sunt. Asta se aşteaptă *să fac.* E mai uşor pentru oameni să se simtă bine cu presupunerile pe care le fac decât să vadă adevărul.

Curajul ei şi limpezimea cu care privea o asemenea nedreptate îl făceau să îşi dorească să îi strângă de gât pe toţi cei care o răniseră vreodată.

— Nu mi-aţi spus niciodată că aveţi o diplomă în filosofie, zise Charles, încercând să înveselească atmosfera.

— Sunt un filosof practicant, domnule. Capăt

cunoaştere prin observaţie, spuse ea, zâmbindu-i scurt. Din această cauză mă nedumereşte ceva.

— Iar asta este?

— De ce mă urăşte Lady Letitia atât de mult încât să pornească un zvon atât de mârşav? Abia dacă o cunosc pe acea femeie.

— Nu pe dumneavoastră vă urăşte, zise el cu glas sumbru. Ci pe mine.

Capitolul 16

Sprâncenele subţiri şi drepte ale lui Gillian se adunară într-o încruntare plină de scepticism.

— Se pare că dimpotrivă. De fapt, nu înţeleg de ce nu s-a căsătorit cu dumneavoastră în locul domnului Stratton, cu ani în urmă. Este evident faptul că vă preferă.

— Nu e cazul, spuse el.

— La balul de la Barrington, Lady Letitia se lipise de dumneavoastră ca o lipitoare.

El simţi cum căldura începu să i se strecoare pe la ceafă.

— Aceasta este o expresie remarcabil de lipsită de eleganţă. Şi neadevărată, aş putea adăuga.

Ea îl săgetă cu o privire sceptică.

— Dacă aşa spuneţi dumneavoastră. Dar, în mod evident, este un oarecare grad de intimitate între Domniile Voastre.

— Vă asigur că nu este nicio intimitate între noi, spuse el pe un ton serios.

— E un mister de ce oamenii o consideră minunată. Dacă mă întrebaţi pe mine, este absolut îngrozitoare. De ce se poartă atât de groaznic cu dumneavoastră?

— Pentru că am refuzat să fiu de acord cu ceva ce îşi

dorea să fac.

Gillian păru să cugete la afirmaţia lui vagă timp de câteva secunde, înainte de a pune lucrurile cap la cap.

— Vai! Uşuratica Lady Letitia dorea să aibă o aventură cu dumneavoastră.

— Ah…

— Dar dacă dumneavoastră aţi spus nu…

— Bineînţeles că am spus nu.

Ce discuţie incredibil de nepotrivită purta cu o fecioară inocentă, chiar dacă fecioara aceea era Gillian.

— Sigur că aţi spus nu, spuse ea pe un ton liniştitor, de parcă el ar fi fost un copil capricios. Dar, dacă aşa stă treaba, atunci de ce m-a luat pe mine în vizor? Este ridicol să creadă că aş fi în vreun fel o ameninţare pentru dumneaei.

Totuşi, nu era ridicol. Letitia îl cunoştea mai bine decât dorea el să admită şi îşi dăduse seama, în mod clar, de faptul că el avea sentimente pentru Gillian – sentimente pe care trebuia să le păstreze pentru el însuşi.

— Răzbunarea este cel mai simplu răspuns, zise Charles. Letitia este supărată pe mine, aşa că a făcut cel mai izbitor lucru la care s-a putut gândi, adică să atace pe cineva aflat sub protecţia mea.

— Ce ipocrizie, zise Gillian. Aţi refuzat-o, aşa că m-a acuzat pe mine de comportamentul pe care ea însăşi dorea să îl adopte. Dar ea este cea care a rupt logodna cu ani în urmă şi s-a căsătorit cu altcineva. De ce încearcă în continuare să vă rănească?

— Nu are importanţă.

— Ba sigur că are importanţă. Ea încearcă să ne mânjească reputaţia amândurora. Îl împunse în braţ. Îmi datoraţi o explicaţie. La urma urmei, eu sunt cea numită Ducesa Târfă. Penley cel Perfect nici nu se compară.

El oftă.

— Nu aveţi de gând să renunţaţi, nu-i aşa?

— Vă voi bate la cap până când o veţi lua la goană urlând, ca să scăpaţi de mine, spuse ea voioasă. Şi gândiţi-vă doar la bârfele care vor lua naştere atunci.

— Chiar sunteţi cea mai sâcâitoare dintre fete.

— Ştiu că sunt o pacoste. Dar măcar nu fac istericale din cauza întregii poveşti, aşa că ar trebui să îmi acordaţi credit pentru asta.

El izbucni într-un râs şovăielnic.

— Foarte bine. Ştiţi cum mi-am căpătat porecla aceasta ridicolă?

Ea îl măsură din cap până în picioare.

— Pare destul de evident.

El nu putu să nu-i observe nota de admiraţie din voce şi nici căldura din ochi. Fata era o ameninţare la adresa sănătăţii lui mintale, şi probabil că ea nici măcar nu avea habar.

— Penley cel Perfect este porecla pe care mi-a pus-o Lady Letitia după ce am refuzat să mă căsătoresc cu ea.

Gillian tresări şi se opri din nou brusc, căscând gura la el.

— *Dumneavoastră* aţi rupt logodna? Am crezut că bărbaţii nu rup niciodată logodna, cel puţin nu într-un mod onorabil. Iar dumneavoastră nu v-aţi purta *niciodată* într-un mod dezonorabil.

— Apreciez votul de încredere, spuse el, înclinându-se uşor.

— Este adevărul. Oricine vă cunoaşte mi-ar da dreptate.

Afirmaţia ei simplă, din inimă, însemna pentru el mai mult decât cele mai linguşitoare complimente. Charles începuse să descopere că admiraţia pe care Gillian Dryden o afirmase atât de simplu denota o atracţie puternică, una mult prea îngrijorătoare pentru liniştea lui sufletească.

— Sunt onorat de încrederea pe care o aveţi în mine, domnişoară Dryden.

— Acum, că ne-am angajat într-un schimb de complimente, am putea reveni la subiectul nostru – motivul pentru care aţi rupt logodna. Ce a mers prost?

— A fost greşit de la bun început. Letiţia nu a dorit niciodată, cu adevărat, să se căsătorească cu mine. Dorea să fie ducesă şi o persoană de vază în lumea mondenă, iar

pe mine m-a văzut ca fiind modul prin care îşi putea atinge scopul.

Gillian îşi ţuguie buzele şi fluieră îndelung, încetişor.

— Şi aţi căzut în plasă? Nu păreţi a fi genul.

— Mulţumesc, spuse el sarcastic. Dar poate veţi fi puţin mai mărinimoasă când veţi afla că nu aveam mai mult de douăzeci de ani. Letitia avea cu doi ani mai mult şi era deja o tânără cu experienţă. Cu foarte multă experienţă, după cum ajunsese el să descopere. Şi pot să vă atrag atenţia asupra faptului că tinerele doamne nu fluieră?

— Am notat, domnule. Deci Lady Letitia şi-a înfipt ghearele în dumneavoastră, din nefericire. Dar de ce ar avea asta vreo importanţă? Aristocraţii se căsătoresc deseori pentru motive ca statutul şi avuţia. Cel mai adesea, dragostea nu are nicio legătură. La urma urmelor, cu toţii încercaţi să mă căsătoriţi, indiferent dacă sunt sau nu îndrăgostită de bietul individ.

— Nu v-ar obliga nimeni să vă căsătoriţi cu cineva care nu vă place.

Charles nu avea să îngăduie una ca asta. De fapt, începuse să creadă că nu avea să îngăduie să se căsătorească cu nimeni.

„Revino-ţi, bătrâne!”

Ea se strâmbă în semn de compătimire.

— Ah, eraţi îndrăgostit de ea. V-a spus că şi ea vă iubea?

— Pot doar să menţionez faptul că aceasta este cea mai stânjenitoare conversaţie pe care am purtat-o vreodată? replică el.

— Puteţi, dar tot aş dori un răspuns la întrebare.

Charles ridică ochii către cer în încercarea de a-şi ţine sub control exasperarea.

— Bine. Da, a spus că mă iubea. Am fost destul de prost încât să o cred, deşi fusesem prevenit.

— Cine vă prevenise?

— Tatăl meu. Bătrânul o considerase pe Letitia hrăpăreaţă şi vulgară. Avusese dreptate, desigur, dar

Charles fusese mult prea vrăjit ca să vadă. El şi tatăl său se certaseră foarte serios din cauza ei, cu consecinţe foarte grave asupra amândurora. Din păcate, nu i-am dat ascultare.

— Tinerii ascultă foarte rar de părinţii lor, cu atât mai puţin atunci când cred că sunt îndrăgostiţi.

El ridică din sprâncene.

— Şi dumneavoastră cum de ştiţi asta?

Gillian îşi coborî capul.

— Aşa am observat.

Era, evident, o minciună, dar el trecu peste – deşi aproape că îl ucidea să facă asta.

— Când aţi aflat că Lady Letitia nu vă iubea? întrebă ea.

Preţ de câteva secunde, el rumegă în tăcere amintirea greu de înghiţit.

— Atunci când am descoperit-o într-o poziţie compromiţătoare cu prietenul meu cel mai bun.

— Iad şi blestemăţie, murmură ea.

De data asta nu fu tentat să o corecteze.

— Domnul Stratton? ghici ea.

El încuviinţă din cap.

— Letitia avea sentimente puternice faţă de el.

— La naiba, aşa aş crede, din moment ce şi-a tras-o cu el.

Charles o săgetă cu o privire încruntată.

— Chiar trebuie să vă avertizez că, deşi este perfect adevărat, limbajul acesta este nepotrivit unei doamne de rangul dumneavoastră?

— Îmi cer scuze. Dar i-aş ucide pentru că v-au rănit astfel, spuse ea cu un mârâit adorabil. Ce nemernici, amândoi! Îmi doresc doar să fi fost Stratton în locul lui Lord Andover când l-am lovit.

El nu îşi putu ascunde zâmbetul plin de regret.

— Sprijinul dumneavoastră mă copleşeşte. În orice caz, i-am explicat clar lui Lady Letitia că nu mă voi căsători cu ea, din moment ce afecţiunea sa se îndrepta către altcineva.

— Pun pariu că nu a fost fericită să afle asta, spuse Gillian.

— Nu a fost.

— Cum aţi reuşit să o determinaţi să fie de acord cu ruperea logodnei? Ar fi putut să refuze, pur şi simplu, iar dumneavoastră aţi fi fost nevoit să o ruinaţi pentru a vă salva propria reputaţie. Ea flutură din mână, ca pentru a alunga o insectă. Dar cu siguranţă nu aţi face niciodată asta, lucru pe care Domnia Sa probabil că îl ştia.

Încrederea oarbă a lui Gillian în el i se păru copleşitoare.

— Detaliile nu sunt importante. Ajunge să spunem că noi trei am ajuns la o înţelegere. Pentru a-şi păstra reputaţia, am căzut de acord că ea avea să fie cea care avea să rupă logodna în mod oficial, declarând că se răzgândise şi că dorea să se mărite cu Stratton.

— Lucrul acesta a fost din cale-afară de decent din partea dumneavoastră, spuse ea cu toată seriozitatea, îmbrăţişându-i braţul. În cele din urmă, nu v-a pus într-o lumină prea bună.

— Este mai uşor pentru bărbaţi să îşi revină după o astfel de lovitură, după cum aţi spus dumneavoastră cândva.

Ea oftă.

— Mie-mi spuneţi? Dar ce au toate astea de-a face cu porecla dumneavoastră?

— Aceea a fost răzbunarea Letitiei. Le-a spus prietenilor ei că eram atât de perfect de cuviincios şi de plictisitor, încât ar fi înnebunit dacă s-ar fi căsătorit cu mine. A început să îmi spună Penley cel Perfect, bărbatul care avea să o facă o nebună perfectă.

— Ce scorpie! Dar se pare că aţi schimbat lucrurile. Dimpotrivă, acum pare a fi un compliment.

— În urma celor întâmplate, am încercat să mă comport ca un domn, în speranţa că otrava din poreclă avea să se scurgă în curând. Se pare că am avut dreptate.

— Hmm, nu cred că asta o să meargă şi cu Ducesa Târfă.

Ea nu părea din cale-afară de deranjată de idee.

— Pierdeţi din vedere esenţialul. Nicio persoană înţeleaptă nu răspunde unor încercări intenţionate şi copilăreşti de a provoca. El ridică dintr-o sprânceană. O lecţie pe care aţi putea încerca să o învăţaţi.

Ea strâmbă din nas.

— Numele vi se potriveşte. *Sunteţi* perfect.

— Mi-aş dori să fie aşa.

— Da? Nu îmi pot imagina de ce ar dori cineva să fie perfect. Ar fi prea mult de muncă.

— Sunt destul de sigur că dumneavoastră nu aveţi de ce vă teme.

Gillian se înecă de râs.

— Asta a fost o insultă cu adevărat splendidă, Lord Leverton. Bravo!

— Încerc să nu fac să devină un obicei, dar se pare că scoateţi ce e mai rău din mine.

Ea se opri şi făcu o reverenţă extravagantă, fix în mijlocul cărării prăfuite. Era un lucru absurd şi extrem de încântător.

— Atunci, mi-am încheiat misiunea.

— Sunteţi un copil ridicol, spuse el, surâzându-i. Haideţi, capela este drept înainte.

Făcu semn cu capul înspre o clădire pitorească, din secolul al XVII-lea, aflată la câteva sute de metri mai în faţă.

— Arată foarte drăguţ, spuse ea politicos. Sunt convinsă că îmi va plăcea foarte mult.

— Mă îndoiesc, dar aş aprecia efortul.

Gillian îi aruncă o privire piezişă.

— Vă mai pot pune o întrebare?

— Depinde de subiect.

— Este vorba despre contrabandişti. E ceva pus la cale pentru recuperarea bijuteriilor noastre?

Gillian era încăpăţânată, nu încăpea îndoială.

— Ieri am călărit până la Skegness ca să discut despre ce se poate face cu poliţistul însărcinat cu problema noastră. Din nefericire, sunt mai multe bande care

acţionează în zonă, ceea ce face dificilă identificarea celor care ne-au atacat. Deşi poliţistul a promis să îşi dea silinţa, cred că va trebui să vă resemnaţi cu pierderea.

— Dar contrabandiştii trebuie să fie localnici. Nu am putea începe o investigaţie noi înşine? Să discutăm cu oamenii din sat şi din cel mai apropiat oraş? Cu siguranţă ştie careva ceva.

— Chiar dacă aşa stau lucrurile, nu va discuta nimeni cu mine despre asta.

Câteva minute petrecute în taverna din sat zilele trecute puseseră capăt ideii. Toată lumea se închisese în sine din clipa în care el intrase pe uşă.

— Dar…

— Eu şi Scunthorpe am discutat despre asta într-o oarecare măsură. Conduce Fenfield de peste cinci ani şi cunoaşte foarte bine zona. După spusele lui, tranzacţiile pe terenurile Penley sunt rare. A fost pur şi simplu un ghinion faptul că am dat peste una dintre grupări în noaptea aceea şi este puţin probabil ca acei contrabandişti să repete greşeala. Presupun că acesta este sfârşitul tărăşeniei.

Ea înaintă alături de el cu paşi mari, cu capul plecat, cea mai mare parte a chipului fiindu-i acoperită de marginea bonetei. Charles nu avea nicio îndoială că era furioasă ca o furtună.

— Înţeleg, spuse ea, dar pur şi simplu nu pot accepta faptul că bijuteriile noastre sunt pe vecie pierdute.

El coborî mâna şi o cuprinse pe a ei. Ea tresări, dar apoi degetele ei se strânseră în jurul degetelor lui.

— Gillian, regret profund faptul că ai pierdut ceva preţios pentru tine, spuse el încet. Şi îmi doresc să fi avut o veste mai bună. Dar nu te voi minţi. Probabil că bijuteriile sunt deja în Lincoln ori poate chiar în Londra, acolo unde vor fi demontate şi amanetate. Îmi pare rău.

Ea îi strânse mâna ca un copil, uitându-se în sus, la el, cu atenţie, în ochii ei de culoarea chihlimbarului luceau furia şi o tristeţe care îl făcu să simtă un junghi în inimă.

— Au luat ceva care nu poate fi înlocuit şi trebuie să plătească pentru asta, spuse ea cu glas sugrumat. Trebuie

să fac ceva în legătură cu asta.

— Nu tu, spuse el. Eu. Voi face tot posibilul să îi distrug pe bărbaţii aceia, dar trebuie să îmi promiţi că nu vei face nimic prostesc.

Ea deschise gura să obiecteze, dar el o împiedică.

— Nu, Gillian. Voi avea eu grijă de asta. Îţi dau cuvântul meu.

În privirea ei luci sfidarea, dar apoi ea îşi netezi trăsăturile fermecătoare şi zâmbi politicos.

— Desigur, domnule. Cum spuneţi dumneavoastră. Acum, mergem să ne uităm la capela aceea?

Consimţirea ei bruscă era la fel de falsă ca florile de mătase de pe boneta ei. În mod clar, trebuia să o supravegheze îndeaproape în următoarele săptămâni.

Îi trecu prin minte, şi chiar cu destul de multă panică, faptul că existau moduri mult mai neplăcute de a-şi petrece timpul decât să stea cu ochii pe Gillian Dryden.

*

— Bravo, domnişoară Dryden, spuse entuziasmat domnul Hurdly, uitându-se la ţinta de la capătul poligonului. Este prima oară când cineva nimereşte în centru în după-amiaza aceasta!

Gillian îşi coborî arcul, cercetând cu ochi critic ţinta.

— Mulţumesc, dar abia dacă am atins marginea.

— Vai de mine, spuse domnişoara Farrow. Trageţi la fel de bine ca bărbaţii, lucru care este, cu siguranţă, neobişnuit. Nu îmi închipui cum faceţi asta, mai ales cu un arc atât de mare.

Tonul ei nu era unul admirativ.

— De fapt chiar nu este atât de dificil, zise Gillian. Aţi vrea să vă arăt?

Când îi zâmbi cu toţi dinţii domnişoarei Farrow, tânăra femeie răspunse cu o ridicare din sprâncene plină de dispreţ. Ei bine, măcar domnişoara Farrow nu o evita.

Celelalte fete prezente la neaşteptata petrecere în grădină dată de Leverton se ţinuseră departe de ea. Nu era

ca şi cum ar fi fost nepoliticoase în mod făţiş. La urma urmelor, nicio tânără cu capul pe umeri – ori cu măritişul în minte – nu dorea să îl insulte pe extrem de râvnitul duce de Leverton. Dacă ele nu îşi dăduseră seama că Gillian se afla sub protecţia ducelui, cu siguranţă că părinţii lor o făcuseră şi erau prea înţelepţi pentru a-şi supăra gazda desconsiderând-o pe protejata lui.

Dar să îi fie prezentaţi oficial într-un mod prietenos? Ferească Dumnezeu! O bastardă a unui duce regal, chiar şi una sprijinită de Leverton, era cu greu genul de femeie pe care bătrânii locali o doreau ca prietenă pentru fiicele lor.

Bărbaţii necăsătoriţi de la petrecere, pe de altă parte, erau o cu totul altă poveste. Era clar că ei considerau că Gillian se ridica la nivelul cerut, cum îi spusese un tânăr plin de coşuri, dar amabil. Îi întrecuse deja pe toţi la trasul cu arcul şi îi învinsese la badminton. Se părea că abilităţile ei atletice o făceau demnă de acceptarea entuziastă în rândurile lor, iar ea aproape că se aştepta ca ei să o invite alături de ei la o luptă de cocoşi ori să ia parte la meciul de box despre care tot discutau cu atâta încântare.

Totuşi, domnii nu se aventurau să flirteze cu ea, aşa cum o făceau cu celelalte fete. Ei nu îi păsa, dar lucrul acesta anula scopul ocaziei – şi anume acela de a o prezenta tinerilor din vecinătate şi de a o ajuta să îşi perfecţioneze deprinderile sociale.

— Nu, mulţumesc, domnişoară Dryden, spuse domnişoara Farrow cu un zâmbet la fel de nesincer. De altfel, sunt sigură că David ar fi fericit să mă ajute să îmi exersez talentul la trasul cu arcul, nu-i aşa?

Ea flutură din gene în direcţia domnului Hurdly, care se strâmbă.

— Fir-ar Margaret! exclamă el. Am încercat să îţi arăt de o mie de ori, dar întotdeauna te plictiseşti după cinci minute. Ce mai poate face un om în cazul ăsta?

— În primul rând, să nu fie nepoliticos cu una dintre cele mai vechi prietene, spuse tânăra femeie bosumflându-se într-un mod drăguţ. Şi, în al doilea rând, m-ai putea conduce la masa cu răcoritoare, pentru un pahar de

băutură. Mă prăjesc aici, în soarele acesta. Sunt sigură că o să ajung la fel de maronie ca o nucă, înainte de sfârşitul zilei.

Ultimul comentariu fusese cu siguranţă îndreptat către Gillian, al cărei ten devenise mai închis după anii petrecuţi sub soarele Siciliei. Şi astăzi nici nu putea fi vorba despre prăjit, deşi, măcar o dată, ziua era însorită şi aproape plăcut de caldă. Poate că pentru o englezoaică tipică asta însemna să se prăjească.

Domnişoara Farrow dorea, în mod evident, să îl îndepărteze pe domnul Hurdley de ea. Tânăra îşi marcase teritoriul cu ceva timp în urmă, suspecta Gillian, şi acum o privea ca pe o competitoare. Era ridicol cât de multe femei o vedeau astfel, incluzând-o pe Lady Letitia, care credea că Gillian îi distrusese şansele cu Leverton.

De parcă un bărbat ca el ar fi putut fi vreodată interesat de Gillian.

Nepoftită, amintirea ducelui aplecându-se asupra sa la poarta sărutului, cu privirea lui caldă, cu pleoape grele, îi dădu fiori. În momentul acela, el păruse teribil de interesat, lucru care i se părea în acelaşi timp grozav de palpitant şi alarmant. Dar fusese o eroare de moment, aşa cum o demonstrase purtarea lui ulterioară. Nu arătase nici măcar un strop de interes amoros în cele patru zile care trecuseră de la plimbarea lor la capelă. În schimb, el adoptase din nou un ton profesoral, ţinându-i prelegeri despre limbajul potrivit şi despre etichetă şi, în general, scoţând-o din minţi de plictiseală cu lista lui fără sfârşit de sfaturi în ceea ce privea înalta societate. Dacă bărbatul nu ar fi fost atât de al naibii de plăcut ochiului, Gillian s-ar fi împuşcat singură cu zile în urmă, ca să se scutească de corvoadă.

— Cu adevărat, David, adăugă domnişoara Farrow cu glas plângăcios, mor de sete.

— Dacă insişti, spuse domnul Hurdly, oftând dramatic. Aţi dori să ne însoţiţi, domnişoară Dryden? Şi dumneavoastră trebuie că simţiţi căldura după tot acest efort.

Gillian aproape că izbucni în râs când cealaltă fată îşi

dădu ochii peste cap.

— Mulţumesc, dar aş dori să îmi iau mai întâi săgeata.

— Se va ocupa băiatul de asta. Nu e nevoie să vă murdăriţi dumneavoastră mănuşile, spuse domnul Hurdly.

— Care băiat? întrebă ea.

Domnişoara Farrow făcu semn cu capul în direcţia ţintei de la celălalt capăt al pajiştii.

— Acolo. Acela care se holbează la dumneata.

Tânărul Teddy stătea foarte aproape de ţintă, uitându-se fix la ea. Tremura, practic, de entuziasm, pentru că avea să îi spună ceva ce pur şi simplu nu mai putea suferi amânare.

— Acela este Teddy, spuse ea. Lucrează la grajduri.

Domnul Hurdly se încruntă.

— Arată de parcă ar avea furnici în pantaloni, ţopăind pe-acolo în halul ăla.

— Nu poate sta locului, atâta tot. Gillian zâmbi către domnişoara Farrow. De ce nu mergeţi voi doi, fără mine? Vă voi prinde din urmă.

— Nu e nevoie să vă grăbiţi, spuse domnişoara Farrow, luând braţul domnului Hurdly.

Începu să îl târască înspre masa cu răcoritoare.

Însoţitorul ei se împotrivi tratamentului, dar un moment mai târziu discutau şi râdeau ca doi prieteni buni, în timp ce se plimbau agale către terasa din spatele conacului, acolo unde se adunaseră cea mai mare parte a oaspeţilor. Domnişoara Farrow aruncă un ochi peste umăr către Gillian şi zâmbi scurt, făcându-i apoi, ştrengăreşte, cu ochiul.

De data aceasta, Gillian chiar izbucni în râs. Poate că, până la urmă, avea să devină prietenă cu domnişoara Farrow – atâta timp cât Gillian avea să stea departe de domnul Hurdly. Asta nu avea să fie greu, din moment ce singurul bărbat care o interesa cât de cât era un anumit duce încântător, chiar dacă uneori arogant.

Înaintă de-a lungul pajiştii către ţinta lângă care aştepta Teddy, al cărui trup slab tremura de nerăbdare.

— Domnişoară, am aşteptat atâta să vă prind, şuieră

el, şoptind dramatic. Dar nu am reuşit să o şterg de la grajduri decât în momentul acesta.

— Linişteşte-te, Teddy, spuse ea încet. Nimeni nu trebuie să afle despre ceea ce discutăm noi. Nu vrem să trezim suspiciuni.

El îşi încrucişă braţele în dreptul stomacului, făcând eforturi vizibile să se liniştească.

— Da, domnişoară, o să încerc.

— Acum, ce ar fi să îmi aduci săgeţile? Asta ne va oferi o scuză să vorbim.

El o tuli către ţintă şi începu să scoată săgeţile.

După ce Gillian şi Teddy se împrieteniseră, ea îl rugase să îşi ţină urechile ciulite după zvonuri legate de localnici care încercau să vândă inele pe ascuns. Se oferise chiar să îi recompenseze şi rămăsese foarte surprinsă atunci când el o refuzase în mod categoric. Mai târziu, aflase că tatăl lui fusese ucis de către nişte contrabandişti, omorât atunci când refuzase să permită uneia dintre bandele mai notorii să îi folosească hambarul ca ascunzătoare pentru ginul şi tutunul adus din Olanda.

Teddy era la fel de nerăbdător ca ea să vadă contrabandiştii – orice contrabandist – aduşi în faţa justiţiei.

— Ai aflat ceva? întrebă ea în timp ce se mută lângă el.

— Da, domnişoară, la Fox and Firkin. Îl ajut pe domnul Dodd, cârciumarul, când eu şi mămica avem nevoie de un ban în plus. Aud acolo tot feluri de lucruri. Unii bărbaţi vorbeau asear’ de o tranzacţie.

— Nu te-a văzut nimeni trăgând cu urechea, nu? întrebă ea. Nu accept să te pui în pericol, Teddy. Înţelegi?

El rânji, lăsând la vedere spaţiul în care ar fi trebuit să fie unul dintre dinţii din faţă.

— Nu. Nu îmi dă nimeni nicio atenţie, domnişoară. Sunt aşa mic, că uneori mai şi uită că sunt acolo.

Teddy *era* mic, prea mic pentru un băiat de vârsta lui. Gillian era hotărâtă să îi ajute pe băiat şi pe mama lui, care se zbătea să îi crească pe fiul şi pe fiica ei în vârstă de trei ani.

— Bine, dar ai grijă, îl avertiză ea. De dragul mamei tale, dacă nu de al tău.

El încuviinţă din cap, întinzându-i săgeţile.

— Da, domnişoară.

Ea aruncă o privire peste umăr, către casă. Cei mai mulţi oaspeţi se bucurau de un bufet generos care fusese aranjat pentru ei după uşile de sticlă din sufragerie. Dar avu parte de un şoc atunci când îl descoperi pe Leverton ţintuind-o cu privirea. El se afla pe treptele terasei, aparent discutând cu o tânără care se gudura pe lângă el. Era, totuşi, evident faptul că atenţia lui era îndreptată asupra lui Gillian, nu asupra admiratoarei sale servile.

Ea îşi întoarse din nou atenţia asupra lui Teddy, luând de la el săgeţile.

— Haide, spune-mi repede ce ai aflat!

El o puse la curent. Gillian cugetă un moment, apoi aprobă din cap.

— Putem să ne întâlnim în spatele grajdurilor la miezul nopţii?

— Da, zise el. Până atunci, mămica şi sora mea vor fi adormite.

— Excelent! Şi dacă poţi…

Când ochii lui Teddy se măriră de surpriză, Gillian îngheţă pentru o clipă înainte de a-i face, prietenește, semn cu capul.

— Mulţumesc, băiete. Dacă nu ai fi fost tu să mă ajuţi, mi-aş fi distrus mănuşile.

— Măi să fie, ce avem noi aici? tărăgăni din spatele ei vocea aceea joasă, familiară. Dacă nu aş şti mai bine, domnişoară Dryden, aş putea crede că puneţi ceva la cale.

Înghiţind un blestem, Gillian se forţă să surâdă şi se întoarse să întâlnească privirea suspicioasă a lui Leverton.

Capitolul 17

Ceasul cu pendulă de lângă biblioteca lui bătuse de

miezul nopţii de câteva minute, şi toată lumea, în afara lui Charles, se afla de mult în pat. Contesa fusese cea care urcase prima, la puţin timp după cina târzie. Elizabeth era clădită dintr-un material mai rezistent, luând în derâdere ideea că o petrecere în grădină o putea obosi. Dar se retrăsese şi ea, câteva minute mai târziu, ascunzând cu mâna un căscat. Gillian urcase cu ea, prefăcându-se foarte obosită şi pretinzând că abia putea găsi puterea de a se târî până în pat.

Asta, după cum Charles ştia, era o aiureală. Fata avea mai multă energie decât un pluton întreg aflat în permisie. Obrăznicătura mică punea ceva la cale. Ştiuse asta din momentul în care o încolţise lângă ţintele de tragere cu arcul, în după-amiaza aceea.

Văzuse asta chiar şi de pe terasă, acolo unde fusese prins într-o conversaţie cu Emily Meadows, care se străduise cât putuse de mult să îl atragă într-un flirt rafinat. Emily era de familie bună, avea maniere alese şi poseda o zestre considerabilă. Era şi frumoasă, o blondă atrăgătoare cu ochi mari, albaştri. Pe scurt, exact genul de femeie alături de care ar fi trebuit să îşi dorească să îşi petreacă timpul. Dacă ar fi avut chef să facă curte cuiva, Emily s-ar fi aflat în capul listei.

Dar întreaga lui atenţie fusese îndreptată asupra lui Gillian, şi ştiuse imediat că era ceva în neregulă. Dacă nu ar fi fost dată de gol de încordarea trupului ei zvelt, atunci privirea precaută pe care o aruncase către el o trădase cu siguranţă. Chiar şi de la distanţă, ajunsese să recunoască privirea aceea. Îi ridicase părul pe ceafă şi îl determinase să părăsească cu paşi mari terasa, lăsând-o pe biata domnişoară Meadows cu gura căscată de uimire la plecarea lui bruscă.

După doar o lună în compania lui Gillian Dryden, căpătase manierele unui bădăran. În loc ca buna lui purtare să se lipească de Gillian, obiceiurile ei proaste se lipeau de el.

Evident, afurisita de fată încercase să îl distragă. Îşi mărise ochii frumoşi cu o ridicol de prefăcută inocenţă,

pretinzând că Teddy o ajuta cu săgeţile. Ciufulise părul băiatului şi se întorsese către el cu un surâs atât de fermecător şi de inconştient de seducător, încât el aproape că îşi uitase propriul nume.

Gillian începuse de una singură căutarea contrabandiştilor şi, aparent, îl luase pe băiatul lui de la grajduri ca ajutor. Nu era ca şi cum Charles se aştepta cu adevărat să iasă ceva din toată treaba asta. După spusele lui Scunthorpe, cea mai mare parte a contrabandei avea loc mai departe, pe coastă. Contrabandiştii ştiau de ani întregi să se ferească de pământurile lui Leverton, din moment ce nici Charles şi nici tatăl lui nu favorizaseră vreodată afacerile lor necinstite. Erau unii care aveau tendinţa de a romanţa contrabandiştii şi pe cei de teapa lor, închizând ochii în faţa metodelor lor violente, dar Charles nu era unul dintre ei.

Când ceasul de pe hol bătu deşi jumătate, aşteptă ca ecoul să se stingă. Ascultă, dar nu auzi decât trosnetul liniştit al focului care murea în cămin şi briza care fremăta printre copacii de dincolo de ferestrele bibliotecii. Părea că toată lumea din casă dormea şi că era vremea ca şi el să urce.

Dar, atunci când îşi puse pe birou paharul de coniac băut pe jumătate, auzi scârţâitul iute al unei scânduri din parchet care se împotrivea, apoi ceva care semăna suspicios de mult cu închiderea unei uşi.

Se ridică şi se grăbi să iasă pe holul din spate. La capătul coridorului, o fereastră glisantă largă dădea spre curte şi spre grajduri. Înjură atunci când văzu o siluetă zveltă, înveşmântată într-o pelerină neagră, abia vizibilă sub luna palidă. Persoana bântui pe lângă grajduri şi dispăru.

Dumnezeule! Chiar îmbrăcată în haine de bărbat şi purtând pantaloni şi cizme, Charles ştiu exact cine era cea care dădea târcoale grajdurilor. Un val de mânie îi inundă venele.

Coborî treptele din spate, care duceau către bucătărie, câte trei deodată, şi ajunse în curte câteva

secunde mai târziu. O tăie prin spatele grajdurilor, dar nu văzu pe nimeni. Din nefericire, i se păru că aude galopul unor copite pe alee, deşi vântul bătea destul de puternic printre copaci ca să poată fi sigur.

În cel mai rău caz, Gillian se îndrepta către coastă, care se afla la mai puţin de cinci kilometri depărtare. Dar contrabandiştii puteau debarca oriunde de-a lungul întinderilor de nisip, de la Ingoldmells până la Maplethorpe. Nu putea să pună pur şi simplu şaua pe un cal şi să pornească în căutarea ei, nu cu toate cărările care şerpuiau de-a lungul mlaştinilor. Deşi petrecuse mare parte din copilăria sa acolo, Charles nu cunoştea nici măcar o zecime din drumurile pe care ea ar fi putut s-o apuce – oricare dintre ele putând să o scoată direct în calea unor bărbaţi care nu ar fi ezitat nicio secundă să îi taie gâtul.

Ţâşni pe după clădire şi în sus, pe scări, către apartamentul grăjdarului-şef. Ciocăni puternic, fără să îi mai pese în momentul acela dacă trezea întreaga casă.

În mai puţin de un minut, Reid deschise larg uşa. Îmbrăcat doar în cămaşa de noapte, cu boneta strâmb pusă pe cap, grăjdarul-şef se holba la el cu buimăceală. Apoi ochii i se deschiseră larg.

— Excelenţă, ce s-a întâmplat? Este foc jos?

Pentru orice grăjdar, un foc la grajduri era cea mai rea dintre catastrofe.

— Nu, nimic de genul acesta. Dar trebuie să ştiu dacă lipseşte vreunul dintre cai.

Reid se încruntă.

— Nu se poate. L-am pus pe Teddy de pază în noaptea asta. Ar fi venit să îmi spună dacă ceva nu ar fi fost în regulă.

Charles înjură pe înfundate.

— Unde sunt ceilalţi doi grăjdari?

— Dorm, cred. Îl chem pe Teddy o noapte pe săptămână, ca să le dau liber celorlalţi băieţi, mai ales din cauză că băiatul şi mama lui au nevoie de un bănuţ în plus. Trăsăturile de obicei calme ale lui Reid se încordară de consternare. Sper că nu sunteţi ofensat de asta, domnule.

Mi s-a părut un lucru normal.

— Pune-ţi nişte haine şi vino jos! Pregăteşte-te să călărim.

Câteva minute mai târziu, Reid i se alătură pe aleea principală a grajdurilor moderne, de cărămidă, pe care tatăl său le construise cu doar un an înainte de moartea sa. Mare parte dintre boxe erau goale, din moment ce Charles nu petrecuse prea mult timp la Fenfield în ultimii ani. Reid observă imediat absenţa uneia dintre iepe, alături de cea a lui Teddy. Charles nu putea decât să spere că băiatul se înşelase cu privire la locul în care contrabandiştii locali ar fi putut să tragă la mal ori cu privire la ruta pe care aveau să o urmeze în noaptea aceea.

Trebuia să o găsească pe Gillian înainte ca aceasta să intre în bucluc. Şi, odată ce avea să o găsească, ea urma să aibă de înfruntat o altfel de problemă – din partea lui.

— Cel puţin neghiobul ăsta mic a avut creier şi a stins felinarul, spuse Reid, clătinând din cap cu dezgust. Iertaţi-mă, domnule! Nu ştiu ce are de gând. Teddy nu a mai făcut niciodată ceva de genul acesta.

— Ştiu exact despre ce este vorba, răspunse sumbru Charles. Am nevoie să îmi spui dacă ai auzit ceva în legătură cu vreo bandă de contrabandişti pe pământurile moşiei.

Când pe chipul lui Reid se zări precauţia, inima lui Charles se prăbuşi în piept. Nu îl cunoştea prea bine pe bărbat, din moment ce acesta venise să lucreze pe moşie cu doar câţiva ani în urmă. Deşi nu era localnic, avusese recomandări foarte bune din partea grăjdarului-şef pe care Charles îl avea în Londra.

— Nu îmi pasă *de unde* ştii, se răsti el. Am nevoie doar de informaţie.

Reid se strâmbă.

— Îmi pare rău, domnule. Fac tot posibilul să stau departe de genul acesta de lucruri. Nu merită să te amesteci în treaba asta. Nu prin părţile astea.

— Doreşti să spui că există o problemă legată de contrabandă pe pământurile mele?

Grăjdarul clătină categoric din cap.

— Cei mai mulţi nu ar îndrăzni. Dar am auzit poveşti cum că unii dintre ei ar tăia-o aproape de pământurile Leverton atunci când vameşii ocupă rutele obişnuite. Şi în ultimul timp au tot blocat drumurile, din ce aud în sat.

— Unde ar fi cel mai probabil să acosteze dacă ar dori să facă tranzacţii pe moşie?

Reid se încruntă, fiind evident faptul că cugeta. Asta puse la încercare răbdarea lui Charles, din moment ce Gillian şi Teddy puteau fi oriunde în momentul acela. Şi la ananghie.

— Da, spuse în cele din urmă grăjdarul. Cred că ar debarca lângă drumul cel mai direct care traversează pământurile dumneavoastră până la Lincoln.

Charles se grăbi către încăperea în care se ţinea harnaşamentul, cu Reid pe urmele sale.

— Am nevoie să mă duci acolo.

— Da, domnule. Dar tot nu pot să cred că tânărul Teddy este amestecat în astfel de fapte. Dacă flăcăul a luat unul dintre cai, cineva l-a pus să o facă.

Charles înhăţă şaua de pe unul dintre butuci.

— Ştiu exact cine este acel cineva.

*

— Acolo, domnişoară, şopti Teddy. Arătă cu degetul în direcţia apelor de mică adâncime, la vreo şaptezeci de metri de locul în care se aflau ei, ascunşi în spatele unui dâmb mic de nisip. Trag acolo barca.

Gillian ridică cu grijă capul pentru a privi în direcţia în care el arătase cu degetul. Luna mai avea un pic şi apunea, iar ea fu nevoită să facă eforturi pentru a vedea. Din fericire, asta însemna şi că, cel mai probabil, contrabandiştii nu aveau să îi vadă. Cu toate astea, partea aceea a coastei era mai ales plată, cu doar câteva dune ocazionale ori pâlcuri de iarbă. Gillian şi Teddy fuseseră obligaţi să lase calul la câteva sute de metri în urma lor, târându-se apoi ca să ajungă într-o poziţie de unde puteau

vedea în toate direcţiile de-a lungul uscatului şi pe mare.

Regreta deja mica lor escapadă – nu din cauza ei, ci a lui Teddy. Era incredibil de agil, dar, totuşi, doar un băieţel. Când era acasă, Gillian îl avea întotdeauna pe Stefano – un bărbat experimentat, letal şi puternic, care cunoştea fiecare palmă din ţinutul Siciliei – să-i păzească spatele. Aici, nu îl avea decât pe Teddy. Şi, deşi era destul de pricepută la navigare, totul îi era nefamiliar aici – cerul, pământul, chiar şi mirosul oceanului. Niciodată în viaţa ei nu se simţise mai puţin încrezătoare în priceperea ei de a se descurca într-o anume situaţie.

Şi, mai important, îngrijorarea pentru Teddy o făcu să se îndoiască de ea însăşi, iar acela era răspunsul greşit atunci când aveai de-a face cu bărbaţi periculoşi.

— Eşti sigur? şopti ea. Nu văd nimic.

— Pot să-i auz.

Băiatul vibra de încântare, iar asta o îngrijora. Vânătoarea de oameni presupunea o gândire calmă, la rece. Stefano îi dădea o palmă peste ceafă de fiecare dată când ea se lăsa purtată de emoţii. Fusese un tratament dezagreabil, dar eficient. Nu durase mult până când Gillian învăţase să se controleze, înăbuşind orice putea sta în cale – emoţii, teamă ori chiar încântarea că ţinta se afla la îndemână.

Nu simţea deloc că putea să preia controlul, ceea ce era un semn al faptului că trebuia să se retragă. Avea nevoie de timp să se gândească şi să pună la cale un plan şi să nu se avânte fără muniţie. Gillian nu putu decât să fie mulţumită că Stefano nu se afla acolo ca să vadă cât de rău se descurca.

Iar să se gândească la felul în care ar fi reacţionat Leverton era, pur şi simplu, un lucru prea înspăimântător la care să mediteze.

Era pe cale să îl tragă pe Teddy, când văzu o lumină aprinzându-se pe plajă. Pâlpâia aproape imperceptibil, ca şi cum cineva ar fi zgâlţâit un felinar mic. Era imposibil să nu o vezi, în perioada cea mai întunecată de dinainte de ivirea primelor raze de soare.

— Iată-i, şopti ea.

Teddy clătină din cap.

— Asta vrea ei să te facă să crezi. Ei leagă un felinar de un ponei şi îl trimite să meargă pe plajă în direcţia opusă. Îi păcăleşte pe afurisiţii de vameşi aproape de fiecare dată.

Lui Gillian nu îi scăpă dispreţul din vocea lui. Evident, vameşii ar fi avut mai mult succes dacă ar fi avut ajutorul unor băieţei din satele de prin partea locului.

— Acesta e un truc util, răspunse ea în şoaptă. Va trebui să mi-l amintesc.

Teddy arătă din nou către mal, şi, de data asta, ea văzu trei bărbaţi trăgând o barcă mică din apele puţin adânci.

— Cine se întâlneşte… începu ea.

Şuieratul de avertisment al lui Teddy o întrerupse. În stânga lor, la mai puţin de treizeci de metri de ei, un grup de bărbaţi apăru de pe una dintre cărările dinspre mlaştini. Aduceau cu ei câţiva ponei. Gillian se lungi pe nisipul rece, ţinându-şi respiraţia. Teddy o imită, deşi un minut mai târziu dădu să se ridice. Ea întinse mâna şi îl apăsă, punându-l din nou la pământ, ţinând o mână fermă în mijlocul spinării lui.

Într-un final, când foşnetul slab al frâielor poneilor îi spuse că bărbaţii trecuseră de mult de ei şi înaintau pe plajă către barcă, Gillian se relaxă.

— Ţi-am spus să nu îţi asumi niciun risc, şopti ea. Să nu mai faci asta vreodată!

Teddy îi aruncă un rânjet obraznic înainte de a se întinde ca să îi privească pe contrabandişti.

— Ştiu eu ce fac.

Gillian mormăi dezaprobator în timp ce înaintă câţiva centimetri peste mica dună ca să vadă mai bine. Contrabandiştii erau adunaţi în jurul micii bărci, lucrând de zor să transfere încărcătura pe spatele poneilor.

— Arată ca tutunul, şopti Teddy. E mai uşor de cărat, din moment ce nu e nevoie de căruţe, în funcţie de dimensiunea încărcăturii.

În câteva minute, contrabandiştii aveau să termine şi să se îndrepte înapoi, departe de mare. Asta însemna că Gillian trebuia să ia o decizie. Ar fi trebuit să-i urmărească, în speranţa că aveau să o conducă la una dintre ascunzătorile lor? După spusele lui Teddy, bandele îşi ascundeau adesea marfa zile sau chiar săptămâni la rând în hambare ori magazii părăsite, aşteptând momentul potrivit pentru a-şi muta marfa în Lincoln. Uneori, foloseau casele fermierilor pentru a-şi depozita bunurile, găsind fermieri compătimitori ori pe care îi puteau intimida ca să se supună.

— Şi eşti sigur de asta? întrebă ea. Aceştia sunt cei care au oprit trăsura ducelui?

Nu avea niciun sens să îi urmărească dacă nu erau.

Teddy aprobă, dând puternic din cap.

— Da, domnişoară. Nimeni altcineva nu a îndrăznit să mai vină aici de când oamenii regelui au închis banda Critchfield, cu trei ani în urmă. Nenorociţii ăştia sunt noi. Nu au mai mult de şase luni, după spusele bătrânului Dodd.

Dodd era stăpânul cârciumii la care ajuta Teddy. Din câte îşi putea da seama Gillian, cârciumarul nu era implicat în niciun fel de contrabandă. Dar unii dintre muşteriii lui erau, şi îi explicaseră clar bătrânului că cel mai bine era să îşi vadă de treburile lui şi să îşi ţină gura. Dodd îi transmisese sfatul acela şi lui Teddy.

Din nou, sentimentul de vină îi strânse inima. Acum, când se aflau în faţa unui pericol real, Gillian îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să îl implice pe Teddy în problemele ei. După noaptea aceea, nu avea să o mai facă vreodată.

— Nu înjura, şopti ea, căzută pe gânduri.

Pufnetul tăcut al băiatului îi spuse ce părere avea despre asta. Acum, când contrabandiştii încărcaseră şi pregătiseră poneii, ar fi trebuit să îl trimită pe Teddy înapoi la Fenfield şi să îi urmărească singură? Chiar dacă le putea da de urmă, ar fi fost ea în stare să îşi găsească drumul înapoi spre conac? Fără băiat, probabil s-ar poticni, ca şi când ar fi oarbă. Totuşi, se ivise o oportunitate excelentă şi

era un risc pe care trebuia să şi-l asume.

— Teddy, vreau să iei calul şi să te întorci la Fenfield, şopti ea.

Nu erau mai mult de cinci kilometri până la conac, aşa că el ar fi ajuns cu mult înainte ca servitorii să se trezească. Nu ştia dacă ea avea să reuşească, dar nu avea timp să îşi facă griji pentru asta.

— Nu vă las singură, şuieră Teddy. Nu aţi găsi niciodată drumul înapoi.

Petrecură următorul minut într-o ceartă aprinsă, chiar dacă şoptită, în timp ce Gillian ţinea un ochi precaut asupra contrabandiştilor. Poate că discuţia lor putea explica motivul pentru care ea nu îl auzi pe bărbatul care se furişa în spatele ei decât atunci când era deja prea târziu. Înăbuşindu-şi un blestem, ea se rostogoli, întinzându-se după pistol. Înainte de a reuşi să îl apuce, un trup puternic de bărbat se prăbuşi asupra ei, strivind-o în nisip. O mână mare îi înfăşură talia într-o strânsoare brutală.

— Încetează să te mai zbaţi, şopti ducele de Leverton. Şi nu scoate o vorbă.

Capitolul 18

Gillian clipi şi deschise ochii faţă în faţă cu Leverton. El purta o pălărie ciudată, moale, care îi umbrea puternic trăsăturile. Totuşi, îi putea vedea ochii fulgerând de mânie. Dacă ar fi avut înclinare către fantezii, şi-ar fi putut imagina că erau semnale de foc care luminau plaja.

Din moment ce nu era înclinată către astfel de fantezii, îi aruncă o privire iritată, furioasă că îi permisese să o ia prin surprindere. Se zbătu, încercând să slăbească presiunea greutăţii lui de pe coastele şi pântecele ei.

El îşi înghiţi un blestem.

— Stai nemişcată, naiba să te ia, altfel vei căpăta mai mult decât poţi duce.

Ea nu avea nicio intenţie să dea ascultare ordinelor

lui, nu contrabandiştii erau atât de aproape. Cu fiecare secundă care se scurgea, şansele ei de a-i urmări se risipeau. Începu din nou să se agite ca să arate clar faptul că dorea să îl dea jos de pe ea. Apoi îngheţă, atunci când descoperi că ceva total neaşteptat îi apăsa abdomenul.

Leverton era, cu siguranţă, excitat. Din moment ce pelerina ei deschisă căzuse pe lângă ea, nu avea decât pantalonii ca barieră între trupul ei şi al lui. Şi, după cum putea ea să simtă, pantalonii lui nu făceau o treabă prea bună pentru a-i păstra decenţa.

— Doamne, Dumnezeule, gâfâi ea.

El se aplecă peste ea, ca pentru a-i şopti la ureche. În schimb, el păru că îi inspiră mirosul, iar pieptul i se umflă peste al ei. Trupul lui Gillian se trezi la viaţă la momentul cel mai inoportun.

— Acum ai înţeles, şopti el. Îi văd venind de pe plajă.

Gillian îşi ridică mâna liberă ca să îl împingă de pe ea, dar îngheţă atunci când auzi din nou sunetul frâielor poneilor şi murmurul vocilor. Rămase nemişcată, deşi toate instinctele o îndemnau să iasă de sub Leverton.

De fapt, era o minciună. În momentul acela, instinctele o îndemnau să se unduiască mai aproape de el şi de minunata lui erecţie. Atât de înjositor!

Leverton se lăsă şi mai tare asupra ei în timp ce contrabandiştii treceau, pare-se, la doar câteva zeci de paşi depărtare. Gillian fu nevoită să îşi muşte buza ca să nu geamă – nu din cauză că el o rănea, ci pentru că se simţea atât de bine. În mod clar, îşi pierdea şi bruma de raţiune care îi rămăsese.

Ea îşi întoarse capul, căutându-l pe Teddy. Băiatul nu scosese o vorbă de când ducele îşi făcuse apariţia. Stătea lungit şi nemişcat pe nisip, la câţiva metri distanţă. Teddy era foarte calm, dar ochii îi ieşiseră din orbite, holbându-se la ei. Desigur, era şi el la fel de şocat ca ea de apariţia stăpânului său, chiar dacă din motive diferite.

Slavă Domnului că era prea întuneric ca flăcăul să poată observa drama fizică, tăcută, ce se desfăşura între trupul ei şi cel al lui Leverton.

Cei trei stătură nemişcaţi un timp ce li se păru o eternitate. Cu trecerea secundelor, disconfortul lui Gillian sporea. Acum, Leverton nu mai părea atât de plăcut. Mai degrabă, suprafaţa trupului său puternic şi musculos o împungea în părţile cele mai sensibile, şi era sigură că o bucată de lemn îi era înfiptă în şale. Şi, mai rău, începea să o mănânce nasul. Orice sentimente erotice avusese dispăreau cu rapiditate din cauza disconfortului de a fi prinsă între un trup care se simţea greu ca o placă de granit şi nisipul rece, care o înţepa.

Leverton nu părea să îi împărtăşească disconfortul, din moment ce, aparent, excitaţia nu i se diminuase deloc. Avea cunoştinţe puţine în ceea ce privea fizicul masculin, căpătate prin experienţa personală şi din studierea statuilor străvechi. Dacă Leverton nu era o anomalie, ea trebuia să îşi revizuiască percepţia asupra dimensiunii mădularului masculin.

În cele din urmă, el se ridică un pic, lucru care făcu ca erecţia să împungă un anumit loc delicat. Gillian nu reuşi să îşi reţină un uşor strigăt.

— Scuze, şopti el, strâmbându-se. Îşi ridică apoi capul pe deasupra dunei şi răsuflă uşurat. Cred că am scăpat.

— Atunci, dă-te imediat jos de pe mine, ordonă Gillian cu glas slab.

— Desigur.

Păru cam încurcat, aşa cum şi trebuia. Dar, când se rostogoli rapid de pe ea, Gillian trebui să îşi înăbuşe un oftat instinctiv de regret.

Nu încăpea îndoială că suferea de o formă ciudată de nebunie. Leverton se furişase prin spatele ei, o storcise şi o tratase, în general, ca pe o femelă dezorientată. Şi, cu toate astea, tot ce îşi dorea ea era să îl tragă din nou la pământ, să îşi înfăşoare braţele în jurul umerilor lui şi să îl sărute până l-ar fi lăsat fără simţiri.

— Mda, s-au dus, Excelenţă, şopti Teddy, ridicându-se în genunchi. Cercetă plaja. Nu mai văd nici momeala.

Vorbele băiatului alungară rămăşiţele letargiei senzuale din creierul lui Gillian. Se rostogoli, aşezându-se

pe vine lângă Teddy şi vârându-şi pistolul în tocul de la spate.

— Ai văzut pe ce cărare au luat-o? şopti ea.

Primele raze slabe de soare începeau să lumineze cerul nopţii. Cu puţin noroc, putea să le ia urma şi să îi urmărească pe contrabandişti până la ascunzătoarea lor.

O mână o prinse de umăr şi o săltă cu o uşurinţă aproape şocantă.

— Nu reuşesc să văd care este relevanţa acestui detaliu, domnişoară Dryden, spuse Leverton, aşezând-o pe picioare.

Ea se împletici pe nisipul denivelat şi fu nevoită să se ţină de braţul lui.

— Este relevant, pentru că îi voi urmări.

Mâinile lui alunecară până la coatele ei, echilibrând-o.

— Nu prea cred. Ne întoarcem la reşedinţa Fenfield, acolo unde vom avea o discuţie despre nesăbuita aventură din această noapte.

Ea îi lovi mâna, dând-o la o parte.

— Nu prea cred, ripostă ea, imitându-l. Şi fiecare minut pe care îl petrecem ciondănindu-ne îi ajută pe afurisiţii ăia de contrabandişti să se îndepărteze şi mai mult.

Gillian încercă să treacă pe lângă el, dar el o prinse şi o lipi de trupul lui. Înjurând printre dinţi, ea îl lovi cu tocul în fluierul piciorului.

Leverton abia dacă clipi.

— Şi ce intenţionezi să faci odată ce îi găseşti? mârâi el. Să îi înfrunţi cu pateticul tău pistol?

— Trebuie să ştiţi că este un pistol foarte bun.

Apoi se înfioră la cât de stupid sunase asta.

— Ar cam trebui, dacă intenţionezi să dobori şase contrabandişti, căci bănuiesc că acesta este planul tău.

— Bănuiala dumneavoastră este greşită. Era atât de furioasă şi de stânjenită, încât, practic, se înecă. Din nefericire, Leverton avea dreptate. În realitate, nu avea niciun plan, deşi nu era, cu siguranţă, atât de proastă încât să înfrunte un grup de bărbaţi înarmaţi de una singură.

— Pur şi simplu, doream să le dau de urmă, spuse ea, şi să văd unde se ascund.

— Şi apoi?

Ea spumegă în tăcere, încercând să născocească iute ceva care să nu pară complet ridicol. Scopul ei era să recupereze bijuteriile, dar mai trebuia să pună la punct şi un plan pentru a face asta. Orice plan de succes se baza pe cunoaşterea adversarului. Dar acum, cu fiecare secundă care trecea, contrabandiştii se îndepărtau. Chiar şi şansa de a obţine cea mai mică informaţie utilă se scurgea.

Oftând, Gillian se prăbuşi printre mâinile lui. Din momentul în care venise în Anglia, nimic nu mersese cum trebuia. Se simţea nelalocul ei faţă de orice şi faţă de toată lumea, inclusiv faţă de ea. În Sicilia, ştiuse întotdeauna ce să facă şi cum. Dar în Anglia era plină de îndoieli, nu mai era sigură nici măcar de ce ar trebui să îi pese.

Teddy oftă.

— Nu prea mai contează, spuse el posomorât. Îs de mult plecaţi, dar aş putea să le dau de urmă, de vreţi.

— Nu vreau, spuse Leverton cu voce clară în timp ce, în sfârşit, îi dădea drumul lui Gillian. Teddy, domnul Reid te aşteaptă acolo unde ai lăsat iapa legată. Fugi de i te alătură! Voi discuta mai târziu cu tine.

— Da, Excelenţă, spuse Teddy abătut.

Gillian întinse mâna şi îi îndreptă pălăria, mângâindu-l pentru o clipă pe cap.

— O să vorbesc şi eu cu tine mai târziu. Dormi un pic, dragul meu, şi nu îţi face niciun fel de griji. Îţi promit că totul va fi bine.

Teddy îl privi pe Leverton, şi buzele lui strânse îi trădară îndoiala. O salută, plecându-şi capul, şi porni printre iarba de pe dune.

Gillian îl privi răutăcios pe duce.

— Nici măcar să nu vă gândiţi să daţi vina pe băiatul acela ori să îl daţi afară. Mama lui are nevoie disperată de venitul jalnic pe care îl obţine muncind în grajdurile dumneavoastră.

Leverton clătină din cap, evident dezgustat.

— Venitul lui Teddy nu e nicidecum jalnic. Reid îi dă o leafă mare, cu binecuvântarea mea. Aş putea adăuga şi că doamna Peck este foarte generoasă cu resturile de la bucătărie, fapt pe care sunt sigur că l-ai observat. În cele din urmă, locuieşte într-o căsuţă pe care *eu* o deţin. De la moartea tatălui său, nu i-am cerut doamnei Bell nici măcar un şiling drept chirie. Ţi se pare că sunt un căpcăun, gata să îl arunc pe Teddy în cea mai neagră carceră?

Lui Gillian îi veni să intre în pământ.

— Păi… nu.

Leverton îşi puse pumnii în şolduri. Deşi se apropiau zorile, era prea întuneric pentru a-i vedea chipul umbrit. Totuşi, numai un idiot nu ar fi fost în stare să îşi dea seama de faptul că era la fel de mânios ca atunci când sosise.

— Mulţumesc pentru votul de încredere, spuse el cu sarcasm. Fiindcă veni vorba, nu dau vina pe Teddy. Dau vina pe tine. La ce te-ai gândit când l-ai târât pe băiatul acela într-un astfel de pericol? Jur, Gillian, ar trebui să te pun pe genunchi şi să îţi dau o bătaie serioasă pentru felul acesta nebunesc în care te-ai purtat.

Gillian se simţea deja teribil de vinovată din cauza lui Teddy, iar ameninţarea lui de a o trata ca pe un copil neascultător o enervă la culme.

— Teddy era în siguranţă alături de mine.

Leverton îşi dădu o palmă peste frunte, lovindu-şi din greşeală pălăria şi făcând-o să cadă.

— Sfinte Dumnezeule, eşti nebună de legat. Ar fi trebuit de mult să fii închisă la balamuc.

Ea se aplecă instinctiv şi ridică pălăria. Dar, în loc să i-o dea lui, i-o aruncă în piept.

— Iar *dumneavoastră* nu sunteţi decât un laş, dacă nu vă supăraţi că o spun, Excelenţă. Un laş, repetă ea, ca să sublinieze.

Sigur că nu era, dar deocamdată aceea era cea mai dură jignire care-i venise în minte.

El se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

— Pentru că am refuzat să las o fătucă şi un băieţel să alerge după o bandă de contrabandişti disperaţi? Ai o idee

foarte neobişnuită despre ceea ce constituie o conduită adecvată, deşi nu ar trebui să mă mir, din moment ce ţi-a fost îngăduit să îţi faci de cap şi să alergi liberă de-a lungul Siciliei. Familia ta are de dat socoteală pentru multe, îmi pare rău să o spun.

Gillian se aplecă în faţă şi îl împunse în piept.

— Lăsaţi-mi familia în pace! Au făcut tot ce au putut.

— Nimic nu le poate scuza eşecul de a te învăţa cum ar trebui să se comporte o femeie de rangul tău.

— *Rangul* meu? Sunt bastarda unui bărbat cu o reputaţie proastă, care nu doreşte să aibă nimic de a face cu mine. Lucru care, bănuiesc, ar trebui privit ca o binecuvântare, sfârşi ea, plină de sarcasm.

— Asta nu are nicio relevanţă, spuse el cu glasul sugrumat.

— Ba asta e tot ce contează, fraiere! Acum, dacă nu vă deranjează, aş dori să mă întorc la conac. Este evident faptul că nu e nimic de câştigat din continuarea acestei conversaţii ridicole.

Ea încercă să treacă în viteză pe lângă el, dar el o apucă de braţ şi o trase înapoi.

— Vă avertizez, Excelenţă, spuse ea.

— Şşşttt. Avem companie.

În clipa următoare, el o împingea în jos, pe nisip. Se aşeză peste ea, storcând-o.

Avu nevoie de câteva clipe ca să îşi recapete respiraţia, din moment ce nu era nici pic de aer între ei. Devenea, cu siguranţă, îndeaproape familiarizată cu diverse părţi ale anatomiei impresionante a lui Leverton.

— Cine e? Ea simţi un puseu de speranţă. Poate că unii dintre contrabandişti se întorseseră. Acum, când Teddy era la adăpost de pericol, Leverton ar fi putut chiar să o ajute să le dea de urmă. Poate că nu se înţelegeau ei în general, dar ar fi trebuit să fie furios din cauză că acei contrabandişti îi călcau pământurile.

— Aşteaptă, şopti el.

El îşi ridică cu grijă capul ca să se uite de-a lungul fâşiei de nisip dintre ei şi plajă. Zgomotul unui cal în galop,

mai precis de copite lovind pământul bătătorit, crescu rapid şi apoi dispăru de-a lungul plajei. Leverton încă nu mişca, atenţia fiindu-i îndreptată în direcţia călăreţului misterios.

— Aţi putea să vă ridicaţi de pe mine, vă rog? spuse ea în cele din urmă. Mă storciţi de tot.

El se uită în jos la ea şi se încruntă, surprins parcă să o vadă acolo. Gillian ridică sarcastic din sprânceană.

— Vă cer iertare, murmură el, de parcă s-ar fi aflat pe ringul de dans şi ar fi călcat-o, pur şi simplu, pe picior.

El se rostogoli, dar rămase cu braţul atârnat de talia ei. Gillian încercă să i-l împingă, dar se simţi ca şi cum un trunchi de copac o ţintuia la pământ. Oftă mâhnită şi îşi lăsă din nou capul pe nisip.

— Oricine a fost a plecat de mult, spuse ea. De ce mai stăm lungiţi aici?

— Voiam doar să mă asigur, răspunse Leverton. Cred că acum ne putem ridica în siguranţă.

— Cred şi eu. Mă simt de parcă aş fi petrecut jumătate din noapte întinsă pe plaja asta afurisită. Fără niciun rezultat, ci doar cu nisip în pantaloni şi un duce scos din fire.

Leverton se răsuci, ghemuindu-se, şi apoi se ridică cu uşurinţă, întinse mâna să o ridice.

— Şi a cui vină este?

Gillian îşi trase marginile pelerinei la loc şi începu să se scuture.

— Nu a mea. Dacă nu aţi fi apărut, i-aş fi putut urmări pe contrabandişti până la ascunzătoarea lor. Trebuie să recunoaşteţi că asta ar fi fost de mare ajutor.

— Ascunzătoarea lor? Dumnezeule, ai citit prea multe romane de aventură. Stai, am uitat, spuse el, ridicând o mână. De fapt, crezi că trăieşti întruna. Te imaginezi a fi vreo eroină, alergând de colo-colo, încercând să îndrepţi toate greşelile din lume.

— Nu, mă imaginez ca fiind eroul. Îşi mişcă piciorul, sperând să scuture o parte din nisipul de pe fund. Eroinele se plâng mereu şi cad leşinate, aşteptând să fie salvate de către bărbaţi. Eu nu am timp pentru astfel de prostii.

— Asta este destul de evident pentru oricine te cunoaşte. Ei, cred că ne-a ajuns amândurora atâta distracţie pentru o noapte. Sunteţi gata să mergem, domnişoară Dryden, sau rămânem să vedem răsăritul?

— Nu e nevoie să fii sarcastic, Leverton, spuse ea în timp ce se aplecă să îşi ridice pălăria. Îi căzuse când el se năpustise asupra ei. Şi tot nu mi-ai spus dacă l-ai recunoscut pe călăreţ. Nu era unul dintre contrabandişti, nu-i aşa?

— Nu, era un poliţist călare, aflat în patrulare. Evident, a ajuns prea târziu ca să mai poată face ceva.

— De ce nu i-ai făcut semn să oprească? se răsti ea.

— După cum am zis, nu avea rost, răspunse el cu o răbdare exagerată. Contrabandiştii dispăruseră de mult.

— Nu avea rost? El era *călare. Ar* fi putut să îi prindă din urmă cu uşurinţă. La ce te gândeai de l-ai lăsat să plece aşa?

Mama ei ar fi fost îngrozită de felul în care Gillian i se adresa, dar nu se putea abţine. Leverton lăsase încă o oportunitate să treacă. Ce era în neregulă cu afurisitul acela de bărbat?

— Mă gândeam la faptul că nu doream să te expun şi mai mult unei bârfe vulgare, spuse el, în mod clar enervându-se din nou. Încerc să îţi apăr reputaţia, domnişoară Dryden. Dacă ar fi să explic prezenţa dumitale aici, în mijlocul nopţii, unui poliţist nu m-ar ajuta deloc să ating acest ţel.

— Nu îmi pasă niciun pic de reputaţia mea, strigă ea. Asta era cea mai bună şansă pe care o aveam de a găsi bijuteriile, iar tu ai distrus-o.

— Este absolut evident faptul că nu îţi pasă nici cât negru sub unghie de reputaţia ta. Profiţi de fiecare ocazie pentru a fi scandaloasă, a te purta ca o…

El se întrerupse din insulta pe care era pe cale să o scoată. Apoi inspiră adânc, ca şi cum ar fi încercat să se calmeze.

— Gillian, zise el.

Ea flutură nerăbdătoare din mână, ignorând felul în

care pieptul ei părea a se contorsiona şi a se strânge. Tonul lui duhnea, practic, a dispreţ.

— Uşuratică? Târfă? Care din ele? Dă-i drumul şi spune-o dacă te face să te simţi mai bine. Nu mă va deranja absolut deloc.

Era o minciună. Petrecuse o viaţă învăţând să ignore micile împunsături şi picuratul constant al insultelor spuse cu un surâs afectat, dar durerea pe care i-o provocaseră nu se compara cu cea dată de faptul că ştia că şi el simţea la fel. Lucrul acesta părea să o golească, lăsând o beznă goală, care nu avea să poată fi niciodată umplută.

— Nu aveam de gând să spun niciunul dintre lucrurile astea, zise el. Nu aş face-o niciodată.

— Ei, nu contează. Acum, putem merge, te rog?

Avea nevoie să se mişte, să se îndepărteze de el. Lacrimile îi înţepau ochii, şi simţea cum i se punea un nod în gât. Ideea că ar putea plânge din cauza asta – din cauza lui – era, pur şi simplu, oribilă. Gillian nu mai plânsese cu adevărat de la moartea tatălui ei vitreg. Faptul că Leverton avea puterea de a scoate la suprafaţă un semn de slăbiciune atât de neplăcut o înfuria.

Ba mai rău, lucrul acesta o făcu să îşi dorească şi mai mult să plângă. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmpla cu ea?

Încercă din nou să treacă pe lângă el, dar el păşi în faţa ei şi o prinse de umeri.

— Dă-mi drumul!

— Nu înainte să mă laşi să îmi cer scuze, spuse el cu gravitate în glas.

Ea încercă să se zbată ca să scape din strânsoarea lui. Degetele lui înmănuşate o ţinură strâns.

— Nu am nevoie de nicio scuză din partea unora ca ti… tine.

Gillian aproape că leşină de groază când auzi cum i se sparge vocea. Îl numise pe el laş, şi totuşi iat-o acum, purtându-se ca o femeie prostuţă, copleşită de emoţii. De parcă vorbele lui ar fi avut, cu adevărat, puterea de a-i face rău. Din nefericire, se părea că o răneau.

Inspiră pe nas, încercând să se liniştească. Din păcate, un suspin din cale-afară de obraznic se încăpăţână să iasă.

„La naiba, fir-ar!”

— Plângi, Gillian? întrebă Leverton cu vocea plină de o uimire blândă.

— Nu fi ridicol! De parcă aş plânge din cauza unui lucru atât de stupid.

De parcă ar fi plâns din cauza falsei presupuneri că el o plăcea, când era evident faptul că nu era aşa.

— Atunci, ce văd pe obrazul tău? Îşi trecu cu blândeţe degetul înmănuşat peste chipul ei. Da, este o lacrimă, strălucind ca o piatră preţioasă. Extraordinar!

— Să nu îndrăzneşti să râzi pe seama mea.

Se uită la el urât, lucru cam dificil atunci când încerci să nu boceşti. El izbucni în râs.

— Crede-mă, situaţia aceasta nu mi se pare deloc amuzantă. Dureroasă ar fi o descriere mai potrivită.

Asta îi uscă lacrimile.

— Dacă nu îmi dai drumul în clipa asta, te voi face să îţi pară rău. Şi nu îmi pasă deloc dacă eşti un afurisit de duce.

Nu ar fi fost primul bărbat căruia i-ar fi tras un genunchi în testicule şi bănuia că nu avea să fie nici ultimul.

— În clipa asta, nici mie nu îmi pasă. Spunând asta, Leverton o ridică pe Gillian pe vârfuri şi îi acoperi gura cu un sărut sălbatic, sufocant.

*

Când el o trăsese, Gillian înţepenise ca o scândură în braţele lui, cu ochii ieşiţi din orbite de soc. Charles ştia exact cum se simţea ea.

Era clar că el îşi pierduse minţile şi că niciun efort din partea lui nu păruse de-ajuns ca să şi le regăsească. Oricum nu ar fi contat. Singurul lucru care conta era că el o rănise. O făcuse să plângă.

Gillian Dryden, cea mai puternică şi descurcăreaţă fată pe care o puteai întâlni vreodată, vărsase lacrimi, iar asta aproape că îl ucise. Tot ce dorea Charles să facă era să alunge durerea care apăruse în ochii ei frumoşi, o durere care îi spunea de câte ori fusese insultată de cuvinte batjocoritoare şi de răutăţi gratuite. Şi dorea să o facă înainte ca ea să îşi revină destul încât să îi tragă una în testicule. Bănuia că ea era la doar câteva secunde de a face asta atunci când îşi lipi gura de a ei.

În timp ce buzele i se mişcau peste ale ei, el îşi spuse în sinea lui că nu făcea decât să încerce să o dezarmeze, liniştind-o până când ea avea să se calmeze destul încât să poată discuta.

„Mincinosule!”

Să o liniştească, da. Dar să discute? Tot ce îşi dorea să facă era să o tragă în jos, pe nisip, şi să o sărute până când ea avea să se topească, supusă. Îşi dorise să facă asta din clipa în care o prinsese sub el în încercarea disperată de a o proteja. Fuseseră la câţiva centimetri de pericol, şi totuşi el era obligat să se abţină să nu o dezbrace de hainele acelea ridicole şi să facă dragoste cu ea.

Nu încăpea nicio îndoială că îşi pierdea minţile când venea vorba despre Gillian Dryden.

El îşi lunecă limba printre buzele ei, doar o idee, îndemnând-o tăcut să le deschidă. Gillian nu părea tentată să se retragă ori, slavă Domnului, să îl emasculeze. Dimpotrivă, se legăna, apropiindu-se, cu ochii acum închişi şi mâinile apăsându-i pieptul ca şi cum ar fi avut nevoie ca el să o susţină. Ea scoase apoi un adorabil scâncet care sugera faptul că nu ştia ce să facă. Cum să accepte ceea ce el dorea să îi ofere.

Apoi el se pierdu în ceaţa dorinţei şi a năzuinţei pe care încercase să le nege parcă de o viaţă. Sunetul acela dulce, vulnerabil îl făcu să tremure, ca şi cum toată energia pe care o pusese în efortul de a se abţine se scurgea printr-un fir invizibil. Dar acum, când o avea, în sfârşit, în braţele lui, nu exista nicio forţă pe pământ care să îl poată opri. Nici logica, nici raţiunea, nici măcar mult lăudata lui

stăpânire de sine.

Ridică o mână pe gâtul ei ca să îi prindă bărbia în căuşul palmei, înclinându-i chipul ca să îi poată devora cu mai multă uşurinţă gura. Buzele ei tremurară şi se deschiseră în cele din urmă. El pătrunse înăuntru, tachinând-o pentru o clipă scurtă, retrăgându-se apoi ca să îi muşte uşor buza de jos. Ea gemu şi se cutremură, lipită de el, iar degetele i se înfipseră în haină în timp ce se strecură şi mai aproape.

Răspunsul ei aruncă fulgere prin venele lui, iar el îşi strecură cealaltă mână pe sub pelerina ei ca să îi cuprindă fundul delicios. Îl frământă, modelându-i prin pantaloni curba minunată – cine ar fi crezut că pantalonii puteau fi atât de seducători pe o femeie? apoi o trase mai aproape, apăsând-o pe erecţia lui încordată. Charles nu îşi amintea ultima oară când dorise atât de mult o femeie. Nici măcar Letitia nu îl sărutase vreodată aşa, cu o înflăcărare atât de deschisă şi de sinceră.

Gillian se folosea acum de haina lui ca să se înalţe. Cu o mână îl strângea de ceafă, ca să îl ţină nemişcat, în timp ce îl săruta, la rândul ei, cu un entuziasm care aproape că îl copleşi.

„Dumnezeule!”

Pentru o fată care, cu doar câteva minute mai înainte, era gata să îl sfâşie, cu siguranţă intrase în spiritul lucrurilor, făcându-i lui mintea terci. Buzele ei dulci îl cercetau, tachinându-l şi gustându-l cu atingeri gingaşe pe care el le simţea ca nişte limbi de foc. Când Gillian îşi frecă de el curbele graţioase, Charles simţi că i se înmoaie genunchii. Fiecare punct de contact dintre ei ardea insuportabil.

„Opreşte-te! Acum”.

Charles se retrase din îmbrăţişarea toridă şi încercă să pună un pic de distanţă între ei, disperat să îşi păstreze un strop de judecată. Simţea că se afla pe marginea unei prăpăstii. Imediat dedesubt, abia ascunse vederii, se aflau secrete încântătoare, excitante şi întunecate. Nu era nevoie decât de un pas micuţ peste margine ca să ajungă acolo.

Iar el dorea să ajungă *acolo* mai mult decât îşi imaginase vreodată.

Trebuia să gândească repede şi pentru amândoi, din moment ce Gillian se împotrivea oricărei încercări din partea lui de a se retrage. De fapt, se căţăra, practic, pe trupul lui. Îşi încolăcise un picior zvelt în jurul coapsei lui şi se ridica pe el, lipindu-şi de el dulcea adâncitură a coapselor. Fata era sprintenă ca un acrobat, iar erecţia lui consfinţi, cu siguranţă. Charles se abţinea cu greu să nu îşi sfâşie pantalonii – şi pe ai – şi să se cufunde în căldura ei delicioasă.

„Căldura ei virginală, nebunule”.

Deschise gura ca să dea glas unui avertisment, dar limba delicioasă a lui Gillian ţâşni înăuntru, exploatându-l din nou într-un mod atât de plăcut. Avu nevoie de fiecare gram de putere pe care o poseda ca să nu o soarbă cu putere. În schimb, se forţă să se tragă înapoi, făcând tot posibilul să nu ia în seamă protestele ei incoerente în timp ce îşi încleştă braţele în jurul taliei ei şi o îndepărtă câţiva centimetri.

Evident, fiind vorba despre Gillian, aceasta începu să protesteze, îşi lunecă piciorul pe al lui, dar îl ţinu în continuare încolăcit în jurul gleznei lui. Pelvisul ei rămase strâns lipit de vintrea lui, deşi se lăsase pe spate ca să îl privească cu atenţie. Femeia era o acrobată afurisită, în toată regula, înfăşurată în jurul lui ca iedera, toate părţile esenţiale din trupul ei potrivindu-se perfect cu ale lui.

Privirea încruntată pe care i-o adresă contrasta cu o gură plină, umedă şi roşie şi cu o privire senzuală, cu pleoape grele. Gillian arăta în acelaşi timp minuţios sărutată şi deosebit de supărată de faptul că se întrerupseseră. Nu încăpea nici umbră de îndoială că şi ea îşi dorea să continue la fel de mult ca el.

— De ce te opreşti?

Vocea ei moale şi răguşită părea făcută special pentru a-i stoarce fiecare particulă de raţiune din creier.

— Ah, doresc să mă asigur că ştii ce faci, îngăimă Charles. Trebuie să cugetăm la asta.

Sprâncenele ei drepte se ridicară.

— Da? Se pare că amândoi ştim destul de bine ce facem.

El îşi înghiţi râsul.

— Asta e problema. E al naibii de uşor. Pot să îmi închipui cum dăm de o groază de necazuri.

El începuse să se teamă că ceea ce îşi dorea erau exact necazurile cu Gillian. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la ea, goală şi în patul lui, cu ore lungi de amor. Poate chiar zile prelungindu-se în luni şi apoi în ani.

Era o nebunie.

Ea îşi descolăci piciorul şi coborî de pe trupul lui cu o alunecare delicios de dureroasă, care îl aduse aproape de marginea prăpastiei.

De parcă el mai avea nevoie de o nouă demonstraţie a abilităţii ei de a-i face bucăţi stăpânirea de sine.

Ea coborî pe călcâie şi se îndreptă, cu o încruntare care îi umbrea fruntea.

— Atunci când e aşa cum trebuie, se presupune că este uşor, nu-i aşa?

Lucrul acesta avea foarte mult sens, dar era cu siguranţă greşit. El şi Gillian nu erau potriviţi unul pentru celălalt, nu exista niciun argument logic. Şi totuşi, părea potrivit într-un fel care sfida logica şi raţiunea şi mergea până în adâncul muşchilor şi al oaselor.

Charles îi privi chipul cu nesaţ, savurând expresia deschisă, vulnerabilă a trăsăturilor ei elegante. Gillian arăta foarte rar atât de lipsită de apărare – la urma urmelor, ea învăţase prudenţa la o şcoală grea. Dar sărutul acela cutremurător o dezbrăcase, scoţând la iveală o fată atât de dornică de afecţiune, încât îl speria de moarte.

El stătea acolo, ca un mare dobitoc, încercând să îşi dea seama cum să procedeze cu ea. Cu ei. Dar răspunsul îl depăşea.

Ea se schimbă, în ochii ei apărând amărăciunea.

— Am crezut că eşti diferit, chiar am crezut asta. Apoi se prefăcu nepăsătoare şi ridică din umeri. Bănuiesc că ar trebui să îţi permit să obţii ceea ce doreşti şi apoi să ne

urâm din nou, reciproc.

— Ce dracu' vrea să însemne asta? scrâşni el.

— Bărbaţii iau ce vor şi apoi se descotorosesc de tot. Îşi puse mâinile în şolduri, uitându-se sfidătoare la el. În lumina zorilor timpurii, arăta ca o zeiţă păgână înverşunată. Îl împunse cu degetul în piept. Te gândeşti vreodată la ce doresc eu? Sau nu contează decât ce doreşti tu?

— Sigur că are importanţă ceea ce doreşti, zise el. De fapt, chiar mai mult decât ceea ce vreau eu. Asta înseamnă că nu voi profita de tine.

Gillian îşi trecu privirea peste trupul lui, zăbovind în zona vintrei. Era evident faptul că era furioasă, dar în privirea ei se vedea la fel de multă pasiune precum mânie.

— Şi dacă eu doresc să profit de tine? Ce se întâmplă?

El pufni ironic.

— E ridicol. Gillian, nu gândeşti limpede. Niciunul din noi nu o face.

Ea îi respinse comentariile fluturând nepăsătoare din mână.

— Nu e vorba despre gândire, ci despre dorinţă. Şi, spre absoluta mea surpriză, te doresc, Leverton. Şi cred că şi tu mă doreşti, nu?

Din nou, privirea îi coborî asupra vintrei lui. O, da, aşa e, şopti ea. Mă doreşti foarte mult, dar te urăşti din cauza asta.

Cum ar fi putut să nu o dorească? Orice bărbat ar fi făcut-o.

— Nu, nu despre asta este vorba.

Ca o zeiţă de gheaţă, ea îi surâse batjocoritor şi îi întoarse spatele.

— Ei bine, nu mă vei avea. M-am răzgândit. Îmi dai prea multă bătaie de cap ca să îmi pierd timpul cu tine.

Cuvintele ei părură să dea naştere unei explozii în capul lui. Nu prea îşi amintea să se fi mişcat, dar, o clipă mai târziu, o ridică în braţe. Ea scoase un mârâit nostim şi se prinse de gulerul hainei lui.

— Ce naiba crezi că faci? se răsti ea.

— Se pare că îmi pierd minţile.

— Nu ai nevoie de mine ca să faci asta, aşa că lasă-mă jos, te rog!

— Da, o să fac şi asta, într-un minut. Apoi îi captură gura într-un sărut sălbatic, punând stăpânire pe ea atunci când ea icni, surprinsă. Charles nu o scuti, strângând-o tare şi lipind-o de el în timp ce o devora cu o foame necruţătoare.

Timp de câteva secunde lungi, ea păru prea surprinsă ca să reacţioneze. Apoi începu să se zbată în braţele lui. În cele din urmă, se desprinse.

— Vrei să stai naibii nemişcată, te rog? gâfâi el.

Gura ei – moale şi udă de pe urma sărutului – se căscă din cauza surprizei.

— Leverton, ce faci?

— După cum ar trebui să fie evident, profit de tine. Se aplecă şi îşi introduse scurt limba în gura ei pentru a-i simţi gustul delicios. Şi nu îmi pasă dacă te superi sau nu.

Privi în sus la el, clipind, în timp ce o îmbujorare uşoară îi acoperi obrajii.

— Ah. Păi, continuă, atunci.

El îşi miji ochii.

— Eşti sigură?

— Pentru numele lui Dumnezeu, mormăi ea. Toţi ducii sunt atât de grei de cap?

Îl apucă de urechi şi îi coborî capul, gura ei întâlnind-o pe a lui într-un sărut îndrăzneţ, pasional, care îl făcu să se clatine. Se poticni un pic pe nisipul denivelat şi apoi se lăsă pe genunchi, aproape scăpând-o. Ea chicoti, un sunet fermecător care vibră în gura lui.

Un moment mai târziu, o avea întinsă în siguranţă sub el, pe nisipul fin. Îşi frecă gura de a ei în timp ce degetele îi se bâjbâiau neîndemânatic după nasturii pelerinei ei. Gillian ridică mâna să îl ajute.

— Stai, lasă-mă să te ajut, icni ea, cu vocea marcată de amuzament.

— Lady, cred că vă amuzaţi pe seama mea, spuse Charles în timp ce se dădu un pic într-o parte.

— Păi, aproape că m-ai scăpat. De obicei, nu eşti aşa

neîndemânatic, zise ea, deschizându-şi pelerina.

— Iar tu nu porţi de obicei haine de bărbat. Asta m-a cam dat peste cap.

Ea strâmbă din nas, cu o disperare prefăcută.

— Asta pare destul de neplăcut. Ce pot face ca să îţi fiu de ajutor?

El se prefăcu a se gândi.

— Pentru început, ai putea desface nasturii acelei veste absurde.

Ea începu să deschidă nasturii micuţi.

— Te anunţ că asta a fost făcută de un croitor foarte la modă din Londra. Ca, de altfel, şi pantalonii, şi haina mea.

În cele din urmă, el cercetă cu atenţie hainele pe care le purta ea. Îmbrăcămintea era simplă, dar era evident bine făcută, acoperindu-i curbele graţioase. Purtate de un bărbat tânăr, ar fi fost ireproşabile.

Purtate de ea, erau devastator de erotice, o etalare ostentativă a minunatei adâncituri dintre picioarele ei lungi şi zvelte.

Charles îşi putea imagina cu uşurinţă picioarele acelea înfăşurate în jurul şoldurilor lui, în timp ce ar fi pătruns-o pentru prima oară. Ori petrecute pe după umerii lui, în timp ce ar fi luat-o cu gura. Gillian putea fi considerată prea subţirică şi atletică pentru a fi la modă, dar, în mintea lui, ea avea trupul unei sirene. Şi intenţiona să îl vadă în întregime, etalat gol în faţa lui.

Totuşi, nu acolo. Asta nu avea să fie decât o degustare, pentru amândoi.

— Cum de a putut lua croitorul atât de exact măsurile? întrebă el, atingându-i uşor talia cu mâna. Nu, nu îmi spune. Aş fi nevoit să îl ucid dacă te-a atins.

Ea îşi dădu ochii peste cap, în timp ce-şi termina de descheiat vesta.

— Ca şi cum aş fi atât de proastă încât să merg eu însămi la croitor. Nu asta…

Vocea i se stinse atunci când el dădu la o parte marginile vestei şi îi strecură o mână pe sân. Îl strânse

blând, apoi îşi trecu palma peste sfârc. Prin pânza subţire, el îl simţi cum se transforma într-o mărgică tare.

Gillian inspiră şi se zvârcoli. Charles îşi trecu un picior peste pelvisul ei, ţintuind-o.

— Înţeleg că îţi place asta, zise el, jucându-se leneş cu sfârcul ei.

Îi dădu un bobârnac, apoi îl ciupi uşor. Ea gemu în timp ce pleoapele i se închiseră. Când el frecă din nou vârful întărit, se undui, ridicându-se în palma lui.

— E un răspuns la fel de bun ca oricare altul, şopti el, aplecându-se pentru un sărut rapid.

Ea se întinse spre el, încercând să prelungească sărutul, dar el se retrase. Ochii i se deschiseră.

— Ce faci? şopti ea.

El nu răspunse imediat, trăgându-i, în schimb, materialul cămăşii strâns peste sfârc, făcându-l să iasă în relief. Apoi îl mângâie cu vârful degetului.

— Mă joc cu tine, răspunse el, în cele din urmă.

— A, reuşi ea să îngaime, gemând. Bine atunci.

Când el se aplecă şi o supse, geamătul ei se transformă într-un strigăt înăbuşit. Charles îşi roti mâna în jurul sânului ei, rotunjindu-l într-o grămăjoară seducătoare, în timp ce îi tachina vârful întărit cu limba şi cu dinţii. Gillian se zvârcoli în braţele lui, lăsând să-i iasă, printre dinţi, scâncete fermecătoare.

Când el se retrase, în cele din urmă, pânza subţire a cămăşii ei era udă şi aproape transparentă.

— Uite, asta e într-adevăr minunat, murmură el, acoperindu-i sânul cu palma. Dar cred că putem mai bine de atât.

Gillian îl sfredeli cu privirea, adorabil de îmbujorată şi de ameţită.

— Hmm, nu mi-am dat seama că era o competiţie.

El rânji la ea.

— Mă cronometrez.

Deşi dorea foarte mult să mai zăbovească alături de ea, nu avea de gând să îşi asume şi mai multe riscuri decât făcuse deja. Aproape că se crăpase de ziuă, şi trebuia să o

ducă acasă fără să o vadă careva.

Totuşi, nu avea intenţia de a-i da drumul înainte ca ea să ajungă la climax în braţele lui. Pentru că, indiferent de ce avea să se întâmple de atunci înainte, ea era acum a lui. În timp ce noaptea se scurgea, apropiindu-se de ziuă, decizia fusese luată. Îi venise la fel de tăcut ca apropierea zorilor. Da, nu avea nicio noimă şi, probabil, niciodată nu urma să aibă. Dar simţea că aşa trebuia. De fapt, acum părea remarcabil de uşor. Gillian spusese asta cu doar câteva minute în urmă, ca şi cum asta explica totul.

Şi poate că aşa era.

— Te cronometrezi? Ce… Ea se întrerupse, râzând. Sfinte Dumnezeule! Vrei să spui cât timp durează până când eu… ştii tu.

— Exact.

El îi săltă cămaşa şi îi dezveli sânii. Gillian se cutremură când aerul rece al dimineţii trecu pe pielea ei fină.

— Asta sună ca o provocare pe cinste, spuse ea, cu vocea întretăiată. Ai dori să facem un pariu?

El era gata să îi dea un bobârnac cu limba unuia din sfârcurile ei, dar comentariul ei îl făcu să se retragă, surprins. Un gând brusc, foarte neplăcut, îl făcu să îşi mijească ochii.

— Şi pe ce îţi bazezi comparaţia?

Ea îi răspunse cu o privire încruntată.

— Nu asta, idiotule. Flutură o mână în faţa chipului lui. Folosind asta.

El nu putu să nu râdă. Era cea mai scandaloasă femeie pe care o întâlnise vreodată.

— Nu pricep de ce ţi se pare atât de amuzant, zise ea. Ştiu că nu se cade şi nu e ca şi cum aş avea acest obicei. Dar ştii, oricine poate fi curios. Nu prea poţi întreba pe cineva despre asta, nu-i aşa?

El râse şi mai tare. Era cea mai ridicolă conversaţie pe care o avusese vreodată. Deşi, având în vedere circumstanţele – şi faptul că era vorba despre Gillian –, nu ar fi trebuit să fie surprins.

— Data viitoare, mă poţi întreba pe mine, spuse el, odată ce reuşi să îşi tină în frâu amuzamentul.

Ea păru aproape ruşinată.

— Păi, dacă tot ai adus vorba…

— Data viitoare, murmură el, dintr-odată nerăbdător.

Imaginea lui Gillian, goală şi cu mâna ocupată între coapsele ei, îi invadase creierul, făcând ca erecţia să îi apese şi mai mult deschizătura pantalonilor. Trebuia să o atingă, ca să nu îşi piardă minţile. Se aplecă şi o supse din nou, savurând geamătul ei speriat şi felul în care se simţeau sfârcul ei întărit şi pielea catifelată. Timp de câteva minute, îi încercă pe amândoi, sugând şi muşcându-i uşor, în timp ce ea se zvârcolea sub el. Îşi puse ambele palme pe ridicăturile ei dulci, masându-le lent în timp ce îi chinuia sfârcurile – ca bomboanele tari şi dulci pe limba lui.

Dintr-odată, ea se mişcă, răsucindu-se pe o parte. Când sânul ei ieşi din gura lui, Charles mârâi, plin de frustrare. Dar apoi, ea îşi petrecu piciorul peste şoldul lui, apăsându-şi strâns pelvisul de el.

— Dacă nu faci ceva cât mai curând, spuse ea suflând greu, te voi împuşca.

Râsul lui se transformă în geamăt, căci ea îşi undui şoldurile împotriva erecţiei lui. Numai Gillian putea ameninţa să ucidă un bărbat dacă acesta nu continua. Iar dacă ea continua să se frece de el cu atâta abandon, el avea să îşi piardă şi ultimele fărâmiţe de control care îi rămăseseră şi avea să o despoaie şi să o posede ca un animal sălbatic, chiar acolo, în aer liber.

Un comportament deloc demn de un conte.

— Şşşttt, Gillian, murmură el, mângâindu-i spatele. Voi avea grijă de tine.

— Asta e bine, spuse ea cu voce sugrumată, pentru că mă simt cam disperată.

— Lasă-te pe spate, dulcea mea fată. O aşează uşor, apoi îi desfăcu rapid pantalonii, lăsând la vedere trupul ei frumos, aşteptând mângâierile lui. Îşi purtă degetul peste curba uşoară a pântecelui ei, apoi coborî spre buclele moi, încâlcite, de culoarea nurcii, dintre coapsele ei. Ea se înfioră

sub atingerea lui, iar el făcu tot posibilul să nu îi desfacă larg picioarele şi să o posede cu gura lui.

„Data viitoare”, îşi promise în sinea lui.

— Deschide-te, draga mea, şopti el.

Cu un scâncet, Gillian se supuse, depărtând larg picioarele. Charles îi despărţi cu grijă faldurile catifelate, gemând la atingerea umezelii netede care îi acoperi degetele. Ea îşi mişcă uşor fundul, îndemnându-l tăcut să continue. El îi dădu ceea ce ea dorea, mângâind-o blând, masând-o. Când ea se arcui în mâna lui şi îşi întinse braţele deasupra capului, el nu se putu abţine să nu îşi ridice privirea.

Fu răsplătit de cea mai frumoasă privelişte pe care o văzuse vreodată. Gillian, pe jumătate goală, cu cămaşa îngrămădită în sus, în jurul umerilor, în timp ce trupul i se arcuia într-o curbă mlădioasă, cu sânii împinşi în sus şi sfârcurile înroşite şi pline. Ochii îi erau închişi şi expresia plină de pasiune în timp ce se apropia de climax. Era atât de dulce, atât de al naibii de naturală, neascunzând nimic din ea şi gata să îi dea lui totul. Doar privind-o, simţi cum în el exploda ceva, ca un butoi de pulbere, aproape lăsându-l lat. Nu mai simţise niciodată ceva asemănător.

„Pentru că este a mea”.

Era o concluzie simplă şi sinceră, ce trecu prin el ca să se aşeze adânc, până în măduva oaselor.

Gillian îşi deschise uşor pleoapele, cu privirea înceţoşată, până când reuşi să se concentreze asupra chipului lui. Atunci, privirea i se umplu, brusc, de emoţie.

— Charles, şopti ea, numele lui sunând ca o rugăminte.

— Da, iubire, murmură el.

El se aplecă să îi acopere buzele, în timp ce mâinile i se mutară, din nou, între coapsele ei. Îşi introduse limba în gura ei, posedând-o cu un sărut mai adânc, mai intim decât cunoscuse el vreodată. Mâinile lui Gillian urcară la umerii lui, iar degetele i se înfipseră în materialul hainei lui, ţinându-l strâns în timp ce îi răspunse sărutului cu o intensitate disperată.

Când ea îşi ridică şoldurile, implorând tăcut, el ştiu că ea era mai mult decât pregătită. El îşi mai trecu o dată degetele peste mugurele ei, apoi împinse două degete adânc, în trupul ei. Miezul ei strâmt se încordă în jurul lui.

Gillian îşi smulse gura, dând drumul unui geamăt răguşit de eliberare în timp ce se chircea pe trupul lui. Charles îşi apăsă cu putere mâna pe movila ei, cuprins de satisfacţie în timp ce ea se îndrepta spre climax. Pieptul lui urca şi cobora ca nişte foale, ca şi cum şi el terminase. Îşi dorea să o fi făcut, din moment ce era atât de tare încât abia se putea mişca.

Dar merita tot disconfortul ca să privească chipul lui Gillian când aceasta se elibera, să îi simtă trupul tremurând şi sfărâmându-se în braţele lui. În timp ce ea se descătuşa, cuprinsă de fiori, el o aşeză din nou pe nisip. Îşi retrase încet degetele şi o cuprinse blând în căuşul palmei până când tremurul ei se domoli.

În cele din urmă, ea oftă îndelung şi deschise ochii, privind în sus, direct spre el. Îi zâmbi confuză. Era atât de multă emoţie în privirea ei, încât el simţi că se sufoca.

— Ei bine, nu aşa am anticipat că se va încheia seara mea, spuse ea, cu voce răguşită. Cu toate astea, a fost foarte palpitant.

Lui Charles îi trebuiră câteva secunde ca să înţeleagă faptul că Gillian îl considera, fără îndoială, premiul de consolare al unei nopţi dezamăgitoare.

Capitolul 19

Gillian sări din somn direct în picioare. Aruncă o privire alături, aproape aşteptându-se să îl vadă pe Leverton întins lângă ea, cu privirea lui albastră seducătoare şi cu pleoapele grele şi colţurile gurii ridicate într-un zâmbet ispititor. Trupul ei părea să doară de pasiune neconsumată, păcălit de un vis atât de real, încât putea să jure că încă îi simţea mâinile mângâind-o.

Aproape la fel de real ca tot ce se petrecuse pe plajă cu doar câteva ore în urmă. Atunci, Leverton se dedase la mult mai mult decât nişte simple mângâieri. Îi trezise la viaţă o pasiune neaşteptată, catapultându-i atât mintea, cât şi trupul în cea mai divină stare posibilă. Ah, Gillian experimentase plăcerea mai înainte, dar nu se compara. Nimic nu era ca fericirea pe care o simţise atunci când se desfăcuse în bucăţi în braţele lui. Era, în acelaşi timp, înspăimântător şi minunat, iar mintea ei se străduia încă să înţeleagă schimbarea din relaţia lor.

Mormăind, se aruncă din nou pe perne, frecându-şi ochii înceţoşaţi şi încercând să facă ordine în emoţiile contradictorii care se amestecau în creierul ei privat de somn. Ceea ce simţea cu exactitate Leverton în legătură cu ea era cu totul lipsit de claritate. Mai întâi, fusese mânios, apoi pasional, iar după aceea pur şi simplu enervat. Mai avusese loc şi spectacolul acela ruşinos din partea ei, când vărsase lacrimi, lucru care încă îi dădea fiori. Lui Gillian nu îi plăcea deloc să plângă. Lacrimile o făceau să se simtă fraieră, vulnerabilă şi împrăştiată şi nu rezolvau nimic, niciodată.

Totuşi, efectul pe care îl avuseseră asupra lui Leverton o neliniştea. Faptul că făcuseră dragoste nu fusese din partea lui decât o încercare de a o linişti? Sau, şi mai grav, fusese mânat de un sentiment de milă? Lucrul acesta ar fi fost groaznic, dar era ceva ce trebuia luat în consideraţie, având în vedere urmările întâlnirii lor fierbinţi. Nici nu apucase să îşi revină, şi el îi aranja hainele în cel mai puţin romantic mod cu putinţă şi o ţâra de pe plajă către calul lui. Când se împotrivise gestului său intervenit cam brusc, Leverton o ridicase pur şi simplu în braţe ca să o sărute îndelung înainte de a o urca pe calul său. Din nefericire, petrecuse apoi jumătate din drumul înapoi, către Fenfield ţinându-i prelegeri despre nevoia de a fi băgată în pat, în siguranţă, înainte să descopere cineva că a lipsit.

Gillian nu putea să îl învinovăţească. La urma urmelor, reputaţia ei era deja făcută zdrenţe, iar incidentul acela nu s-ar fi reflectat bine nici asupra lui. Un adevărat

exemplu de purtare corectă, Leverton ar fi putut chiar să creadă că era obligat să o ceară în căsătorie. Bărbaţii că el nu se destrăbălau cu fete bine-crescute fără să sufere consecinţele. Dar ideea că i-ar fi putut fi ducesă era prea absurdă ca să fie luată în calcul.

Oftând, enumeră motivele pentru care căsătoria cu ducele de Leverton era cea mai proastă idee din istoria omenirii. Lista începu cu faptul că el nu o iubea şi se sfârşi cu acceptarea faptului că ea, din păcate, se îndrăgostea de el. Dar faptul că visa la Penley cel Perfect nu avea să îi rezolve niciuna dintre problemele pe care le avea, printre care şi aceea de a recupera bijuteriile furate şi de a-şi convinge bunica să o lase să se întoarcă în Sicilia.

În ceea ce privea sentimentele ei dezastruoase faţă de Leverton, avea intenţia să le ignore până când aveau să dispară pur şi simplu.

Dădu la o parte cuvertura, mulţumită că pusese totul în ordine atât de limpede – chiar dacă deprimant. Luându-şi halatul, aruncă un ochi la ceasul de pe cămin. Văzu că era deja târziu. Un sentiment de nelinişte o străfulgeră la gândul că Leverton ar fi putut deja să fi discutat cu mama ei. El nu avea să menţioneze aventura lor de pe plajă, dar nu era sigură de faptul că avea să îşi ţină gura în legătură cu contrabandiştii. Era decis să prevină orice altă acţiune din partea ei şi ştia că supărarea mamei ei era singurul lucru care ar fi putut-o face pe Gillian să ezite să-şi continue căutările.

Blestemând, se grăbi în spatele paravanului oriental, şi tocmai îşi trăgea peste cap cămaşa de noapte, când auzi uşa deschizându-se. Trăgând cu ochiul pe după paravan şi o văzu pe camerista doamnei Filby intrând în încăpere.

— Bună dimineaţa, domnişoară, spuse Clara cu veselie în glas, în timp ce merse să deschidă draperiile. Lady Filby şi contesa vă aşteaptă în salonaşul pentru micul dejun. Trebuie să vă ajut să vă îmbrăcaţi în dimineaţa asta.

Din moment ce micul dejun era mai degrabă genul neprotocolar la reşedinţa Fenfield, fără o oră impusă, faptul că ceilalţi îi aşteptau sosirea era de rău augur.

— Mă aşteaptă şi Excelenţa Sa? întrebă Gillian.

Clara îi înmână un rând de haine curate.

— Nu, domnişoară. Mi se pare că este în bibliotecă, împreună cu domnul Scunthorpe.

Gillian se destinse. Cel mai probabil, mama ei era pur şi simplu îngrijorată de faptul că ea dormise până la o oră atât de târzie.

— Este foarte amabil din partea lor că mă aşteaptă la micul dejun, spuse în timp ce se strecură în corset.

— Da, domnişoară. Pauza plină de semnificaţii de dinainte de răspunsul Clarei scuturară clopoţei de alarmă în creierul lui Gillian. Ea aruncă o privire peste umăr, dar fata era preocupată să termine ce avea de făcut. Haideţi, domnişoară Gillian, nu vă mai suciţi aşa. Nu o să reuşesc niciodată să vă închid.

— Nu prea strâns, te rog!

Oftatul Clarei o făcu pe Gillian să îşi reţină zâmbetul, din moment ce avusese aceeaşi discuţie cu fiecare dintre cameristele care o serviseră. Prefera să nu poarte deloc corset, dar toate eforturile ei cu privire la acest subiect duseseră întotdeauna la reproşuri neliniştitoare din partea mamei sale şi la ordine aspre din partea bunicii de a „se îmbrăca întocmai ca o lady”. Acesta era unul dintre motivele principale pentru care Gillian dorea să se fi născut bărbat, nu femeie.

Deşi cu siguranţă nu fusese deranjată de faptul că era femeie noaptea trecută, când mâinile şi gura lui Leverton îi cutreieraseră trupul.

— Nu vă mai zvârcoliţi, domnişoară Gillian, spuse Clara. Sunteţi ca o râmă în undită.

— Da, Clara, zise ea, supusă.

Printre protestele cameristei, Gillian se grăbi şi termină de îmbrăcat, trecându-şi, pur şi simplu, o perie prin păr şi apoi prinzându-l la spate într-un coc simplu. Ţâşni spre uşă, aruncându-i iute Clarei un cuvânt de mulţumire peste umăr.

Coborî scările câte două deodată, până la holul de la intrare, ajungând la baza lor chiar când majordomul ieşea

din încăperea destinată micului dejun.

— Bună dimineaţa, domnişoară Dryden, zise Hewitt. Contesa şi Domnia Sa sunt încă la masă, aşa că nu cred că e nevoie să vă grăbiţi.

Gillian zâmbi larg la admonestarea blândă.

— Îmi pare rău, dar nu voiam să pierd niciunul dintre excelenţii biscuiţi cu brânză ai doamnei Peck. De obicei nu întârzii atât de mult la micul dejun.

— Vă voi mai aduce o farfurie, spuse el amabil.

Ea nu putu să nu observe uşoara încruntare de pe fruntea lui, nici felul în care el părea să o cerceteze. Ce naiba se întâmpla în dimineaţa aceea? Leverton o adusese, de fapt, la Fenfield înainte ca servitorii să se fi trezit. Doar Reid ştia despre escapada ei, iar Gillian era sigură de faptul că ducele îl pusese să jure că avea să păstreze secretul.

Mulţumind lui Hewitt cu o plecăciune a capului, intră în încăperea mică, dar veselă, cu tapet înflorat şi mobilă chinezească. Ferestrele dădeau spre est, prinzând lumina palidă a soarelui care se chinuia să risipească ceaţa rece, care năvălea dinspre coastă. Unul dintre avantajele reîntoarcerii în Sicilia era că astfel putea scăpa de acea mohorâtă vreme englezească.

„Dar aseară nu îţi mai era frig, aşa-i?” suspină în gând Gillian. Trebuia să se oprească din a se mai gândi la Leverton şi la cele întâmplate noaptea trecută, altfel avea să înnebunească.

— Bună dimineaţa, mamă, Lady Filby.

Merse la masă ca să îi dea un sărut mamei sale. Cum era de aşteptat, mama ei se aşezase cel mai aproape de foc, din moment ce şi ei îi displăcea frigul. Mama ei ar fi fost, probabil, la fel de fericită ca ea să se întoarcă în Sicilia. Cel puţin Gillian aşa spera. Fără sprijinul mamei sale, ar fi fost mult mai dificil să o convingă pe bunica ei să fie de acord cu acel plan. Gillian avea banii necesari ca să îşi finanţeze singură călătoria, dar ideea de a se întoarce la Palermo fără suportul familiei sale era descurajator.

— Bună dimineaţa, iubirea mea, spuse mama ei. Începusem să îmi fac griji din cauza ta, din moment ce nu

dormi niciodată până la o oră atât de târzie.

— Nu ştiu ce mi s-a întâmplat. Îndreptă un zâmbet smerit către Lady Filby. De obicei, mă trezesc înaintea tuturor.

Contesa ridică ironic din sprâncene.

— Poate că nu ai putut să dormi azi-noapte. Ce s-a întâmplat?

— Hmm, nu chiar.

Când mama ei şi Lady Filby făcură un schimb de priviri complice, inima lui Gillian se cufundă în piept.

— Draga mea, de ce nu mănânci ceva? spuse mama ei. O să avem o mică discuţie după aceea.

„La naiba!”

— Ai vorbit cu Lord Leverton? întrebă Gillian.

Mama ei zâmbi şi bătu cu palma în scaunul de lângă ea.

— Ia-ţi ceva de mâncare şi vino să stai lângă mine!

Gillian merse ţanţoş către bufet şi îşi turnă o ceaşcă de cafea din serviciul de argint. Indiferent de ceea ce aveau să spună, avea nevoie de cafea să o ajute să scape de pânza de păianjen din creierul ei.

Se aşeză în capătul mesei, pentru a sta cu faţa către ambele femei. După ce sorbi cu nesaţ, se sprijini de spătar şi îşi încrucişă braţele. Lady Filby îi aruncă un zâmbet rapid.

— Nu e nevoie să fii atât de abătută, draga mea. Cu siguranţă, avem multe lucruri de discutat, dar cred că majoritatea intră în categoria veştilor bune.

Gillian se încruntă.

— Poftim?

— Da, este adevărat, spuse mama ei, privind-o surprinzător de aspru. Dar mai întâi trebuie să discutăm despre purtarea ta de astă-noapte, din cale-afară de nesăbuită.

Mama ei nu era niciodată aspră cu ea. Nici nu îşi exercita prea mult controlul maternal. Dar, în ultima săptămână, începuse să adopte o purtare destul de fermă. Deşi era minunat să îşi vadă părintele ieşind din starea de îmbufnare în care o ştia, Gillian nu era încântată de ideea

ca mama ei să încerce dintr-odată să compenseze toţi anii de neglijenţă inocentă.

— Nu sunt sigură că înţeleg ce doreşti să spui, spuse ea, încercând să depăşească momentul devenind obraznică.

— Ba bine că nu! Azi-noapte te-ai strecurat afară ca să dai de urma bărbaţilor acelora îngrozitori care ne-au jefuit. Mama clătină dezaprobator din cap. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla dacă te-ar fi descoperit.

Gillian oftă uşurată. Se putea descurca cu asta.

— Mamă, fac genul acesta de lucruri de ani întregi. După cum ştii, sunt chiar bună la asta.

— Atât de bună încât ai sfârşit cu un glonţ în umăr, zise mama ei.

— Nu a fost decât atunci, protestă Gillian. Cu siguranţă nu îmi vei face o vină din asta.

Mama ei se aplecă în faţă, pălind dintr-odată.

— Ai fi putut fi ucisă, Gillian. L-am pierdut pe tatăl tău din cauza violenţei. Nu doresc să te pierd şi pe tine.

Gillian se zbătu să se apere împotriva sentimentului familiar de vină.

— Ştiu, mamă, şi îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi. Dar nimeni nu avea de gând să răzbune moartea tatălui meu vitreg ori măcar să îi aducă în faţa justiţiei pe ucigaşii lui. Nu era corect.

— Înţeleg, dragostea mea. Şi, pentru mult timp, am fost îngrozitor de egoistă, nereuşind să îţi fiu alături atunci când ai avut nevoie de mine. Dacă ţi-aş fi acordat suport şi alinare, nu ai fi simţit niciodată nevoia de a te aventura într-o astfel de misiune necugetată.

— Nu ai fost deloc egoistă, spuse cu fermitate Gillian. Erai copleşită de durere. Şi apoi bunica nu e deloc moale, şi nici măcar ea nu m-a putut împiedica. Era ceva ce trebuia dus la îndeplinire, şi am făcut-o.

Mama ei o studie câteva momente lungi, ca şi cum o vedea într-o lumină nouă. Lucrul acesta o făcu pe Gillian să se foiască pe scaun.

— Am fost o mamă îngrozitoare, spuse într-un final contesa. Sper ca, într-o zi, vei găsi puterea să mă ierţi.

— E absurd! exclamă Gillian. M-ai iubit mai mult decât ar fi putut-o face cineva.

Mama ei ridică o mână.

— Nu, copilă. Nu voi mai trece cu vederea impactul pe care purtarea mea l-a avut asupra acţiunilor tale.

— Ah, nu prea înţeleg ce înseamnă asta.

— Înseamnă că nu vei mai continua cu strădania aceasta nesăbuită de a ne recupera bijuteriile. Nu merită.

Gillian se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

— Cum poţi spune asta? Tatăl meu vitreg ţi-a dat acele bijuterii. Ni le-a dat nouă. Este tot ce ne-a mai rămas de la el.

Mamei sale îi tremurară buzele pentru un moment, dar apoi bărbia îi deveni neclintită.

— Am amintirile vieţii noastre împreună, copila mea. La fel ca tine. Asta ar trebui să fie de ajuns pentru noi amândouă.

Pentru Gillian nu era de ajuns. Faptul că ultimul cadou preţios din partea tatălui său vitreg se afla acum în mâna unor criminali era prea mult ca ea să poată îndura. Iar, mai devreme ori mai târziu, pierderea avea să o chinuiască şi pe mama sa. Gillian ştia asta la fel de bine cum îşi cunoştea propriul nume. În clipa de faţă, mama era pur şi simplu înspăimântată de relatările, fără îndoială exagerate, ale lui Leverton cu privire la noaptea trecută.

Gillian avea să discute foarte deschis cu el despre asta. El nu avea nicio treabă să se bage şi să o sperie pe mama ei.

— Dragă, trebuie să îmi promiţi că vei înceta această comportare nesăbuită, zise mama ei. Nu aş putea îndura dacă ai păţi ceva.

Din moment ce Gillian nu intenţiona să îngăduie să i se întâmple nimic rău, fu în stare să formuleze un răspuns adecvat.

— Nu ai de ce să îţi faci griji, zise ea, întinzându-se peste masă ca să îi strângă mâna. Promit să fiu mai cu

băgare de seamă pe viitor.

Mama ei ezită pentru o clipă, apoi îi surâse.

— Mulţumesc.

— Splendid, ciripi veselă Lady Filby. Acum putem trece la un subiect mult mai plăcut.

Gillian aproape uitase că se afla şi contesa în încăpere. Dar strălucirea amuzată din ochii acesteia o puse din nou în gardă.

— Şi care ar fi subiectul acela? întrebă ea, precaută.

Ochii lui Lady Filby se lărgiră.

— Vai, iminenta ta logodnă cu fratele meu, desigur. Ce altceva?

Capitolul 20

Gillian păşi de-a lungul holului de la intrare, ignorând încercarea lui Hewitt de a i-o lua înainte. Nu avea nevoie de nimeni care să îi deschidă uşile şi, cu siguranţă, nu avea nevoie de nimeni care să o anunţe în faţa măreţului duce de Leverton. În afară de asta, dorea să îl ia prin surprindere pe duce – ori poate să îl ucidă.

Când deschise larg uşa bibliotecii, aceasta se lovi de perete şi apoi ricoşă, obligând-o să sară în lături, ca să evite să fie lovită în faţă. Cu siguranţă fusese o intrare mai puţin demnă decât îşi dorise, dar, cel puţin, nu căzuse direct în fund.

Leverton se ridică din spatele biroului său.

— Ah, domnişoară Dryden. Mă aşteptam să vă întâlnesc cândva, în timpul acestei dimineţi, dar poate nu chiar atât de brusc.

Fir-ar să fie de bărbat, buzele îi zvâcneau, evident amuzat.

Hewitt, hotărât să îşi facă datoria, merse în faţa ei.

— Domnişoara Dryden este aici să vă vadă, domnule. Dacă se poate.

— Mulţumesc, Hewitt.

Vocea lui Leverton era la fel de seacă precum şampania veche.

Majordomul se dădu la o parte şi se înclină în faţa lui Gillian cu o plecăciune mai mult decât triumfătoare, în timp ce se retrăgea din încăpere.

— Leverton, pentru numele lui Dumnezeu… zise Gillian.

El o întrerupse, zicând:

— Vi-l amintiţi pe domnul Scunthorpe, nu-i aşa?

Atenţia îi fusese atât de concentrată asupra ducelui, încât nici măcar nu îl observase pe administratorul moşiei, care stătea într-o parte, lângă biroul masiv, cu un maldăr de registre în faţă. Bărbatul păru a o privi cu un anumit grad de îngrijorare.

— Bună dimineaţa, domnule Scunthorpe. Îmi cer scuze că vă întrerup întâlnirea într-un mod atât de… ăă… brusc.

Sunase ca o idioată, lucru evident din rânjetul lui Leverton. Pentru un bărbat renumit pentru manierele sale distinse, putea fi uneori foarte nepoliticos.

— Nu sunt necesare scuzele, domnişoară Dryden, spuse calm administratorul. Eu şi Excelenţa Sa tocmai încheiam. Îi aruncă un zâmbet prin care îşi cerea scuze patronului său şi începu să îşi aranjeze registrele într-o grămadă ordonată.

— Un moment, Scunthorpe, zise Leverton înainte de a ieşi de după birou ca să o întâlnească pe Gillian.

El luă mâna acesteia şi, spre marele ei şoc, o ridică la buze. Când buzele îi atinseră pielea, Gillian nu se putu abţine să nu se înfioare. Privi încruntată, iritată de reacţia ei instantanee.

— Cineva s-a trezit cu faţa la cearşaf, şopti el în barbă. Poate că nu aţi dormit destul azi-noapte.

— Am dormit perfect, răspunse ea cu demnitate în glas. Dar am nevoie să vă vorbesc de urgenţă, domnule.

El o trase către unul dintre fotolii.

— Desigur. Dar mai întâi mi-aş dori să auziţi ceea ce are de spus Scunthorpe cu privire la o problemă care vă priveşte atât pe dumneavoastră, cât şi pe mama dumneavoastră.

Gillian îl privi tăios pe administratorul moşiei.

— Este vorba despre contrabandişti? Şi despre bijuteriile noastre?

— Da, spuse Leverton, aşezându-se din nou pe scaunul său.

Scunthorpe ezită, expresia reţinută fiind înlocuită de consternare.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar este acesta un subiect de discuţie potrivit pentru urechile unei femei? Nu doresc să îi provoc neplăceri domnişoarei Dryden sau oricărei alte doamne cu astfel de probleme neplăcute.

Gillian îşi încrucişă braţele şi se holbă la el. El se înroşi un pic, dar îi susţinu privirea, sfidător. În mod evident, detesta să discute lucrurile acestea cu ea, fapt ce ei i se păru destul de interesant.

— Nu vă faceţi griji, zise ea cu un zâmbet larg, care, poate, arăta mai mulţi dinţi decât era necesar. Promit să nu leşin şi să nu dau ortul popii.

— Putem fi siguri de asta, spuse Leverton. Te asigur, Scunthorpe, că domnişoara Dryden nu va avea vreo criză de isterie.

— Aşa cum am mai spus, Excelenţă, nu ştiu nimic despre bijuteriile furate, zise Scunthorpe, părând din ce în ce mai nefericit, pe măsură ce timpul se scurgea.

— Da, aşa ai spus. Mă refer la informaţia legată de traficul de bunuri furate pe pământurile Penley, şi despre posibila continuare a acestei activităţi.

— Da. Desigur.

Scunthorpe se relaxă în mod vizibil, oferindu-i lui Gillian un zâmbet prefăcut. Ea nu se încrezu nicio clipă în acel zâmbet. Nici nu crezu că administratorul moşiei fusese deranjat de ideea de a trebui să se justifice în faţa unei femei. Doar că nu voia să se justifice în faţa *ei.* Pentru un bărbat ca Scunthorpe, care era respectabil şi bine educat, dar totuşi dependent de superiori pentru a-şi câştiga existenţa, Gillian era o insultă ori o palmă peste faţă. Din punctul lui de vedere, ea nu îi merita atenţia, nefiind probabil mai presus decât bietele femei care erau obligate

să îşi câştige existenţa pe străzi.

— După cum îi spuneam ducelui, zise el pe un ton condescendent, este extrem de neobişnuit ca bande de contrabandişti să treacă pe pământurile Leverton. Vameşii locali au fost foarte eficienţi în a împiedica acostarea de-a lungul acestei porţiuni de coastă. Aş putea adăuga faptul că orice bandă locală ştie că, spre deosebire de alţi proprietari, Excelenţa Sa nu a fost niciodată de acord cu comerţul liber, întotdeauna s-a acţionat rapid în privinţa infracţiunilor.

— Se pare că nu cu foarte mare succes, zise Gillian. Cum vă explicaţi faptul că nu a fost doar una, ci două tranzacţii care au avut loc pe moşie într-o perioadă de două săptămâni? Pur ghinion?

Nările lui Scunthorpe se lipiră, de parcă fuseseră luate cu asalt de un miros scârbos.

— Cred că nu e vorba decât despre o coincidenţă nefericită.

— Da? Mie mi se pare că este începutul unui şablon.

Aruncă o privire către Leverton, ca să îi vadă reacţia. În afară de o mică încreţitură a sprâncenelor, acesta nu arătă niciun alt semn că ar fi fost îngrijorat de ceea ce auzea.

— Din cele descrise de Excelenţa Sa, incidentul de azi-noapte a fost considerabil diferit de ceea ce s-a întâmplat în noaptea jafului, răspunse Scunthorpe într-o manieră atât de tensionată, încât Gillian îşi închipui cum ia un ciocan şi începe să-l sfărâme, bucată cu bucată.

— În ce fel? întrebă ea.

— Aţi fost jefuiţi de o bandă mare, bine organizată, de contrabandişti, care desfăşurau o afacere substanţială. Ceea ce s-a petrecut noaptea trecută pare o afacere mai mică şi făcută în grabă, pusă în practică fără planuri prea elaborate. Nimic din afacerea bine organizată peste care aţi dat acum câteva săptămâni.

— Deşi sunt de acord că a fost la scară mai mică, zise Gillian, acţiunea nu a fost deloc dezorganizată. Bărbaţii aceia ştiau ce făceau şi au făcut totul într-un mod foarte eficient.

— Domnişoară Dryden, nu încape îndoială că aţi fost tulburată de ceea ce aţi văzut azi-noapte. Sunt sigur că, în emoţia momentului, bărbaţii aceia au părut cel mai rău soi de criminali. Într-adevăr, foarte înspăimântător.

Scunthorpe, desigur, nu întrebă care fusese motivul pentru care. ea se afla acolo. Gillian fu destul de surprinsă de faptul că Leverton discutase problema aceasta cu administratorul moşiei, având în vedere obsesia lui de a o feri de bârfe. Pe de altă parte, obsesia aceea nu îl împiedicase pe duce să discute cu mama ei şi cu Lady Filby despre escapada din noaptea trecută, precum şi despre planurile lui de a se căsători cu ea.

— Nu am fost absolut deloc înspăimântată, zise ea, lăsând să i se vadă iritarea.

Singurul lui răspuns fu un zâmbet siropos, o capodoperă de neîncredere politicoasă împletită cu o doză sănătoasă de dispreţ.

În cele din urmă, Leverton interveni:

— Scunthorpe, aş sugera să te limitezi la fapte în loc să faci presupuneri despre starea de spirit a domnişoarei Dryden.

— Desigur, Excelenţă. Vă asigur că nu am avut intenţia să jignesc.

— Da, să rămânem la fapte, care nu par a fi fost prea numeroase până acum, spuse Gillian. În realitate, aţi pus la cale vreo anchetă cu privire la aceste activităţi de contrabandă, domnule Scunthorpe?

— Chiar am făcut-o, domnişoară Dryden. Cu mult înainte de incidentul de azi-noapte.

Ea se încruntă.

— Dacă ancheta dumneavoastră a fost condusă înainte de incidentul din noaptea trecută, cum de puteţi trage o concluzie definitivă în ceea ce priveşte incidentul acela? Nu are niciun sens.

— Ba da, are sens, răspunse el pe un ton arogant. Toate informaţiile pe care am reuşit să le pun cap la cap îmi întăresc părerea că ceea ce aţi văzut azi-noapte a fost o afacere de mici proporţii, condusă de localnici, care nu se

va mai repeta prea curând, mai ales că Excelenţa Sa se află pe moşie.

— Este cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată, zise ea, nevenindu-i să creadă. Ducele s-a aflat pe moşie în aceste două săptămâni, dar asta nu i-a oprit, la naiba, să acţioneze, aşa-i?

Zâmbetul de superioritate dispăru de pe chipul lui Scunthorpe. El nu făcu nicio încercare de a răspunde acuzaţiilor ei, ci doar o privi fioros, cu o furie prost ascunsă.

Leverton se ridică fără grabă şi se aşeză în faţa biroului său, sprijinindu-se de el. Expresia uşor exasperată de pe chipul lui frumos sugera faptul că îi privea pe Gillian şi pe Scunthorpe ca pe nişte copii care se dondăneau.

— Sunt convins de faptul că banda noastră de contrabandişti nu se aştepta să fie spionată de oaspeţii mei de la conac. Poate asta explică purtarea lor nesăbuită de azi-noapte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi spune că chiar credeţi aiureala asta absurdă, ripostă ea.

Iritat, Leverton îşi miji ochii.

— Sunt de părere că am epuizat orice discuţie folositoare pe marginea acestui subiect. Îi făcu un semn brusc cu capul administratorului. Asta-i tot deocamdată, Scunthorpe.

— Da, Excelenţă, spuse bărbatul cu o plecăciune respectuoasă.

Trecând pe lângă Gillian, îi adresă un rânjet triumfător, plin de batjocură. Evident, spatele laşului era întors către duce, altfel nu ar fi avut îndrăzneala. Tot ce putu ea să facă fu să îi arunce un surâs feroce şi să spumege în tăcere în timp ce el se târa spre uşă.

— Şi, Scunthorpe, adăugă ducele.

— Da, Excelenţă? întrebă Scunthorpe din uşă.

— În ceea ce îi priveşte pe contrabandişti… sper cu adevărat că evaluarea ta este corectă.

Gillian se întoarse să îl privească şi simţi o urmă de satisfacţie când văzu zâmbetul mulţumit de sine al lui Scunthorpe şovăind.

— Voi ţine sub observaţie situaţia, domnule, zise administratorul. Vă dau cuvântul meu.

— Ai grijă să faci aşa.

Odată închisă uşa, Gillian îl fulgeră cu privirea pe Leverton, enervată de faptul că el avea să îi ignore, în mod clar, opinia asupra acestei probleme.

El îşi încrucişă braţele şi ridică întrebător din sprâncene.

— Ai putea să îmi spui de ce spumegi.

— Ştii foarte bine motivul pentru care spumeg. Îl discutăm de cincisprezece minute.

— Da, dar nu sunt sigur care este, mai exact, aspectul care te enervează cel mai tare, spuse el.

— Nu te preface că eşti chinuit de remuşcări când nu este deloc aşa. Când el îi zâmbi larg, inima ei necugetată se opri pentru o clipă.

Bărbatul era ridicol de arătos şi fermecător atunci când nu se purta ca un mascul despotic.

— Foarte bine, dar de ce eşti atât de scârbită de veştile lui Scunthorpe? întrebă el. Mie mi se par destul de logice teoriile lui legate de întâlnirea de azi-noapte.

Ea îşi încrucişă braţele, imitându-l.

— Chiar crezi că sunt două bande care fac afaceri pe moşia ta şi că doar din întâmplare au avut tranzacţiile acelea pe o perioadă de două săptămâni? Şi, chiar în eventualitatea în care aşa ar fi, crezi cu adevărat că nu o vor face din nou?

— Trebuie să mă las pe mâna experienţei tale când vine vorba de lecţii despre criminali, dar adu-ţi aminte faptul că i-am spus foarte clar şefului bandei care ne-a jefuit că nu voi tolera nicio astfel de activitate pe pământurile mele.

— Fără îndoială că tremură de frică în tot timpul acesta, răspunse ea sarcastic.

Răspunsul ei provocă o transformare subtilă în expresia lui, una care îl făcu să pară de-a dreptul intimidant.

— Crede-mă, draga mea, infamul nostru prieten a

înţeles pe deplin mesajul pe care i l-am transmis, spuse el pe un ton calm.

Gillian rumegă vorbele lui preţ de câteva minute.

— Bine, dar, aşa cum ai admis tu însuţi, nu ai petrecut mult timp la reşedinţa Fenfield în ultimii ani. Cum poţi fi sigur că *toate* bandele înţeleg cât de serios eşti când vine vorba despre comerţul liber pe moşia ta?

— Nu am cum. Dar Scunthorpe mă asigură că activitatea de comerţ liber pe pământurile moşiei este, în cea mai mare parte, neglijabilă.

Gillian nu se putea gândi decât la tatăl lui Teddy, care fusese ucis de contrabandişti. Asta nu i se părea deloc neglijabil.

— Şi ai încredere în Scunthorpe?

— Omul m-a servit cu pricepere timp de cinci ani. Pământurile sunt în formă excelentă, la fel ca registrele. Le analizez eu însumi, dar şi directorul meu comercial din Londra.

Când ea dădu să îl contrazică, el se aplecă şi o întrerupse blând.

— Trebuie să mă crezi, iubito. Ştiu despre ce vorbesc.

Ea ridică privirea spre el, clipind, tulburată de tonul lui afectuos şi cald. Trebui să facă eforturi ca să se adune.

— Ei bine, tot nu are noimă. Parcă sunt prea multe coincidenţe.

— În ciuda asigurărilor lui Scunthorpe, sunt de acord că trebuie să fim precauţi. Ca să pun capăt, am dat instrucţiuni directorului comercial să angajeze un poliţist care să investigheze lucrurile.

Ea sări în sus.

— Da?

— Da. Dacă e să poată cineva să afle vreo informaţie despre bijuteriile voastre furate, acela este un poliţist. De fapt, bărbatul se află deja la Lincoln. Din moment ce mare parte a bunurilor de contrabandă de pe partea asta de coastă ajung acolo mai întâi, pare a fi locul potrivit pentru a începe cercetările. Aştept un raport de la el în următoarele zile.

Ea îşi încreţi nasul.

— Dumnezeule, de ce nu mi-ai spus?

— Nu am dorit să îţi dau speranţe, ca apoi să ţi le spulber dacă nu ar fi ieşit nimic din asta.

— Crede-mă, niciodată nu mi s-a părut că speranţa e un lucru de mare folos. Totuşi, era mişcată de faptul că el îşi dăduse silinţa. L-ai angajat după ziua aceea în care am mers la capelă, nu-i aşa? întrebă ea cu glas moale.

— Da. Ai darul de a-i face pe bărbaţi să se simtă vinovaţi. Ar trebui să îl foloseşti mai des.

Ea îl luă în râs:

— De parcă aş apela vreodată la astfel de tactici meschine. Aş prelua mai degrabă frâiele situaţiei decât să mă port ca o domnişoară plină de aere.

— Îmi cam place asta la tine. Dar trebuie să insist să mă laşi pe mine să rezolv problema aceasta aşa cum cred de cuviinţă. Se aplecă şi îi cuprinse uşor obrazul între palme. Să am grijă de tine aşa cum meriţi.

Ea îl privi îndelung, captivă în privirea lui albastră. Instinctiv, se lăsă pe mâna lui, dar apoi se smuci îndărăt, îngrozită de slăbiciunea ei.

— Da, păi, zise ea, străduindu-se să îşi controleze tremurul din glas. În legătură cu asta, Excelenţă…

— Charles, spune-mi Charles.

Tonul lui profund, seducător o făcu să tremure. Gillian putea să jure că creierul ei devenea un terci sentimental.

— Nu ţi-a fost deloc greu să îmi spui Charles azi-noapte, murmură el. Îţi aminteşti?

Ea se îmbujoră, amintindu-şi limpede momentul în care se topise în braţele lui. Fu uimită că el aducea vorba despre asta în vreme ce stătea acolo, în lumina zilei şi în biblioteca lui. Gillian nu era deloc o mironosiţă, dar chiar şi ea avea limitele ei.

Deşi purtarea ei din noaptea trecută ar fi sugerat, probabil, faptul că acele limite erau uşor de trecut. În consecinţă, îşi zise că nu îl putea învinovăţi pentru că iniţiase un flirt atât de îndrăzneţ.

— Nu ar fi deloc cuviincios să mă adresez

dumneavoastră într-o manieră atât de lipsită de protocol, spuse ea, refugiindu-se în uzanţele etichetei.

El izbucni de-a dreptul în râs.

— Da, cuviinţa este cel de-al doilea nume al tău.

— Nu asta contează, zise ea pe un ton de superioritate.

— Bine. Mă dau bătut. În public, spune-mi Leverton. Dar, în particular, doresc să îmi spui pe numele de botez.

Se aplecă peste ea, ca şi cum ar fi voit să o sărute. Gillian se feri într-o parte şi lunecă de pe scaun. Se retrase câţiva paşi, simţindu-se mai în siguranţă dacă punea o mică distanţă între ei. Ochii mijiţi ai lui Leverton îi arătară nemulţumirea, dar el nu o urmă. În schimb, se lungi pe colţul biroului său, arătând mai degrabă ca o pisică mare, somnoroasă, care aştepta răbdătoare să se năpustească asupra unui şoricel nefericit. Cum nu mai fusese niciodată în ipostaza de pradă, ei i se păru extrem de deranjant.

Şi, din nu se ştie ce motiv stupid, Gillian deveni dintr-odată profund conştientă de starea în care se aflau rochia şi coafura ei – ea, căreia mai înainte nu îi păsase niciodată nici cât negru sub unghie de astfel de lucruri. Şi totuşi, acum se trezi că era nevoită să îşi ţină în frâu impulsul de a-şi netezi buclele dezordonate. Dacă nu avea să fie atentă, în curând avea să recurgă la ciupitul obrajilor pentru a le da culoare, ca o şcolăriţă prostuţă.

— Domnule, trebuie neapărat să vorbim despre conversaţia pe care aţi avut-o cu mama mea şi cu sora dumneavoastră, zise ea, încercând să pară fermă. Pare să existe ceva neînţelegeri în legătură cu o… ăăă… învoială între noi.

Ce era cu bărbatul acesta de îi lega limba în aşa hal?

— Da? În ce fel? întrebă el, politicos.

Ea se uită încruntată la el.

— Încercaţi dinadins să mă enervaţi, nu-i aşa?

— Nici prin gând nu-mi trece. Probabil ai încerca să mă ucizi în somn. Făcu o pauză, ca şi când ar fi cugetat la ceva anume. Deşi atunci, cel puţin, te-aş avea în patul meu, ceea ce ar fi o compensaţie pentru necazurile mele.

Când Gillian, jignită, dădu să elaboreze un răspuns, el zâmbi larg şi ridică o mână.

— În regulă, nu te mai tachinez. Dă-i drumul şi spune-mi motivul pentru care eşti aşa agitată!

— Chiar trebuie să întrebi? zise ea, fluturând din mâini. Nu aveai niciun drept să iei decizia în numele meu.

— Ce decizie?

— Că aş fi de acord să mă căsătoresc cu tine, zise ea printre dinţii încleştaţi.

Chiar era atât de obtuz? Dacă chiar aveau să se căsătorească şi să aibă copii, nu putea decât să spere că aceştia aveau să moştenească isteţimea ei, nu pe a lui.

— Iubita mea, pur şi simplu le-am pomenit doamnelor despre faptul că intenţionez să îţi fac curte. În condiţiile date, lucrul acesta este, desigur, total corespunzător.

— Atunci, de ce îi tot dădea înainte sora ta cu logodna noastră iminentă? Şi, întâi de toate, de ce discutăm măcar despre tine făcându-mi curte?

— Ca să răspund la prima ta întrebare, sora mea este nerăbdătoare ca eu să mă însor şi să mă aşez la casa mea, iar nerăbdarea aceasta a făcut-o, evident, să exagereze un pic. Cât despre cea de a doua întrebare a ta, zise el ridicând ironic din sprânceană, cred că răspunsul este limpede.

Gillian îşi sprijini mâinile în şolduri.

— Pentru mine nu este.

Răspunsul ei îl făcu să sară în picioare. Ea trebui să reziste impulsului de a se da în spate – ori chiar de-a fugi din încăpere.

— Şi care este motivul, Gillian? Ai obiceiul de a flirta cu bărbaţi doar ca să te amuzi?

Nu ridică vocea – nu o făcea niciodată –, dar ea putea auzi fermitatea din spatele cuvintelor blând rostite.

— Poftim? Bineînţeles că nu! exclamă ea indignată. Aş putea adăuga că nu e treaba ta, oricum.

El o studie câteva secunde lungi, ca şi cum ar fi fost un soi de ghicitoare.

— Îţi cer scuze pentru faptul că am interpretat greşit

răspunsul tău, zise el în cele din urmă. Poate că am fost derutat de răspunsul tău… să zicem atipic… la evenimentele petrecute noaptea trecută.

— Care parte? întrebă ea, cu precauţie. Partea cu contrabanda ori cea cu sărutul?

Râsul lui sună mai mult ca un vaiet, şi îşi lăsă capul să îi cadă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce o să mă fac eu cu tine?

Buimăcită, tot ce putu ea să facă fu să se mute de pe un picior pe celălalt. Apoi îi veni răspunsul potrivit întrebării lui, fără îndoială retorică. „Dar eşti sigur că asta este ceea ce-ţi doreşti?”

Ea îşi îndreptă umerii, neluând în seamă vocea surdă, sâcâitoare.

— Ai putea să încerci să le convingi pe mama şi pe bunica mea să îmi permită să mă întorc în Sicilia.

El îşi ridică imediat capul.

— Aste iese din discuţie, Gillian. Vei rămâne aici, în Anglia.

Ea se sperie de răspunsul lui înflăcărat şi chiar şi mai tare de sentimentul de uşurare pe care i-l aduseră cuvintele lui.

— Ei bine, pentru moment, să lăsăm deoparte asta. Tot nu înţeleg de ce doreşti să îmi faci curte. Înainte de noaptea trecută, nu ai arătat nici cel mai mic interes. De fapt, mă învăţai cum să fac să prind un soţ. Nu prea cred că, atunci când te-ai înhămat la acel proiect, ai făcut-o gândindu-te la tine ca la un potenţial candidat.

— Nu te învăţam cum să prinzi un soţ. Te învăţam să fii o tânără englezoaică cuviincioasă.

— Singurul motiv de a deveni o englezoaică cuviincioasă este de a prinde genul potrivit de soţ. Nu degeaba i se spune *târgul căsătoriilor*, să ştii.

Leverton clătină din cap, părând uşor amuzat. Gillian avu sentimentul neplăcut că se făcea de râs.

— Dar bănuiesc că nu asta contează, nu-i aşa? adăugă ea.

— Poate îmi aminteşti care era subiectul principal al acestei discuţii, zise el sec. S-ar părea că l-am pierdut pe drum.

— Curtarea mea, îţi aminteşti?

— A, da. Cum de am uitat? Îşi puse atent mâinile pe umerii ei, ca şi cum ea putea fi periculoasă, ca un explozibil instabil. Gillian, aseară ne-am antrenat în nişte activităţi destul de intime. Activităţi care creează anumite aşteptări, cel puţin în rândul oamenilor respectabili.

— Vrei să spui că acum e o chestiune de onoare, zise ea, simţindu-se, în mod ciudat, dezamăgită. Din moment ce m-ai stricat, acum te simţi obligat să te însori cu mine. Dar te asigur că nu e necesar.

El tresări.

— Te-am stricat? Sfinte Dumnezeule! S-ar putea să nu îţi vină să crezi, Gillian, dar chiar îmi doresc să mă însor cu tine. Este mult mai mult decât doar o chestiune de onoare. Mult mai mult.

Ea îl cercetă, căutând adevărul.

— Ai dreptate, nu te cred. Este imposibil să îţi doreşti să te căsătoreşti cu mine.

Mâinile lui mari se încolăciră în jurul umerilor ei. Sub strângerea aceea blândă, dar totuşi fermă, ea se simţi mică şi delicată. Era o senzaţie neobişnuită, ca să nu spunem mai mult. Şi era una bine-venită, fu ea surprinsă să observe.

— Spre marea mea surpriză, zise el încet, îmi doresc.

Viteza alarmantă şi intensitatea răspunsului ei o ameţiră.

„El e un afurisit de duce, toanto, şi chiar unul cumsecade”. Era imposibil ca un bărbat ca el să îşi dorească, cu adevărat, să se căsătorească cu o femeie ca ea. Gillian învăţase lecţia aceea cu ani în urmă, şi fusese una dureros de instructivă. Leverton îi făcea o ofertă doar pentru că se simţea mânat de datorie şi de onoare.

Ea se retrase exact în momentul în care el era gata să îşi strecoare limba printre buzele ei, apoi se dădu în spate câţiva paşi.

— Sfinte Dumnezeule, acum ce mai e? mârâi el. Aproape că mi-am pus inima la picioarele tale, iar răspunsul tău este să sari înapoi de parcă ţi-am insultat onoarea într-un mod grotesc.

— Ţi-ai pus inima la picioarele mele? Deloc. Simţul *tău* de onoare este cel ofensat, nu al meu. Crezi că trebuie să te însori cu mine ca să îmi salvezi reputaţia şi să te ridici la standardele tale de decenţă. Pufni uşor, trufaş. După cum ştii, reputaţia mea este deja ruinată, motiv pentru care cavalerismul tău nu este deloc necesar.

— Bineînţeles că doresc să îţi apăr reputaţia şi nu văd nimic greşit în a te purta cu un anumit grad de onoare şi respect. Dar, în acelaşi timp, se întâmplă să îmi placi. Chiar foarte mult.

De îndată ce cuvintele îi ieşiră din gură, făcu o grimasă. Declaraţia lui fusese atât de lipsită de entuziasm, încât nu făcea decât să demonstreze punctul ei de vedere.

— Asta da, sprijin! Vă mulţumesc din suflet, Excelenţă, dar nu, mulţumesc.

El mormăi ceva foarte şocant – chiar şi pentru ea – printre dinţi. Inspiră apoi adânc şi mai făcu o încercare.

— Gillian, e clar că am făcut-o de oaie, dar te asigur de faptul că îmi doresc la modul cel mai sincer să mă căsătoresc cu tine.

Ea îl privi cu neîncredere. În momentul acela, nu arăta ca un bărbat îndrăgostit. Nervos şi frustrat era o descriere mai potrivită.

— Bănuiesc că e din cauză că eşti atât de cu nasul pe sus, încât, din cauza şocului, crezi că nu ai nicio altă alegere, în afară de a te însura cu mine. La urma urmelor, ducele de Leverton nu este genul de bărbat care să se joace cu tinere virginale. Desigur, lucrul acesta îţi face cinste, adăugă ea iute, observându-i expresia plină de furie.

— Dacă mai foloseşti o dată fraza aceea, cu siguranţă voi face un lucru pe care amândoi vom ajunge să îl regretăm, spuse el printre dinţii încleştaţi. Şi apoi, dacă aş fi fost atât de cu nasul pe sus, nu te-aş fi cerut în căsătorie în niciun caz, iar tu ştii asta. Te-aş fi făcut amanta mea.

— Bine. Discuţia asta ia sfârşit.

Gillian se roti pe călcâie şi se îndreptă către uşă.

— Întoarce-te aici în clipa asta, spuse el ferm. Nu am încheiat.

— Îmi pare rău, nu am înţeles.

Putea să jure că îl auzise de la jumătatea încăperii cum strângea din dinţi.

— Gillian Dryden, să fii sigură de acest lucru: ne *vom* căsători.

Ea trase smucit de uşă, apoi se uită tăios la el, peste umăr.

— Excelenţă, permiteţi-mi să vă spun că sunteţi cea mai enervantă şi încăpăţânată persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

Apoi ieşi şi trânti uşa în spatele ei.

— Râde afurisitul de ciob de oală spartă, strigă el, vocea trecându-i dincolo de pereţii groşi de stejar.

Gillian îl ignoră pe Hewitt, care părea şocat şi care se postase acolo, după cum era de aşteptat, ca să nu rateze nimic. Dar, nici în timp ce se avânta ca o furtună pe scările ce urcau spre camera ei, nu îşi putu reţine un rânjet şovăielnic. Cumpătul lui Penley cel Perfect numai perfect nu era în preajma ei, iar ei începuse să îi placă destul de mult lucrul acesta.

Capitolul 21

Charles îşi privea viitoare soţie din cealaltă parte a curţii bisericii, enervat de faptul că ea îşi dădea silinţa să îl ignore. Nu era nicio cale de a anticipa ce urma să facă Gillian. Acum, tremura de pasiune în braţele lui, ca peste un minut să pară răvăşită de oroare la ideea că aveau să se căsătorească. Cele mai multe fete şi-ar fi dat o mână pentru privilegiul de a se căsători cu un duce bogat. Nu şi Gillian. Atunci când venea vorba despre ea, nimic nu mergea aşa cum era normal. Dar poate ea credea despre el

că era un măgar pompos. Nu putea să dea în întregime vina pe ea.

— M-aţi auzit, Excelentă?

Vocea melodioasă, dar uşor iritată îi întrerupse gândurile mohorâte, obligându-l să se concentreze asupra fetei care se afla în faţa lui. Domnişoara Meadows, un trandafir englezesc clasic, era educată, bine-crescută şi avea o zestre foarte bună. Cu alte cuvinte, o fată extraordinar de potrivită prin naştere şi creştere pentru viaţa mondenă. Ar fi genul perfect de soţie pentru un bărbat ca el, iar Charles nu avea nicio urmă de îndoială asupra faptului că domnişoara Meadows ar fi prins din zbor ocazia de a-i fi ducesă.

Din păcate, el nu avea deloc interesul de a fi ducele ei. Dintr-un motiv nebun, el era acum obsedat de o tânără fată gălăgioasă, care, fără îndoială, i-ar fi aruncat viaţa, bine pusă la punct, într-un haos total. Făcuse un jurământ, cu mult timp în urmă, că nu avea să lase din nou o femeie să îl ducă de nas, şi totuşi, iată-l acum la un pas de a face fix asta.

— Iertaţi-mă, domnişoară Meadows, îşi ceru el scuze, zâmbind. Mintea mea a plecat la plimbare azi. Nu îmi imaginez motivul, având în vedere compania încântătoare în care mă aflu.

Ea îl răsplăti cu un surâs uşuratic.

— Poate că v-a orbit noua mea bonetă.

— Ah, da, asta trebuie să fie. Cred că este un stil nou, nu? Vă stă foarte bine.

Domnişoara Meadows se aranja un pic.

— Ce spirit de observaţie, Excelenţă! Cei mai mulţi bărbaţi sunt prea neinteresaţi ca să observe astfel de lucruri, darămite să şi comenteze.

— Vă mulţumesc, spuse el sec. Nu putea decât să fie recunoscător pentru faptul că Gillian se întâmpla să fie de partea cealaltă a micii curţi bisericeşti. Dacă ar fi auzit acel ridicol ultim schimb de replici, probabil s-ar fi îndoit de râs. Ori, mai degrabă, şi-ar fi dat ochii peste cap, fără să facă nici cel mai mic efort pentru a-şi ascunde dispreţul faţă de

conversaţiile prosteşti.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, privirea domnişoarei Meadows se îndreptă spre cealaltă parte a curţii şi se fixă asupra lui Gillian, care vorbea cu doi dintre oaspeţii petrecerii în aer liber de la Fenfield. Domnişoara Farrow şi domnul Hurdley tocmai se logodiseră, iar Gillian dorea să îi felicite. Cei trei stăteau sub stejarul falnic ce umbrea biserica veche a satului, râzând şi vorbind ca şi cum ar fi fost cei mai buni prieteni.

El nu se putu abţine să nu se simtă un pic iritat. Ultimele zile cu ea fuseseră dificile, Gillian făcând tot posibilul să îl ţină la depărtare şi refuzând să accepte că erau, practic, logodiţi. Să o vadă tratând cu mai multă căldură doi oameni pe care abia îi cunoştea era deranjant, ca să nu spunem mai mult.

— Domnişoara Dryden pare a se înţelege foarte bine cu Margaret şi cu David, remarcă domnişoara Meadows. Bănuiesc că dorea să îi felicite pentru logodna lor.

Charles putu să audă tonul dezaprobator din vocea ei.

— Există un motiv pentru care nu ar trebui să facă asta?

Drept răspuns la tonul său tăios, ochii albaştri mari ai însoţitoarei lui se măriră şi mai mult, şi ea se grăbi să se corecteze:

— Sigur că nu, domnule. Dacă domnişoara Dryden are aprobarea dumneavoastră, atunci este de ajuns pentru a-i satisface chiar şi pe cei mai scrupuloşi. Şi este, într-adevăr, amabil din partea dumneavoastră să treceţi cu vederea trecutul ei nefericit. Este culmea tolerantei şi a milei creştine.

— Îmi imaginez mai degrabă că ea este cea care mă tolerează pe mine, zise el, neputând să îşi ascundă zâmbetul mâhnit.

O cută abia vizibilă îi însemnă sprânceana pală, îndrăznind să îi păteze perfecţiunea de porţelan.

— Cu siguranţă nu e aşa. Îi faceţi domnişoarei Dryden o mare onoare prin faptul că o sponsorizaţi într-o manieră atât de generoasă. Nu ar trebui să vă fie decât

recunoscătoare.

— Mă îndoiesc că ar fi de acord cu dumneavoastră. Acum, vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Meadows.

Salutând-o cu o înclinare scurtă a capului, se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre peluză. Charles ştiu că ar fi trebuit să îi pară rău pentru faptul că i-o tăiase atât de direct fetei, dar nu îi părea. Era o îngâmfată, deşi faptul că el era cel care gândea asta i se păru ironic. Totuşi, comportamentul lui nepoliticos fu oarecum o surpriză pentru el. Se părea că influenţa lui Gillian îi afecta manierele. Ar fi fost un miracol şi îi mai rămână ceva din ele până când avea ea să termine cu întorsul pe dos al întregii lui lumii.

Sora lui, care vorbea cu contesa şi cu un mic cârd de femei măritate de prin partea locului, se depărtă de acestea şi îl prinse înainte ca el să îşi atingă ţinta. Charles oftă exasperat. Era încă supărat pe Elizabeth pentru faptul că băgase frica în Gillian înainte ca el să aibă şansa să discute cu ea despre schimbarea din relaţia lor.

Sora lui era de-a dreptul entuziasmată de ideea că el şi Gillian aveau să se căsătorească. Lucrul acesta nu îl luă prin surprindere, din moment ce Elizabeth fusese întotdeauna renegata familiei, şi simţea o mare simpatie faţă de Gillian. Sprijinul ei urma să fie de folos atunci când avea să o prezinte pe viitoarea lui logodnică mamei şi surorii lui mai mari. Ar fi fost de ajutor să aibă de partea lui întreaga familie, ca să domolească furtuna socială ce avea să urmeze, cu siguranţă, de îndată ce el avea să îşi anunţe logodna. Nu avea nicio îndoială că aveau să poată să o domolească, dar dorea să facă lucrurile cât mai uşoare pentru Gillian şi familia ei.

Pentru moment însă, îşi dorea ca sora lui să fie un pic mai puţin entuziastă, deoarece orice discuţie despre haine, meniuri ori călătorii de nuntă o făcea pe Gillian să o ia la fugă către cea mai apropiată ieşire.

— Charles, un moment, te rog, zise sora lui, ţâşnind în faţa lui.

Ea îi aruncă un zâmbet pe care el nu putea să îl

descrie decât ca fiind unul drăcesc.

— Elizabeth, nu îmi faci deloc viaţa uşoară.

— Ştiu, dragule, răspunse ea. Dar în nebunia mea există o tactică. Trag focuri de acoperire. Dacă pălăvrăgesc despre planuri de nuntă, atrag focurile lui Gillian departe de tine.

— Asta nu are absolut nicio logică, zise el. Lucru care nu mă surprinde, venind din partea ta.

— Ba are foarte multă logică, Charles Valentine Penley, spuse ea, încrucişându-şi braţele cu furie. Gillian trebuie să se obişnuiască treptat cu ideea de a se căsători cu tine, şi este mult mai puţin ameninţător dacă vorbesc eu în locul tău.

— Acesta este un plan ridicol. În plus, nu funcţionează.

— Ei bine, nu te văd pe tine venind cu ceva mai bun. Abia dacă vorbeşti cu ea. Pe bune, Charles, ideea ta despre o curtare cum se cuvine are, din păcate, lipsuri.

— Mi-ar plăcea să ştiu cum naiba se presupune că ar trebui să îmi curtez viitoarea logodnică când mi se interzice să discut despre orice are legătură cu a face curte, spuse el. Ca să nu mai pomenesc despre faptul că abia dacă mă pot apropia de afurisita aia de fată.

La scurt timp după prima lor ceartă, Gillian îl făcuse să promită că avea să se reţină din a-şi arăta intenţiile în afara familiei apropiate. În schimb, îi îngăduise, cu mare reticenţă, să înceapă să o curteze. Felul în care trebuia să facă asta, fără să îşi facă intenţiile cunoscute în faţa celorlalţi, era un mister pe care încă trebuia să îl descopere.

— Haide, nu este asta o atitudine care să îţi fie de ajutor? zise sora lui, cu sarcasm. Pe bune, Charles, cei mai mulţi bărbaţi sunt nişte idioţi când vine vorba despre genul acesta de lucruri, dar am avut speranţe mari în privinţa ta. La urma urmelor, manierele tale sunt *atât de* distinse.

Tonul ei spunea foarte clar ceea ce credea ea, cu adevărat, despre manierele lui. El o privi cu o dezaprobare evidentă, ceea ce o făcu să izbucnească în râs.

— Dragule, pot să îţi dau un sfat? îl întrebă ea.

— Bănuiesc că nu mi-ar strica. Se pare că am nevoie de tot ajutorul pe care îl pot căpăta.

— Fii blând cu ea, Charles, zise Elizabeth. Gillian se simte foarte speriată de toată treaba asta.

— Văd şi eu. Doar că nu înţeleg de ce.

La urma urmei, era evident faptul că Gillian îl plăcea chiar foarte mult, dacă întâlnirea aceea arzătoare din dunele de nisip putea fi luată drept un indiciu. Nu era ca şi cum el i-ar putea împărtăşi această informaţie surorii lui.

— Pentru că este înspăimântată şi nesigură cu privire la motivele tale.

El zâmbi în zeflemea.

— Ce prostie! Gillian nu se teme de nimic.

Ca pentru a-i întări spusele, râsul lui Gillian răsună în timp ce discuta cu noii ei prieteni. Avea un râset minunat, plin de încredere, care nu reuşea întotdeauna să îi ridice moralul. Nici vorbă de râs pe înfundate ori chicoteli din partea lui Gillian a lui. Atunci când o amuza ceva sau îi făcea plăcere, anunţa pe toată lumea.

O studie câteva momente. Era evident faptul că le spunea domnişoarei Farrow şi domnului Hurdly o poveste scandaloasă, din moment ce erau amândoi pe jos de râs. Ea punea în scenă cu gesturi largi, în mod clar bucurându-se şi nepăsându-i nici cât negru sub unghie dacă, după standardele sociale, se dădea în spectacol. Charles descoperi că nici lui nu îi păsa. Fusese o descoperire destul de şocantă, din moment ce cădea în sarcinile lui să o înveţe să evite astfel de manifestări neruşinate.

— Ştiu, spuse Elizabeth. Este o tânără încrezătoare, inteligentă, căreia chiar nu îi pasă de ceea ce gândesc alţii despre ea.

— Putem cădea de acord asupra acestui lucru, zise el, crispat.

— Dar îi pasă de ceea ce crezi *tu,* frate drag. Chiar foarte mult.

Şi ştie, cu siguranţă, cât de cu nasul pe sus eşti.

— Din surse sigure ştiu că sunt, de fapt, sufletul toleranţei şi al milei creştineşti.

Sora sa lăsă să îi scape un sforăit nedemn de o doamnă.

— Te-a lăudat din nou domnişoara Meadows? Sper că nu ai dat crezare aiurelilor ei.

Charles nu se putu abţine să nu râdă.

— Slavă Domnului că te am pe tine ca să îmi mai tai din avânt, Lizzy.

— Îmi poţi mulţumi dându-ţi seama de faptul că Gillian este pe jumătate îndrăgostită de tine.

Lui îi rămase efectiv râsul în gât.

— Ca atare, continuă sora lui, este foarte nervoasă şi prudentă din cauza ta.

Charles se simţi de parcă tocmai primise una în cap.

— Din ce cauză?

— Pentru că nu îi vine să creadă că un bărbat cu statutul, manierele şi averea ta ar dori să se însoare cu ea, cu atât mai mult cu cât aversiunea ta faţă de scandal este bine cunoscută.

— Dar am asigurat-o de faptul că îmi doresc cu adevărat să mă însor cu ea, protestă el.

Elizabeth oftă dramatic.

— Eşti un bărbat mândru, Charles, şi un duce. Gillian se aşteaptă ca tu să te căsătoreşti cu o femeie la fel de mândră, cu o educaţie impecabilă – cineva care este opusul ei. În ciuda asigurării tale, ea pare să creadă că nu te căsătoreşti cu ea decât din cauza unui exagerat simţ al datoriei.

Era adevărat că el avea o datorie faţă de Gillian, mai ales după evenimentele recente – pe care nu avea nicio intenţie să le discute cu sora lui.

Ca şi cum îi citise gândurile, gura lui Elizabeth se curbă într-un surâs plin de înţeles.

— Mă întreb ce o îndeamnă să creadă asta. Ai idee, dragă frate?

— Nu am nicio idee, zise el pe un ton supărat. Şi acum, că m-ai făcut arşice, cum sugerezi că ar trebui să continui?

Ea râse.

— Eşti cel mai bun frate, Charles. Ştii asta?

— Bineînţeles că ştiu. La urma urmei, m-am abţinut de la a te ucide în toţi anii ăştia.

— Ce amabil! După cum spuneam, trebuie să fii blând cu ea. Şi, mai important, trebuie să îi demonstrezi faptul că, în realitate, eşti mândru să păşeşti alături de ea în faţa lumii.

— Nu mi-ar plăcea nimic mai mult, dar mi-a interzis, practic, să fac asta.

— Teama este cea care o reţine, şi cel mai bine în punctul acesta al jocului este să o ignori, îl sfătui sora lui. De fapt, de ce nu începi prin a o conduce înapoi la conac? Eu şi mama ei vom merge acasă cu trăsura.

— Este o idee excelentă. Nu doar că ar avea şansa să o aibă pe Gillian numai pentru el, dar ar trimite un semnal foarte clar localnicilor, pe care se putea conta că aveau să împrăştie cu sârguinţă genul potrivit de bârfă.

— Sunt plină de idei excelente, numai dacă ai asculta din când în când. Hai, dă-i drumul, zise ea, gonindu-l.

Când Charles traversă pajiştea ca să i se alăture lui Gillian, aceasta îl întâmpină într-o manieră curtenitoare, dar prudentă. El se strădui din răsputeri să o liniştească, îndreptându-şi atenţia asupra fericitului cuplu, felicitându-i pe cei doi şi punându-le întrebări legate de planurile lor de viitor.

— Ei bine, trebuie să mergem, zise în cele din urmă domnişoara Farrow, aruncând un ochi spre alee. Părinţii mei ne aşteaptă.

— Sper că veţi veni la dejunul nostru de nuntă, domnişoară Dryden, zise Hurdly. Îi zâmbi lui Charles cu o înflăcărare de băieţandru. Şi dumneavoastră, Excelenţă. Ar fi al naibii de plăcut dacă aţi reuşi. Vă asigur că rudele noastre ar fi încântate.

— Da. Ar fi minunat, se entuziasmă domnişoara Farrow.

— Mulţumesc, mi-ar plăcea foarte mult, spuse Gillian cu o plăcere timidă. Asta dacă… Aruncă o privire nesigură către Charles.

— Dacă vom fi încă la Fenfield, am fi onoraţi să venim, spuse el.

Cu un alt zâmbet şi un schimb rapid de urări de bine, domnişoara Farrow îşi târî logodnicul ca să se alăture familiei sale.

— Eşti gata să ne întoarcem acasă? întrebă Charles, oferindu-i braţul.

Ea făcu o mişcare ca şi cum l-ar fi acceptat, apoi îngheţă.

— Unde este landoul?

— Elizabeth şi mama ta au plecat cu el spre conac. M-am gândit că ai prefera să mergi pe jos, având în vedere că, de data asta, chiar avem o zi însorită.

Ea îl privi cu o expresie sceptică.

— Să mergem pe jos tot drumul până la Fenfield, doar noi doi?

— Sunt doar câţiva kilometri, Gillian. Nu credeam că îţi va da de furcă o plimbare atât de lejeră.

— Nu fi cap sec! Îl împunse uşor în coaste. Pentru tine chiar îmi fac griji.

— Din ce motiv?

— Oamenii vor face presupuneri. Despre noi.

Ca să sublinieze ideea, flutură un deget între ei.

— Aşa sper, zise el, hotărât.

Ea clipi, apoi aruncă o privire către preot. Acesta stătea pe treptele bisericii, absorbit într-o conversaţie cu judecătorul de pace şi cu soţia sa. Charles nu putu să nu remarce faptul că soţia judecătorului de pace părea mult mai interesată să tragă cu urechea la discuţia lui cu Gillian.

— Şi chiar nu te deranjează?

Gillian păru atât de neîncrezătoare, încât nu se putu împiedica să nu se simtă un pic enervat. Ea chiar credea că el avea să îşi încalce cuvântul dat în faţa ei? Expresia circumspectă din ochii ei spunea că da. Sentimentul de iritare dispăru rapid, fiind înlocuit de imboldul de a o trage în braţele lui.

Era limpede faptul că Gillian nu credea că era destul de bună pentru un bărbat respectabil, cu atât mai puţin

pentru un duce. Şi lucrul acesta îl înfurie. Ca oricine, ea avea cusururile ei, dar avea mai mult caracter şi onoare decât majoritatea celor din lumea mondenă, inclusiv decât persoanele cu cele mai curate reputaţii. Acum Charles ştia că ea iubea profund, cu o loialitate feroce, care ridiculiza rafinamentele mondene şi amabilităţile deşarte. Era inteligentă, curajoasă şi poseda o pasiune care putea înrobi un bărbat pentru o viaţă întreagă. Comparate cu toate acestea, nici natura ei năvalnică şi nici nefericita istorie a familiei ei nu mai contau pentru el.

Puse o mână pe umărul ei, lăsându-şi degetul mare să o mângâie de-a lungul claviculei. Ochii ei întunecaţi se măriră de surpriză.

— Nu, zise el, chiar nu îmi pasă de ceea ce crede altcineva despre noi.

Ea privi în gol câteva secunde, înainte de a strâmba din nas.

— Este înmormântarea ta, spuse ea, pe un ton nepăsător.

În ciuda răspunsului ei pe nepusă masă, ea păru sfios mulţumită. Poate că în cele din urmă Elizabeth avea dreptate, poate că Gillian chiar se îndrăgostea de el. Asta i-ar fi făcut, cu siguranţă, viaţa mai uşoară. Aşa, tot ceea ce ar avea de făcut ar fi să o convingă de faptul că intenţiile lui erau autentice şi să înceapă să facă planuri. Dacă totul mergea bine, săptămâna următoare, pe timpul ăsta, şi-ar putea anunţa primele anunţuri ale căsătoriei, chiar în această biserică. Avea logică să se căsătorească discret, înainte de a se întoarce în Londra. Acest lucru ar fi fost, cu siguranţă, de preferat, în locul spectacolului extravagant pe care mama şi surorile lui l-ar fi dorit la casa Leverton din Londra ori la clădirile vechi de familie din Wiltshire.

Charles dorea să o ferească pe Gillian de agitaţia şi de bârfa care ar însoţi, cu siguranţă, o celebrare publică. Şi apoi, o afacere mică, tăcută, însemna că ei doi ar putea petrece mai mult timp împreună, perspectivă care devenea din ce în ce mai atractivă cu fiecare zi care trecea.

Satisfăcut de faptul că pusese totul la punct, băgă

mâna lui Gillian pe după braţul său şi o conduse afară din curtea bisericii. O privire scurtă îi confirmă faptul că soţia judecătorului de pace îi privea ţintă, în curând, întregul sat şi jumătate din ţinut aveau să ştie că ducele de Leverton o curta în mod oficial pe domnişoara Gillian Dryden într-un mod extrem de serios şi de adecvat.

Zâmbind celor câţiva localnici care rămăseseră să sporovăiască în curtea bisericii, o conduse pe Gillian afară, pe cărare. Porniră în pas vioi. Chiar dacă soarele strălucea, un vânt rece bătea dinspre canal. În ritmul acesta, vara avea să sosească înainte ca primăvara să fi avut şansa de a se aşeza definitiv, lucru care, probabil, însemna un anotimp sărac în recolte. Charles avea bănuiala că avea să fie nevoit să ia măsuri pentru a uşura impactul unei recolte proaste asupra chiriaşilor lui şi îşi notă în minte să discute problema aceasta cu Scunthorpe.

Când Gillian îşi retrase mâna, el îşi dădu seama că îşi lăsase mintea să cutreiere. Elizabeth avea dreptate – nu făcea deloc o treabă bună, şi trebuia să se descurce mai bine.

Îi luă mâna strâns înmănuşată şi o puse din nou pe braţul lui. Ea îşi înălţă capul spre el, şi privirea din ochii ei sugera faptul că şi ea fusese la o mie de kilometri depărtare. Lui Charles îi venea să râdă de cât de nepricepuţi erau amândoi când venea vorba despre flirt şi despre curtare.

— Arăţi foarte atrăgătoare astăzi, Gillian, zise el. Complimentele mele pentru gustul tău excelent.

De fapt, era absolut încântătoare în costumul ei de plimbare de un roşu de Burgundia, cu corsajul strâns pe trup şi fusta uşor evazată. Pălăria ei simplă, de paie, îi încadra chipul, punându-i în evidenţă pometii şi ochii de culoarea chihlimbarului. Începuseră să îi placă foarte mult sprâncenele ei înguste şi drepte, pentru că îi dădeau un aer serios, aproape erudit, care contrasta amuzant cu natura ei îndrăzneaţă. Gillian era o provocare şi un mister înfăşurate într-un ambalaj plin de viaţă şi frumos. Charles îşi dădu seama că abia aştepta ziua în care va putea cu adevărat să

descopere acel mister şi să o revendice pe Gillian ca fiind a lui.

Sprâncenele ei se uniră într-o încruntare.

— Lasă prostiile astea! Eu nu sunt domnişoara Meadows. Nu trebuie să îmi faci complimente stupide ori să te porţi ca un modist, chiar dacă se presupune că îmi faci curte.

Modist? Nu încăpea îndoială că femeile din familia lui se pricepeau de minune să îl dezumfle. Totuşi, i se păru că simte o urmă de gelozie în glasul ei, lucru care era încurajator.

— Dar te *curtez*, zise el. Aş dori, de asemenea, să subliniez faptul că nu flirtam cu domnişoara Meadows.

— Nu? Cu siguranţă aşa părea. Dacă nu aş şti mai bine, domnule, aş crede că sunteţi cu adevărat un cochet desăvârşit.

— Dar mă cunoşti, spuse el, trăgând-o puţin mai aproape. Totuşi, nu se putu abţine să nu încerce puţin apele. De altfel, nu am ce face dacă femeile mă găsesc destul de atrăgător.

Ea reacţionă imediat:

— Atrăgător? Ce glumă! Femeile roiesc în jurul tău ca muştele la miere, iar tu o ştii.

— Îţi mulţumesc pentru faptul că mi-ai băgat în cap această imagine din cale-afară de neatractivă.

— Deşi bănuiesc că titlul şi averea ta sunt probabil un stimulent şi ele, adăugă ea. Un chip frumos şi un trup atletic sunt bine-venite, dar cele mai multe fete de pe piaţa măritişului par dornice să renunţe la aceste calităţi pentru titlu şi bani. Îi aruncă o privire critică. Ai putea fi la fel de urât ca Hades, şi pun pariu că tot ai avea o armată de fete agăţate de tine.

— Gillian, chiar cred că te vei înţelege din cale-afară de bine cu mama şi cu surorile mele. Şi lor le place să taxeze orice urmă de părere bună pe care aş putea fi atât de nesăbuit încât să o am despre mine.

Ea râse pe înfundate. Totuşi, un moment mai târziu, redeveni preocupată.

El o opri în mijlocul cărării tăcute de ţară, luându-i ambele mâini în ale sale. În afara păsărilor care ţâşneau între gardurile vii, erau singuri.

— Iubito, tare mi-aş dori să îmi spui ce te îngrijorează, zise el încet.

Ceva vulnerabil sclipi în ochii ei, lucru care îl făcu să simtă o strângere de inimă. Ea privi în jos, la mâinile lor unite, încruntându-se de parcă însăşi existenţa lor o nedumerea.

— Nu te temi să îmi spui, nu-i aşa? întrebă el. Nu ai de ce.

Gillian ridică privirea.

— Nu fi prostuţ! Ştii că nu mă tem de nimic. Apoi se întrerupse, strâmbându-se. Nu e întru totul adevărat. Mă tem că nu îmi voi mai revedea vreodată căminul.

— Ah, Sicilia!

— Nu mă pot preface că nu îmi e dor. Încă tânjesc să fiu acolo.

— Atunci, vei fi, după ce ne căsătorim. Putem face un tur al continentului.

Ea oftă exasperată şi încercă să îşi retragă mâinile. El îi dădu drumul uneia, dar o ţinu pe cealaltă, începând să meargă. Ea trase din nou, fără prea mare tragere de inimă, apoi îşi potrivi pasul cu al lui, cu mâna aflată în siguranţă într-a lui. Preţ de un minut, două, se plimbară în tăcere. Charles lăsă mulţumirea momentului să se aştearnă peste el, pe jumătate uimit de cât de mult putea să îl încânte o plăcere atât de simplă cum era o plimbare pe o cărare de ţară cu o fată frumoasă alături.

Cel puţin atunci când fata aceea frumoasă era Gillian.

Totuşi, o putea simţi, practic, mustind de întrebări şi de griji.

— Draga mea fată, dacă ai îndoieli în privinţa intenţiilor mele, te rog să le împărtăşeşti cu mine, zise el în cele din urmă. Pe toate.

— Mă tem doar că nu voi fi niciodată ceea ce îţi doreşti să fiu, explodă ea. Oricâţi maeştri de dans vei angaja şi oricâte lecţii de etichetă îmi vei da.

— Credeam că nu îţi e teamă de nimic, o tachină el.

Îl săgetă cu o privire furioasă.

— Aş vrea să nu mai fi atât de enervant. Mă face să doresc să te trag de urechi.

— Din moment ce acesta este o perspectivă înspăimântătoare, voi răspunde întrebărilor tale într-un mod serios.

— Asta ar fi de ajutor, din moment ce singurul motiv la care mă pot gândi pentru care doreşti să te însori cu mine nu se reflectă prea bine asupra nici unuia din noi. Nu e nevoie să îmi salvezi onoarea, să ştii.

— Nu fi prostănacă! Bineînţeles că trebuie să o fac. Îi întrerupse protestele. Dar nu este singurul motiv, nici măcar motivul principal.

— Nu înţeleg, zise ea cu precauţie în glas. Ce alt motiv ar putea fi?

— Gillian, chiar crezi că te-aş fi atins dacă nu aş fi luat deja decizia de a mă căsători cu tine? Ce fel de bădăran mă crezi?

Ea deschise gura, o închise, apoi o deschise din nou. Evident, ideea aceea nici măcar nu îi trecuse prin cap.

Se holbă la el, părând perplexă.

— Bănuiesc că vreau să cred asta, dar…

— Dar nu mă crezi?

Simpla ei ridicare din umeri fu un răspuns suficient.

Din moment ce nici blândeţea, nici faptul că îşi arătase sentimentele nu aveau niciun impact, era timpul să apeleze la o altă tactică.

— Gillian, eşti conştientă de genul de reputaţie pe care o am ca bărbat.

— Desigur. Eşti un pedant de rang înalt, cu o reputaţie impecabilă. El nu se putu abţine să nu tresară. Îl făcuse să pară un infatuat, în cel mai bun caz.

— Nu am avut întotdeauna o astfel de reputaţie. Nu în tinereţe. Auzind asta, ea zâmbi.

— Ţi-ai făcut de cap, nu-i aşa? Aş fi vrut să văd asta.

— După standardele tale, probabil eram un prostănac. La urma urmelor, eram singurul fiu al unuia dintre cei mai

mari formaliști și moștenitorul unui ducat. Am fost educat de la o vârstă fragedă în spiritul datoriilor pe care le aveam față de titlul și de numele familiei. Orice fel de scandal era un blestem pentru tatăl meu.

— Pare aproape la fel de rău ca bunicul meu, zise ea, strângându-i cu compasiune mâna.

— Erau prieteni și aveau aceeași perspectivă asupra lumii.

Ea strâmbă din nas.

— Ce ghinion pentru noi! I te-ai opus vreodată?

— Doar o dată – atunci când am cerut-o în căsătorie pe Lady Letitia.

— Este foarte elegantă, trebuie să recunosc, și provine dintr-o familie foarte respectabilă, nu-i așa? Nu aveai de unde să știi la momentul acela că avea să se poarte atât de rău față de tine.

El încuviință din cap.

— Familia Letitiei este una distinsă, iar mama ei a fost apropiată de a mea. Zestrea ei era bună, și era considerată o partidă bună pe piața căsătoriilor. În aparență, era o căsătorie bună.

— Atunci, de ce nu era tatăl tău de acord cu ea?

— O considera *destrăbălată* și mult prea neserioasă ca să fie ducesă de Leverton. Dar, deși purtarea ei putea să devină uneori scandaloasă, cei mai mulți oameni o vedeau la fel ca mine: o tânără plină de viață, frumoasă și educată, cu foarte mult șarm.

— Păi, cu siguranță așa este.

— Ești foarte amabilă, zise el.

— Pe bune, încerc doar să fiu corectă. La urma urmei, știu ce înseamnă să fii ținta bârfelor obscene.

— Da, dar în cazul tău, este complet nefondată.

Ea tresări. El își coborî privirea, surprins să îi vadă buzele strânse, ca și cum suferea.

— Conversația aceasta te supără? Să mă opresc?

Gillian îi aruncă un surâs senin, dar fals.

— Deloc. Continuați, domnule, vă rog! Sunt toată numai urechi.

— Foarte bine. În ciuda reţinerilor tatălui meu, eram foarte hotărât să mă căsătoresc cu Letitia. Pentru prima oară, nu am cedat în faţa cererilor lui. Din moment ce fusesem întotdeauna un copil ascultător, nu putea să îmi înţeleagă sfidarea. De prisos să spun, a fost cumplit de furios.

— Trebuie să o fi iubit foarte mult, zise ea cu o voce caldă.

— Aşa am crezut atunci, dar acum îmi dau seama că nu a fost vorba decât despre o infatuare tinerească. Erau zeci de tineri fragezi care erau morţi după Letitia. Ai fi putut să ne aliniezi şi să ne dobori cu alice mari.

— Dar ea te-a ales pe tine.

— Aşa cum ai subliniat şi tu, sunt duce.

Ea îi surâse încântător.

— Fără falsă modestie, dacă se poate. Ce s-a întâmplat apoi?

— În cele din urmă l-am învins pe tatăl meu, lucru care ne-a luat pe amândoi prin surprindere. Mama mea, desigur, mi-a ţinut partea, la fel ca sora mea mai mare.

— Nu şi Lady Filby?

— Nu. Ea nu a plăcut-o niciodată pe Letitia. Din păcate, la vremea aceea o consideram pe Elizabeth o fetişcană, ale cărei opinii nu aveau mare importanţă.

— Sper că ţi-ai învăţat lecţia, zise ea. Îmi place foarte mult sora ta.

— Mi-am învăţat lecţia. Mai târziu, mi-am dat seama că Elizabeth era şi este o excelentă cunoscătoare a caracterului oamenilor. Că veni vorba, te apreciază foarte, foarte mult.

Gillian roşi, lucru care lui Charles i se păru încântător.

— E drăguţ din partea ei. Deci l-ai învins pe tatăl tău…

— Da. Îmbătrânea şi nu se afla în cea mai bună stare de sănătate. Cred că era prea bolnav ca să mai continue să se lupte cu mine.

Charles nu se îndoia de faptul că cearta dintre ei îi înrăutăţise tatălui său boala de inimă.

— Foarte regretabil, zise ea. Dar trebuie să fi fost

mulţumit atunci când ai rupt legătura cu ea.

— Ar fi fost dacă amantul ei nu ar fi decis să îmi şantajeze familia atunci când am încercat să rup legătura.

Ea exclamă, înecându-se:

— Glumeşti! Stratton a încercat să te şantajeze?

— Stratton *ne-a şantajat* pe mine şi pe tatăl meu, spuse el cu glas sumbru.

— Dar nu ai făcut nimic greşit, zise ea, părând uimită. Ei au făcut.

— Stratton a ameninţat că avea să înflorească detaliile – care şi aşa erau destul de rele – şi că avea să stârnească un scandal uriaş. Tatăl meu nu putea suporta ideea unei bârfe sordide legate de numele nostru. Iar părinţii Letitiei erau, şi ei, la fel de devastaţi. Ne-au implorat să nu o facem de ocară. A fost o treabă al naibii de complicată şi pe cât poţi să îţi închipui de urâtă.

Ochii lui Gillian scăpărară scântei de furie.

— Acum îmi doresc să îi fi tras un pumn lui Stratton în locul tipului celuilalt. Înţeleg că tatăl tău a plătit?

— Da.

Ea îi strânse mâna.

— Îmi pare atât, atât de rău, Charles, dar nu a fost vina ta. Nu trebuie să crezi cumva că a fost. Au profitat de tine, amândoi.

Lui i se puse un nod în gât, şi avu nevoie de câteva secunde înainte să poată răspunde:

— Mulţumesc. Îmi doresc ca şi tatăl meu să fi crezut la fel.

— Te-a învinovăţit?

Charles oftă, lăsându-şi privirea să cutreiere de-a lungul peisajului pitoresc de ţară. Dar, în realitate, nu îl vedea, pentru că tot ce putea vedea era trecutul lui.

— Da, aşa cum mă învinovăţesc eu însumi. La urma urmei, eu l-am ucis.

Capitolul 22

Gillian îşi lipi urechea de uşa dormitorului ei. Nu se auzea niciun scârţâit de parchet, niciun murmur al vreunei fete în casă ori al vreunui servitor care îşi îndeplinea îndatoririle de noapte. Toată lumea din casă era în pat – în afara stăpânului ei, spera ea. Lui Charles îi plăcea să-şi petreacă timpul în bibliotecă înainte de a se retrage, adesea urcând ultimul. Auzise paşii lui tăcuţi, dar fermi aproape în fiecare noapte, trecând pe lângă încăperea ei în drumul către apartamentele ducelui. De câteva ori, paşii aceia se opriseră în faţa uşii ei.

Şi, nu de puţine ori, ea fusese tentată să deschidă larg uşa şi să îl tragă în camera ei. Asta arăta cât de slabă devenise când venea vorba despre Excelenţa Sa, ducele de Leverton.

Gillian aruncă o privire peste umăr şi studie una din ferestre. Se gândise să deschidă fereastra şi să coboare pe perete, doar ca să se menţină în formă. Dar cărămida era în condiţie excelentă, ceea ce însemna mai puţine puncte de sprijin pentru picioare, iar iedera care se căţăra pe peretele conacului putea să nu fie destul de puternică încât să îi susţină greutatea. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să cadă cu un bubuit pe terasă, chiar în dreptul bibliotecii. O astfel de apariţie precipitată nu l-ar fi bine dispus pe Leverton.

Deschise uşa şi se strecură pe coridorul întunecat. Deoarece vederea îi era excelentă, nu avu nicio problemă să îşi croiască drum către capătul scărilor fără niciun incident. O lampă ardea pe masa din holul de la intrare de dedesubt şi o lumină slabă se strecura pe sub uşa bibliotecii. Îi luă câteva momente – şi o încurajare mentală – pentru a-şi face curaj să ia în piept sarcina la care se înhămase. În cele din urmă, făcu un efort să deschidă uşa şi păşi înăuntru.

Leverton şedea la biroul lui, cu capul plecat asupra unui registru. Îşi scosese haina şi îşi suflecase mânecile, lăsându-şi la vedere antebraţele musculoase. Strălucirea caldă a lămpii de lângă cotul lui şi flacăra tremurătoare a

focului din cămin aprindeau aur în părul lui maro-roşcat şi împrăştiau umbre sub pomeţii lui înalţi. Era atât de frumos, încât aproape că o durea să îl privească, iar Gillian fu nevoită să reziste impulsului de a freca un loc dureros de deasupra inimii ei.

Închise uşa cu un pocnet hotărât. Charles înălţă capul cu o uşoară încruntare. Privi în gol câteva secunde, apoi expresia îi fu luminată de un zâmbet care părea să fie rezervat doar pentru ea. Avea părţi egale de amuzament şi dorinţă şi reuşea întotdeauna să îi facă obrajii să îi ia foc.

El se ridică şi îi ieşi în întâmpinare.

— Gillian, am crezut că te-ai băgat în pat de ceva timp.

Ea afişă un surâs.

— Nu am putut să dorm, aşa că m-am gândit să văd dacă eşti încă treaz.

El îi înclină în sus bărbia şi depuse pe buzele ei un sărut uşor. Gillian trebui să îşi înăbuşe geamătul şi dorinţa copleşitoare de a se lăsa pe el.

— Sper că nu te întrerup, zise ea, blestemând în gând cât de chinuită îi era răsuflarea când el îi dădu drumul.

— Mă bucur de întrerupere. O conduse către un scaun din faţa focului. Aruncam o privire peste registrele moşiei.

Ea simţi o notă slabă de iritare în vocea lui.

— Sper că nu e nimic în neregulă.

— Nu chiar. Scunthorpe este un administrator extrem de competent. Asta, totuşi, nu înseamnă că sunt de acord cu toate deciziile pe care le-a luat de-a lungul acestor cinci ani.

Îşi trecu o mână prin păr.

Ea nu îl văzuse niciodată îmbrăcat atât de lejer ori cu părul atât de dezordonat. Îşi scosese chiar şi lavaliera de la gât, lăsând la vedere muşchii puternici ai gâtului. Leverton nu putea fi niciodată altfel decât chipeş, dar perfecţiunea lui masculină, fără niciun fir de păr deranjat, putea fi oarecum intimidantă. Acum, şifonat şi în cămaşă, era splendid, iar ei i se tăie respiraţia. Nici măcar în noaptea aceea, pe plajă, când ea explodase în braţele lui, nici măcar

un nasture de la jachetă nu îi fusese deranjat. Văzându-l în felul acesta… ei bine, Gillian nu putu decât să îşi dorească să vadă mai mult, mult mai mult.

Dar ştia că asta nu avea nicicând să se poată.

— Mi-am uitat manierele, zise el, zâmbind în jos, spre ea. Ai vrea să bei ceva? Poate nişte vin de Xeres sau nişte lichior de fructe?

Ea strâmbă din nas.

— Trebuie neapărat?

El izbucni în râs, iar sunetul acela răguşit o încălzi ca soarele de vară.

— Bineînţeles că nu. Ce ai dori?

— Ar fi bun nişte coniac. Vin de Porto ar fi şi mai bine.

Când el ridică din sprâncene, Gillian nu se putu împiedica să nu adopte o atitudine uşor defensivă.

— Dacă tot e să bei, ai putea măcar să o faci cum trebuie şi să nu pierzi timpul cu o poşircă precum lichiorul de fructe.

— Această este o filosofie corectă, dar cam şocantă, venind din partea unei tinere domnişoare.

— După cum bine ştii, mă străduiesc tot timpul să fiu corectă.

El lăsă să îi scape un pufnet, apoi merse să îi aducă un pahar din dulăpiorul aflat între două rafturi de cărţi.

— Aveai un subiect anume despre care doreai să discutăm? întrebă el, privind peste umăr. Sau erai pur şi simplu neliniştită? Dacă este vorba despre varianta din urmă, am un remediu excelent.

Rânjetul păcătos pe care îl avea în timp ce se întorcea îi spuse lui Gillian exact ce avea el în minte. Iar reacţia trupului ei îi dădu de înţeles că acesta era complet de acord cu sugestia. Dar nu avea rost să se chinuiască de una singură.

— Doresc să vorbim despre situaţia noastră actuală, Excelenţă, zise ea. Este destul de urgent.

El puse paharele pe o măsuţă, apoi se aşeză pe scaun lângă ea, trupul lui mare îngrămădind-o în pernele pufoase. Ea se îndepărtă un pic de el, încercând să nu o facă într-un

mod prea evident.

Cum era de aşteptat, el observă. La fel de previzibil, nu păru bucuros de lucrul acesta.

— Gillian, am crezut că am căzut de acord să nu ne adresăm formal unul altuia atunci când suntem singuri.

Ea îi zâmbi şters.

— Îmi cer scuze. Este un obicei greu de schimbat.

— Nu am nicio îndoială că vei reuşi, cu puţin antrenament. Hai, de ce nu îmi spui ce te macină?

— Este vorba despre ce am discutat astăzi. Logodna ta cu Lady Letitia.

— Am crezut că am epuizat subiectul acela.

Petrecuseră restul plimbării lor spre casă, de la biserică, discutând despre perioada aceea nefericită a vieţii lui. Gillian fusese uimită şi apoi îngrozită de faptul că el se învinuia pe sine de starea proastă de sănătate a tatălui său, urmată de moartea acestuia din cauza unui atac cerebral. Îi spusese că era un fraier să creadă asta, dar nimic din ceea ce îi zisese ea nu reuşise să îl convingă.

— Partea legată de faptul că nu tu eşti responsabil de moartea tatălui tău? întrebă ea. Nu, nu cred că am ajuns la o concluzie satisfăcătoare în privinţa asta.

— Dar sunt responsabil. Dacă l-aş fi ascultat pe tata în legătură cu Letitia, poate că azi ar fi fost în viaţă.

— Nu şi din spusele surorii tale. Ea a zis că inima tatălui tău nu era într-o condiţie bună de ani în şir.

— Da, iar prostia şi încăpăţânarea mea au contribuit la asta, zise el posomorât. A văzut-o pe Letitia aşa cum era. Eu, pe de altă parte, am refuzat să văd asta.

— Erai tânăr şi îndrăgostit.

— Eram un idiot.

Privi în foc, cu pumnii strânşi pe coapse. Ea îi desfăcu cu forţa unul din pumni, împletindu-şi degetele cu ale lui.

— În general, aşa sunt tinerii bărbaţi, precum şi unele tinere, uneori. Dar mi-ai spus că mama şi sora ta mai mare erau de acord cu Lady Letitia, la fel ca majoritatea prietenilor şi a membrilor familiei tale.

— Da, doar tata şi Elizabeth m-au avertizat – şi

Lendale. A văzut de la început ce plănuiau Letitia şi Stratton şi a încercat să mă avertizeze, dar am refuzat să ascult.

Ea zâmbi.

— Ştiam eu că există un motiv pentru care mi-a plăcut atât de mult.

În sfârşit el o privi, cu ochii mijiţi.

— Sper că nu prea mult.

— Te rog, nu e *decât* un marchiz.

Buzele lui se curbară într-un surâs reţinut.

— Eşti un diavol, domnişoară Gillian Dryden.

— Mi s-a mai spus. Acum, pot trece la alt subiect?

— Te pot împiedica?

— Nici măcar să nu încerci, zise ea, răspunzându-i la zâmbet. Charles, trebuie să ştii că nu eşti răspunzător de moartea tatălui tău, la fel cum nici eu nu sunt responsabilă de circumstanţele nefericite în care m-am născut. Nu e niciodată greşit să iubeşti pe cineva. Niciodată. Dacă persoana aceea profită de lucrul acesta, atunci este vina lui ori a ei.

El se jucă cu degetele ei în timp ce rumega la ceea ce tocmai îi spusese.

— Atât de tânără şi totuşi atât de înţeleaptă în chestiuni legate de iubire. Cum de e posibil?

— Pentru că mi s-a întâmplat şi mie, zise ea încet.

El se juca în continuare cu mâna ei şi părea uşor neatent.

— Ce vrei să spui?

Ea se strădui să vorbească cu calm:

— Vreau să spun că nu mă pot mărita cu tine, tocmai din cauză că ştiu despre ce vorbeşti. Am fost trădată cam în acelaşi fel în care ai fost şi tu trădat.

El se îndreptă şi se întoarse cu faţa la ea.

— Despre ce vorbeşti?

Ea încercă să îşi scoată mâna din strânsoarea lui, dar el refuză să îi dea drumul. Ea decise că nu ar fi fost demn să se încaiere cu el.

— Atunci când m-ai cerut în căsătorie, am crezut că o

faci din cauză că te simţeai obligat. Din cauza celor întâmplate pe plajă cu o noapte înainte.

— Numai parţial, motiv pentru care ţi-am şi povestit despre Letitia. Din cauza acelui incident, sunt un bărbat precaut, şi nu m-aş avânta într-o căsătorie în mod accidental. Din momentul în care am pus mâinile pe tine, decizia mea era luată şi cu bună ştiinţă.

Atunci când speranţa se aprinse în inima ei, ea o strivi.

— Şi asta sfidează, în continuare, logica. Sunt nesăbuită din cale-afară şi am o reputaţie groaznică. Sunt ca un câine cu o coadă lungă, înnămolită, care îţi murdăreşte podelele imaculate.

În privirea lui străluci amuzamentul.

— Cu siguranţă nu eşti ca Letitia – nici ca un câine plin de noroi.

— Poate că nu, dar ai nevoie de o soţie al cărei caracter este dincolo de orice reproş.

În cele din urmă, îşi retrase mâna şi se ridică, punând distanţă între ei.

— Gillian, în toate felurile care contează, caracterul tău este fără reproş, zise Charles.

Cu siguranţă el nu făcea deloc lucrurile mai uşoare pentru ea.

— Eşti sigur? o lungi ea, întârziind prosteşte inevitabilul.

— Chiar trebuie să te liniştesc din nou? Foarte bine. Trebuie să îţi fi dat seama de faptul că te-am studiat pe parcursul acestor ultime săptămâni şi ştiu despre tine că eşti o femeie cu un caracter puternic şi cu o moralitate autentică. Ai toate calităţile pe care un bărbat cu capul pe umeri le-ar căuta la o soţie.

— Sfinte Dumnezeule, zise ea speriată. Cât de îngrozitor de plictisitor! Ăsta nu este un imbold convingător pentru o căsătorie plină de fericire, dacă e să mă întrebi pe mine. Apoi îşi aminti că trebuia să îl refuze. Nu că ar conta cu adevărat.

— Tu ai întrebat, dar presupun că aş putea să mă

descurc mai bine.

— Aşa aş zice. Cine ar fi crezut că eu voi fi cea care să te înveţe *pe tine* comportamentul corect în materie de împerechere?

El clătină din cap, în timp ce se ridica.

— Draga mea fată, lucrurile pe care le spui. Atunci, permite-mi să îmi corectez purtarea neroadă.

Sări asupra ei, prinzându-i mâinile pe care şi le încleştase peste abdomen. I le desfăcu blând, sărutându-i mai întâi o palmă, apoi pe cealaltă. Genunchii ei deveniră fragili şi slabi.

— Gillian Dryden, eşti o fată minunată şi dulce. În ciuda eforturilor tale de a mă convinge că nu este aşa, eşti, de asemenea, extrem de fermecătoare. Şi, mai important, ai un spirit din cale-afară de generos şi eşti foarte loială, ambele fiind calităţi foarte rare în opinia mea.

— Sunt, cu adevărat, în toate aceste moduri? şopti ea, ridicându-şi privirea spre el.

Ştia că probabil arăta ca o fraieră îndrăgostită.

— Aşa şi chiar mai mult de atât. Iar în ceea ce priveşte inima ta, indiferent de ceea ce crezi tu – şi de ceea ce ar putea crede alţii –, este, în acelaşi timp, şi inocentă, şi devotată. Luând toate aceste lucruri în consideraţie, de ce nu aş dori să mă căsătoresc cu tine?

Ea putu vedea că el credea tot ceea ce spunea, lucru care i se păru deopotrivă minunat şi groaznic.

— Dar, Charles, tocmai asta este, zise ea, simţindu-se mizerabil. Nu sunt inocentă.

El îngheţă timp de câteva momente pline de agonie.

— Ai vrea să-mi explici ce vrei să spui cu asta? zise el în cele din urmă.

Chiar trebuia să îi spună pe litere?

— Ce am făcut pe plajă în acea noapte… nu era pentru prima dată…

Vocea i se stinse, căci curajul îi ajunsese la limită. Putea să jure că ochii lui se transformaseră în aşchii de gheaţă albastră.

— Ai fost stricată, ca să folosesc modul tău nefericit

de exprimare?

Ea încuviinţă din cap, simţindu-se în acelaşi timp umilită şi mânioasă. Exact acesta era motivul pentru care nu avea nicio dorinţă să se căsătorească şi pentru care evita bărbaţii. Întotdeauna trebuia ca femeile să se justifice în faţa bărbaţilor. Era mereu un exerciţiu plictisitor şi jenant, iar evenimentele din noaptea aceea nu făceau, cu siguranţă, excepţie.

Cu excepţia faptului că ea chiar dorea să se căsătorească cu Leverton.

Îşi reprimă instinctul de a se furişa afară din încăpere. Deşi era ruşinată de episodul acela urât din trecutul ei, nu fusese în întregime vina ei. Şi, afurisită să fie dacă avea să bată în retragere în faţa oricărui bărbat, fie el şi Leverton. Trecutul era trecut, şi nu putea face nimic pentru a-l schimba. Tot ce putea face era să treacă peste toate şi să încerce să nu repete acea greşeală. Să nu fie forţată să intre într-o căsătorie cu un bărbat care avea să o dispreţuiască, fără îndoială.

În timp ce îl privea sfidătoare, trăsăturile lui se schimbară în mod subtil. Părea în continuare deranjat, dar acum încruntarea lui părea mai degrabă gânditoare, nu mânioasă.

— Gillian, ce vârstă aveai când s-a întâmplat?

Ea clipi.

— Contează?

— Da.

Nu era niciun motiv pentru care să nu îi mărturisească. Poate că l-ar fi convins că nu mai era cale de mântuire şi, deci, era cu totul nepotrivită.

— Aveam şaisprezece ani.

— S-a întâmplat la scurtă vreme după moartea tatălui tău vitreg?

— Da, vreo şase sau şapte săptămâni mai târziu. Nu… nu a durat foarte mult, dacă asta vrei să mă întrebi. În ciuda hotărârii ei de a nu ceda, nu putu opri ruşinea să îi îmbujoreze obrajii. Familia ei era încă în doliu – ea e*ra* încă în doliu –, dar lucrul acesta nu o împiedicase să se poarte

ca o nechibzuită.

El închise ochii şi mormăi un blestem. Fără îndoială că acum înţelegea cât de nepotrivită era pentru a deveni soţia unui bărbat respectabil, cu atât mai puţin a lui. Dacă l-ar putea determina să le convingă pe mama şi pe bunica ei că aşa stăteau lucrurile, poate i s-ar îngădui, în cele din urmă, să se întoarcă în Sicilia. Lucrul acesta, desigur, o făcea foarte fericită – ori cel puţin urma să fie, de îndată ce avea să treacă peste senzaţia că îşi smulsese inima fremătând din piept şi o aruncase la picioarele lui.

— Ei, presupun că asta e tot, zise ea, disperată să ajungă în camera ei. Avea impresia îngrozitoare că putea izbucni în lacrimi în orice clipă. Desigur, îi voi explica mamei cum stau lucrurile. Promit că nu vă va da bătăi de cap din pricina sfârşitului logodnei noastre. La urma urmei, nu a fost niciodată ceva oficial.

El deschise brusc ochii, care apoi se concentrară asupra chipului ei. Un fior rece i se strecură pe şira spinării.

— Crede-mă, iubito, abia începem, mârâi el.

Îi înconjură talia cu o mână şi o trase înapoi pe scaun. Atunci când el o luă pe sus în braţele lui şi o trântise pe perne, fu prea uimită ca să se poată opune.

— Nu mişca, îi ordonă el, îndreptând un deget spre ea.

Într-un final, ea îşi regăsi glasul.

— Nu e nevoie să mă iei pe sus. Tot ce aveai de făcut era să îmi ceri să îmi reiau locul.

Singurul lui răspuns fu un pufnet ironic, în timp ce luă paharele de pe măsuţă. Dându-i unul ei, îl dădu peste cap pe al lui, ca pentru a se întări. Apoi se aşeză lângă ea, înghesuind-o din nou pe perne.

Ridicând din umeri, Gillian îi urmă exemplul cu băutura ei şi apoi îi dădu paharul gol, refuzând să ia în seamă arsura alcoolului în timp ce veştejea totul în drumul lui spre stomac.

El clătină din cap.

— Tu îmi vei aduce moartea, ştii asta?

— Ştiu că sunt o provocare, glumi ea cu glas răguşit.

— Eşti o pacoste, asta eşti.

Ea se bosumflă.

— Nu e nevoie…

El îi întrerupse protestul întinzându-se şi trăgând-o în poala lui. Ea strigă uşor şi se prinse de umerii lui.

— Ce faci?

— Mă fac confortabil.

— Nu cred că e o idee bună, Leverton.

— Nu sunt de acord. O aşează strâns, aproape de el. Apoi îi ridică bărbia şi îi dădu un sărut rapid. Hai, vreau să îmi spui exact ce s-a petrecut între tine şi ticălosul ăla care te-a trădat. Un bădăran pe care aş dori să îl omor, că tot veni vorba.

— Va trebui să stai la coadă, după mine. Şi ai înnebunit dacă crezi că voi discuta vreun detaliu despre *asta* cu tine.

— O vei face, dar să o luăm pe rând. Cum îl cheamă?

Acum ducele părea relativ calm. De fapt, redevenise Penley cel Perfect, cel puţin în ceea ce privea felul de a fi – stăpân pe sine şi aşteptându-se ca totul şi toţi din jurul lui să i se supună.

Gillian oftă mâhnită, ştiind că ar fi fost mai bine să se sfârşească odată. Cel puţin avea avantajul de a sta în poala lui în timpul acesta.

— Numele lui era Pietro, zise ea, încercând să pară morocănoasă şi să nu-şi trădeze bucuria de a se cuibări la pieptul lui. Era fiul mai tânăr al unui aristocrat sicilian.

— El câţi ani avea atunci?

— Douăzeci.

El scoase un zgomot dezgustat.

— Destul de în vârstă încât să aibă mai multă minte.

— Şi eu, de altfel, zise ea, încercând să fie cinstită.

— Ce vârstă aveai *tu* când l-ai cunoscut prima dată? întrebă Leverton.

— Tocmai împlinisem şaisprezece ani, zise ea, fâţâindu-se un pic ca să se aşeze mai confortabil.

El şuieră încet, apoi o ridică şi o aşeză la loc. Era ridicol de puternic. În general, Leverton prefera să îşi

folosească mintea, în locul muşchilor, dar nu încăpea îndoială că era un specimen de primă mână din punct de vedere fizic.

„Şi e al meu”, şopti creierul ei nesăbuit.

— Cum l-ai cunoscut?

Tonul lui era blând.

— La vreo două săptămâni după ce tatăl meu vitreg fusese ucis. Abia ne mutaserăm înapoi la vila Marbury din Palermo. Fuseserăm pe moşiile tatălui meu vitreg, la ţară, dar moştenitorul lor dorea să intre în posesia acestora.

El îşi mută o mână ca să se odihnească pe spinarea ei. Ea nu se putu împiedica să nu se sprijine de ea.

— V-a obligat să plecaţi?

— Nu, ne-a invitat să rămânem, dar mama nu se simţea confortabil. Desigur, eu nu doream să plec. Era căminul meu. Ea se strâmbă, amintindu-şi certurile pe care le avusese cu familia ei din acest motiv. Dar bunica era de neclintit. Mi-a spus mai târziu că nu îi plăcea felul în care mă privea contele. De parcă ar fi avut, cumva, drept asupra mea, ca şi cum aş fi făcut parte din restul proprietăţii.

— Asta e al naibii de groaznic, zise el pe un ton sumbru.

Ea ura ideea că lui i-ar fi putut fi milă de ea.

— Bunica exagera, lucru ironic, dacă e să luăm în consideraţie ceea ce s-a petrecut mai târziu.

Puţin câte puţin, el scoase cu blândeţe de la ea întreaga poveste. Nu o forţă, dar era clar că nu urma să aibă odihnă până nu afla întreaga istorie a acelei triste şi, în ultimă instanţă, sordide întâmplări. Mama lui Pietro era una dintre verişoarele tatălui vitreg al lui Gillian şi o prietenă bună de familie. Aşa stând lucrurile, ea şi soţul ei le oferiseră foarte multă alinare şi sprijin în perioada care urmase după crimă.

— Desigur, mama era copleşită, zise Gillian. A căzut la pat, aproape leşinată de durere. Acest lucru a făcut ca bunicii mei să fie nevoiţi să se ocupe de toate, inclusiv să se lupte cu autorităţile ca să îi aducă în faţa justiţiei pe criminali.

— Lăsându-te pe tine mai mult singură, îmi imaginez, zise el.

Ea încuviinţă din cap.

— Desigur, şi eu eram foarte tristă şi uram să locuiesc la Palermo. Bunicul îmi interzisese să ies, chiar şi să călăresc în zonele rurale. Am crezut că înnebunesc.

— Şi atunci l-ai cunoscut pe Pietro?

— Da. Eram adesea împreună, din moment ce mama lui petrecea atât de mult timp alături de mama. Era... bun cu mine într-un moment în care mă simţeam îngrozitor de singură.

— Vrei să spui că a profitat de tine, zise Charles pe un ton profund, mânios.

Gillian se strâmbă, displăcându-i chiar şi gândul la acele zile întunecate.

— Aşa este, dar eu i-am permis. I-am înţeles greşit blândeţea, crezând că este dragoste, îmi pare rău să o spun.

El îi înălţă capul. Ea privi adânc în ochii lui albaştri, ucigători.

— Era orice numai dragoste nu, Gillian, zise el. Şi erai aproape o copilă, vulnerabilă şi suferindă. Mizerabilul ar fi trebuit biciuit şi apoi împuşcat, în opinia mea. Unde naiba era bunicul tău atunci când se petreceau toate astea? El ar fi trebuit să te protejeze.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să nu stau în calea bunicului. Aveam deosebitul talent de a-l enerva.

El o strânse şi mai tare în braţe.

— Îmi pare foarte rău pentru asta. Meritai ceva mai bun.

— Mulţumesc, şopti ea.

— Cât timp a durat legătura?

— Doar câteva săptămâni. Pietro s-a plictisit repede de mine, mai ales după ce i-am spus că îl iubesc. Am fost atât de prostuţă! Chiar credeam că avea să se însoare cu mine. Îşi amintea încă în detaliu acea zi îngrozitoare. Felul în care se holbase la ea cu un şoc real, înainte de a izbucni în râs.

— Mi-a spus că bărbaţii că el nu se căsătoreau cu o bastardă ori cu fiica unei târfe, adăugă ea. Puta[4].

Aruncase cuvântul acela cu atâta uşurinţă, cu un zâmbet prefăcut, care sugera faptul că ea trebuia să îi accepte opinia fără să facă scandal.

Lui Charles îi zvâcnea pieptul de furie, sunetul vibrând din trupul lui până în al ei.

— Dacă vizităm vreodată Sicilia, îl voi vâna pe acest bărbat şi îl voi ucide, zise el. Ori îi voi trage o bătaie soră cu moartea.

— Nu e nevoie. A primit ce merita.

Se lăsă un pic pe spate ca să o privească.

— L-ai bătut?

— I-am sfărâmat o vază în cap, apoi l-am alungat până la grajduri. Undeva, pe drum, am făcut rost de un bici. Din nefericire, nu am avut ocazia să îi fac mare lucru, pentru că Stefano m-a tras de pe el.

Charles râse pe înfundate.

— Ferească Dumnezeu! Aminteşte-mi să nu te supăr vreodată.

— Am făcut-o mai ales pentru că a jignit-o pe mama, zise ea. Nu a fost decât vina mea că i-am permis să profite de mine atât de mult. Nu aveam pe cine da vina în afară de mine.

— Aşa cum chiar tu mi-ai spus cu doar câteva minute în urmă, nu tu ai fost de vină.

Tonul lui era ferm şi fără echivoc.

— Dar…

Îi duse un deget la buze.

— Nu voi intra în polemică cu tine în legătură cu acest subiect. Nu am nicio îndoială că ai fost impulsivă, dar vina a fost a lui şi a familiei tale, pentru că nu a avut mai multă grijă de tine. Ne-am înţeles?

— Da, Excelenţă, zise ea cu glas stins.

— Râzi de mine pe propriul tău risc, domnişoară Dryden. Ia spune, laşul acesta te-a mai deranjat vreodată?

---

4 În limba italiană, în original, „târfă" (n.tr.)

— Absolut deloc. Bunica i-a dat un avertisment aspru mamei lui, ca urmare a comportamentului grosolan al fiului ei. De asemenea, Stefano i-a spus clar că avea să pună bandiţii pe urma lui dacă avea să îmi mânjească vreodată numele. A fost o ameninţare deşartă, dar prostuţul a crezut-o. Lăsă să-i scape un oftat plin de mâhnire. Era destul de prostuţ, îmi pare rău să o spun, lucru care nu se reflectă prea bine asupra mea.

— Pare a avea un caracter cu adevărat demn de dispreţ. Slavă Domnului că gustul tău în materie de bărbaţi s-a îmbunătăţit în mod considerabil.

Ea se holbă la el, cuprinsă de uimire. Zile întregi purtase pe umerii ei o greutate covârşitoare, fiind îngrozită de momentul în care trebuia să îşi dezvăluie marea ruşine în faţa lui. Faptul că Leverton putea face glume pe tema asta i se păru un adevărat miracol. Gillian nu era obişnuită cu miracole în viaţa ei.

Dintr-odată, se simţi uşoară, ca şi cum un bolovan care o apăsa se sfărâmase şi se prefăcuse în praf, suflat undeva, departe, de vântul înviorător al schimbării. Abia se putea abţine să nu râdă.

— În apărarea mea, arăta foarte bine. Desigur, nu era atât de chipeş ca tine. Asta e de la sine înţeles.

— Evident, zise el, cuibărind-o din nou lângă el.

Rămase tăcut câteva momente.

— De ce am sentimentul că mai este ceva ce doreşti să afli? întrebă ea în cele din urmă.

— Eşti îngrijorător de perspicace. Doresc să te întreb ceva, dar mă tem să nu te jignesc. Iar vazele din încăperea aceasta sunt teribil de scumpe. Nu mi-ar plăcea să le pierd.

Ea zâmbi larg, lipită de mătasea vestei lui.

— Promit să nu îţi distrug proprietatea.

— Foarte bine, deşi bănuiesc că voi regreta faptul că voi pune această întrebare. Ţi-a făcut plăcere, Gillian?

Ea se retrase ca să îl privească şi zări pe chipul lui o expresie destul de ciudată.

— Ce să îmi facă plăcere?

— Ţi-a făcut plăcere intimitatea fizică cu Pietro?

— Da, de fapt, chiar mi-a plăcut. Dar înţeleg, din expresia de pe chipul tău, că nu ar fi trebuit.

— Nu e vorba despre asta, zise el, părând un pic nemulţumit.

Ea îşi dădu seama că el era gelos, şi o căldură plăcută îşi făcu apariţia înăuntrul ei.

— Păi, era italian, spuse ea, neputându-se abţine. Sunt foarte buni la genul acesta de lucruri.

El miji ochii.

— Acum încerci doar să mă enervezi.

— Şi funcţionează?

— Chiar prea bine, dar asta e mai mult problema ta decât a mea. Spunând asta, o răsturnă pe spate peste braţul lui şi îşi lipi gura de a ei.

Capitolul 23

Când, într-un sfârşit, Charles se retrase, Gillian se trezi că se agaţă de umerii lui, gâfâind. Şi asta din cauza unui simplu sărut. Numai Dumnezeu ştia cum ar fi reacţionat dacă ar fi făcut dragoste cu ea.

— Asta îţi răspunde la întrebare, draga mea?

El strecură o mână sub fusta ei, degetele lui mângâind-o, pentru ca în final să se aşeze pe genunchiul ei. Când el începu să se joace cu jartiera ei, ea abia dacă îşi mai amintea propriul nume.

— Mmm, cred că am uitat care era întrebarea, zise ea.

El o legănă uşor, cu un braţ în jurul umerilor ei, în timp ce desena cerculeţe pe coapsa ei. Atingerea mâinii lui calde pe pielea ei o făcu să se înmoaie, şi trebui să se împotrivească impulsului de a-şi depărta picioarele, rugându-l tăcut să o exploreze.

— Este un fel de competiţie între naţiuni, zise el. Cine este mai bun la făcut dragoste – un italian sau un englez?

— Păi, cu siguranţă eşti foarte bun la sărutat, spuse

ea. Dar…

El ridică, arogant, dintr-o sprânceană.

— Domnişoară Dryden, ai de gând să lansezi o nouă provocare?

Ea dorea să facă o glumă din asta, să arate că şi ea putea face faţă relaţiei lor, lipsită de constrângeri. Dar nu fu în stare. Pentru ea, a face dragoste nu avea să fie niciodată o simplă distracţie. Nu cu el. Întâlnirea lor de pe plajă însemnase acest lucru cu fierul roşu pe trupul ei. În acea noapte, nu dorise din partea lui *decât* plăcere. În schimb, se trezise că se avânta cu capul înainte în calea iubirii.

El se încruntă când ea nu reuşi să răspundă. Mâna lui se opri, degetele strângându-i coapsa într-un mod blând, dar posesiv.

— Ce s-a întâmplat, iubito? Te grăbesc?

Ea strâmbă din nas.

— Nu cred. Doar că nu sunt cu adevărat sigură de ceea ce facem. Mai ales în lumina a ceea ce tocmai am discutat.

Mâna lui începu din nou să deseneze cerculeţe, mângâind din ce în ce mai aproape de cârlionţii dintre picioarele ei cu fiecare trecere lentă. Gillian se înfioră. Mintea îi devenea din ce în ce mai înceţoşată, atenţia fiindu-i acaparată de momentul în care degetele lui aveau să îi atingă, în sfârşit, sexul.

— Aş dori să fac dragoste cu logodnica mea, zise el, oricât de şocantă ar putea părea această cerere. Dar ştiu că eşti destul de încuiată când vine vorba despre genul acesta de lucruri.

Ea făcu eforturi să acorde mai multă atenţie cuvintelor lui şi mai puţin senzaţiilor pe care le trezea în ea.

— Nu sunt deloc aşa. Şi, având în vedere conversaţia noastră recentă, este mizerabil din partea ta să spui aşa ceva.

El o înclină, aducând-o în poziţie verticală, dar o ţinu în continuare la pieptul lui, cu mâna încă sub fusta ei. Erecţia lui îi împingea insistent fundul, şi avu nevoie de un efort supraomenesc ca să nu se frece de ea.

— Îmi pare rău, dragoste, zise el cu regret. Nu am putut rezista. Eşti remarcabil de uşor de aprins, să ştii.

— Hmm. Mă pot gândi la un mod mai bun de a mă aprinde decât să glumeşti pe seama mea, mormăi ea.

— De acord. Îi dăm bătaie?

Când el se aplecă ca să o sărute din nou, ea îi puse mâna pe buze. El o sărută, apoi supse unul dintre degete. Gillian icni, şocată de faptul că un gest atât de prostesc putea fi atât de aţâţător.

— De fapt, zise ea, străduindu-se să formuleze o idee coerentă, mi-ar plăcea foarte mult să îi dăm bătaie. Dar mai întâi trebuie să-ţi pun o întrebare.

El depuse o sărutare în palma ei, apoi şi-o duse la piept. Ea putu simţi sub vârful degetelor ei bubuitul inimii lui.

— Mă poţi întreba orice, Gillian. Întotdeauna.

Înfigându-şi degetele în pânza subţire a cămăşii lui, o strânse pentru a-şi face curaj.

— Eşti sigur de asta?

— Sigur că doresc să fac dragoste cu tine? Mai sigur decât am fost vreodată în legătură cu orice.

— Şi chiar nu te deranjează faptul că nu sunt inocentă?

El clătină din cap.

— Erai vulnerabilă şi aveai nevoie de alinare. În toate felurile care contează, nu ai făcut nimic rău.

— Foarte amabil din partea ta. Dar e un pic cam dificil de crezut că nu te deranjează. Ştia cum erau bărbaţii. Charles era, cu siguranţă, mai bun decât toţi cei pe care îi întâlnise vreodată, cu excepţia tatălui său vitreg. Cu toate astea, era un bărbat mândru.

El o studie, părând a se gândi la întrebarea ei. Inima ei se încălzi atunci când el nu încercă să o sărute ca să îi alunge îngrijorarea şi când văzu că nu îi ignorase neliniştile într-o efuziune de pasiune trecătoare.

— Acum, că stau să mă gândesc, e mai degrabă o uşurare, zise el. Să te culci cu o virgină poate fi o treabă complicată.

— Şi te-ai culcat cu multe înainte? întrebă ea.

El se aplecă şi îi prinse între dinţi buza de jos. O ustură, dar în acelaşi timp îi făcu trupul să se încordeze de dorinţă.

— Cu niciuna, lucru pe care ar fi trebuit să îl înţelegi până acum.

— Verificam doar, spuse ea. Dar pare foarte ciudat că eşti uşurat de faptul că nu sunt virgină.

El râse.

— Să spunem doar că mai elimină din presiune. Nu trebuie să îmi fac probleme legate de leşinuri de fată mare ori că trebuie să te readuc la viaţă cu săruri mirositoare. Sau, şi mai rău, că te vei încuia în budoar şi vei refuza să ieşi din cauză că te-am intimidat cu vigoarea mea masculină.

Când chicoti, Gillian clipi în gând. Ea nu chicotea niciodată. Pe de altă parte, nici nu se distrase în timp ce făcea dragoste, până atunci. Cât de neaşteptat era să fie astfel cu Penley cel Perfect, dintre toţi oamenii.

Ea începu să îi mângâie umerii. Îi plăcea cât de laţi erau şi cât de puternici.

— Ei bine, Excelenţă, aş zice mai degrabă că presiunea rămâne, în loc să dispară.

— Cum aşa?

Pe coapsa ei se mişca din nou. De data asta, când degetele lui îi atinseră cârlionţii, ea îşi depărtă picioarele câţiva centimetri, invitându-l să o atingă.

— Spre deosebire de o virgină, ştiu la ce să mă aştept, zise ea. Şi am standarde înalte, pe care mă aştept să le depăşeşti.

În privirea lui apăru un licăr.

— Vrăjitoare. Voi accepta provocarea aceasta, doamnă, începând din momentul acesta.

Ea îl opri din nou, înainte ca el să o sărute, ei şovăind pentru o clipă.

— Eşti absolut sigur în legătură cu asta. În legătură cu noi? Gillian abia de mai avea câteva mijloace de apărare împotriva lui. Prin faptul că îi permitea să facă dragoste cu

ea avea să le năruie şi pe cele din urmă.

El îi sărută gura pentru un moment scurt, delicios, înainte de a se retrage.

— Lasă-mă să îţi arăt exact cât de mult te doresc, Gillian. Cât de mult te voi dori întotdeauna.

Tonul lui profund, serios făcu ca spusele lui să pară un jurământ. Ea se abandonă momentului şi lăsă promisiunea lui să i se aşeze în suflet. I se strecură în inimă cu o bucurie liniştită, ca şi cum revenea acasă după ce fusese plecată un timp îndelung.

Gillian îi luă obrajii în palme, savurând senzaţia dată de ţepii de pe obrajii lui în palmele ei.

— Da, arată-mi, te rog, şopti ea.

Se aplecă să îl sărute, dar el o surprinse, ridicând-o şi punând-o apoi pe scaun.

— Vai, Doamne! Acum ce mai e? întrebă ea, exasperată.

Acum, că porniseră la drum, era nerăbdătoare să ajungă la destinaţie.

— Răbdare, iubirea mea, zise el, mergând către uşă. Învârti cheia în uşă. Nu prea cred că sosirea lui Hewitt, ca să se ocupe de lămpi, ar fi o experienţă plăcută, pentru niciunul din noi.

— Vai de mine, mai ales nu pentru sărmanul Hewitt.

Când reveni, Charles îi prinse mâinile şi o trase în picioare.

— E vremea să scapi de rochia aia. O învârti şi se apucă să îi desfacă iute nasturii şi legăturile. Într-o clipită, îi scoase rochia peste cap.

— Eşti foarte priceput la asta, zise ea, în timp ce el începea să îi dea jos corsetul. Poate că ţi-ai putea găsi de lucru pe post de cameristă pentru o doamnă.

— Intenţionez să te tot scap de haine în fiecare noapte în viitorul apropiat. Vocea lui era un tunet răguşit, care o făcu să se cutremure. El se aplecă şi o sărută între omoplaţi, apoi o muşcă mărunt de-a lungul şirei spinării, până la baza cefei. Când îşi croi drum peste umărul ei, Gillian fu nevoită să îşi strângă genunchii unul lângă altul

ca să rămână în picioare.

— Asta… asta sună plăcut, îngăimă ea.

— Crede-mă, iubire, abia ajungem la partea plăcută.

Charles se întinse ca să o ajute să iasă din corset, apoi o întoarse cu faţa spre el. Gillian îşi pierdu brusc respiraţia când îi observă privirea flămândă. Contrasta cu zâmbetul tandru care îi stăruia pe buze în timp ce se juca cu panglicile roz de mătase care îi mărgineau partea de sus a cămăşuţei.

— Vai, Gillian Dryden, nu te-am crezut niciodată genul de fată care să poarte dantelă şi panglici.

— Mama insistă să am lenjerie frumoasă. Zice că, dacă mi s-ar permite, aş umbla îmbrăcată ca un băiat.

Adevărul era că – iar Gillian ar fi preferat să moară înainte de a admite – îi plăcea lenjeria dantelată şi feminină.

— Nu arăţi niciodată ca un băiat, Gillian, nici măcar atunci când te îmbraci ca unul.

Cu un zâmbet provocator, ea începu să desfacă lent funda cămăşuţei ei.

— Deci îţi place felul în care arăt în asta?

— Mi-ai plăcea şi mai mult fără ea.

Înainte ca ea să poată reacţiona, el strânse materialul în pumni şi îi scoase cămăşuţa peste cap. Neliniştită, scoase un strigăt scurt atunci când el o aruncă peste umărul lui, lăsând-o înveşmântată în mod ruşinos în ciorapi, jartiere şi pantofi.

Căldura îi învălui ceafa şi chipul, dar se împotrivi instinctului de a se acoperi. Privirea de pe chipul lui Charles compensă orice urmă de stinghereală pe care o avea. Era şi el la fel de îmbujorat, iar privirea îi ardea de dorinţă.

Şi mai era ceva. Ceva care semăna a adoraţie. El nici măcar nu o atinsese, iar ea se simţea deja preţuită.

— Fir-aş al naibii, zise el, răguşit. Eşti lucrul cel mai perfect pe care l-am văzut vreodată.

În mod ciudat, cuvintele lui o făcură să se ruşineze. Gillian se considerase mereu o persoană îndrăzneaţă, dar circumstanţele de faţă erau oarecum intimidante. Aşa cum

era şi umflătura din pantalonii lui Leverton.

— Asta e chiar ridicol, zise ea cu un râs timid. Probabil sunt persoana cel mai puţin aproape de perfecţiune pe care o cunoşti. Leverton începu să tragă de nasturii vestei lui.

— Să nu contrazici niciodată un duce atunci când se pregăteşte să facă dragoste cu tine, domnişoară Dryden.

— Ar trebui să iau notiţe? Nu mi-am dat seama că avem o altă lecţie.

El reuşi, în sfârşit, să îşi scoată vesta şi o aruncă pe grămada de haine de pe podea.

— Am toate intenţiile de a te educa, domnişoară Dryden. Întreaga noapte.

Ea încercă să vină cu un răspuns potrivit, dar ea îşi pierdu capul în momentul în care el îşi scoase cămaşa peste cap. Leverton cel îmbrăcat trebuia să impresioneze întotdeauna. Pe jumătate gol, era magnific. Umerii lui erau laţi, iar braţele îi erau acoperite de muşchi. Un păr maroniu-deschis îi umbrea pieptul vânjos, apoi cobora într-o linie mai întunecată peste abdomenul plat.

Gillian trebui să înghită în sec de câteva ori înainte de a putea vorbi.

— În momentul acesta, arăţi mai mult ca un pirat decât ca un profesor.

Un pirat cu o erecţie imensă în pantaloni. Privindu-l, simţi că se înmoaie şi începe să se umezească.

— În clipa asta, voi înfăptui un mic jaf, mârâi el.

Ea nu putu să nu râdă.

Amuzamentul ei dispăru o clipă mai târziu, când el o luă în braţe şi îşi încleştă buzele în jurul sfârcului ei. Când o supse, ea trebui să îşi înăbuşe un strigăt. Disperată, se agăţă de talia lui. Trupul lui era fierbinte şi tare ca piatra sub vârfurile degetelor ei.

Charles o îndoi pe spate peste braţul lui, devorându-i mai întâi un sân, apoi pe celălalt. Linse şi supse, trăgând de sfârcurile ei până când acestea începură să doară cu un foc delicios. Ea se contorsionă şi îşi înfipse un călcâi în coapsa lui, lipindu-se în întregime de el.

Gillian se frecă de erecţia lui, încercând să îl aducă la

capătul sexului ei. Adânc înăuntrul ei începură contracţii mici şi delicioase, trimiţând fiori care se împrăştiară pretutindeni prin trupul ei.

Cu gura lui pe sâni şi mădularul apăsat pe trupul ei, Gillian se abandonă valurilor crescânde de senzaţii. Se încovoie peste el, simţind cum se apropia de punctul culminant.

Dintr-odată, el se retrase, ţinând-o la distanţă. Gillian trebui să depună ceva efort ca să poată să îşi focalizeze privirea pe trăsăturile lui tensionate.

— De ce… de ce te-ai oprit? se bâlbâi ea.

— Pentru că eşti prea aproape. E prea curând.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Se poate face asta de mai muie ori într-o noapte, nu-i aşa?

El păru uimit pentru un moment, înainte de a da frâu liber unui zâmbet larg.

— Da, şi cred că acesta este un ţel de dorit pentru amândoi.

— Şi cum facem să atingem un ţel atât de vrednic de laudă?

— Mai întâi, te aşezi pe scaun, zise el, împingând-o uşor în jos.

El se aplecă deasupra ei. Gillian jură că privirea lui avidă se simţea ca o atingere, trecând pe pielea ei sensibilă. Apoi el se aplecă şi îngenunche între picioarele ei. Lent, cu blândeţe, ca şi cum savura fiecare secundă, îi depărtă larg coapsele.

— Atât de frumos, şopti el.

Gillian roşi trezindu-se deodată atât de expusă. Dar se simţea cu adevărat frumoasă. Cum putea altfel, când el o privea cu atâta dorinţă?

El îşi trecu o mână peste gâtul ei, coborând pe unul din sâni – cu sfârcul umed şi înroşit de atenţiile lui.

— Uită-te la tine, iubire, zise el cu voce spartă.

Când el îşi trecu degetele peste pântecele ei, Gillian rămase cu greu nemişcată. Iar când el le afundă, în cele din urmă, între coapsele ei, ea gemu şi îşi lăsă capul să îi cadă

pe spate, pe pernele moi.

Charles îi aprindea trupul cu un foc delicios, mistuitor. El se jucă cu mugurul ei întărit, frecându-l cu buricul degetului. Gillian îşi desfăcu şi mai larg picioarele şi îşi undui şoldurile, disperată să îl simtă mai bine.

— Spune-mi ce doreşti, zise el cu voce îngroşată.

Atunci când el îşi introduse un deget înăuntrul trupului ei, ea se arcui în sus cu un strigăt printre dinţi.

— Te vreau, gâfâi ea. În mine.

— Şi mă vei avea. Doar că nu încă.

Când el îşi strecură mâinile sub fundul ei şi o ridică, Gillian clipi.

— Ce…

Îşi pierdu abilitatea de a gândi coerent – darămite de-a vorbi – atunci când el se aplecă şi îşi lipi gura de ea.

„Sfinte Dumnezeule!” Pietro nu făcuse niciodată *aşa* ceva.

Gillian încă încerca să îşi revină din şocul de a-l vedea pe Charles între picioarele ei, când el ridică ochii ca să o privească în ochi. În ochii lui lucea un amestec păcătos de dorinţă şi amuzament.

— Ţi-a plăcut asta, dulceaţă? murmură el.

— Hmm, încă nu sunt foarte sigură.

Una din sprâncenele lui zvâcni în sus.

— Nu? Atunci, sunt convins de faptul că vei dori să continui.

— Mmm, da. Ar putea fi util dacă am fi siguri.

— Aş dori să fiu foarte sigur.

Cu mult calm, el îi ridică picioarele, unul după celălalt, şi le sprijini de umerii lui. Crezuse că era expusă înainte, dar în mod clar se înşelase. Niciodată în viaţa ei nu se simţise atât de vulnerabilă.

Nici atât de extraordinar.

— Pregătită? şopti el în timp ce se apleca din nou asupra ei.

Abia putea să respire, aşa că încuviinţă pur şi simplu din cap.

Şi se sfărâmă sub gura lui pricepută. Gillian nu avu de

ales şi i se dărui cu totul. Se zvârcoli sub limba lui, dar el o prinse ferm cu mâinile de coapse, ţinând-o deschisă pentru un asalt pasional.

Nu îi venea să creadă că toate astea se petreceau în realitate. Leverton era cel mai disciplinat bărbat din lume. Un exemplu de politeţe şi de bun-gust, un bărbat care îl făcea pe Beau Brummel[5] să pară un ratat. Şi totuşi, iată-l, ghemuit între coapsele ei ca un animal sălbatic, copleşind-o cu plăceri nebune, primitive. El îi descoperise trupul şi sufletul, şi totuşi, ea nu se simţise niciodată atât de în siguranţă şi de preţuită.

Gillian era îndrăgostită nebuneşte de el, lucru care o înspăimânta de moarte.

Atunci când el îşi introduse două degete în ea, apoi îşi trecu limba peste nodul încordat al sexului ei, Gillian se curbă înainte şi îl apucă de umeri.

— Charles, opreşte-te, gâfâi ea. E prea mult. Mă înnebuneşti.

El îşi înălţă capul. Trăsăturile îi erau marcate de pasiune, iar ochii îi străluceau cu o intensitate care îi făcu inima să tresară. Dar îşi retrase imediat degetele din trupul ei şi îi puse uşor picioarele jos.

— Chiar vrei să mă opresc? întrebă el cu o voce răguşită.

— Da... nu. Ea pufni exasperată. Fir-ar! Par o idioată. Cum putea să îi mărturisească faptul că nu senzaţiile fizice erau cele care o copleşeau, ci ceea ce făcea el cu emoţiile ei?

Charles se aplecă în faţă şi o sărută cu tandreţe, având gust de mosc şi de coniac. Ea oftă şi îl sărută la rândul ei. Era pământean şi cinstit, iar ei îi plăcu foarte mult. El se retrase un pic şi apoi îi aruncă un zâmbet viclean.

— Din reacţia ta înţeleg faptul că acesta nu este un obicei sicilian.

---

5 George Bryan „Beau" Brummell (9 iunie 1780-30 martie 1840) a fost o figură legendară în Anglia, un arbitru al modei pentru bărbaţi, (n.tr.)

Ea îşi înfăşură languroasă braţele în jurul umerilor lui.

— Nu prin partea mea de Sicilie, oricum.

— Atunci, mă bucur că am fost cel dintâi. Dar pari totuşi în continuare luată prin surprindere, domnişoară Dryden.

— Împietrită, mai degrabă. Nu mi-am închipuit niciodată un astfel de lucru. Recunosc, a fost un pic copleşitor.

El se încruntă.

— Gillian…

Ea îi ciufuli părul.

— Mi-a plăcut foarte mult. Doar că trebuie să mă obişnuiesc. Este foarte…

— Intim?

Ea încuviinţă din cap. El se lăsă pe călcâie şi o studie.

— Atunci, de ce nu îmi arăţi ce te face să te simţi confortabil?

Ea clipi.

— Nu înţeleg.

El flutură din mână.

— Asta, îţi aminteşti? Mi-ai spus pe plajă.

Gillian se holbă la el şi apoi izbucni în râs.

— Nu poţi vorbi serios.

Zâmbetul lui era liniştit şi răpitor.

— Ba da. De fapt, mă gândesc la asta încă din noaptea aceea. Mi-ar plăcea să te privesc, Gillian. Învaţă-mă ce îţi face plăcere.

În timp ce vorbea, îşi desfăcu lent nasturii de la pantaloni. Când se eliberă, ei i se uscă gura. Cererea lui era scandaloasă şi palpitantă – mai ales venind din partea lui –, iar ea deveni dintr-odată înnebunită de dorinţa de a face tot ceea ce voia el.

Gillian luă o pernă pe care şi-o puse la spate, apoi se târî mai aproape de marginea scaunului şi îşi lipi genunchii strâns de coapsele lui. Apoi, roşind, îşi duse mâna între coapsele ei, lunecând degetele între faldurile ei moi, umede.

— Asta este, iubito, mârâi Charles. Arată-mi ce îţi

place. Dumnezeule, eşti superbă.

În timp ce ea se autosatisfăcea, Charles îşi puse mâinile mari pe sânii ei. Îi mângâie şi se jucă cu ei, apoi îi mângâie cu degetele mari sfârcurile întărite. Gillian gemu şi se arcui în mâinile lui. Ea mări presiunea dintre coapsele ei, frecând mugurul fin şi tare. Plăcerea radia sub vârful degetelor ei, invadându-i trupul, ducând-o rapid pe culmi.

Când Charles se aplecă şi îi supse sânul, muşcând-o uşor, ea ajunse imediat la climax. Gillian îi prinse umerii, cutremurându-se în timp ce contracţiile pulsară în trupul ei în valuri voluptuoase.

Înainte ca senzaţia aceea minunată să se stingă, Charles se aşeză pe trupul ei şi împinse lent, adânc. Gillian îşi trecu picioarele în jurul taliei lui şi se împinse cu putere în el, petrecându-şi braţele în jurul umerilor lui. Îl simţi enorm şi minunat înăuntrul ei, umplând-o şi tăindu-i respiraţia. Îşi strânse pleoapele tare, îmbrăţişând emoţia la fel cum îl îmbrăţişa pe el.

El îi ridică bărbia cu o mână blândă.

— Deschide ochii, iubito!

Ea trase aer în piept, tremurând. Charles îi zâmbea cu o expresie atât de tandră, încât vederea i se înceţoşă.

— Ah, fir-ar zise ea cu glas ţâfnos. Mă transformi într-o stropitoare.

— Este în regulă?

Vocea lui răsună ca un tunet prin ea. Scoase un oftat fericit şi îşi odihni obrazul pe umărul lui.

— Mă simt perfect. Lucru care nu ar trebui să mă surprindă, cred.

— Iubire, abia acum încep.

Şi apoi începu să se mişte. La început lent, permiţându-i să savureze ecoul care se stingea al climaxului ei. Dar apoi îşi introduse mâinile sub fundul ei şi o ridică pentru a-i veni în întâmpinare.

Împinse mai tare acum, şi chiar şi mai adânc. Incredibil, un alt climax se acumulă în ea, acolo unde el o mângâia iar şi iar.

— Vai, Charles, gâfâi ea, agăţându-se de el.

Îşi dădu capul pe spate, dorindu-şi să îl vadă şi simţind nevoia ca el să vadă ceea ce simţea ea în inima ei. Şi anume, că îl iubea şi că avea să îl iubească mereu. Nu avea să existe niciodată altcineva în afară de el.

El o privi fix, cu pasiunea clocotindu-i în ochi.

— Da, iubire, asta e. Termină din nou, pentru mine.

Iar ea termină, zburând din nou. Instinctiv, trupul ei se înfăşură în jurul lui şi îl strânse puternic, ca şi cum doar el putea să o ţină ancorată de pământ. Cu un geamăt, Charles se împinse în ea pentru o ultimă oară şi termină cu un tremur puternic. Pentru un moment cât o eternitate, părură a atârna suspendaţi, înainte de a se prăbuşi într-o încurcătură glorioasă de membre.

După vreun minut, Charles se descolăci cu blândeţe şi o puse pe canapea. Apoi i se alătură, ridicând-o cu uşurinţă pentru a o aşeza deasupra lui.

— Eşti bine, iubire? murmură el, sărutând-o pe creştet.

Ea încuviinţă din cap, străduindu-se pentru un moment să îşi tină emoţiile în frâu.

— Cred chiar că mă simt splendid, zise ea, sprijininduşi bărbia pe pieptul lui. Deşi nu mă aşteptam, cu siguranţă, la o întâlnire atât de toridă. Trebuie să recunosc, Excelenţă, sunteţi plin de surprize.

Surâsul lui de răspuns fu el însuşi o promisiune.

— Sper că voi avea parte de ele o viaţă întreagă, alături de tine.

Când venea vorba despre dragoste, Gillian nu îndrăznise niciodată să spere. Poate, în cele din urmă, îşi permitea să o facă.

Capitolul 24

Charles îl privi încruntat pe Scunthorpe.

— Nu ai auzit nimic?

Expresia indiferentă a administratorului moşiei nu se

schimbă, dar lui Charles i se păru că vede o schimbare în privirea lui. Scunthorpe îşi coborî capul şi îşi pironi privirea în podea, ca şi cum ar fi studiat modelul oriental de pe covor. Dar, când înălţă capul, privirea lui nu arăta decât regret – probabil pentru faptul că îşi dezamăgise patronul.

— Îmi pare rău, domnule. Nu am auzit nimic relevant despre contrabandişti şi cu siguranţă nimic despre locul în care ar putea fi bijuteriile dispărute.

Charles se lăsă în scaun, frustrarea alungându-i starea bună de spirit. Gillian avea să fie alături de el în câteva momente. Îşi dorea să aibă veşti mai bune pe care să i le împărtăşească.

— Mai este şi altceva, domnule? întrebă cu blândeţe Scunthorpe după o pauză lungă.

Raportul administratorului său nu avea nicio logică, mai ales în lumina scrisorii pe care Charles o primise de la Andris, poliţistul la care apelase. Dar Scunthorpe era un administrator harnic şi nu îi dăduse niciodată motive să pună la îndoială cuvântul său.

— Nu, asta e tot, deocamdată. Dar ţine urechile ciulite. Refuz să cred că bărbaţii aceia au dispărut, pur şi simplu.

— Desigur, Excelenţă. Scunthorpe, în mod evident fericit să se retragă, se grăbi către uşă. Se temea, poate, că eşecul lui în a face vreun progres în privinţa jafului urma să aibă o influenţă negativă asupra locului său de muncă. Nu era aşa, dar Charles îşi plătea toţi angajaţii cu o leafă mai mult decât onestă, şi trebuia să admită că se aştepta la ceva mai bun. Pusese o mare responsabilitate în mâinile lui Scunthorpe şi nu se îndoise nicio clipă de judecata acestuia, până atunci.

Dar ceva nu era în regulă, şi lucrul acesta avea să îl frământe până când avea să dea de capăt sursei acestui sentiment. Asta însemna că era timpul să îşi asume un rol mai activ în chestiunea de faţă. Charles ezitase să meargă şi să îşi bage nasul, din moment ce era destul de improbabil ca localnicii să se arate dornici să-i spună ceea ce ştiau despre bandele de contrabandişti. Unii dintre ei ar fi putut fi

ei înşişi implicaţi. Şi, chiar de nu, erau nevoiţi să trăiască în mijlocul contrabandiştilor. Da, le erau datori ducelui lor cu un anumit grad de loialitate, dar el nu se putea afla acolo în fiecare clipă pentru a-şi apăra oamenii de răzbunarea care putea urma dacă vorbeau.

Comerţul liber nu era chiar o joacă. Mulţi contrabandişti nu ar fi avut nicio problemă să ucidă pe oricine le punea în pericol comerţul.

Se auzi un uşor ciocănit la uşă chiar în clipa în care Scunthorpe ajunse la ea. El o deschise, apoi se dădu încet înapoi atunci când intră Gillian.

— Scuzaţi-mă, Excelenţă, zise ea, nesigură. Hewitt mi-a spus că doriţi să mă vedeţi, dar pot veni mai târziu.

— Nu e nevoie, spuse Scunthorpe. Tocmai plecam.

Charles se încruntă din cauza atitudinii bărbatului. Comportamentul lui aducea cam mult a lipsă de respect făţişă.

— Bună dimineaţa, domnule Scunthorpe, spuse Gillian. Este o zi minunată. Nu-i aşa?

Îi zâmbi dulce, dar nu se clinti, blocând dinadins ieşirea. Cu o evidentă reţinere, Scunthorpe făcu, în cele din urmă, o plecăciune scurtă.

— Bună dimineaţa, domnişoară Dryden. Da, pare a fi o zi frumoasă.

Ea îl privi cu o grijă prefăcută.

— Sunteţi bine, domnule Scunthorpe? Păreţi un pic cam arţăgos în dimineaţa asta. Sper din tot sufletul că nu vă îmbolnăviţi. Ori, poate, Excelenţa Sa vă dă prea mult de lucru. Este un supraveghetor îngrozitor, nu credeţi? Destul de şocant.

Charles fu nevoit să îşi reprime un zâmbet ca reacţie la tactica ei. Privirea de pe chipul lui Scunthorpe sugera faptul că ea tocmai îl împunsese în fund cu un obiect ascuţit.

— Sunt foarte bine, mulţumesc, zise el pe un ton înţepat. Acum, vă rog să mă scuzaţi.

Gillian se dădu în lături.

— O zi bună, strigă ea după administrator în timp ce

acesta se grăbea să iasă din încăpere.

Clătinând din cap, ea închise uşa. Charles traversă camera ca să îi iasă în întâmpinare.

— Nu îmi place bărbatul acela, spuse ea.

— Pot vedea asta, dar te-ai descurcat foarte bine cu el.

Îi luă mâna şi i-o duse la buze. Ea îi surâse, oarecum sfioasă.

— Nu e pentru prima oară când am de-a face cu astfel de oameni. Se aşteaptă să mă pună la locul meu şi sunt foarte surprinşi atunci când nu le merge.

El simţi cum îl cuprinde mânia.

— Nu ar trebui să trebuiască să ai de-a face cu aşa ceva. Şi să fii sigură că voi discuta cu Scunthorpe despre purtarea lui nepotrivită.

— Mi-aş dori să nu o faci. De obicei, asta doar înrăutăţeşte lucrurile, răspunse ea, strâmbând din nas. Ar fi mai bine să îmi permiţi să mă descurc în felul meu.

— Gillian, vei fi ducesă. Nu trebuie să accepţi astfel de inepţii.

Ea îşi înclină capul.

— Nu, dar nu ar trebui să conteze dacă sunt sau nu ducesă, nu crezi?

El tresări.

— Sigur că nu ar trebui. Iartă-mă, iubire! A fost destul de lipsit de tact din partea mea.

Ea îl bătu pe obraz.

— După cum ştii, sunt destul de pricepută când vine vorba despre rafinamentul monden. Poate că ar trebui ca eu să îţi dau lecţii, în loc să fie invers.

— Cum ar fi lecţia pe care mi-ai dat-o azi-noapte?

Întâlnirea lor fusese, cu siguranţă, o revelaţie. Deşi ea admisese că nu era inocentă, era clar că nu era o expertă în arta amorului. Dar entuziasmul şi disponibilitatea ei de a experimenta o aduseseră la acelaşi nivel cu el. El bănuia că nu avea să uite până la moarte ceea ce făcuseră pe scaunul acela şi apoi, mai târziu, în faţa focului. Charles spera că acele amintiri aveau să fie curând înlocuite de multe altele

de-a lungul unei vieţi întregi petrecute alături de ea.

— Fără astfel de aiureli, domnule, zise ea cu glas aspru. Mă veţi face să roşesc.

El râse şi o trase către un scaun din faţa biroului său. El ar fi preferat fotoliul, dar era prea tentant. Era şi aşa destul de dificil să îşi ţină mâinile departe de ea, mai ales că arăta atât de minunat într-o rochie de culoarea aglicei, care îi îmbrăţişa curbele dulci şi îi făcea tenul bronzat să strălucească de sănătate.

— Arăţi de-a dreptul minunat în dimineaţa asta, iubito. Îmi place foarte mult cum îţi stă rochia aceasta.

— Sunt sigură că arăt ca o cotoroanţă, din moment ce m-ai ţinut trează cea mai mare parte a nopţii. Cu adevărat, am crezut că nu îmi vei mai permite niciodată să adorm. Apoi îşi închise ochii. Ah, Doamne! Nu îmi vine să cred că tocmai am spus asta. Cât de lipsit de delicateţe din partea mea!

— De fapt, cred că *tu* m-ai ţinut treaz *pe mine* aproape toată noaptea.

Ea făcu ochii mari.

— Sfinte Dumnezeule, Charles, asta e o glumă foarte răutăcioasă. Ce te-a apucat?

— Tu eşti de vină. E un lucru al naibii de ciudat, nu-i aşa? Iată-mă şocându-te pe tine, în loc să fie invers.

— Sper din suflet că nu vei regreta cele întâmplate între noi, zise ea. Mă refer la faptul că ţi-am tăiat pofta de mâncare.

Îi tăiase pofta de mâncare? Îi întorsese viaţa cu susul în jos şi se simţea splendid, lucru care îl surprinse grozav.

Se aplecă să o sărute, iar ea, după un moment de ezitare, se întinse să îl întâlnească, deschizându-şi imediat gura în faţa asaltului limbii lui cercetătoare. Era dificil să se oprească, dar Charles făcu un efort.

— Ajunge cu asta, altfel te voi aduce din nou acolo unde eram cu doar câteva ore în urmă.

— Da, trebuie să ne ferim de astfel de lucruri, zise ea, cu răsuflarea tăiată. Am cam lua-o razna dacă am ceda la astfel de tentaţii ziua, în amiaza mare.

— Nu mă pot gândi la un mod mai grozav în care să îmi pierd minţile, spuse el, cu o solemnitate prefăcută.

Ea încercă – fără succes – să îşi ascundă un zâmbet.

— Sunteţi prea amabil, Excelenţă. Ia spuneţi, aţi dorit să îmi vorbiţi despre un subiect anume?

El se aşeză pe marginea biroului său, întorcându-se ca să ia o scrisoare de pe sugativă.

— Avem multe de discutat, inclusiv despre planurile pentru căsătoria noastră, dar voiam să îţi arăt altceva mai întâi.

— Nunta noastră. A, da, desigur. Uitasem de asta.

El îngheţă pentru o secundă.

— Uitaseşi de ea?

— Nu chiar, dar… nu contează, mă port stupid, spuse ea, fluturând o mână. Doreai să văd acea scrisoare?

Gillian era încă, în mod clar, arţăgoasă când venea vorba despre a-i deveni ducesă. El se gândi la mai multe feluri plăcute în care să îi liniştească nervii, dar, din păcate, problema aceea trebuia să fie pe primul plan.

— Da, zise el, întinzându-i-o. Este un raport din partea lui Joshua Andris, poliţistul pe care l-am angajat. După cum ţi-am zis mai devreme, în momentul de faţă se află în Lincoln. Îmi pare rău să spun că nu face prea mari progrese pentru a-ţi găsi bijuteriile. Îşi încrucişă braţele peste piept, privind gama de emoţii care traversară chipul ei expresiv. Ea îşi îndreptase atenţia asupra scrisorii, părând a o citi de două ori înainte de a i-o înapoia.

— Nu sunt sigură că am înţeles. De ce este atât de convins de faptul că bijuteriile nu se află în Lincoln? Nu ai zis că este locul cel mai probabil în care le putem găsi? Ea se strâmbă. Sper că nu au fost deja duse la Londra. Dacă s-a întâmplat aşa, ar fi, cu siguranţă, pierdute.

— Andris este foarte sigur că nu e cazul. A obţinut câteva indicii promiţătoare, care îl vor ajuta să îi identifice pe cei din banda care ne-a jefuit. S-ar părea că operează din Alford şi au afaceri exclusiv cu casele de amanet din Lincoln. Nu există nicio dovadă care să sugereze că au dus bunurile în Londra.

Gillian se învioră.

— Deci faptul că bijuteriile noastre nu au apărut în Lincoln deocamdată înseamnă că încă sunt la contrabandişti.

— Cel mai probabil.

Ea se aplecă în scaun.

— Cât de departe suntem de Alford?

— Unsprezece kilometri.

Ea sări în picioare.

— Există acolo un vameş pe care îl putem contacta? Dacă nu reuşim asta, putem începe să punem noi înşine întrebări, nu crezi?

Charles se ridică şi îşi puse mâinile pe umerii ei, obligând-o cu blândeţe să se aşeze.

— Nu aşa repede, dragostea mea. L-am instruit pe Andris să facă lucrul acesta. Ar trebui să primim un raport din partea lui în câteva zile.

— Dar, între timp, contrabandiştii ar putea duce bijuteriile la Lincoln. Ar putea chiar să înceapă să scoată pietrele din montură, şi atunci nu le-am mai recupera niciodată.

— Îţi înţeleg neliniştea, dar eu şi Andris suntem de părere că acesta este cel mai bun mod în care putem să procedăm.

— Nu sunt de acord, zise ea clătinând cu putere din cap. Nu înţeleg de ce nu putem cel puţin să discutăm cu autorităţile. E mai bine decât să stăm degeaba.

Atunci când el ezită, ea îşi miji ochii.

— Charles, ce îmi ascunzi?

— Nu pot fi foarte sigur, dar se pare că acel vameş nu este tocmai demn de încredere.

— Crezi că ar putea lua mită ca să închidă ochii?

— Foarte posibil.

— Cu adevărat, zise ea, indignată. De unde ştii? Am crezut că nu ai vorbit decât cu autorităţile din Skegness.

— L-am pus şi pe Scunthorpe să ţină legătura cu vameşul din Alford. I s-a părut suspicios faptul că acesta a arătat atât de puţin interes faţă de acest caz.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă ea, uitându-se la el încruntată.

— Pentru că nu am crezut că ar servi la ceva. Şi erai şi aşa destul de supărată.

— Asta este inacceptabil, Charles. Suntem pe cale să ne căsătorim. Nu ar trebui să îmi ascunzi informaţii.

— Nu vreau să fiu din cale-afară de minuţios, zise el pe un ton apologetic. Dar nu eram logodiţi în mod oficial atunci când am discutat prima dată despre acest subiect, dacă îţi aminteşti.

Ea clocoti în tăcere câteva momente.

— Foarte bine. Mă dau bătută. Dar, în viitor, mă aştept să discuţi totul cu mine. Este clar?

El îşi duse o mână la piept.

— Voi fi o carte deschisă pentru tine, dragostea mea.

Gillian zâmbi larg.

— Încerci să mă supui fermecându-mă? Nu va funcţiona, Excelenţă.

— Trebuia să încerc, zise el. Acum, ce altceva ai dori să mai ştii înainte de a lăsa problema asta pe mâinile capabile ale poliţistului?

— Nu sunt de acord cu ideea că ar trebui să lăsăm totul în seama lui. Şi aş vrea să ştiu care este motivul pentru care nu l-ai denunţat superiorilor săi pe vameşul pe care îl bănuieşti.

Charles îşi înăbuşi un oftat exasperat.

— Gillian, nu am absolut nicio dovadă că acesta ia mită. Nu voi distruge cariera unui bărbat pe baza vagilor sentimente ale administratorului moşiei mele, care s-ar putea înşela. Când ea dădu să protesteze, el ridică o mână. Tocmai de aceea îi cer lui Andris să îl investigheze pe acest vameş şi să vadă ce descoperă.

Ea se gândi puţin la asta, apoi încuviinţă din cap.

— Foarte bine, accept lucrul acesta. Dar tot nu înţeleg de ce nu putem merge în vizită la Alford. Să ne băgăm nasul, ca să zic aşa. Să vedem ce aflăm.

— Ah, da. Ducele de Leverton şi logodnica sa, băgându-şi nasul prin tavernele şi magazinele locale,

punând întrebări voalate despre contrabandişti şi bijuterii furate. Cu siguranţă că asta nu ar pune pe nimeni pe jar.

— Nu e nevoie să fii sarcastic. Nu sugeram să mergem în oraş cu caleaşca ducală şi să începem să îi luăm la întrebări pe localnici. Am putea merge deghizaţi. Doar un fermier şi soţia sa, poate.

El se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

— Aş fi recunoscut imediat, din moment ce sunt destul de bine cunoscut prin părţile astea. Nici nu mă văd jucând, cu cel mai neînsemnat grad de credibilitate, rolul de fermier.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Da, la urma urmei, eşti un bărbat foarte important. Sunt convinsă că întreaga Anglie te-ar recunoaşte de la prima vedere. Foarte bine. Tu rămâi acasă, iar eu voi merge deghizată. Nu va şti nimeni cine sunt.

Charles îşi puse mâinile în şolduri.

— Este cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată. Asta e absolut inacceptabil.

Ştia că nu prea avea şanse să o intimideze pe Gillian doar aplecându-se asupra ei cu o încruntare fioroasă, dar nici nu se aştepta ca ea să îl privească cu ceva ce aducea remarcabil de mult a toleranţă.

— Dimpotrivă, zise ea. Am mai făcut-o de o mie de ori înainte şi sunt foarte pricepută.

— Zilele tale de actorie au luat sfârşit, spuse el. Asta nu este Sicilia, Gillian. Este Anglia, iar tinerele domnişoare nu zburdă prin provincie deghizate, încercând să distrugă grupări mafiote de contrabandişti şi să recupereze bunuri furate.

Ea îşi încrucişă braţele peste piept şi pufni arogant.

— Nu aş fi nevoită să recurg la astfel de tactici dacă m-ai asculta. Dar, din moment ce angajaţii tăi – şi poliţaiul – sunt, aparent, incapabili să ducă la îndeplinire treaba asta, se pare că trebuie să o fac eu însămi.

— Sunt extrem de capabili. Şi îţi amintesc că este îndatorirea mea să mă ocup de astfel de probleme, nu a ta.

— Nici tu nu faci o treabă foarte bună, Leverton. Pur şi

simplu refuz să stau degeaba şi să le permit acelor hoţi să fugă cu ceva care înseamnă atât de mult pentru mine *şi* pentru mama mea.

— Iar eu refuz să-i permit viitoarei mele mirese să se dea în spectacol.

În clipa în care vorbele îi părăsiră buzele, Charles ştiu că făcuse o gafă colosală. Totuşi, nu putea să bată în retragere. Nu îi putea permite lui Gillian să îşi rişte atât reputaţia, cât şi viaţa.

Ea îl înfruntă, silueta ei zveltă tremurând, practic, de indignare.

— Deci despre asta e, de fapt, vorba – afurisita ta de mândrie de duce. Să îţi spun ceva, *Excelenţă.* Făcu ca titlul onorific să sune precum cea mai mare insultă. Dacă nu îţi doreşti o soţie înclinată să se dea în spectacol, nu ar trebui să te însori cu mine.

— Dar ai control asupra acţiunilor tale, Gillian. Poţi alege să te comporţi într-o manieră mai prevăzătoare ori să permiţi altora să acţioneze în locul tău.

Gillian îl împunse în lavaliera de la gât, stricându-i forma.

— Uneori, situaţia cere acţiuni directe. Refuz să stau degeaba, ca un papă-lapte, şi să îi las pe alţii să facă ceva de care sunt perfect capabilă eu însămi – ba o pot face chiar mai bine, aş putea adăuga.

Charles îi studie expresia încordată, furioasă. Trebuia să o facă să înţeleagă că avea nevoie să înveţe să îi accepte ajutorul şi să recunoască schimbările evidente care urmau să aibă loc în viaţa ei.

— Draga mea, vei fi ducesă. Alături de beneficiile evidente ale acestei poziţii…

— Vrei să spui căsnicia cu tine? întrerupse ea, vorbele fiindu-i pline de sarcasm.

El îi ignoră aluzia răutăcioasă.

— Beneficiile sunt egalate de responsabilităţi. Şi de un anumit… să-i spunem… cod de conduită.

— Ca acela al tatălui meu natural şi al unchilor mei? întrebă ea. Aşa ar trebui să se poarte ducii şi ducesele?

— Sper că nu mă bagi în aceeaşi categorie cu indivizii ăia, zise el cu glas slab.

Răspunsul lui o înmuie dintr-odată. Ezită, apoi încuviinţă şovăitor din cap.

— Sigur că nu. Şi nu am de gând să te fac să te simţi prost, cel puţin nu intenţionat. Însă, în acelaşi timp, nu mă voi preface a fi altceva decât ceea ce sunt.

— Nici nu aş vrea să faci asta, draga mea. Am toată încrederea că te vei obişnui cu acest rol şi că vei învăţa să te comporţi cu un grad potrivit de decenţă. Îi zâmbi, speră el încurajator. Voi continua să te ghidez cât pot de bine, desigur.

— Cât de amabil din partea ta! Abia dacă ştiu cum să îţi mulţumesc.

Charles nu putu să nu tresară în gând. Ştia că păruse cam pompos.

— Ceea ce doresc cu adevărat de la tine, continuă ea, împungându-l din nou cu degetul acela letal al ei, este să mă iei în serios – pe mine şi îngrijorările mele. Asta înseamnă să mă ajuţi să recuperez ceea ce mi-a fost luat.

— Asta este exact ceea ce încerc să fac. Îmi pare rău, Gillian, dar va trebui, pur şi simplu, să accepţi că ştiu ce este mai bine şi să laşi în seama mea problema aceasta, ca să fac cum cred de cuviinţă. Reuşi să afişeze un zâmbet. Ai încredere în mine, iubire! Totul va fi minunat.

Îl studie cu o dezamăgire evidentă înainte de a clătina sumbru din cap. Apoi se roti pe călcâie şi se îndreptă către uşă. La jumătatea drumului, se opri şi se întoarse către el.

— Ştii câţi oameni mi-au spus asta de-a lungul anilor? „Ai încredere în mine. Fă doar ceea ce spun şi totul va fi minunat”.

— Gillian…

— Ştii în cine am învăţat să am încredere de-a lungul anilor? Se bătu cu pumnul în piept. În mine. Iată în cine am încredere că va face ceea ce trebuie pentru familia mea. Şi, dacă nu poţi accepta faptul că sunt mai mult decât capabilă să fac asta, atunci avem o problemă. Una mare.

„Dumnezeule!”

— Ai putea fi mai explicită?

— Foarte bine. Spun că, probabil, nu ne potrivim. Apoi râse amar. Probabil? Nu, cu siguranţă nu ne potrivim. Am fost o proastă să cred vreodată altfel.

Charles se afla în faţa ei înainte chiar să îşi dea seama că se mişcase. Ochii ei erau măriţi de panică, dar nu dădu înapoi.

— Să fim clari cu privire la un singur aspect, zise el printre dinţii încleştaţi. Ne vom căsători.

— Da? Înţeleg, atunci, că te-ai răzgândit şi că vei merge cu mine în Alford?

El abia se putu opri să nu caşte gura.

— Chiar încerci să mă şantajezi, refuzând să te măriţi cu mine?

Ea ridică din umeri.

— Nu mi se pare, dar trebuie să fac aşa cum cred de cuviinţă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gillian, eşti o tânără extrem de inteligentă. Doar o dată, te rog, trage foloase de pe urma creierului ăluia, în loc să te porţi ca o fetiţă obraznică şi pripită.

Privirea ei aruncă fulgere către el.

— Vă mulţumesc pentru acest sfat, domnule. Voi începe să fac asta imediat, prin a vă spune că, din păcate, nu mă pot căsători cu dumneavoastră.

Se întoarse ca să se îndrepte către uşă, dar el încleştă o mână pe umărul ei şi o roti spre el.

— Nu îţi accept refuzul, tună el.

— Iar eu nu vă accept refuzul la refuzul meu, strigă ea.

În mod clar, lucrurile degeneraseră. Charles nu îşi putea aminti când îşi pierduse ultima dată controlul emoţiilor într-un asemenea hal. Făcu un ultim efort de a-şi înfrâna accesul de mânie.

— Îmi pare rău, Gillian, dar zarurile au fost aruncate în această privinţă. După cele petrecute între noi noaptea trecută, aş fi crezut că este foarte clar.

Bărbia ei sfidătoare se mai ridică un pic.

— Nu voi accepta să fiu obligată să mă căsătoresc, Leverton. Nici de către tine, nici de către oricine altcineva. Dă-mi drumul la braţ, bădărane, altfel voi fi obligată să fac ceva dramatic.

El se holbă la ea, stupefiat pentru o clipă, înainte ca mintea lui să înceapă a funcţiona din nou.

— Dacă nu ne căsătorim, atunci ceva dramatic va *avea* loc – ruinarea completă a reputaţiei tale, care atârnă, deja, de un fir de păr. Nu voi accepta să fiu acuzat – nici măcar în propria mea minte – că am profitat de tine.

— Nu sunt o inocentă, prostule, zise ea, cu voce sugrumată. Sau poate ai uitat asta?

— Gillian, nu îţi voi îngădui să faci aceeaşi greşeală pe care a făcut-o mama ta ori să fii etichetată drept o…

— O târfă?

Cuvântul urât pe care ea i-l aruncă îl opri brusc. Îi cercetă obrajii îmbujoraţi şi ochii strălucitori, lucioşi din cauza lacrimilor nevărsate.

Ce naiba făcea?

— Sfinte Dumnezeule! Charles îi mângâie braţul cu blândeţe. Îmi pare rău, Gillian. Ar trebui să fiu biciuit pentru faptul că îţi vorbesc într-o manieră atât de insensibilă.

Privirea ei ţâşni în lături.

— Da, ar trebui. Aş fi bucuroasă să te ajut, dacă vrei.

— Poate mai târziu, după ce vom fi avut şansa de a discuta pe îndelete.

Câteva momente mai târziu, îşi întoarse din nou privirea spre el. Îşi recăpătase stăpânirea de sine.

— Mai întâi, te pot întreba ceva?

Maniera ei calmă îi trimise ghimpi de avertizare de-a lungul şirei spinării.

— Desigur.

— Mă iubeşti? Vorbise pe acelaşi ton pe care l-ai folosi ca să întrebi „îţi place şahul?” ori „Ai mâncat ultima plăcinţică cu homar?”

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru, răspunse el, încercând să tragă de timp.

— Eu te-am întrebat prima.

„La naiba!”

Nu mai folosise expresia aceea, nu după Letitia. Fusese îndrăgostit nebuneşte de afurisita de femeie, iar emoţia aceea nesăbuită aproape că îi distrusese viaţa. Nu era ceea ce dorea să se întâmple cu Gillian. Voia ceva mai bun, dar nu părea să găsească cuvintele potrivite.

Îi luă chipul între palme.

— Iubito, ştii cât de mult ţin la tine. Cât de mult doresc să fiu cu tine. Ţi-am arătat noaptea trecută cât de mult.

Ea îi îndepărtă cu mult calm mâinile de pe chipul ei.

— Cel puţin Pietro a fost cinstit cu mine. Charles, de ce dracu’ vrei să te măriţi cu mine?

— Pur şi simplu, vreau. Nu e de ajuns?

E făcu o grimasă.

— Asta e tot ce poţi oferi?

Aparent, aşa era. Gillian avea dreptate – era un prost. Doar că, până atunci, nu o ştiuse niciodată.

— Când vei găsi răspunsul, zise ea, stând acolo ca o idioată, poate vei fi amabil să mi-l împărtăşeşti.

Zicând asta, ea o şterse din încăpere.

Capitolul 25

Gillian se aşează pe pat, turceşte, nebăgând în seamă tăviţa elegantă de ceai pe care doamna Peck o trimisese sus, ca să o convingă să mănânce. Din moment ce se presupunea că era bolnavă, binevoitoarea femeie îi pregătise nişte biscuiţei cu ghimbir delicioşi şi o budincă. Din nefericire, un nod imens se instalase în stomacul ei după cearta ei cu Leverton. Gillian fusese atât de năucită de neînţelegerea lor, încât îşi petrecuse restul zilei în dormitorul ei, invocând o uşoară durere de stomac, care probabil nu păcălise pe nimeni, cu atât mai puţin pe presupusul ei logodnic.

În timpul partidei lor de urlete, până şi Charles îşi

pierduse vestitul lui calm. În mod normal, asta ar fi fost o adevărată realizare din partea ei, dar acum părea o victorie fără însemnătate. Purtarea ei îngrozitoare făcuse extrem de clar faptul că ea nu era genul de femeie pe care ar fi trebuit să o ia de soţie.

— Şi nu asta e ceea ce ai dorit? îşi şopti ea.

Aşa crezuse întotdeauna, mai ales dacă asta însemna că se putea întoarce în Sicilia. Fără îndoială că acum Charles avea să fie încântat să o trimită de acolo, aşa că Gillian trebuia, pur şi simplu, să recupereze bijuteriile furate şi apoi ea şi mama ei puteau să se îmbarce spre Palermo. Se puteau retrage la o vilă micuţă din afara oraşului. Gillian putea avea grijă de mama sa, iar… ei bine, contesa avea să îşi găsească ea ceva de făcut.

Planul ăsta nu avea decât un singur defect afurisit. Descoperise că nu dorea să plece nicăieri, cel puţin nu fără Charles. Ideea unei vieţi fără el i se părea acum cu adevărat îngrozitoare, încât nu se putea gândi la nimic mai bun de făcut decât să se ascundă în camera ei, încercând să îşi dea seama unde eşuase totul.

Deocamdată, răspunsul îi scăpa.

Gillian lunecă de pe pat, plictisită complet de propria ei companie. Până când avea să îşi dea seama cum ar trebui să procedeze cu Charles, putea foarte bine să facă ceva pentru recuperarea bunurilor ei furate. Aşa cum îi arătase foarte clar şi lui, nu avea de gând să stea degeaba, în timp ce hoţii scoteau bijuteriile ei din Lincolnshire. Cel puţin, putea coborî pe plajă, sperând să îi surprindă făcând o altă afacere. Dacă se întâmpla asta, avea să îi urmărească.

Se familiarizase cu cele mai multe dintre cărările care traversau moşia şi avea să se întoarcă la conac înainte să ştie careva că plecase.

Cu puţin noroc, ar putea avea în curând dovezi solide pe care să i le prezinte lui Charles în legătură cu activităţile de contrabandă de pe pământurile lui. Cu şi mai mult noroc i-ar fi oferit informaţii despre locul în care erau bijuteriile.

În timp ce Gillian cotrobăia în dulapul înalt după

cizme, se auzi o bătaie uşoară în uşa dormitorului. Din moment ce era trecut de ora zece şi îi spusese deja cameristei că avea de gând să se culce devreme, se întrebă dacă nu cumva era Charles, venit să îşi ceară scuze. Ideea l o făcu pe Gillian să zâmbească ironic. Bănuia că el era la fel de puţin dornic precum era ea să îşi ceară scuze, ceea ce însemna ca ajunseseră într-un impas.

Ignorând melancolia declanşată de gândul acela, îşi vârî cizmele înapoi în dulap şi o tuli spre pat, ascunzându-se sub pături.

— Intră, strigă ea cu o voce care, spera ea, suna patetic.

Lady Filby băgă capul.

— Bună, draga mea. Pot intra pentru un minut?

— Desigur, zise ea, înăbuşindu-şi oftatul. Reuşise să o păcălească pe mama ei cu o poveste fantezistă cum că era deranjată la stomac, dar contesa nu era aşa uşor de păcălit.

Lady Filby se apropie de pat cu un zâmbet binevoitor pe trăsăturile-i frumoase.

— Am văzut lumină sub uşa ta. Cum te simţi, draga mea?

— Sunt bine, zise Gillian, uitând, pentru o clipă, că se presupunea că era bolnavă. Vreau să spun... un pic mai bine.

Sprâncenele tinerei se ridicară. Apoi, ea aruncă un ochi către tava cu ceai.

— Nu ai mâncat nimic? Mama ta a spus că ai trimis înapoi neatinsă şi tava cu masa de prânz. Puse o mână pe fruntea, apoi pe obrazul lui Gillian. Nu ai febră, dar nu poţi fi prea nesăbuit cu genul acesta de lucruri. Este întotdeauna atât de umed de-a lungul coastei.

Gillian zâmbi, mişcată de grija ei.

— Sunt sigură că voi fi foarte bine dimineaţă. Eu doar...

— Ai dorit să îl eviţi pe fratele meu? completă Lady Filby zâmbind cu subînţeles.

— Bănuiesc că ne-aţi auzit de dimineaţă. Lucrurile au devenit destul de gălăgioase.

— Cam da. Nu m-ar mira să vă fi auzit şi din grajduri.

Gillian se prăbuşi din nou pe saltea şi îşi trase o pernă pe faţă.

— Cât de ruşinos, spuse ea, cu glasul înăbuşit de pernă. Probabil credeţi că sunt o femeie teribil de rea de gură.

— Aiureli! Te înţeleg întru totul. Nu doar o dată, Charles m-a scos din minţi. Totuşi, am aflat că retragerea nu este, în general, cea mai bună opţiune atunci când ai de-a face cu un bărbat şi, cu siguranţă, nu cu dragul meu frate. Trebuie să te ţii ferm pe poziţii.

Gillian dădu la o parte marginea pernei.

— Am crezut că am făcut asta.

— Da, pentru un timp, dar apoi ai bătut în retragere cam repede. Aceea a fost o eroare tactică.

Contesa o privi cu un zâmbet înţelegător. Gillian oftă puternic în timp ce se ridică în capul oaselor.

— Este totul atât de încurcat, şi nu prea ştiu ce ar trebui să fac. Nici măcar nu sunt sigură de faptul că eu şi Charles ar trebui să ne căsătorim.

— Bineînţeles că ar trebui. Eşti cel mai bun lucru care i s-a întâmplat în viaţa lui.

— Mi se pare cam greu de crezut.

Clipi când Lady Filby îşi aruncă pantofii din picioare şi se căţără în pat. Contesa îşi vârî picioarele sub rochie, aranjându-şi mătăsurile şi făcându-se confortabilă. Din felul ei de a se purta, nimeni nu ar fi ghicit că era o puternică femeie din înalta societate măritată şi totodată sora unui duce. În seara aceea, era doar o femeie foarte drăguţă, pe care Gillian o plăcea foarte mult.

Contesa îi luă mâna.

— Fratele meu este cel mai bun bărbat, dar îi place să capete ceea ce vrea. Nu se poate abţine, ştii, din moment ce toată lumea îi face pe plac. E de aşteptat de la un om cu statutul lui.

— Un statut la care se adaugă un şantier naval şi o societate comercială, cinci moşii mari şi un conac în Londra, zise sec Gillian.

Lady Filby izbucni în râs.

— Văd că ţi-ai făcut temele. Da, titlul i-a conferit lui Charles o putere considerabilă, de care se foloseşte în mod corect şi cu succes. Este un duce mult mai bun decât a fost vreodată tatăl nostru, deşi refuză să o creadă. S-a obişnuit totuşi să creadă că ştie ce e mai bine în legătură cu toate. Poate că este adevărat în ceea ce priveşte îngrijirea culturilor şi a animalelor ori activitatea în parlament, dar relaţiile cu cel care îţi este cel mai aproape şi cel mai drag nu înfloresc în astfel de condiţii.

— Nu prea cred că Leverton m-ar pune în categoria celor mai apropiaţi şi dragi. Oricum, nu după ziua de azi.

— Te contrazic, deşi voi admite că nu prea pare a şti cum să procedeze cu tine.

— Nimeni nu ştie, niciodată, răspunse Gillian, încercând să nu pară prea abătută din cauza acestui fapt. De aceea, poate că este mai bine ca eu şi mama să ne întoarcem în Sicilia. Acolo putem trăi liniştite, şi nimeni nu ne va băga în seamă.

Sprâncenele lui Lady Filby se uniră.

— Da? Nici măcar bandiţii care au încercat să te ucidă?

— M-am ocupat de asta. Nu va veni nimeni după mine.

— Nu cred că bunica ta e de acord cu acest lucru, dar hai să lăsăm deoparte asta acum. Chiar crezi că mama ta doreşte să se întoarcă în Sicilia?

Gillian avea convingerea că ştia răspunsul, dar tonul întrebării lui Lady Filby o puse pe gânduri.

— Nu ştiu de ce nu vrea, zise în cele din urmă. Este căminul ei. Şi apoi, nu e ca şi cum toată lumea din Anglia a primit-o cu braţele deschise.

— Mulţi au făcut-o. Şi nu uita că familia ei se află aici. Familia Marbury este foarte nerăbdătoare să le aibă pe mama şi pe mătuşa ta înapoi, în sânul ei. În afară de asta, nu e greu de crezut că mama ta nu doreşte să o părăsească pe mama *sa.* La urma urmei, Lady Marbury înaintează în vârstă.

Gillian se încruntă. Nu se gândise serios la cum avea să fie să o lase pe bunica ei în urmă, în Anglia. Ea şi contesa reprezentaseră familia ei pentru atât de mult timp, fiind cât de apropiate putuseră fi în condiţiile date.

— Cred că ţi-ar fi foarte dor de Lady Marbury, zise încet contesa.

— Da, mi-ar fi, admise ea, la fel de încet.

— Odată respectabil măritată, bârfitorii îşi vor pierde interesul faţă de tine şi de mama ta. Cu adevărat, Gillian, nu ai de ce să te întorci în Sicilia.

— Dar Sicilia reprezintă căminul meu. Anglia, nu.

— Ar putea fi dacă i-ai acorda vreo şansă. Dacă i-ai da lui Charles o şansă.

O durere amuzantă luă naştere în centrul pieptului lui Gillian. Fu nevoită să îşi ferească ochii din calea privirii cunoscătoare a lui Lady Filby.

— Nu cred că doreşte cu adevărat să se căsătorească cu mine. O face doar pentru că are impresia că trebuie să o facă.

— Sugerezi faptul că fratele meu s-a purtat... nepotrivit?

„La naiba, la naiba, la naiba!” Îşi închise strâns ochii, simţind cum îi ardea faţa. O mână blajină îi bătu obrazul.

— Uită-te la mine, Gillian!

Ea întredeschise un ochi. Din moment ce Lady Filby părea mai degrabă amuzată decât scandalizată ori îngrozită, Gillian îl deschise şi pe celălalt.

— Tu şi fratele meu aţi fost intimi? întrebă contesa.

— Bănuiesc că aşa s-ar putea spune.

Lady Filby zâmbi.

— Extraordinar! Ei bine, mă tem că nu mai aveţi de ales decât să vă căsătoriţi. Şi sunt convinsă că el a insistat, nu-i aşa?

— Ba da, dar nu sunt de acord că nu avem de ales. Nu s-a întâmplat decât o singură dată. Bine, de două ori, dar prima dată nu am... ştiţi.

Învârti mâna ca o moriscă.

— Înţeleg. Dar a doua oară, aţi...

Lady Filby, la rândul ei, învârti mâna ca o morişcă.

— Da.

Se întâmplase de mai multe ori pe parcursul acelei nopţi, de fapt, deşi ar fi preferat să moară înainte să împărtăşească acel mic detaliu.

— În sensul cel mai practic, o dată e de ajuns. Ai putea deja să fii însărcinată.

Gillian aproape că îşi înghiţi limba. Asta nu îi trecuse niciodată prin cap, ceea ce arăta doar cât de al naibii de nătângă era când intra Charles în ecuaţie.

— Am uitat de asta.

— Draga mea, eşti îndrăgostită de fratele meu?

— Ce mai contează? Gillian trebui să se împotrivească impulsului de a fugi de întrebarea jenantă. Ştim cu toţii că aş fi o ducesă teribilă.

— Charles nu este de acord, altfel nu ţi-ar fi cerut să te căsătoreşti cu el.

— Dar totul a fost o greşeală teribilă, spuse Gillian exasperată.

Lady Filby scăpă un pufnet extrem de nepotrivit pentru o doamnă.

— Fratele meu nu face astfel de greşeli. Este cea mai precaută persoană pe care o cunosc. Apoi izbucni brusc în râs. Bravo pentru Charles! Trebuie să recunosc, sunt foarte mândră de el.

— Ce anume este demn de mândrie? La urma urmei, sunt un scandal ambulant.

— Ba deloc. Eşti o tânără plină de viaţă, cu caracter. Din punctul meu de vedere, eşti exact ce îi trebuie lui Charles. Îl vei scutura zdravăn.

— Mă îndoiesc. Nu degeaba i se spune Penley cel Perfect.

— Exact ce spuneam, replică ea. Cred că putem cădea de acord asupra faptului că Charles este un bărbat din cale-afară de disciplinat, cu un temperament foarte calm, nu-i aşa?

— Păi, nu şi în ultimul timp.

— Din nou, fix la ţintă. *Era* cel mai calm bărbat din

Londra. Un exemplu absolut de politeţe, până te-a întâlnit pe tine.

— Îl înnebunesc, spuse Gillian cu o voce posacă.

— Ţi-a spus el asta?

— Da.

— Şi mai bine. Gillian, se poartă astfel pentru că începe să aibă sentimente faţă de tine – sentimente foarte puternice. Ai spart carapacea aceea dură pe care şi-a construit-o de-a lungul anilor. De la Letitia încoace, nu a mai reuşit nimeni să facă asta.

— Şi iată ce bine s-a sfârşit.

Lady Filby coborî din pat şi îşi strecură din nou picioarele în încălţări.

— Eşti o persoană total diferită şi mult mai bună decât femeia aceea oribilă. Acum, nu te mai agita! Tu şi Charles veţi fi superbi împreună. Nu încape îndoială că eşti exact ceea ce îi trebuie.

Dacă el avea nevoie de cineva care să îl înnebunească, atunci Gillian presupunea că se potrivea rolului.

Ceasul de pe şemineu bătu anunţând ora.

— Dumnezeule, nu ar trebui să te mai ţin trează! exclamă contesa, îi dădu lui Gillian un sărut rapid pe obraz. Putem vorbi mai multe dimineaţă, dacă doreşti.

— Vă pot pune o întrebare înainte să plecaţi?

— Desigur.

— Charles v-a cerut să îmi vorbiţi?

Lady Filby clătină din cap.

— Charles nu are nevoie ca eu să îi duc bătăliile. Am vrut doar să explic motivul pentru care se poartă, uneori, aşa cum o face. Şi am dorit să îţi mai spun şi că abia aştept să te numesc, cât de curând, soră.

Gillian schiţă un zâmbet, departe de a fi convinsă că aşa ceva avea să se întâmple vreodată. Contesa se afla la jumătatea drumului către uşă, când se întoarse.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Eşti, cu adevărat, îndrăgostită de fratele meu?

Gillian tresări, încurcată. Dar părea o laşitate să evite

în continuare adevărul.

— Din nefericire pentru amândoi, se pare că da.

Zâmbetul cu care îi răspunse Lady Filby era în acelaşi timp cald şi înţelegător.

— Atunci, totul se va sfârşi cu bine. Îţi promit.

După ce se închise uşa, Gillian se trânti din nou pe perne şi privi cu ochi goi în tavan. Promisiunile, descoperise ea cu mult timp în urmă, erau făcute pentru a fi încălcate.

*

Gillian se trezi brusc, creierul ei străduindu-se să identifice sunetul. Când îl auzi din nou, ştiu ce era. Coborând din pat, îşi apucă halatul şi fugi ca o săgeată către fereastră. Începu să deschidă geamul, doar ca să se retragă când o altă mână de pietricele răsunară în sticla ferestrei.

Deschise cu grijă geamul şi îşi strecură capul afară.

— Şşttt, te aud, şuieră către Teddy, care se afla dedesubt. Cercetă cu privirea tufişurile din grădină, tufişuri care arătau ca nişte animale prost conturate, ghemuite în umbre. Eşti singur?

El încuviinţă din cap, mişcându-se de pe un picior pe celălalt. Chiar şi în întuneric, putea să vadă agitaţia care îi făcea trupul lui mic să vibreze.

— Aşteaptă aici, zise ea. Cobor imediat.

Aruncă un ochi către ceas în timp ce se grăbea către dulap. Nu era încă ora unu, ceea ce însemna că adormise cu doar o jumătate de oră în urmă. După discuţia stânjenitoare cu Lady Filby, se hotărâse să nu mai meargă în expediţia de recunoaştere în noaptea aceea, fiind prea obosită şi agitată ca să se concentreze asuprea urmăririi prăjii

Dar Soarta – sau Teddy – părea să aibă alte planuri.

Nu dură decât câteva minute să se îmbrace în pantaloni şi cizme şi să îşi scoată pistoalele de sub un morman de şaluri. După ce se înfăşură în haină, reveni lângă fereastră şi se căţără afară, pe pervaz.

— Fir-ar să fie, domnişoară, icni Teddy.

— Ssttt, ştiu ce fac.

Gillian coborî cu grijă pe peretele casei, folosindu-se de trainica iederă târâtoare ca suport pentru greutatea sa. Se opri la câţiva metri deasupra pământului, întinzând capul către stânga ca să zărească pe după ferestrele glisante care dădeau în biblioteca ducală, de pe terasă. Lăsă să-i iasă un oftat de uşurare. Dacă nu cumva Charles stătea acolo pe întuneric, biblioteca era pustie.

Împingându-se cu piciorul în perete, Gillian se lăsă să cadă pe ultimii câţiva metri şi ateriză într-un strat de flori, pământul moale înăbuşind sunetul. Rămase chircită preţ de câteva secunde, ascultând. Apoi se ridică şi se întoarse, găsindu-l pe Teddy holbându-se la ea cu ochii la fel de mari ca biscuiţii cu brânză ai doamnei Peck.

— Vai! zise el pe un ton moale, de adoraţie. Nu am văzut niciodată aşa ceva.

— Dacă vrei, te învăţ cum se face.

— Ar fi grozav, şopti el. Domnişoară, venii să vă zic…

Gillian îi puse o mână pe umăr.

— Nu aici. Îl conduse în tufişuri şi îl trase în jos în spatele unui tufiş mare de hortensii. Acum spune, ce este atât de important încât să te furişezi în toiul nopţii?

— I-am găsit, domnişoară, răspunse el entuziasmat. Contrabandiştii ăia de îi căutam noi.

Inima ei palpită.

— I-ai găsit? Unde?

— La Fox and Firkin, unde îl ajutam astă-seară pe Dodd. Doi dintre indivizii cu romul au intrat pentru o secundă. Au stat până târziu, făcând planuri să îşi mute lucrurile. Mărunţişuri şi zorzoane, aşa zicea unul din ei. A zis că era sigur că o să le aducă un preţ frumuşel în oraş.

Asta se potrivea cu ceea ce îi spusese poliţistul lui Charles cum că bunurile nu părăsiseră ţinutul. Dar Gillian avusese şi ea dreptate, la rândul ei, din moment ce hoţii se pregăteau, desigur, să le mute.

— Ai prins vreun indiciu despre locul în care se află? întrebă ea.

Teddy o privi perplex.

— Unde ascund… ăăă… zorzoanele, explică ea.

El încuviinţă din cap.

— I-am urmărit când au părăsit taverna.

Ea fu cât pe ce să se răstoarne.

— Spune-mi, te rog, că nu te-au zărit. Gillian îi promisese lui Charles – şi ei însăşi – că nu avea să îl mai pună vreodată în pericol pe Teddy. Dacă băiatul păţea ceva, ea nu avea să şi-o ierte.

— Nu, nu m-au văzut. În afară de asta, ar fi crezut că mi-e prea teamă ca să îi urmăresc. După…

Îşi strânse buzele, de parcă ar fi fost supărat pe el însuşi. Gillian se mută mai aproape, mijindu-şi ochii ca să îi vadă chipul. Lumina capricioasă a lunii abia dacă îi făcea vizibile trăsăturile, dar ea reuşi să zărească îndeajuns. Împotrivindu-se unui val de furie, îi atinse blând obrazul vânăt.

— Cine ţi-a făcut asta?

El se retrase, vădit stânjenit.

— Nu-i nimic, domnişoară. Acela mare – care e şefu', cred – m-a legat că dădeam târcoale mesei lor.

Inima lui Gillian aproape stătu în loc.

— A crezut că îl spionezi?

— Nu. Am izbucnit în lacrimi şi am spus că îmi făceam treaba, măturând. Bătrânul Dodd mi-a luat apărarea. A zis că aurul şi în gunoi străluceşte.

— Şi i-au dat crezare?

— Da. Cel care m-a lovit chiar mi-a dat un ban, ca să se compenseze, spuse el. Apoi se încruntă. Desigur, bătrânul Dodd m-a pus să i-l dau *lui,* din cauză că am provocat atâta tărăboi.

Gillian îl mângâie pe umăr.

— O să îţi dau jumătate de coroană ca recompensă. Spune-mi ce ai făcut după aceea.

— Bătrânul Dodd m-a trimis acasă, dar eu am aşteptat afară până au plecat contrabandiştii. Erau călare, ceea ce mi s-a părut al naibii de ciudat, aşa că i-am urmărit. Se pare că au o ascunzătoare în vechea cabană a

pădurarului, chiar aici, pe pământurile ducelui. Nu mai stă nimeni acolo. E folosită doar ca magazie pentru capcane şi altele asemenea.

— Cât e de departe de aici?

— La mai puţin de trei kilometri jumătate. Scoase un râset cinic ce era mult prea matur pentru anii lui. Vă vine să credeţi? Erau chiar sub nasul Excelenţei Sale. Ai crede că bătrânul Scunthorpe ar fi trebuit să ştie de asta.

— Probabil ştia, zise ea, înfrânându-şi nevoia de a blestema.

Scunthorpe era mai mult ca sigur implicat şi aşa fusese de la început. Nu era de mirare că făcuse tot ce îi stătuse în putere ca să îi distragă atenţia ducelui.

— Doriţi să vă duc acolo, domnişoară?

Gillian ridică privirea către casa veche, întunecată şi cufundată în somn. O parte din ea dorea să îl avertizeze pe Charles, dar instinctele ei îi spuseră că nu era timp de pierdut. Şi apoi, ducele ar fi vrut, probabil, să îl descoasă pe Teddy şi, fără îndoială, ar începe să se certe cu ea înainte de a acţiona. În timpul acesta, ticăloşii ar putea scăpa.

Din spusele băiatului, nu erau decât doi nemernici. Înarmată aşa cum era, nu se îndoia că putea să le facă faţă, dacă ar fi fost necesar.

— Da, dar trebuie să faci întocmai cum îţi spun, Teddy. Trebuie să fim siguri că nu vom fi prinşi.

El zâmbi larg.

— Nu vă temeţi, domnişoară. Voi fi tăcut ca un mormânt.

Cuvintele alese de el îi trimiseră fiori de avertisment prin tot corpul, dar Gillian şi le înăbuşi. Avusese întotdeauna încredere în instinctele ei, iar acele instincte îi spuneau să acţioneze. Dacă avea să i se pară că se descurca de una singură, avea să îl trimită pe Teddy înapoi la Fenfield, să dea alarma.

Aruncând o ultimă privire înspre casă, se întoarse şi îl urmă pe băiat, care dispărea deja, ca o fantomă, în pădure.

Capitolul 26

— Acolo, domnişoară. Teddy arătă cu degetul către cabana veche din poieniţă. O lumină jucăuşă strălucea din spatele obloanelor sparte. Ce v-am spus?

— Bravo, şopti Gillian. Dar trebuie să mă apropii. Nu văd nimic cum trebuie de aici.

— Lăsaţi-mă pe mine! Sunt nemaipomenit de rapid, şi nimeni nu mă va auzi. Începu să se strecoare pe sub tufiş, dar Gillian îl prinse cu mâna de gulerul jachetei şi îl trase înapoi.

— Am nevoie de tine aici, să stai de pază, îi şuieră ea în ureche.

Teddy clătină încăpăţânat din cap.

— Spionatul nu e o treabă potrivită pentru o doamnă.

— Ţi se pare că sunt o doamnă obişnuită?

El o privi.

— Nu, domnişoară, dar e de datoria mea să vă apăr. Excelenţa Sa ar fi de-a dreptul furios dacă permit să fiţi rănită.

— Ducele ar fi de-a dreptul furios dacă ar avea cea mai mică urmă de bănuială despre activităţile astea ale noastre. Acum, stai aici şi, dacă vezi ori auzi ceva ciudat, fluieră uşor.

El o prinse de mânecă.

— Nu e bine, domnişoară. Dacă veţi fi rănită…

— Ţi-am povestit vreodată cum am împuşcat un bandit?

Lui îi ieşiră ochii din orbite.

— Nu. L-aţi ucis?

— Da. Aşa că nu trebuie să îţi faci griji că nu mă pot apăra singură. Am pistoalele şi mai am şi ăsta.

Scoase la iveală cuţitul pe care îl purta întotdeauna în cizmă.

— Vai, pare ascuţit, zise Teddy.

— Foarte ascuţit. Acum, mă duc doar să arunc o privire. Promit să mă întorc imediat.

Când el îi dădu drumul, fără prea mare tragere de inimă, Gillian se lungi pe pământ şi înaintă târâş, cu grijă. Vânase ani în şir, atât animale, cât şi bărbaţi, şi învăţase cu mult timp în urmă să se mişte în tăcere. Priceperea aceasta o ajutase să nu fie prinsă de multe ori, şi avea toată încrederea că aşa avea să fie şi acum.

Înaintă şerpuit printre arbuşti către spatele cabanei. Nu dură decât câteva momente până să ajungă la o fereastră căreia îi lipsea un oblon, în timp ce celălalt atârna pe jumătate căzut din balamale. Stând pe vine, ascultă zgomotul vocilor bărbăteşti dinăuntru şi simţi o flacără de triumf atunci când o identifică pe a lui Scunthorpe.

— Cât mai durează? întrebă administratorul moşiei cu nerăbdare în glas. Omul tău afurisit ar fi trebuit să fie aici de o veşnicie.

O voce joasă îi răspunse:

— Dumnezeule, omule, e toiul nopţii, ce naiba?! Nimeni nu o să fie în picioare în conac pentru încă vreo câteva ore. Eşti în siguranţă.

Era destul de sigură că recunoscuse şi vocea aceea.

— Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât mai mare e riscul de-a fi descoperiţi, scânci Scunthorpe. Excelenţa Sa devine din ce în ce mai suspicios. Nu ştiu pentru cât timp o să îl mai pot ţine la distanţă.

— Idiotul acela încrezut? Tremur în ghete de frică.

— Leverton nu e prost. Şi, dacă nu îţi e teamă de el, ar trebui să îţi fie măcar de poliţistul ăla pe care l-a angajat. Numai Dumnezeu ştie ce o să descopere.

— Tocmai de aia mutăm prada în noaptea asta. Dumnezeule, eşti mai rău ca o muiere. Ai putea încerca să fii bărbat.

— Nu eşti tu ăla curajosu'? replică Scunthorpe. Dar nu cred că ai mai fi aşa îndrăzneţ dacă fratele tău ar şti despre asta. I-a promis lui Leverton că nu se vor face treburi de-astea pe terenurile moşiei lui.

— Fratele meu este un neghiob. Am folosit reşedinţa Fenfield aproape doi ani ca să ne transportăm bunurile. Nu e nevoie să ne oprim doar pentru că bogătaşul ăla

nenorocit zăboveşte prin părţile astea. Socotesc că el şi neamul lui nu o să mai rămână pe-aici pentru multă vreme.

— După gustul meu, nu pleacă destul de repede, zise Scunthorpe cu amărăciune. Motivul pentru care Leverton şi-a băgat în cap să rămână aici mă depăşeşte. Am ţinut în ordine moşia, dar acum s-a aşezat aici şi se uită peste umărul meu. Strică tot.

— Tacă-ţi fleanca înainte să ţi-o închid eu. Aud pe cineva.

Un moment mai târziu, Gillian îl auzi pe Teddy fluierând moale, ca un ciripit, ca şi cum o pasăre ar fi fost deranjată din culcuş. Se lăsă mai jos. Din moment ce se afla în spatele casei, era de aşteptat să nu fie observată.

— Este omul tău? întrebă Scunthorpe.

Gillian auzi foşnet de paşi şi apoi scârţâitul unei uşi deschise.

— Da, e Parson, răspunse celălalt bărbat.

Din moment ce vocile se îndepărtară de fereastră către partea din faţă a cabanei, Gillian decise să rişte şi să arunce o privire. Se ridică încet şi se uită peste pervaz, ca să vadă o încăpere aproape goală, cu doar câteva scaune rupte şi câteva capcane de vânătoare îngrămădite într-un colţ. O lampă singuratică, aşezată pe masa cioplită de lângă uşă, lumina încăperea. Trei bărbaţi erau adunaţi în jurul mesei, întorşi pe jumătate cu spatele la fereastră. Alături de Scunthorpe şi de cel nou sosit se afla mocofanul pe care îl împuşcase ea în noaptea în care fuseseră jefuiţi. Vocea lui era cea pe care o recunoscuse.

Gillian alunecă în tăcere pe sub fereastră. Conducătorul bandei – cel care negociase cu Leverton – le ordonase oamenilor săi să evite pământurile moşiei şi era evident faptul că îşi ţinuse cuvântul. La fel de evident era şi că idiotul său de frate nu îl ascultase. Era destul de surprinzător că Scunthorpe se aliase cu un astfel de nătâng. Lipsa de loialitate a acestuia avea să fie o lovitură grea pentru Charles, iar Gillian nu se bucura deloc de sarcina de a-i spune că pământurile lui fuseseră centrul operaţiunilor de contrabandă pentru un timp destul de îndelungat,

mulţumită administratorului său.

Ei bine, măcar îl putea ajuta să îi pună capăt.

Vocile din interiorul cabanei crescuseră în intensitate în ultimele minute. Se părea că nu mergeau toate aşa cum plănuiseră ticăloşii ăia.

— Cum adică trebuie să merg cu tine ca să aducem căruţele? întrebă furios Scunthorpe. Nu mă implic niciodată în transportul mărfii.

— Nu pot să o fac singur, spuse nou-venitul. Nu e vina mea că Bill şi amicul lui nu au mai apărut în noaptea asta. Ştii asta, nu-i aşa, Jenkins?

Jenkins. Acum avea şi un nume pe care să-l asocieze chipului.

— Ştiu că o să îl bat pe Bill de o să se scape pe el data viitoare când îl văd, zise Jenkins. Dar mai bine pornim. Şi aşa o să ne ia toată noaptea, cu doar noi trei ca să încărcăm marfa.

— Nu, spuse Scunthorpe. Eu voi rămâne aici şi…

— Vei face exact ce îţi spun, altfel te bat şi pe tine măr, laş smiorcăit ce eşti, comentă Jenkins. E clar?

Gillian îşi ţinu răsuflarea, rugându-se ca Scunthorpe să facă întocmai ce i se spunea.

— În regulă, zise în cele din urmă administratorul moşiei. Dar, după noaptea asta, am terminat cu voi.

— Îmi convine de minune, spuse Jenkins. Pentru mine nu eşti decât o pacoste. Acum, hai să-i dăm drumul, înainte să se facă şi mai târziu.

Gillian îi auzi mişcându-se, apoi cabana deveni întunecată. Îşi croi drum în tăcere până la colţul clădirii şi se uită pe furiş cât să-i prindă pe cei trei bărbaţi traversând poieniţa şi dispărând în pădurea învăluită în noapte.

Un foşnet se auzi în spatele ei. Se răsuci iute, trăgând din cizmă cuţitul, dar se relaxă când îl văzu pe Teddy fugind către ea.

— Ştiţi unde se duc? întrebă el.

— După căruţe, să îşi mute marfa de contrabandă. Ai idee unde le-ar putea ascunde?

Teddy se încruntă.

— Uneori, contrabandiştii îşi ţin căruţele şi altele de genul acesta în hambarele fermierilor arendaşi.

— Vai, Dumnezeule, oftă ea. Câţi arendaşi din Fenfield sunt implicaţi în treaba asta?

— Probabil doar unul ori doi. Îi ameninţă, domnişoară. Nu le dă de ales.

Mânia o făcu să simtă un nod în stomac.

— Asta ia sfârşit astăzi. Ai vreo idee despre care fermier poate fi vorba ori cât de aproape s-ar putea afla căruţele?

Teddy ridică din umeri.

— Ar putea fi la un kilometru jumătate apropiere ori la opt kilometri depărtare.

— Hmm, mă îndoiesc de prima variantă. Jenkins spusese că avea să dureze câteva ore să transporte bunurile, ceea ce sugera faptul că nu aveau căruţele ascunse prin apropiere. Cu puţin noroc, Charles ar fi putut să îşi adune oamenii şi să ajungă la cabană înainte de întoarcerea contrabandiştilor şi să îi prindă. Teddy, ascultă cu atenţie! Am nevoie de tine să alergi înapoi la conac, cât poţi de repede. Mai întâi, trebuie să îl trezeşti pe Reid. Spune-i să pună imediat şaua pe calul ducelui şi să trimită pe cineva să îl trezească pe duce. Apoi spune-i Excelenţei Sale ce am descoperit şi că îl aştept aici. Va şti ce să facă.

Mâna lui Teddy se furişă pe braţul ei.

— Domnişoară, nu ar trebui să rămâneţi singură aici. Nu e bine.

— Voi fi în regulă. Mă voi furişa înăuntru ca să arunc o privire rapidă şi apoi…

— Nu! strigă el, trăgând-o de mânecă. E prea periculos. Trebuie să îmi promiteţi că veţi aştepta în pădure până la sosirea ducelui.

— Nu trebuie să îţi faci griji pentru mine.

— Nu plec, nu până nu îmi promiteţi că nu o să intraţi singură în afurisita aia de cabană.

Gillian studie înclinarea încăpăţânată a bărbiei lui. Avea nevoie ca el să pornească, şi asta numaidecât.

— Bine, promit, să aştept aici, afară. Găseşti drumul

înapoi fără să dai peste contrabandişti?

— Dumnezeule, domnişoară, nu sunt un prost.

Ea nu se putu împiedica să nu zâmbească.

— Eşti oricum numai asta nu. Hai, mergi cât poţi de repede!

El o luă la goană înspre pădure, luând-o pe cărarea năpădită de buruieni care ducea la Fenfield. Gillian ascultă până când sunetul paşilor lui se stinse. Apoi băgă din nou cuţitul înapoi în cizmă şi se aşeză sub fereastră, aşteptând.

*

Gillian aprecie că trecuseră cel puţin patruzeci şi cinci de minute, dar nu era nici urmă de Charles. Se simţi un pic vinovată pentru faptul că Teddy trebuia să înfrunte mânia lui Leverton, dar opţiunea de a-l lăsa pe băiat la cabană nu fusese niciodată o alegere. Chiar dacă le-ar fi luat contrabandiştilor cel puţin două ore că se întoarcă, Gillian nu îşi putea asuma niciun risc cu privire la viaţa lui Teddy.

În ceea ce privea propria ei siguranţă, nu avea nicio grijă. Avea un auz şi o vedere perfecte, aşa că nu era prea mare riscul ca Jenkins şi banda lui veselă de laşi să o ia prin surprindere.

Când i se puse un cârcel la un picior, Gillian dansă un pic, ca să pună sângele în mişcare. Apoi se strecură în faţa cabanei, oprindu-se să asculte. Auzi ceea ce se aştepta să audă – nimic. Nu se afla nimeni pe distanţă de un kilometru în jur, putea să jure, lucru care făcu promisiunea dată lui Teddy să devină şi mai enervantă. Până acum, ar fi putut răscoli pe-acolo de două ori. Era o prostie să stea degeaba, când ar fi putut să caute bijuteriile furate. Şi apoi, avea să facă să treacă mai repede timpul, cât îl aştepta pe Charles.

Închizând ochii, ascultă din nou cu băgare de seamă, recunoscând toate sunetele care veneau din pădurea înconjurătoare. Auzi strigătul îndepărtat al unei bufniţe, tropăitul unui animal mic de noapte şi şoapta unui vânt moale printre copaci. Era convinsă că nu se afla acolo nimic din ceea ce nu era firesc să fie.

Gillian se întoarse şi examină uşa grea de stejar a cabanei. Spre deosebire de restul exteriorului clădirii, părea a fi în stare foarte bună. Şi era şi încuiată. Ar fi putut să se caţăre pe o fereastră, dar putea, la fel de bine, să deschidă uşa pentru Leverton şi oamenii lui.

Scoţând la iveală şperaclul dintr-un buzunar interior, se apucă de lucru. Din fericire, încuietoarea era bine unsă, şi, doar un minut mai târziu, uşa era deschisă. Se deschise în tăcere spre interior, balamalele fiind şi ele, în mod clar, unse – un alt indiciu al faptului că hoţii folosiseră cabana nu doar ca pe un loc ocazional în care să îşi ascundă marfa. Gillian se strecură în încăperea întunecoasă precum cerneala, închizând uşa după ea. Păşind cu grijă, traversă către fereastra din spate şi deschise complet oblonul, pentru a lăsa să pătrundă un pic de lumină de la semiluna ascunsă în spatele norilor răzleţi.

— Este mai bine, şopti ea, răsucindu-se lent ca să cerceteze încăperea.

În stânga ferestrei, îi atrase atenţia un obiect mare, diform, aşezat la stânga ferestrei. Era acoperit de o pânză impermeabilă. Ridică pânza şi văzu cel puţin douăzeci de butoiaşe aranjate de-a lungul peretelui. Mirosul greu îi dădu de înţeles că ele conţineau tutun.

Reţinându-şi nerăbdarea crescândă, trase complet pânza, dând-o jos, şi se chinui să mute butoiaşele din rândul de lângă perete. Cercetă din nou, dar nu văzu niciun pacheţel ori cutie în spatele lor. Butoiaşele păreau a fi toate bine sigilate, iar Gillian nu era încântată de sarcina de a deschide douăzeci de capace în încercarea, probabil inutilă, de a-şi găsi bijuteriile.

Scoţând un blestem înfundat, se ridică şi cercetă din nou încăperea fără grabă. Din nefericire, nu era nimic acolo care să servească drept loc de ascunzătoare pentru bijuterii sau orice altceva care ar fi putut fi clasificat ca mărunţişuri ori zorzoane.

Oare Teddy înţelesese greşit la tavernă? Erau oare acestea, pur şi simplu, cele din urmă bunuri de contrabandă care rămăseseră depozitate aici după un ultim

transport? Poate că bijuteriile nu fuseseră niciodată aici sau poate că Jenkins le mutase deja. Realitatea sumbră era că ele puteau fi ascunse în nenumărate locuri sau, şi mai rău, ar fi putut fi deja în drum spre Lincoln ca să fie dezmembrate şi vândute.

Şovăind să renunţe, începu să mute şi alte butoiaşe, cu firava speranţă că ar putea da peste o gaură secretă în podea. Tocmai trăsese alt butoi de lângă perete, când auzi copitele unor cai. Trase repede pânza înapoi peste butoiaşe, apoi se furişă pe uşă afară şi se aşeză lângă un perete al cabanei, scoţându-şi pistolul.

Un singur călăreţ venea de-a lungul cărării principale prin pădure. Gillian îşi armă pistolul şi aşteptă ca omul să îşi facă apariţia. Deşi cel mai probabil era ducele, nu avea niciun rost să îşi asume vreun risc.

Calul încetini, apoi se opri. Auzi clinchetul căpăstrului, apoi nimic. Oricine era se hotărâse să fie precaut.

Gillian se furişă înapoi sub streaşină cabanei, lăsându-se pe vine în spatele unui butoi vechi de apă, răsturnat. Ascuţindu-şi auzul, desluşi în cele din urmă un sunet slab de paşi. Oricine ar fi fost, era al naibii de priceput în a-şi ascunde mişcările.

Un moment mai târziu, o siluetă întunecată apăru la marginea poieniţei. Un bărbat înalt, care purta o pelerină, se opri, ridicându-şi capul în timp ce asculta. Gillian ar fi recunoscut oriunde umerii aceia laţi şi ţinuta încrezătoare.

— Charles, strigă ea încet în timp ce se ridica.

El îşi întoarse brusc capul şi apoi păşi cu paşi mari de-a lungul poieniţei, rapid şi tăcut. Pelerina i se agita în jur ca o furtună iminentă.

— Fir-ar să fie, Gillian, mârâi el. O ridică în braţe într-o îmbrăţişare sălbatică. Eşti bine?

Pentru o clipă, îşi permise să se bucure de sentimentul pe care i-l dădeau braţele lui în jurul ei.

— Da, în afara faptului că mă sufoci şi că e foarte posibil să îmi fi rupt vreo coastă. În afară de asta, sunt foarte bine.

El îşi lunecă mâinile pe umerii ei şi o scutură uşor.

— Nu ştiu dacă ar trebui să râd sau să îţi dau o palmă la fund. Probabil ambele.

— Ei bine, poţi încerca. Acum, că stau şi mă gândesc, ar putea fi chiar amuzant.

El se înecă încercând să-şi înăbuşe un râset.

— Dumnezeule, femeie, eşti incorigibilă! Ce naiba mă fac eu cu tine?

Se desprinse din braţele lui, dar apoi îi luă mâna şi porni spre uşa cabanei.

— Mai întâi, mă poţi ajuta să îmi caut bijuteriile. În al doilea rând, îmi poţi spune unde sunt restul oamenilor tăi.

El o lăsă să îl tragă înăuntru.

— Doamne, e ca un mormânt aici. Nu văd absolut nimic, la naiba!

— Ochii ţi se vor obişnui într-un minut. Acum, Charles, spune-mi, te rog, de ce ai venit singur.

— În ciuda a ceea ce crezi, nu sunt un idiot. Doi rândaşi sunt în spatele meu. Cel puţin aşa sper.

— Doar doi? întrebă ea, oarecum disperată. Dar lacheul?

— Da, păi, cine să-şi imagineze că niciunul dintre lacheii mei nu ştie să călărească? zise el sarcastic.

— Dar Reid? Alături de el şi de cei doi rândaşi, am fi cinci. Ar trebui să fie de ajuns.

— Din nefericire, în toată acea agitaţie, Reid a alunecat în timp ce punea şaua pe calul meu. Se pare că şi-a rupt glezna.

Ea tresări.

— Ah, asta nu e deloc bine.

— Nu, nu este, zise el. Gillian, trebuie să te duc imediat înapoi, la conac.

Ea se uită la el încruntată. În mod cert, ochii i se adaptaseră, pentru că se încruntă şi el.

— Nu am nicio intenţie de a pleca înainte de venirea contrabandiştilor, spuse ea.

— Rândaşii mei vor fi cu ochii pe ei până mă întorc aici. Îţi promit că mă voi ocupa de contrabandişti.

— Charles, nu plec.

— Gillian…

— Te rog, doar uită-te la asta! se grăbi către butoiaşe şi dădu la o parte pânza care le acoperea.

El se lăsă pe vine ca să inspecteze bunurile.

— Nenorocitul! L-am avertizat cu privire la ce are să se întâmple dacă nu stă departe de pământurile mele.

— Nu este conducătorul. Este fratele lui.

El se încruntă la ea.

— De unde ştii?

— Ce ţi-a spus Teddy?

— Nu prea multe. Nu i-am dat ocazia.

— Sper din suflet că nu l-ai înspăimântat, zise ea cu asprime în glas. Era foarte îngrijorat din cauza asta.

— Tu eşti cea care ar trebui să îşi facă griji, mai ales dacă vizitatorii noştri nedoriţi se întorc.

Când el începu să o tragă înspre uşă, ea îşi înfipse călcâiele în podea.

— Nu se vor întoarce mai devreme de cel puţin o oră. S-au dus după căruţe.

— Gillian…

— Charles, ai încredere în mine, te rog, zise ea încet.

El mârâi câteva înjurături printre dinţi, dar apoi încuviinţă din cap.

— În regulă. Spune-mi ce ştii, dar repede!

Când ea termină, el fumega de furie.

— Scunthorpe şi-a bătut joc de mine. Îmi pare rău, Gillian, ar fi trebuit să te ascult.

— Să îţi fie de învăţătură de minte pe viitor, dragul meu, spuse ea, cu un rânjet obraznic. Dar nu contează asta acum, adăugă ea în grabă. Trebuie să găsim bijuteriile mele. Mă tem că Jenkins nu ni le va da nici dacă îl prindem. Nu e ca şi cum ar avea parte de îndurare dacă ar face-o. Nu avea nevoie de lumina lămpii ca să vadă cât de mult îi displăcea lui ideea aceea. Îşi aşeză cu blândeţe o mână pe braţul lui. Trebuie să fac asta.

El o privi fix câteva secunde lungi, agonizante, cu trăsăturile lui frumoase mohorâte.

— Bine, spuse în cele din urmă. Căutăm câteva

minute, dar apoi plecăm. De acord?

Ea se înălţă pe vârfuri şi îl sărută rapid pe obraz.

— Mulţumesc.

Mişcându-se repede, mutară butoiaşele, dar nu găsiră nimic dedesubt. Apoi Charles cercetă sub masă, ca să se asigure că Jenkins nu bătuse nimic în cuie pe dedesubt. Dar nu era nici urmă de bijuterii.

— Nu înţeleg, zise ea. Teddy părea sigur că au discutat despre mutarea unor mărunţişuri şi zorzoane în noaptea asta.

— Au folosit cuvântul mărunţişuri?

— Aşa se pare.

Stând în picioare în mijlocul încăperii şi rotindu-se lent, Gillian îşi înfrână sentimentul tot mai puternic de disperare. Aproape că distruseseră încăperea, dar nu găsiseră nimic.

— Fir-ar să fie, nu e nicio speranţă.

— Hmm, poate că nu. Charles se îndreptă spre cămin. Pipăi cu degetele marginea plăcii care apăra vatra de rozătoare ori de păsări care coborau pe coş. Nu se întâmplă cumva să ai vreun cuţit?

Ea scoase lama din cizmă şi i-o înmână.

— Bineînţeles că ai, zise el cu glasul la fel de uscat ca praful de pe podea. Alunecă lama cuţitului în spaţiul dintre placă şi cărămizile din jur. După ce împinse de câteva ori cu putere, placa se desprinse.

Îi înapoie cuţitul, apoi băgă mâna în căminul gol şi scoase un săculeţ de material textil.

— Sunt o idioată că nu m-am gândit la asta, spuse Gillian. Bravo, Charles!

Tocmai întindea mâna după săculeţ, când auzi hârşâitul unei cizme. Charles se ridică alene, cu chipul întunecat.

„La naiba!” Fusese atât de nerăbdătoare să găsească bijuteriile, încât lăsase, prosteşte, garda jos. Se răsuci brusc, ştiind deja ce avea să vadă în cadrul uşii deschise.

Aşa cum era de aşteptat din partea unui răufăcător nemilos şi viclean, Jenkins avea un pistol îndreptat direct

spre ei.

Capitolul 27

Bruta nu venise singură. Scunthorpe şi un alt bărbat se îngrămădeau în spatele lui Jenkins, amândoi cu armele îndreptate către ei, deşi era evident faptul că administratorul moşiei tremura în ghete. Charles intenţiona să îl ucidă pe nemernic dacă el şi Gillian nu aveau să fie ucişi mai întâi.

— Dumnezeule, spuse Gillian, părând dezgustată. Voi nu trebuia să vă întoarceţi pentru cel puţin încă o oră.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, scrâşni Charles printre dinţi.

— Să te ocupi tu? zise Jenkins pe un ton batjocoritor în timp ce aşeza lampa pe masă. Numai încearcă, şi vei dormi în ţărână mai degrabă decât crezi.

— Nu reacţionez bine la ameninţări, spuse Charles. Fratele tău a înţeles asta. Din păcate, tu nu pari la fel de înţelept ca el.

— Destul de înţelept încât să ţintesc bine, al naibii imbecil arogant ce eşti!

— De fapt, ar fi foarte nechibzuit, spuse Gillian. El este duce, după cum ştii, şi chiar unul foarte puternic. Coroana nu ar fi prea mulţumită dacă l-ai ucide. Ar putea chiar trimite trupe în Lincolnshire să te caute.

Charles blestemă în gând când privirea lui Jenkins ţâşni către Gillian. Se rugă la Dumnezeu ca nemernicul să nu îşi dea seama că era femeia care l-a împuşcat şi l-a şi umilit în faţa găştii lui.

— Are dreptate, ciripi Scunthorpe. Guvernul ne-ar spânzura. Hai doar să îi legăm şi să ne vedem de drum.

Jenkins rânji dispreţuitor.

— Nu plec fără butoiaşele alea. Şi nici fără bijuterii. Îşi flutură arma. Aruncă punga pe masă!

Charles se gândi să arunce punga în faţa bărbatului,

apoi să se repeadă asupra lui. Dar, cu celelalte pistoale şi cu Gillian la mijloc, nu putea să îşi asume riscul

Gillian şuieră o înjurătură tristă când el trânti punga pe masă. Nu că el o putea învinui, având în vedere circumstanţele.

— Dar nu avem căruţele, spuse Scunthorpe. Cum putem muta butoiaşele fără ele? Am avut mare ghinion să ne întâlnim cu patrula de poliţişti călare. Este evident faptul că le-a intrat frica în oase.

— Va trebui doar să aşteptăm să se care nemernicii, nu-i aşa? spuse Jenkins. Nu o să stea o veşnicie pe lângă hambarul ăla vechi.

Scunthorpe clătină mâna cu pistolul, vădit agitat.

— Dar asta poate dura ore bune. Sau ar putea să pornească din nou în căutare şi să dea peste locul ăsta. Ce vom face atunci?

— Are dreptate, Jenkins, spuse cel de-al treilea bărbat. Ofiţerii ne-au auzit când am pornit în pădure, cred, şi nu o să renunţe aşa uşor. Cu siguranţă se află între noi şi hambarul lui Preston.

— Vom aştepta atât cât e necesar, se răsti Jenkins. Şi încetează să mai spui tot în faţa ăstora!

— Aşa se explică de ce v-aţi întors aşa curând, zise Gillian. Aţi dat peste oamenii legii. Extrem de nefericită întâmplare!

Când ea îi aruncă un surâs ironic lui Jenkins, tot ce putu face Charles fu să nu geamă. Ce naiba încerca ea să facă, să îl provoace în mod deliberat?

Apoi îşi dădu seama. Asta urmărea probabil ea, în speranţa că Jenkins avea să îşi piardă cumpătul şi să facă vreun gest nesăbuit, care să le dea o cale de ieşire. Era complet necugetat – specific ei, chiar dacă curajos. Tot ce avea acum de făcut Charles era să fie atent şi să spere că putea reacţiona destul de rapid încât să o salveze.

Contrabandistul se apropie de Gillian, aplecându-se asupra ei şi făcând-o să pară ca o fetişcană fragilă.

— Ne-ai spionat, aşa-i? întrebă Jenkins. Dar cine dracului eşti tu?

Ea ridică batjocoritor dintr-o sprânceană.

— Vai, sunt cel mai mare coşmar al tău, după cum vei afla în curând.

Jenkins se holbă la ea, ca şi cum încerca să rezolve o enigmă. Apoi întinse o mână cărnoasă şi îi smulse pălăria. Părul ei lung, abia prins într-o coadă împletită, îi căzu pe spate. Gillian nici măcar nu clipi, dar Charles se abţinu cu greu să nu se arunce asupra nemernicului care o atinsese, în ciuda celor două pistoale îndreptate către el.

Jenkins îşi lăsă să îi cadă pe lângă coapsă mâna cu pistolul şi privi cu gura căscată.

— Fir-ar să fie, ştiu cine eşti. Eşti nemernica aia care m-a împuşcat.

— Aşa e, zise ea calm. Doreşti o repetiţie?

În lumina neuniformă aruncată de lampă, expresia lui Jenkins părea aproape drăcească. Şi era mult prea interesat de faptul că era femeie, lucru evidenţiat de examinarea atentă a formelor lui Gillian îmbrăcată în pantalonii strâmţi.

— Poate că în punctul acesta ar fi mai bine să cooperăm decât să ne provocăm, zise Charles.

Să încerce să creeze o oportunitate era una, dar ce făcea Gillian era similar cu a împunge un animal periculos. Ea îi aruncă un zâmbet dulce.

— Vă mulţumesc pentru sfat, domnule. Dar vă asigur că sunt pe deplin capabilă să am grijă de mine însămi.

— Mă poate batjocori cât vrea, spuse Jenkins. De fapt, sper că nu va coopera. Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să îmi iau o parte din răsplata pentru ceea ce mi-a făcut. Lăsă să îi scape un râs urât. Şi, dacă tot alergi în toiul nopţii, spionând bărbaţii, mă gândesc că ţi-ar plăcea nişte distracţie. Sunt exact bărbatul care trebuie pentru o mânză ca tine.

— Ascultă-mă, Jenkins, spuse Charles cu voce gravă. Dacă îndrăzneşti să o atingi, te voi ucide cu mâinile goale.

Degetele începură să i se încovoaie, ca şi cum ar fi fost deja înfăşurate în jurul gâtului nemernicului.

— O să fac mai mult decât să o ating, zise Jenkins. Folosi ţeava pistolului să dea la o parte haina lui Gillian. Îţi

place să zburzi îmbrăcată ca un băiat, aşa-i? Eşti, cu siguranţă, o târfuliţă căreia nu i-ar displăcea o partidă bună cu un bărbat adevărat.

Charles auzi un sunet gutural şi îşi dădea seama că venea din partea lui.

— E femeia ta? întrebă Jenkins. Poate te las să te uiţi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, explodă Scunthorpe. Trebuie să o ştergem de aici în clipa asta. Dacă nu ne descoperă patrula, atunci cu siguranţă oamenii ducelui vor veni să îl caute. Ne duci pe toţi la pieire.

Charles îi adresă fostului său angajat cel mai calm zâmbet.

— În cazul tău, voi avea grijă să fii deportat – asta după ce vei petrece un an sau doi în închisoare, la muncă grea.

Scunthorpe tresări.

— Asta e o nebunie. Eu plec.

— Fă cum vrei, zise Jenkins, fără să îşi ia vreo clipă privirea flămândă de la Gillian.

Ea însă îl privea cu un surâs. Cu armele atârnându-i lejer pe lângă trup, Gillian părea la fel de relaxată de parcă ar fi fost la o petrecere în aer liber. De fapt, părea mai în largul ei acum decât la petrecerea din lumea mondenă la care o târâse el.

— Voi pleca, spuse Scunthorpe, dar nu înainte de a lua ceea ce mi se cuvine. Arătă cu pistolul punga de pe masă. Fie îmi dai una dintre bijuterii, fie îmi plăteşti ceea ce mi se cuvine de pe urma transportului din noaptea asta.

Jenkins se întoarse să se încrunte la partenerul lui de altă dată.

— Cară-te imediat, Scunthorpe! Mărunţişurile alea sunt ale mele. Le-am câştigat când căţeaua m-a împuşcat. Fratele meu mi le-a dat pe drept.

— Fratele tău este un hoţ şi un contrabandist, zise Gillian cu voce clară. Iar tu eşti un idiot dacă îţi imaginezi că îţi voi permite să păstrezi ceea ce îmi aparţine.

Jenkins se răsuci, atenţia lui îndreptându-se din nou asupra ei. Acolitul său părea şi el prins în mica dramă,

privirea mutându-i-se de la Charles la Gillian şi Jenkins, care erau antrenaţi într-o ceartă ridicolă cu privire la cine era proprietarul de drept al bijuteriilor. Scunthorpe, ca un nerod, îşi vârâse pistolul în buzunarul pelerinei şi se îndrepta către pungă.

În timp ce Gillian îi ţinea ocupaţi pe contrabandişti, Charles îşi strecură mâna în buzunar. Întorcându-se puţin într-o parte, scoase pistolul. Îl armă în linişte, zgomotul fiind acoperit de larma glasurilor – care includea revendicările din ce în ce mai stridente le lui Scunthorpe. Dacă nu ar fi fost implicate arme, ar fi fost mai amuzant decât o piesă de teatru.

— Trebuie să îţi intre în căpăţâna aia incredibil de seacă faptul că nu îmi vei lua bijuteriile, spuse Gillian. Pufni ţanţoşă. Nu cred că am întâlnit vreodată pe cineva atât de prost ca tine. Asta mă face să îmi pun întrebări legate de părinţii tăi, deşi cred că mama ta a murit înainte de vreme de mâhnire că a crescut un fiu ca tine.

Chipul lui Jenkins deveni stacojiu.

— Las-o pe mama mea în pace, vacă proastă ce eşti! Nu ştii nimic despre ea. Iar *tu* m-ai împuşcat pe mine. Pentru asta îmi eşti datoare, pe Dumnezeul meu.

Gillian râse batjocoritor.

— Nu e de mirare că fratele tău este şeful bandei. Trebuie să fie un chin pentru el să aibă grijă de o piatră de moară ca tine. S-ar bucura, probabil, să te dea pe mâna patrulei.

— Ajunge, mugi Jenkins.

Când se aruncă asupra ei, Gillian se feri şi se lăsă în jos, pe sub braţul lui. Mâna îi ţâşni către cizmă, iar Charles zări strălucirea oţelului. Contrabandistul scoase un strigăt îndurerat. Se prăbuşi la podea, cu cuţitul lui Gillian înfipt în coapsă.

Imaginea cu Jenkins prăbuşindu-se la podea în genunchi îl şocă pe acolitul său împietrit, determinându-l să acţioneze. Când făcu o mişcare către Gillian, Charles scoase pistolul şi trase. Acolitul scânci şi se împletici, ţinându-se de umăr.

Când Scunthorpe bâjbâi după armă, Gillian îi trase cu putere una cu piciorul lovindu-l cu abilitate sub bărbie. El căzu pe spate, iar capul i se lovi puternic de piatra din jurul căminului. Din câte îşi dădea seama Charles, zăcea inconştient.

Scunthorpe, cu un scâncet îngrozit, se avântă înspre uşă şi dispăru în noapte.

Acolitul era căzut, dar conştient şi se chinui să îşi îndrepte pistolul înspre Gillian. Dar, chiar înainte ca Charles să îl ajungă, ea îşi înfipse cizma în umărul rănit al bărbatului şi îl împinse din nou la pământ. El se albi ca varul şi leşină.

Timp de câteva secunde lungi, Charles şi Gillian rămaseră îngheţaţi în tabloul ciudat, ca şi cum ar fi aşteptat ca un alt răufăcător să dea buzna pe uşă. În cele din urmă, ea expiră prelung şi îşi aranjă manşetele.

— Ei bine, spuse ea, privind în jur. Pare că asta a fost tot, nu crezi?

Charles râse zgomotos, nevenindu-i să creadă. La un moment dat, avea să fie foarte mânios pe ea, dar în clipa aceea tot ce simţi fu uşurare – şi un oarecare grad de admiraţie. Gillian Dryden era cea mai grozavă persoană pe care o întâlnise vreodată.

Auziră paşi grei de afară şi apoi pe Teddy strigând. Flăcăul se năpusti pe uşă, urmat de unul din arendaşi, înarmat cu un pistol.

Charles îl privi pe arendaşul fără suflare.

— Mulţumesc, Tom, dar, după cum vezi, totul este sub control.

— Vai, spuse Teddy, holbându-se cu ochii cât cepele la Gillian.

— Aţi avut dreptate, domnişoară. Vă descurcaţi cu orice.

Ea flutură din mână, modestă.

— E drăguţ din partea ta că spui asta, Teddy, dar nu aş fi reuşit fără ajutorul Excelenţei Sale.

Charles clătină din cap, apoi se apucă să pună ordine în masacrul făcut de Gillian.

Capitolul 28

Se făcuse aproape trei dimineaţa când Gillian şi Charles ajunseră, în cele din urmă, înapoi la Fenfield. Fuseseră nevoiţi să trimită după poliţistul local şi să dea de urma patrulei, pentru ca apoi să le dea explicaţii detaliate cu privire la întâmplările ce avuseseră loc. Din moment ce poliţistul era un tip destul de greoi, dură mult timp până ca Jenkins şi acolitul său să fie legaţi şi trimişi în braţele blajine ale legii.

În ceea ce îl privea pe Scunthorpe, acesta dispăruse. Gillian îşi dădea seama că lucrul acesta îl înfuriase pe Charles, dar era prea obosită ca să îi dea prea mare însemnătate. De fapt, aproape că adormise de îndată ce el o trăsese sus, pe şaua calului său, şi o aşezase în faţa lui. Fusese în acelaşi timp o tactică de autoapărare, deoarece Charles era vădit nerăbdător să îi ţină morală. Totuşi, era prea bine-crescut ca să o certe în timp ce ea abia se mai ţinea pe picioare.

Orice speranţă pe care o avusese ea cum că ar fi putut să *se* strecoare sus, în pat, fără să vorbească cu nimeni – nici măcar cu logodnicul ei – muri subit. Conacul era luminat ca pentru o petrecere.

— Fir-ar, mormăi ea.

— Ce ai spus?

Charles opri calul în faţa treptelor de la intrare.

— Bănuiesc că e prea mult să sper că mama mea şi sora ta nu au fost deranjate de evenimentele acestei nopţi.

El râse zgomotos.

— Evenimentele din această noapte? Un mod atât de delicat de a le caracteriza, nu crezi? Un dezastru de proporţii ar fi o descriere mai potrivită.

Ea se strădui din răsputeri să îi ignore sarcasmul.

— Ei, până la urmă, s-a sfârşit cu bine totul, nu-i aşa? Am învins răufăcătorii şi am recuperat bijuteriile. Cred

totodată şi că e posibil să fi auzit pentru ultima oară de contrabandă pe moşie, aşa că ovaţii pentru noi.

Cum Charles nu răspunse, Gillian se răsuci în şa să îl privească. Se uita la ea de parcă îi crescuseră coarne.

— Eşti nebună, zise el.

Asta o ustură, dar se strădui să ignore durerea.

— Nu eşti primul care spune asta şi, probabil, nici ultimul.

El mormăi câteva cuvinte bine ţintite – unele destul de şocante, venind din partea lui. Când unul din valeţi deschise uşa cu putere şi coborî în fugă treptele, ca să apuce calul de căpăstru, ea se folosi de ocazie şi lunecă pe pământ.

— Gillian, aşteaptă, o strigă Charles în timp ce ea intra în fugă în casă.

Îl ignoră şi se îndreptă spre scările principale. Din nefericire, ajunsese doar la jumătatea acestora, când uşa bibliotecii se dădu de perete, şi mama ei ieşi în grabă, cu Lady Filby în urma ei.

— Gillian, slavă Domnului! Mama o trase în braţele sale. Am fost atât de îngrijorată!

Gillian îi răspunse la îmbrăţişare cu multă grijă, nedorind să mânjească de noroi halatul mamei sale.

— Sunt bine, mamă. Doar puţin murdară.

— Vai de mine, zise Lady Filby. Arăţi ca un copil al străzii. Unde este fr… Ah, iată-te, Charles! Trebuie să spun că nu arăţi cu mult mai bine decât Gillian. V-aţi tăvălit în noroi?

— De fapt, da, spuse Charles, în timp ce păşea agale să li se alăture. Şi într-o varietate de alte substanţe nocive la care nu îndrăznesc să mă gândesc.

— Vai, zise Gillian în timp ce îl măsură din cap până în picioare. Eşti un dezastru.

Îşi pierduse pălăria undeva, pe drum, iar părul îi era ciufulit, turtit în unele părţi şi ridicat în altele. Bărbia îi era aspră din cauza bărbii crescute, avea o pată de noroi pe un obraz, lavaliera îi stătea strâmb, iar cizmele lui, de obicei lucioase, erau zgâriate. Arăta neşlefuit, periculos şi atât de

diferit de Penley cel Perfect, cum nimeni nu şi-ar fi putut închipui.

„Dar de-a dreptul minunat”, se gândi Gillian. Din nefericire, privirea iritată îi era aţintită asupra ei.

— Bietul Charles, zise Lady Filby, încercând să nu râdă. Nu îmi pot imagina ce va spune valetul tău. Ar putea să facă o criză de apoplexie.

— Cel mai probabil va demisiona pe loc, de îndată ce mă va vedea. Nu e ca şi cum mi-ar păsa vreun pic, în momentul de faţă. Însă îmi pasă de faptul că Gillian a avut o scandaloasă…

Din fericire, fură întrerupţi de ceasul cu pendulă de pe hol, care bătu ora în cel mai potrivit moment.

Gillian profită repede.

— Habar nu am avut că este atât de târziu. Pe bune, mamă, nu ar fi trebuit să mă aştepţi. Haide, merg sus cu tine chiar în clipa asta!

Mâna mare a lui Charles ţâşni şi o apucă de încheietură.

— A, nu! Începu să o târască către bibliotecă. Nu pleci nicăieri până nu discutăm.

— Dar mama este foarte obosită, se împotrivi ea.

— Să nu crezi că nu îmi dau seama că încerci să mă eviţi. Nu va funcţiona.

— Mă faci laşă? întrebă ea.

El ridică ironic din sprâncene. Tot ce putea ea să facă era să se uite la el încruntată, pentru că, ei bine, chiar era o laşă. Dorea să aibă acea discuţie la fel de mult cum îşi dorea să meargă la un bal mascat – adică deloc.

El o duse până la un fotoliu de lângă cămin, apoi le făcu semn cu mâna mamei ei şi surorii lui să ia loc pe canapeaua din faţa ei. El alese să stea în picioare, în faţa căminului, proptit pe picioare şi cu braţele încrucişate peste piept. Radia putere brută şi siguranţă, împletite cu o afurisită de furie masculină.

Spre marele ei dezgust, lui Gillian i se păru extraordinar de atrăgător. De fapt, aproape că îşi dori să fie singuri, ca să se poată arunca în braţele lui şi să îl sărute,

ca să îi treacă supărarea. Pe bune, bărbatul o făcuse să se ramolească de tot.

— Iubirea mea, zise mama ei, de ce te-ai avântat într-o escapadă atât de periculoasă?

Gillian băgă mâna în buzunarul interior al hainei sale şi scoase punguţa de material textil.

— Ne-am recuperat bijuteriile, mamă, şi i-am trimis pe hoţi în faţa justiţiei. Îmi pare rău că ai fost neliniştită, dar nu a existat nici măcar o clipă vreun motiv de îngrijorare. Eu şi Leverton am avut totul sub control.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Charles, părând extrem de dezgustat.

Gillian se hotărî să acţioneze în stil mare şi să nu îl bage în seamă.

— Vezi, zise ea, deschizând punguţa. Iată medalionul meu şi inelul şi brăţările tale. Din nefericire, medalionul tău cu Sfântul Mihail lipseşte încă. Îmi pare foarte rău de asta. Ştiu ce însemnătate avea pentru tine.

Mama ei se ridică şi merse lângă ea. Privind în treacăt punguţa, o luă şi o aşeză pe masa de lângă fotoliu. Apoi se lăsă în genunchi şi luă mâinile lui Gillian între ale ei.

— Iubita mea, tu eşti cea mai preţioasă bijuterie pe care o am. Tu eşti ceea ce contează pentru mine, nu nişte stupide mărunţişuri vechi.

— Dar tatăl meu vitreg ne-a dat acele medalioane pereche, spuse Gillian. Ai fost atât de necăjită atunci când netrebnicul acela ţi l-a luat.

Mama ei lăsă să-i scape un oftat încărcat de regret.

— Ce mamă îngrozitoare am fost să te las să crezi, fie şi pentru un moment, că pentru mine un medalion era mai important decât siguranţa ori fericirea ta.

Gillian clipi.

— Cum poţi să spui asta? Ştiu cât de mult mă iubeşti. Ai fost o mamă minunată.

Contesa înclină capul ca să o cerceteze.

— În ce fel am fost o mamă minunată?

— Păi, în primul rând, m-ai păstrat. Cele mai multe femei aflate în poziţia ta nu ar fi făcut-o.

— Multe dintre femeile aflate în poziţia mea nu ar fi avut de ales. Din fericire, bunica ta m-a susţinut, în ciuda obiecţiilor bunicului tău.

Gillian simţi că urechile îi iau foc. Cât de stânjenitor să scoată la iveală secrete de familie în faţa lui Charles şi a surorii lui. Familia Penley era un exemplu de bună-creştere, în timp ce familia Marbury era orice numai asta nu.

Înălţă către el privirea, cu o grimasă prin care îşi cerea scuze.

El o privi cu un aer gânditor, înainte de a mişca uşor din cap, ca pentru a o încuraja.

— Eu, una, cred că a fost din cale-afară de curajos din partea dumneavoastră să o păstraţi pe Gillian, zise Lady Filby cu hotărâre în glas. Bravo, zic!

Mama oftă uşor şi mângâie mâinile lui Gillian înainte de a se ridica.

— Mi-ar plăcea să cred că a fost nevoie de un act de curaj să o păstrez alături de mine pe Gillian, dar mă tem că este, de fapt, invers. Am iubit-o prea mult ca să mă despart de ea, deşi, poate, ar fi trebuit să o fac. Un gest egoist din partea mea, dar nu am putut îndura gândul despărţirii.

Gillian sări în picioare.

— Cum poţi spune asta? Ai suferit atât de mult. Ai fost exilată în Sicilia, obligată să laşi în urmă tot ce iubeai. *Şi* ai fost nevoită să îi faci faţă bunicului, care s-a purtat înfiorător în legătură cu toate astea.

— Nu voi pretinde că a fost uşor, cel puţin la început, zise mama ei. Apoi însă, l-am întâlnit pe tatăl tău şi, dintr-un motiv pe care nu l-am putut niciodată înţelege, m-a iubit fără rezerve. La fel şi pe tine, draga mea. Îi aruncă lui Gillian un zâmbet încărcat de regrete. *Şi* de ce nu? Erai cel mai atrăgător copil neastâmpărat. Te-a adorat de la început.

— Atunci, totul s-a sfârşit cu bine pentru noi amândouă, nu-i aşa? spuse Gillian. Până şi bunicul s-a îmbunat înainte să moară. Am avut o viaţă foarte bună în Sicilia, şi nu trebuie să te simţi vinovată pentru nimic.

— Scumpa mea copilă, spuse mama sa. Nu ne-ai

purtat niciodată pică nici unuia dintre noi, aşa-i?

— Poartă pică doar ticăloşilor răufăcători, zise Charles. Atunci se transformă în Nemesis.

Gillian îi aruncă o privire încruntată. El zâmbi pieziş, ceea ce ei i se păru ridicol de atrăgător.

— De ce i-aş purta pică vreunuia dintre voi, mamă? întrebă Gillian, îndreptându-şi din nou atenţia asupra mamei sale.

— Pentru că nu ţi-am permis niciodată să faci parte, cu adevărat, din familia noastră ori din societatea în care ne-am mutat. Ai trăit în umbră, fără să aparţii vreodată, cu adevărat, nici uneia dintre lumi, în afară de aceea pe care ţi-ai creat-o singură. Mama ei clătină din cap. Ţi-am greşit teribil, Gillian. Am fost prea egoistă să te dau unei familii care te-ar fi acceptat în întregime şi am fost prea laşă ca să lupt cu bunicul tău ori cu oricine altcineva care te-a dat la o parte. Ar fi trebuit să am mai multă grijă de tine. Ar fi trebuit să fii întotdeauna cel mai important lucru din viaţa mea, iar ruşinea că nu s-a întâmplat aşa este în întregime a mea.

Gillian simţi cum mâini uriaşe îi storceau suflul din trup.

— Nu… nu ştiu ce doreşti de la mine, mamă.

Mama ei stătea dreaptă şi mândră, părând pregătită să ia în piept întreaga lume în numele fiicei ei.

— Doresc să îmi permiţi să am grijă de tine de acum înainte.

Gillian nu ştia ce să înţeleagă din versiunea aceea a părintelui ei.

— Ai putea să îmi dai un indiciu despre ceea ce presupune asta mai exact?

Contesa aruncă un ochi în direcţia lui Lady Filby, iar contesa se ridică şi i se alătură. Cele două femei stăteau în faţa lui Gillian cu o hotărâre feminină pe care Gillian o găsi destul de intimidantă.

— Eu şi mama ta am discutat, spuse Lady Filby. Crede cu tărie că ar trebui să renunţi la ţelul tău de a te întoarce în Sicilia…

— Nu era chiar un ţel. De fapt, doar discuţii prosteşti, zise Gillian, aruncând o privire neliniştită către Charles.

La urma urmei, trebuia să se logodească cu bărbatul acela. Nu se putea aştepta ca el să se mute în Sicilia cu ea.

El ridică diabolic din sprâncene, fără a părea surprins de dezvăluirea lui Lady Filby. Între timp, contesa continuă ca şi cum Gillian nu ar fi întrerupt-o:

— Eu şi mama ta am căzut de acord asupra faptului că acum Anglia este cu siguranţă căminul tău. Nu trebuie să mai existe discuţii legate de fuga în Sicilia.

— Cu siguranţă nu, spuse contesa cu hotărâre în glas.

Gillian aruncă o privire către Charles.

— Şi ai făcut şi tu parte din complotul ăsta care îmi decide viitorul?

El îşi ridică mâinile, cu palmele îndreptate în sus.

— Nu am avut niciun rol în nimic din toate astea.

Asta o şocă într-un mod neplăcut, deşi poate că nu ar fi trebuit. După nenorocirile din noaptea aceea, probabil că avea să fie fericit să o urce el însuşi pe vapor.

— Gillian, se pare că tu nu crezi că ne gândim la binele tău, spuse nerăbdătoare mama ei. Nu a mai rămas nimic pentru tine în Sicilia, în afară de amintiri şi de duşmani vechi. Îmi doresc mult mai multe pentru tine. Vreau să rămâi în Anglia, alături de mine.

Gillian se încruntă.

— Dar nu ai părăsit Sicilia decât din cauza mea. Aveai o viaţă bună acolo, chiar şi după moartea tatălui meu vitreg. Erai foarte populară la curtea din Palermo. Regina te adora.

— Draga mea, aristocraţii italieni sunt exact la fel de snobi ca omologii lor englezi, zise mama ei, pe un ton precaut. Doar că tu nu ai fost expusă la asta – singurul beneficiu, probabil, al faptului că ai trăit la marginea societăţii. Oricum, Anglia este căminul meu. Aici doresc să trăiesc şi, într-o bună zi, să fiu înmormântată.

— E un mod cam morbid de a te exprima, zise Gillian.

— Ştii că am tendinţa de a apela la gesturi măreţe, spuse contesa. Altfel, cum aş putea conduce o familie atât

de încăpăţânată?

Gillian o fixă cu privirea un moment, apoi amândouă începură să râdă. Cu siguranţă era cea mai ciudată conversaţie pe care o purtase vreodată cu mama sa şi cea mai onestă. Chiar fusese minunat.

— Şi apoi, spuse mama ei, nu doresc să o părăsesc pe bunica ta. Nu întinereşte şi nu are nici cea mai mică intenţie de a se întoarce în Italia. Va avea nevoie de amândouă în anii care vor veni.

— Nu, sigur că nu o putem părăsi. Totuşi, Gillian nu putea să nu simtă un oarecare grad de scepticism. Şi chiar nu îţi pasă de toate bârfele apărute pe seama noastră? De poreclele răutăcioase şi de zvonuri?

— Acelea se vor stinge, cu timpul. Mama ei îndreptă un deget către ea. Dacă te opreşti din a le mai alimenta.

— Nu o fac înadins, protestă Gillian.

— Ha! comentă Charles.

Aproape că uitase de el, ceea ce era destul de uimitor. Însă, pe de altă parte, nu în fiecare zi imaginea pe care o aveai despre mama ta se întoarce cu susul în jos.

— Foarte bine, zise Gillian. Voi rămâne. Dacă Charles nu are nicio problemă cu asta.

— Am o problemă, zise el sacadat. Una foarte mare.

Ei bine, asta nu suna încurajator.

— Cred că acesta este semnalul pentru retragerea noastră, zise Lady Filby. Se opri să îl mângâie pe obraz pe fratele ei. Nu fi un căpcăun desăvârşit, căci Gillian va fi obligată să te înjunghie.

— Un deznodământ pe care îmi voi da silinţa să îl evit, zise el acru.

Mama îi dădu lui Gillian o îmbrăţişare scurtă, puternică, apoi o urmă pe contesă afară din încăpere. Dintr-odată, fusese lăsată să facă faţă, de una singură, mâniei lui Penley cel Perfect.

— Laşele, nu se putu ea abţine să nu mormăie.

— Ce ai spus, draga mea? întrebă Charles cu o voce scăzută care sună mai degrabă a tors de pisică.

O pândi ca o pisică mare, aurie şi zbârlită toată,

înghesuind-o într-un raft de cărţi plasat foarte inoportun. Privirea ei rătăci prin încăpere, căutând cea mai bună cale de scăpare.

— Nici măcar să nu te gândeşti, zise Charles. Îşi propti o mână lângă umărul ei, prinzând-o în capcană.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti, răspunse ea pe un ton superior.

Refuza, pur şi simplu, să fie intimidată – ori sedusă – de splendoarea lui ducală. Dar, când el se aplecă deasupra ei în felul acela, gura lui apropiindu-se şi mai mult, hotărârea ei începu a şovăi.

Ea adulmecă aerul.

— Ce este mirosul acesta îngrozitor?

Cu un oftat exasperat, el se îndreptă şi îşi mirosi cu grijă mâneca.

— E de la mine, din nefericire. Cu siguranţă nu de la tine.

— Da, eu miros a pământ curat. Tu, în schimb…

— Aparent, bijuteriile nu erau singurul lucru care se afla în căminul acela. Cred că acolo locuiau şi păsări.

— Ah, aşa se explică. Păi, atunci, zise ea vioaie, vei dori o baie şi schimburi de îndată. Ştiu cât de scrupulos eşti atunci când vine vorba despre hainele tale.

— Nu dau o para chioară pe hainele mele. Iar tu nu pleci nicăieri, cu sau fără miros. Vom discuta despre asta, şi o vom face acum.

Ea nu se putu stăpâni să nu îşi muşte buza de jos. Nu era nici urmă de glumă în expresia lui. Ea se pregăti pentru ce era mai rău.

— Foarte bine. Ce doriţi să îmi spuneţi, domnule?

— Doresc să îţi spun că m-am săturat de asta, Gillian.

— Ai putea fi ceva mai specific?

El făcu semn cu mâna, arătând întreaga bibliotecă. Gillian era însă convinsă că iritarea lui nu izvora din nelinişti de natură lingvistică.

— M-am săturat de dansul acesta nebunesc în care ne-ai condus şi de pericolul şi riscurile peste care tot dai, spuse el. Nu voi mai permite aşa ceva, mă auzi? Totul ia

sfârşit acum.

Gillian putea să jure că inima ei era cât un purice, dar afurisită să fie dacă avea să îl lase să vadă cât de mult rău îi făcea. Şi, deşi era adevărat că era mai mult decât dispusă să îşi schimbe comportamentul de dragul lui, nu îşi putea schimba principiile, nici lucrurile în care credea. Nici măcar pentru el.

— Înţeleg perfect, domnule, zise ea, obligându-se să zâmbească calm. Şi sigur că vă dezleg de promisiunea pe care mi-aţi făcut-o. E de la sine înţeles.

El clătină din cap, cu dispreţ.

— E al naibii de clar că nu înţelegi nimic, găgăuţă!

Ea se pierdu cu firea.

— Nu e nevoie de insulte, brută ce eşti! Şi dacă aşa o să te porţi…

El o ridică pe vârfuri şi o îmbrăţişă strivind-o, înăbuşindu-i protestele cu un sărut ce îi trimise foc prin vene. Îi devoră gura cu atâta pasiune, încât Gillian nu putu face nimic mai mult decât să se agaţe de umerii lui.

Evadarea, evident, era imposibilă.

În cele din urmă, el îi permise să respire, iar Gillian încercă să îşi forţeze creierul să mai gândească cât de cât.

— Înţeleg, deci, că nu rupi logodna?

— De ce aş face asta? Privirea lui ardea mocnit, cu o pasiune neconsumată care îi dădea idei – unele cu nişte căzi mari de cupru şi o cantitate mare de săpun alunecos.

— Pentru că intru mereu în bucluc?

El îi apucă bărbia cu blândeţe, obligând-o să-l privească direct în ochi.

— Singurul bucluc în care vei intra de acum înainte va fi cu mine – în dormitorul nostru.

— Sună bine, zise ea, mângâindu-i umerii. Dar nu e ca şi cum aş căuta necazul, chiar nu.

— Bucluc este al doilea tău nume. Necazul te urmează aşa cum un căţeluş îşi urmează mama. Necazul vine pe nepusă masă şi…

— În regulă, am înţeles, zise ea, bosumflându-se. S-ar crede că nu ţi-ai dat seama că sunt perfect capabilă să am

şi singură grijă de mine.

El o sărută pe vârful nasului.

— Cât de egoist din partea mea să nu îi permit femeii pe care o iubesc să se arunce dinadins în calea problemelor.

— Mă iubeşti?

Vocea i se auzi înăbuşit.

— Sunt la fel de uimit ca tine de modul în care au evoluat lucrurile.

Ea îl ciupi de braţ.

— Vorbesc serios, Charles!

— Şi eu. Expresia lui era în acelaşi timp tandră şi amuzată. Ascultă, draga mea, pentru că eu cred în fiecare cuvânt. Ştiu că sunt o persoană teribil de plictisitoare, din cale-afară de corectă, care nu este nici pe departe destul de cutezătoare pentru o fiinţă magnifică, aşa cum eşti tu. Cu toate astea, nu pot renunţa la tine. Credeam că viaţa mea de dinainte să te cunosc era aproape perfectă. Controlam totul şi pe toţi cei din jurul meu şi aveam tot ce-mi doream. Cel puţin credeam că aşa era, până când ai dat buzna în viaţa mea şi mi-ai întors lumea cu susul în jos.

— Nu pare prea plăcut. Eşti convins că mă iubeşti?

— M-ai tulburat de câteva ori, voi admite asta. Dar cred că îmi prinde bine să fiu coborât de pe piedestalul meu. Elizabeth ar fi, cu siguranţă, de acord cu asta şi bănuiesc că la fel şi mama, şi sora mea mai mare.

— Şi eşti sigur că mă iubeşti? întrebă ea din nou. Părea imposibil – minunat, dar totuşi imposibil –, şi avea nevoie să o audă din nou.

El îi cuprinse bărbia în palme.

— Te iubesc, Gillian Dryden, şi promit să te iubesc pentru tot restul vieţii mele. Dacă vrei, scot Biblia cea veche a familiei şi jur pe ea.

Ea se trezi clipind ca să îşi alunge lacrimile.

— Nu e nevoie, şopti ea. Ştiu că eşti un om de cuvânt.

— Bine. Îşi coborî mâinile, aşezându-le uşor pe talia ei. Acum, am o întrebare pentru tine.

Ei îi era un pic cam dificil să vorbească, aşa că doar

încuviinţă din cap ca să îl încurajeze.

— Mă iubeşti? întrebă el, periculos de serios.

— Sfinte Dumnezeule, adică nu îţi dai seama?

— Sunt un tip cam lipsit de imaginaţie, dacă nu ai observat. Nu aş îndrăzni niciodată să presupun că o fiinţă minunată ca tine ar binevoi să mă iubească.

— Idiotule! Bineînţeles că te iubesc. Nu ţi-aş fi permis niciodată să îmi faci lucrurile acelea scandaloase dacă nu te-aş fi iubit.

— Evident, sunt foarte uşurat să aud asta.

Lui Gillian nu prea îi venea să creadă, dar el chiar părea uşurat, de parcă s-ar fi aşteptat la un alt răspuns. Îşi puse palmele pe obrajii lui, cu blândeţe.

— Charles Valentine Penley, te iubesc cu tot sufletul meu. Te iubesc de ceva vreme. Doar că mi s-a părut imposibil să cred că ai putea să mă iubeşti vreodată.

— S-ar părea că amândoi ne-am chinuit cu nişte neînţelegeri teribile.

— Păi, în ceea ce mă priveşte, e mai degrabă greu de crezut că Penley cel Perfect s-ar îndrăgosti de o astfel de băieţoaică.

— Atunci, a sosit vremea să te scap de ideea asta o dată pentru totdeauna. Acestea fiind spuse, o ridică în braţe şi se îndreptă spre uşă.

— Ce faci? întrebă ea cu un râs uimit.

— Te duc sus, acolo unde voi face nebuneşte dragoste cu tine. Când voi termina, nu va mai exista nici urmă de îndoială în ceea ce priveşte sentimentele mele faţă de tine.

— Nu vei face aşa ceva, zise ea, scandalizată. Mama doarme chiar la capătul coridorului.

Se jucă un pic cu ea când deschise uşa care dădea în hol.

— Promit să nu fac gălăgie.

— Nu de tine îmi fac griji. Oricum, sunt un dezastru şi sunt plină de praf.

— Pământ curat, după cum ai spus chiar tu. A, Hewitt, iată-te, zise el când majordomul apăru din fundul

coridorului. Adu suficientă apă fierbinte în camera domnişoarei Dryden. Are nevoie de o baie.

— Da, Excelenţă. Lipsa de expresie de pe chipul lui Hewitt era ireproşabilă. Gillian nu putu observa nici măcar o urmă de surpriză.

— Charles, este miezul nopţii, zise ea. Sunt sigură că ne putem descurca cu puţină apă rece.

— Aşa cum ai precizat atât de tranşant, mirosim urât. Va fi nevoie de mai mult decât de un strop de apă ca să scăpăm de asta.

— Nu, tu eşti cel care miroase, spuse ea. Şi este cam mare deranjul pentru servitori.

— Sunt sigur că nu se vor supăra, mai ales că îi ai pe toţi la degetul mic, spuse el în timp ce o cără în sus, pe scările principale. Şi nu au de făcut altceva decât să aducă apa. Te voi ajuta să faci baie.

— Dumnezeule! exclamă ea, prefăcându-se şocată. Eşti sigur că te simţi bine? Acesta nu prea este un comportament potrivit pentru un bărbat de statura şi reputaţia ta. Ce ar crede despre asta lumea mondenă?

— Nu îmi pasă de lumea mondenă, pentru că se pare că am devenit un aventurier nechibzuit, care urmăreşte bandiţi, sparge capete şi face dragoste cu logodnica lui pe plajă. Ţi se pare că este un eşantion de bună-cuviinţă?

— Cu siguranţă nu.

El se opri în capul scărilor. Zâmbetul i se ştersese, înlocuit de o seriozitate care făcu inima lui Gillian să bată nebuneşte.

— Gillian, în ciuda poreclei aceleia ridicole, nu pretind că sunt perfect. Dar ştiu un lucru, dincolo de orice urmă de îndoială.

— Care anume?

— Că te iubesc din toată inima. Ştiu la câte renunţi pentru mine rămânând în Anglia. Sper că dragostea mea va compensa acest sacrificiu. Pentru că, draga mea, nu pot îndura să trăiesc fără tine.

Gillian clătină din cap, ştiind că nu renunţa la nimic, ci câştiga totul.

— Bărbat prostuţ, şopti ea. Totul este perfect.

El îşi odihni fruntea lângă a ei.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. Acum, Excelenţă, cred că îmi sunteţi dator cu o baie.

Se apucă de umerii lui, râzând, în timp ce el începu să alerge către camera ei.

Epilog

Londra Iunie 1816

— Doriţi un alt pahar cu şampanie, Excelenţă?

Lui Gillian îi luă un moment să îşi dea seama că Griffin i se adresa. La urma urmei, nu era ducesă de Leverton decât de o săptămână – nici pe departe destul timp pentru SE OBIŞNUI cu noul ei titlu.

— Râzi de mine cu riscul pieirii tale, dragă frate, zise ea pe un ton semeţ. Ducele va fi extrem de nemulţumit dacă nu reuşeşti să mă tratezi cu respectul cuvenit statutului meu.

Griffin îşi duse în mod dramatic mâna la piept.

— Vrei să spui că îmi va citi o prelegere aspră ori că îmi va da un perdaf devastator? Sunt cuprins de groază.

Justine îl împunse pe soţul ei în braţ.

— Poartă-te cum se cuvine, Griffin Steele! Aceasta este noaptea cea mare pentru Gillian, şi nu ar trebui să o tachinezi.

El îi aruncă soţiei sale un rânjet.

— Se pare că nu mă pot abţine. Cine ar fi putut prezice căsătoria ticăloasei mele surori mai mici cu Penley cel Perfect, cel mai cuviincios bărbat din întreaga Anglie?

— Nu este deloc aşa, spuse Gillian, sărind în apărarea soţului său. Mă rog, cel puţin nu în momentele cu adevărat importante.

Cum ar fi atunci când erau singuri, în dormitorul ei.

Charles numai cuviincios nu era în decorul acela, lucru pe care ultimele două săptămâni îl demonstraseră extrem de clar. Se strecurase în camera ei aproape în fiecare noapte de dinaintea căsătoriei lor.

Nu era ca şi cum ea ar fi făcut ceva să îl împiedice, în afară de un protest lipsit de tragere de inimă şi complet nesincer din partea ei. Totuşi, era mult mai uşor acum, când ea şi Charles erau căsătoriţi. Puteau face dragoste oricând doreau – ceea ce până atunci însemnase foarte des.

— Nu vreau să devin pisăloagă, dar am ştiut că Gillian şi Charles erau perfecţi unul pentru celălalt aproape de la început, zise Justine. Ca de obicei, am avut dreptate.

— Aşa e, dulceaţa mea, admise Griffin. Şi, spre marea mea surpriză, sunt de acord cu tine. Privi în jur, în sala de bal a lui Lady Minchester, care era plină ochi, deşi sezonul se terminase. Datorită influenţei lui Leverton, sora mea e pe cale să devină cea mai populară femeie din Londra.

— Nu prea, zise Gillian. Deşi trebuie să recunosc că e destul de plăcut ca oamenii să nu mai aştepte cu toţii, cu sufletul la gură, să provoc o scenă.

— Da, doar jumătate dintre ei, o tachină fratele ei.

Gillian îşi dădu ochii peste cap, iar Justine îl împunse în braţ, din nou, pe soţul ei. Dar Griffin nu se înşela în întregime. În ciuda reuşitei lui Charles de a-i îmbunătăţi imaginea în ochii lumii mondene, avea întotdeauna denigratorii ei. Însă lui Gillian nu îi păsa nici cât negru sub unghie. Avea dragostea şi respectul celui mai bun bărbat pe care avea să îl întâlnească vreodată – un bărbat care o accepta aşa cum era şi care nu cerea nimic în schimb, în afară de dragostea ei.

— Contesa arată minunat, Gillian, zise Justine, după ce termină mustrarea soţului ei. Este atât de bine să o vezi din nou pe picioare şi atât de veselă.

Gillian aruncă o privire către mama ei, care stătea lângă perete şi discuta foarte animat cu un grup de femei căsătorite.

— Da, este fericită că s-a reîntors în oraş alături de

prietenii ei şi că a revăzut-o pe bunica. A fost minunat la reşedinţa Fenfield, dar un pic cam singuratic pentru ea.

— E fericită pentru că tu eşti fericită, spuse Justine. Asta este ceea ce contează cel mai mult pentru ea.

— Şi pentru că îi vede pe toţi duşmanii tăi – şi ai ei – primind pedeapsa binemeritată, zise Griffin. Nu e nimic mai satisfăcător decât un pic de răzbunare socială.

— Nimeni nu înţelege asta mai bine decât mine, spuse Gillian, dar nu îi spune soţului meu că am zis asta. Ar fi îngrozit de trista mea lipsă de caracter.

— Leverton ar fi bucuros să se răzbune dacă ar îndrăzni cineva să îi insulte soţia, replică Griffin. Este un bărbat schimbat, mulţumită ţie.

— Da, nu este minunat? zise Gillian cu veselie.

— În ce familie exagerat de însetată de sânge m-am măritat, comentă Justine cu un oftat dramatic. Că tot veni vorba despre soţul tău, unde e? Nu l-am văzut de cel puţin o jumătate de oră. De obicei, nu se dezlipeşte de tine.

— Ultima oară când l-am văzut, era în hol, discutând cu Dominic Hunter, spuse Griffin. Fără îndoială că Dominic se felicita pe sine însuşi cu ocazia căsătoriei tale, încununate de succes, cu Leverton.

Gillian se încruntă.

— Ce are a face Sir Dominic cu măritişul meu?

— El este cel care a sugerat să te caut când am călătorit pe continent, spuse Griffin. Trase uşor de una dintre buclele ei. Aş fi făcut-o oricum, iubito. Mă gândisem să fac asta de foarte mult timp.

Justine încuviinţă din cap.

— Este foarte adevărat. Griffin plănuia o călătorie în Sicilia de o veşnicie.

— Atunci, de ce dorea Sir Dominic să mă cauţi? întrebă Gillian.

— Pentru că e un băgăreţ bătrân, zise Griffin. O să îţi povestesc altă dată. Oricum, cred că îl văd pe soţul tău croindu-şi drum prin mulţime.

— E greu să nu îl vezi, spuse Justine. E mai înalt decât aproape oricine din încăpere.

— Şi mai chipeş, spuse Gillian.

Aşa cum se întâmpla de fiecare dată când îl vedea pe Charles, i se înmuiară genunchii. Efectul pe care el îl avea asupra ei era aproape jenant.

— În timp ce aşteptăm ca ducele de Leverton să ne onoreze cu augusta lui prezenţă, zise Griffin, să vă aduc o altă cupă de şampanie, doamnelor?

— Nu pentru mine, spuse Gillian. Charles doreşte să dansez cu el valsul. Dacă beau prea mult, mă voi face cu siguranţă de râs. Îmi pare rău să o spun, dar nu sunt cea mai graţioasă dintre dansatoare.

— De parcă lui i-ar păsa, zise Griffin. Omul e ridicol de vrăjit de tine.

— Şi e ceva în neregulă cu asta? întrebă soţia lui cu o uşoară asprime.

Gillian le ascultă cearta jucăuşă doar cu o ureche, privindu-şi soţul croindu-şi drum să li se alăture. Când li se întâlniră ochii, colţurile gurii lui se ridicară într-un zâmbet lent, seducător.

— Bună, dragostea mea, spuse el atunci când, în cele din urmă, ajunse lângă ei. Îi luă mâna şi îşi împleti degetele cu ale ei. Sper că derbedeul ăla de frate al tău a avut grijă cum se cuvine de tine, în lipsa mea.

Gillian îl luă în râs:

— De parcă aş avea nevoie să aibă cineva grijă de mine, mai ales într-o stupidă sală de bal. Când Charles ridică din sprâncene, ea îi zâmbi sfioasă. Cu excepţia ta, desigur. Asta e de la sine înţeles.

— Normal, spuse cu precauţie soţul ei. Acum, cred că orchestra se pregăteşte să cânte un vals, şi mi-aş dori foarte mult ca soţia mea să îmi acorde dansul acesta.

Gillian inspiră adânc şi încuviinţă din cap.

— Deschideţi calea, Excelenţă.

De fapt, *era* un pic nervoasă. Era primul ei vals în public şi îşi dorea ca Charles să fie mândru de ea. Citindu-i în mod evident gândurile, el se aplecă şi îi şopti în ureche:

— Nu îţi face griji, iubito! Voi fi întotdeauna gata să te prind – chiar dacă ai sau nu nevoie de mine.

— Ştiu, şopti la rândul ei. Şi eu voi fi întotdeauna alături de tine. Promit!

O avântă în vals, învârtind-o cu veselie. Gillian nu îl călcă pe vârfuri decât o dată.

Sfârşit